

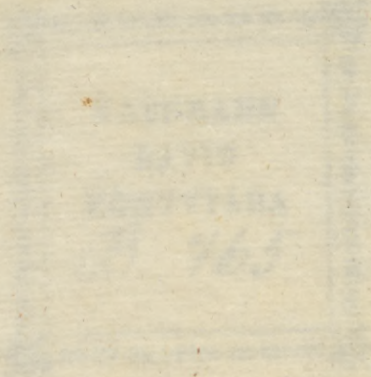

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 765.

765.

קיצור צי נובל צבי

אשר נלקט מתוך ספר הגדול
המפורסם הרב המובהק המקובל האלקי כמוהו רר יעקב ששפורטש זלה"ה
והובא בבית הדפוס במצות ובהוצאת בן הרב המחבר הנ"ל

פעם ראשון בשנת התצ"ז

באמשטרדם

ועתה הועלה על מזבח הדפוס שנית לרצון לפני ה' בהנהגה מדויקת מאד . עם תוספת תשובות מחרב המחבר
השייכים לענין זה (והשובתו של שמואל הרמתי הגאון החסיד כמוהו רש אבוהב ז"ל) ועם הערות הראויות :
אלה דברי יעב"ץ כאשר התעו אותי אלהים מבית אבי ונארח מולדתי נאמסתי כבוד קונס . בורש נאמתי מורד ים העיה היו
במורדי אור וישב ה' עליהם את אונס יריס דמנוני מנסי נהייתי כאורש כטה ללון מה איוש ערדם מולתי זה הספר כע"ט
מוכל משרפה . העשה ידי אומן צר וגדול בישראל רועה חאכס . אכר נולדתי בימי אבנו . וגמי כמנו ונס ענתו כנס ענתי ונס
סירו עו"ת בעת הוצאתו העשות הלו כנס עירי מורדף והאמונס יותיה ואת נאמתי יענני בראותי כנס תה ראשונים כןמסת"ה
אמרוכוס . רביס שע"ו זאת להס תחת גאונס . והלכה כמכמים הוכיכוס שכל טוב כני עליה והואה מועטים רניס כפוסים שטיי
נשמחים לעשות רזון קונס . לעת לכת במואז להשמיד הדת על תלה לכשר ענוס למנוס למשכרי לב ואל היהודים ככתבס
ובלשונס . ועס שכבר יכלנו תורת הקבלות ועטין זה . מ"ו אינו דומה שמוע מפי הרב הגדול אשר בימי אירע זה הוצאת
הרש והוא עד אז ראה אור על כל העשה ומגר חרבו כימשהאל ללנס ולממות ה' נגד החכית ומדמי . הימשהאלי ורבעו הלכה
לברות להבין ולהורות . ואנרתי אני טובה כמיה עם נלה כחלת שפרה עלי יקר מחכמה ומכבוד ככלות ועטיעד"ט כס התוציש
(ע"ב) ותניא וראיתי אני שיש יתרון לכמיה מן הסכלות כלומר מן הסכלות שיש אתי תועלת למכמתא דאלמא לא אסתבע שעותא
בעלמא לא אסתמודע חכמתא ואלי ויתאבא סיובא הוא על בר נש דאוליך סכמתא למילין קון שטותא ולמכדע לה בנין דאתי תועלתא
למכמותא בניכיה . כמיה דאתי תועלתא לכהורא ומוסובא . דאלמא מסובא לא אסתמחה כהורא כו' והיינו דרב האיננא סבא כד
הזו לסימניה חכמייה רוי דמכותא . הנה מוכד קמייהו פרקי דמיל דמנותא . בנין דייית תועלתא למכמתא בניכיה . ה"ד יקר
מכמיה ומכבוד . וגו' כו' ועל דא כתיב ולכי כוהב בחכמה ולאשון בככלות כו' משל למתוק במור דלא ידע אינש נפס דמתקא שד
דמטיס מדירא כו' והיינו דכתיב נס את זה לעומת זה עשה האלהים ע"כ . ע"ש סההרד"ק : הנה כי כן לפי שכלו הולל משה נבר
חכס בעוון של תורה להשיב את הכפילים . העובקים בדברים בטלים . בלא תמצד כוונתה שאינה צריכה הילכתא למשיח . דרבס
ראיתי וארסאהו לרפא מונס ה' ההרס עת כנוס אכניו . למיות האכניס מערמות העפר והואה שרופות כי לא לטוא עולמו כו' כוניני
את הכל ראיתי בימי הבלי יש דעמ מאריך ברעתו וייס רביס של צער ונרס . הכת תמטיס מנה (הס מועת ש"ץ סר"ג) בן הודק
ינאה הכפירה) אתלר בניס לעבוד זהה . לכן ראיתי כי טוב הוא למדע ככשר נסריו של מכור כמוד . וה' יבוע למי עולמו . וחס
רב מ' ארבה מוקסי טעותיו עליה כולו קמוני הש . איות בסבת הימתיק של השגיו לרפא מווי . אכני כניתי אכני מכשולו כסימי
מערומיו . כטורס גדול ונישה רבה הארתי . מחשכי ארס לשונו והשיבותיו על ככו דבר דבור של אכניו . נס הכסתי של הוצאת
במה תשובות כדבר המבור שו"ת שלו הכונעיס בנושא הלו לקשר מעדניו וכמה הילכתא בברותא איכא למשחע מיניהו בשמוק
הלכה העכעו אדניו . נס לא נכעתי מווינו איזה הערות קברות הראויות לתת לו לברר ענינו . וה' יערה עלינו רוס מורומיו .
יישרם עלינו כוכת שלומיו . ויזכרו לטבת שלומיו . לריב גיון לא יחשה וליוען יחשלים לא יסקוט עד ינא כנונה נקס ישראל ויהיה
מכנין לככא יסד יכמר קמוני . ויגן עליהס כרסיוני"בי"ד אמן .

אמר הציור

המעיין והמגיה רור
דינים כי לא מצאתי יותר
אברהם ששפורטט נר"ו כן הרב המחבר הנ"ל ללך
ששכתי צבי שר"י נעשה משרת אלדו יעקב . בשם
מב"א אשר חיבר מעלת אביו נ"ע על זה הענין לך
בקיצור כפ"א אשר יכולתי ללקט מתוך הספר הנ"ל זה החילי בס"ד :

לדולה כהיות שבכר נגמרו הספקי
ע"חילה פני הישיש הנכבד כה"ר
בקיצור מהמאורעות שאירעו בסוף
כדורים להוציא לאור ספר ציצת נובל
ובאתי אחרי הקוצרים לכתוב נוסף דעובדא
לזה החילי בס"ד :

בשנה ילומים

לריב זיון לס"ק ככ"ב לכלסו כלא שמועות ופאת היום . ומדני שזכמתי . כי בעזה הסמוכה לירושלם
עוד כתיב ומפני טוב משוועי וטובה . ואומר על ת"ס שמו שפתי כתיב ומדני כתיב ואומר המובל מסביב
שהוא חסיד אלדי יעקב . ובעוד טעה וקצת הדשים יקח החלכות ויד הימנר לא כחיל ולא ככס . כי הולך התגור עמנו ימים כתר
מלכות כראוי ולא כיל . לכהה סוכטיון לקחת לו חסד אשה . בתו מרע"ה בת"ג שנים . ויבא עט שערות הסבשים רכוב על
אריה ועדילב"ס כירסן חסד בעיני חסד עיתון כדמדה ראשית וזאת כ"י ע"ה ולפחות גדולות עם האמונות טוים סמיס זכאות
ומן עת ידה היא יעקב וחסד חבלי משיח . והדברים הללו כנכסו בלב ההיון . וגם בקצת מהקצמים עשו דומס . וזקע עוררו לתשובה
גדולה כל ישראל הקרובים והרועים . ככס העולם . קיבלו גויס דברי כתיב הכתיב לדברי אמת . וכל מי שלא היה מאמין לכל
דברים אלה או מספק בקצתם . היו זמורים אותו לכופר בעי"ת ובתורתו . והסכי לא להוכיר שום הכפשה או ספק בענין
ישן כייד ההיון נברה . ונס יד הכפאים ככל עיר קצתם היתה עוים . וקצתם חפשו היון העם . לא היו יכולים לפתוח פה
ולב"ז דעתם . להודותם שכל אמונתם איננה מן זולקלת . וזין כך וזין כך . כמנסו אזריהם שלא לרנוס .
ואני הדל באלפי . לא ספתי לכבוד עמיו ולא לאיבוד מיי . וקבאתי לכבוד ה"ת ותורתו . וכבוד מלכות בית דוד . והייתי
חכרני כפומי לומר שהכל שקר וכזב . וזק אס"ה עומק זה יונדק וזה מודה את רפי לקצתם . לא כנכס בלבי שום מורא
ופחד . וזכות אבותי הקדושים עם טוב כותבי עורתי :

ומתהלה

בנאו כתיב הוכבדים עמול ואון . אומתי אני בלבי . חסדטי שוא זה הרפע שכתב ר"י רמנו לעשות תורה
קדשה . כאשר הוכיח סוף עמיו . וגם הדברים נפה בתן . אשר היה יותהלך בתומו . והרעה אותו ע"י מות
הקדש . או הטומאה . שהיה בקי בהם ובשמותם . שכל ימיו היה מתעסק בה . וכתו שזרע לאשר יוכיח יתבה הרגיני כותבים
לאשכבו ופולין איטליא טורקליה מדרים וירמלם . לומר להם חוק ונתחוק בחד עמיו וכעד תורת אלהינו . סוה ידע לנו ותר
חזקוק וביתום . וקצת ייברכבים אומי חיל והיתה ילם עמי כאשר גראה מכתביהם וכל א' היה ונלא את כבלות האכמים הסמאי'
ממעיני אדם בדברי הכאי . המבטשים להרית את עם א' בכוביהם . וקצת בעלי שכל שכל עיר ועיר וכל כרך וכל מרחיון . קמו
למו לערה והשליכו את שפסם ונגד . איכן היו כמפדים לכופרים בעיני רוב העם וקמיהם היו איומים .
וידי כי ארכו הימים עד זר אדר והיה כזבים כלא מפאת יורק . מהמנסו שפתי סה יבא לאומר . וכאשמו עליו אשמים
קדש ופחמים . וגולה עמיו למשו . ועשה מעוים ודום ומכוערים . ארז ורותם היה לזוד כמסו בעיני ההיון . ובהה את
ה' כאותיותיו . ובע"פ ה' ככס . ק"ט ויום משתדו יאסה . וככ בל טבת הדר לקוטטאכטיהא כתיב . וכאשר הגיע למרחוק ברא
עיר קדושה לקוטטאכטיהא ע"א . ומס כלקס והולכבוהו אכל משכה חילך . ותהסם כל העיר לומר זה מלך היהודים . יבא ארז
לפניו והיה יסחמו הנוים . דמוה למיתה . והמשכה שאל אותו מי אתה . ונאו השיב אני חסם על יהודים . באתי עליה לבקש
טמיח עמי ארז ישראל . עוד כעס שכיח טור ושאל אותו . לא אתה מלך היהודים . אמר לו לא אנכי . אני עמי ומעמי ארז ישראל
ואו הימנה גורתי . להלכו באלפי . וכבר גדול של המלך להיו אסור . וכפיתיה שכתאות ארזכ יד הנכירים ראשי
ה' ק"י ו' הקרובים למלכות . הם סמיני אומיים על כו . כראות ה' ונגשנותיו . נשין כווי ויסיחויון העם עדיין כמחשים
אשריו ככהיה . יסמוטו מוא יגרם להם שום טכנה . הרמיקוהו ועליהם . עד שהדברים יענימו עם ארכיון סמוי . ויזילו האיות

והנכבד יהיה היום המזק הרבה וקוטטאנטיאל ונביאו קרוב למצד • היה שרב פסאי ומטט כבש לרס קרבן כסא • יולאו נחלבו
 ונאכיל את בני סבורתי • ולקטת יהודים מהנכבד הדריס • ומטבו ככל דרכיו ועניויו הם בנאמר הוי"ת כאשר הוא נ"כ היה
 אומר להם • ונבואו להנכבד • על ידי כתיבת מורה למוטל הנכבד • נתן לו בית גדול • והרבה אוכלוסין מישראל באים אליו ומתרחק
 לבטח וללמך עפר רגליו • והביאים לו דורות ויבטח ונבגדים ומנועות נאים • והיה לובש בכל יום מלכות • וגם הכיית אשר
 הוא בו • מלובש כנודי וימי וקיהם • אשר לא יוחן כבוד תחתם • ופשידי עם אשר בקוטטאנטיאל לא היו מקטיבים ממונים לכלום
 והם שלמים למחזן • ויש עוי שבטקס מומנו דרך בקשה ופחם למוטו פד ארץ • ויש מי שבטקס להיות שטער ומוטל • ויש מי ששאל להיות
 מנאשי כליו • וכן פו"ש • והיה מבטיח אותם באלקר נאיתו מהנכבד • אשר קראו בשם מוגדל עו • ידאו נפלאות • ומתאשר שם
 היה במאורו ית' להקל סבלי משיח • ולסבול בעד ישראל כל הצרות לקיים מאור נביא • אכן קליינו הוא כסא • ומשם היה יורין
 כתביו וכוכיו לכל העולם • והיה הוהירם להיות כמשיח למאורו • ואל יאכדו את טלקס ויהע"ה • ומנא הרבה הנפטים • ארזו
 ואמורים שכן הוא האות • וקנתם היו אמורים שם • ומפדתא היופח הוא במאמר • כ"אס נבראל כדמותו • כ"אונם שבתא
 עלה לקיע • וכאלה הרבה עודברי הבא • שהמאיתכים במחיותו • ונאוינים בניהתלים הללו :

ובנה שהחוק להם אמונתם • הוא היחל באמור הרבה כמים קטנים שמדברים כמו שבפאס עד • ואמורים דרך נבואה •
 שבתא נבי הוא אדוכינו הוא מלכינו וכו' • והיה בעיני ההמון לכס ופלא • אך לא בעיני מי שמכנה דעה והשכל • כי
 היום הדובר בנתן העות • הוא הדובר בהם • וזה שככתב מהשנועות הכחות בכל יום כל יום שיהי באבד • אין כח בקולמוס
 לכתבם • והדברים נדוים מולב הוואמיים סביריו • ומס נמנא אלת מ"א שבה משיח הקודם • שמו שמואל פרימו • שהיה לו
 לבומר • והיה כותב ומוסר לשם על אמונתו • וכותב בשם המלך אדוכיו • וחותם בטבעת היולך • באופן שכל תכסיים מלכות
 היה כוהג בו :

ובכאן בעיר האיובורגו היו מוצרכין אותו בקול רס ירכה הראויה לומר • ועומדים באיזה וביראה בעמוד לפני יולכות ועומים
 אמן על כל ברכה ותלה • וכל מי שלא עמד ולא ענה אמן • דמו בראשו • והיו מנפסים ליום כועד שבה מפי מלך ונביא •
 לכעמים אמרו לשנת **תז"ב** לבידה • ופעמים אמורים לניסן או לניסן הבא • ובין כה וכה היו יורבים בתשובה ותפלה ותמנה
 כדי לכות לראות בטוביבלי מוס סבלי משיח שכן היתה הבטחת נביא • לומר שהנאולה תהיה בקרוב • והתשובה תמשע סבלי
 ונניח • וכל העולם כעשית תשובה ועולה בצינופין ותעניות והפסקת של שבעה שלם וטגילה ביום קדים בזמן הקוד • וביניגשים
 אמרים • ויה שאין העה יכולה לדבר • ולא השכל לקבל • והנביא נבשה הוהיר ונחכיר על זה • עד שהרבה כתעוררו ללכת לראות
 פניו • להגיד לשורש שנוותם ותיקון מעשיהם ע"י רבי כסף שהימורנים לוי • ואם היה אמור להם ע"י הפרת הפרק שוסדבר
 היו אמורים שדרך נבואה דיבר :

ואך עם כל זה • כחמי ירושלם לא סתו לב לבנאותיו • וארכה היו מנבדים אותו • ובפרט הסוס כמות רר יעקב סא"ג •
 רבו שלמדו תורה יוכל עוד שהיה אביו של נתן בעיר סאל • סהלך בשליחות יראשלם וק"א אשכנז • היה הרב הכ"ל מפרנסו
 כנער קטן • וכשראה אותו ושתקם באלו הענינים • הוכיחו על פניו • ולא מזה לו • ימן אמר כבד ינא הדבר ופיו • במאורו ית' •
 והכה הרב אס קודם זה היה מוזיקן לתם • עכ"פ הוא מוזיקן לשאיבו וידע לשלול ולמטורף הדעת • וכספור שלא ימנא שומע
 לדברי שקריו ונשותו • וחולס כאשר לא מזה לו • הילך ענינו לנד אחד עם כל אנשי ירושלם ומכניה • ולא טענו בו כי אס אותם סברי
 היריעה כוונת • כי אותם המכירים הקבוצים בשם ידעו שבתא נבי"ש הטעה אותו • והכל על ידי שם קודם או חול • ואפשר
 שהראה לו כמין נבואה • או השמיע באזניו קול כברה • האמור שהוא מלך המשיח • וזה היה מפני ונאמיו והטעות את העם • וזה
 מפן שקבריו המשתתכים עמו כס"ו הנזרי וסיפתו :

והיום כמו עשרים שנה בקירוב • שפתת מילומור ונשיא אה"ה והנה את ה' באות יתיו • והרב הגדול כמות רר יוסף אסקפא
 ז"ל • שהיה רבו מונבקה • נער בו זכר את דמו • והיה מוכרו כל הקודם בו זכה • לפי שעתיד להקטיל את הרבים •
 ולעשות אמונה חדשה • וכתב על זה לקוטטאנטיאל ית' א • וכתרהו ונזחה הדריכוהו יליו ולקבריו הומו וקיים בידו • והלך לו גולה
 נדח לסאלוניקי • ומביה כתבו בידו כתבים להויתסלו מעיר לעור • ללמד עליו וכות ילא מזה לו וכראותו זה • הלך לעיר הקודם
 ופס היה מתעסק בשמות הקודם ושמות הטומאה • וכעשה מסיד נקבי • ובבית הקברות ובנזורים לין • ולפעמים הטעה אחרים
 הנמנאים

המזכירם שם פתח • והיה נדמה להם כאלו קול יוצא מהקברות • האומר שבתאי צבי משיח אלרי יעקב • ושיחול פתוחו הנ"ל העיד
שהוא שמע את הקול יוצא מקברו של ר' אליעזר הגדול • ויוקברות אחרים של נדיקים • וכן ע"ה :

ואני הדל באלפי • שנים הרבה קודם זה • היתה לי ידיעה בנעשו • ע"כתבים מחכמים נקובים בשם וזאנטי מעשה מעיד
אזוייר • המזכירם בעת החלוקת של הרב איסקפאל • והגיד לי הזקן כהר"ר יתריה גבאי • בכו של הזכס כה"ר רר
ינאק גבאי בעל כף נפת • כי הרב הכ"ל הסרים אותו ונידה לפדרייו • ואחד מיחס היה הזכס כמו"ה הרר משה פניירו זאנטי • שהיו
נוטים אחריו • והזכס כיוון רר משה פניירו בא לליורנו כיוודש • והוא למד אצל שבתאי • ועכשו כבוא השמועות הללד כתעורר
ללכת אגלו • והוא פשיד שהיה מירוש בו ר"ג ע"ב • לקיים דבריו כביא בסייוני משיח • והזריחו כיראת ה' • ואומר שרבו ככר גילה לו
סוד השיחות • וישן שהיה נותק לאיש חסיד • הטעה את העם במקסדותו • והלך לו לעיר קונסטאנטינא • להתראות עמו פנים
וכהניעו לאזוייר • שיע שמועה שהעיר דתו שבתאי רבו • ונקרא שמו יחזיק"ד ככאפי"ג • ר"ל סווד הולך • וגם אשתו הארויה
העירה דת עמו • וקודם הותרה היתה כותבת לשנים חכרותיה • ויוכטפת אותם לפשות להן טובה • ופותחת בשם זוטרוכה •
דבקה הולכה :

ואני הדל באלפי • מוכר אותה לשעבר בעיר אשטרדס יע"ה • כאשר באה ונירוש פולין • היום כמות"ד שנים • כערה חסרת
לב • שהיתה אזורת כטירוף דעת • שהיא נמשא לנולך הושטי • והיו שוקקים עליה • והלכה לה לעיר ליוורנו • ושם היתה
מוסקרת לכל • כאשר כתב לי הזכס כמו"ה הרר יוסף הלוי בר"ו • וכאשר היתה מוצאת חפיה דברים של שטות • והיתה כראית יפה
הוגד זה לשבתאי צבי • בהיותו בינדרים אצל רפאל יוסף שהיה ממונה על הכול של אליבאכדריאה של זגרים • גילה לו קצת
בדויתו • ובכללם שהוא מלך הושטי • ושהאשה היא שבליוורנו • היא בת זוגו • ושלל ארריה וכאפת אליו • והיא היתה אשה
שלישית • כי איזנס שנים אחרות פטרן בנע כריתות • וגילה על עצמו שהוא שטאי וואת השי"ת • כדכר ר"ל על פסוק כי
שנא שלח וגו' :

ורחזור לענינו • כי אף אם היה אסור בבית אסורים בגאליפול • עכ"ו לא הספיק להקליט כח בעלי איונותו • אדכרא היו
חוקקים אותה בושאות שאו ומדומים • בהעיד על כמה כסים ונפלאות אשר לא נעשו יאזוורים שנעשו ביעמוד הרבה
ישראל • זה אזור שמושר דלתות נקשת ובריו ברזל של בית האסורים • וזה אזור שעיוד העכו ועיוד האש ופסיק ביניהם
לכינו • וזה אזור שמועט מהוצר הדוק את הוורונה ויאולכוסין שבישראל • הבאים אלפי אלפים להקביל את פניו • וזה אזור
שכל הגויים שמוצר נשקים עפרות רגליו • ומפותקים הדלת לפניו • והוא סוגרה • וכומר ואין פותח • ולכד זה שאזורים כי
שבע חלכות בידו • ידן לאזוים ההכשכים לוחארו ואין פוצה פה לנגדו • ומגד ישראל הבאים באולכוסא המון מוגד וכל העמים
והולכיהם קטנו פיהם • ולא דמוס לזוודים בחלכות :

וכי יאור למחאמיז שהכל עתל ואין • שאם קטפו פיהם אנשי הוצר ושטריו • היה בעבור שהיה להם ריוג גדול • כיבית
היהודים לשם • להקביל פני רבם הקדוש • וכפברים הם שהיאודים מהתנגדים עם קדושים •
כח שותנגדים הם עם הקדשים שלהם • וכבורים שחשוקת קדוש הוא אללם • לכל אל בחוקת נולך הושטי • ולכן שוער
הוצר שם חוק קבוע • על כל יהודי ויהודי הבא לראות פניו • לתת כך וכך לשוער שהוא • וגם אנשי הוצר כתעשרו מהיונות
שהיו מוכרים להם ביוקר • והראיה שלא נודע להם שלולך המויקוהיה שהיה כשודע להם זה • תכף גילו את און הולך • והם בידם
מסרוה לחלכות • עד שלא יוצא עור להנלל כפשו • כי אם בהמרת דתו • כאשר יבוא להבא בס"ד :

(זה קצור הדברים ומה שהיה • וכפי מה שזכרתי בעלן הראשוןמי"נת נו"כ כל כ"י • ועכשו אפרש הפרטים והיאזורה ומה
שיכולתי ללקט ושראוי לכתיבה • מלבד הרבה כתבים ופרשים שאסור להעלותם על ספר) :

בתחלה זכרתי כתב נתן הגבאי מעוה לנגרים • לרפאל יוסף שהיה מוסין באיוונה שהיא • ולכסוף כשמיד וזאנטי חילתא
למפרע • עיקר כוונתו הרעה באיוונתו • כפי מה שזכרתי באותו הוא כדי לגנוב דעת הבריות • והיה מוספיק לחסמוון
לכל אנשי עוה הכללים על נתן • וכל הבא מרחוק • איש צדור כספו בידו • היו עמיסים בידו • והולכים לעוה לפי שהנביא אומר
לשם שמוון עוה לרצן אינו נכנס לארץ ישראל • באופן שכל ההולכים לעוה מניסים ומונס ביד רפאל יוסף • והולכים להם אלל
כביא • עד שראו אם הם נריכים לו • כי כפי חכמתם • אינם נריכים לו • וכאשר בא מיוון הרבה לידו • ונתגלו הדברים בקבשו
המסקדים

העופק ידים ומונס מיד רחל יוסף . ככר הכל . וכאכר לא שזה לו . המיר דת . ככבור שזזה ונצל חצעלי דיני התובעים . ולא בר
 ב . אם ככפשו . והענין הוא כבדאותו מי יחזיק בר כלונתיה . הרונה לקחת הכנול מידו . ע' תוכסת מיון הרבה למלך מ' יא
 מקום להטעותם . לומר שיוון המשיח הוא זה . ולמה לנו לקחת הכנול ולחזיק איש את חברו ויטעבור זה כל מי שהיה לו ספק לקחת
 הכנול . כתישלו ידי הקופנים . ככבורים כדובר הכביא בלחם ואמונה . עד שתכלו שקריו . והיהויה ההוא היה ככבוריו ונוגשו
 לעזור לבעלי דינו להגויא ומונס מידו . ולקחת הכנול לעמו . וכבראה זה רחל יוסף המיר דת ונצל יד ביהודי בר כלונתיה .
 והבא מה של מנדים בידעו כל זה . שלק עבדים והכחו כפש כרחוק העיר לרסלל יוסף . והבד גבו ונפשו . כן יאבדו כל אויביך
 ה' . וכל החולבים לנתן . הפסידו ומונס ומונס . ונשאר קרמים מכאן ומכאן . ויתכן שיד כולם שזה בענה זאת . אבל לא
 ידעתי אם שבתאי נבי ונאן העזתי הם יקמו חלקם בזה . או כל אחד יעמוד בשלו . כי הבד הונד לנו כינס נתן העזתי קבץ מיוון
 הרבה מאותם הבאים עדין . ומי שמבקש תיקון כפשו המתגלה אליו :

ואנני הדל באלפי ראיתי קצת תיקונים שפלט לקחת גבירים בכאן ובאמשטרדם . כבקשת כה' ר' שלום בן יוסף ולה' ה' והאמת
 מהם הוא להגביר כה' ר' אברהם נהר . ובתוב זה לשון בפתק קטנה . אברהם כהר יעקבנות חשיא אלף ושמנה מאות
 תעניות . והוא מושב יודא . וכאכר הראה אותו אלי . אודותינו קליה וזה שהשי' ת' יסחפן בהצמת בריותיו . ואם אין אתה
 יכול לעמוד כל כך . ככמה תעניות שוקרין מיתתך . איך נעלם מיומו זה . ואין הוכחה גדולה מוון על שקרות נב' אותי . והשיב לי
 הגביר הכ' ר' דעדיףא תיבה אני אומר . כי הוא אמר על מי שאינו וואמין בו ובמשימו . אין לו חלק בחלק ישראל . והוא מהעבר רב
 ואני הוא אחד מן המשקמים על כביאותו ומושימו . ואיך יאמר בלשון כנראה . כי אני חשבט יהודא . ואם נעלם מיומו העדר
 איוותי בו ובמשימו . איך אמויקוהו לכביא ואלעשה מה שגור מן התיקונים . דלגבי דודי הם קלקולים . ויהי כוונתך . ונ' שלט
 לאמשטרדם לקחת גבירים מהיו מתיקנים ענינם לספק כהנים . והיו נכמרים חלטהא ליתים . ואמר להם שהם ישראלים וכמעטי
 את הדבר . שלמתי וזהרתי אותם . לעמוד כשפסם עד שיבא ליהו . ולא לראקס . שאם נממשו כמעונו . ואם הם ככפסם על פיה
 יאזו וע' פ' יבואולא על כיון זה זה שלא הוקוה וקצתם מעונו לדברי וקצתם שהיו אדוקים בלמוכותו יטוואו ליתים כיוודי כדי להראות
 לכל חבדיהם גדול כח איוונתם . ואח' כ' כתישטו ומועטיהם . באופן שמה ענינים בסך דקרי בלתי כתישטו כוואמרו כאשר כראה
 שכל כתביו דרך גזרה כוואמר כנראה . ובת קול צוות ואומרת אוי להם כי גדרו כמני שור להם כי פשעו בני גור' והמה
 דברו עלי כובים וכשראיתי הכתב הכ' ל' . ותעוטינו וכפידותינו שכתב הנביא לרפאל יוסף כמזמרים יכתבתי לעיר אמשטרדם
 ומוכיהו כדי מהם לא יטעו אחריו . וכשנעו ככתבתי לאמשטרדם . באו כתבים אחרים ומוזמרים ולאכנסדריאה דרך עיר ליוורנ
 היוקיימים כל הכתוב . והואיסו עליהם ככהה וככהה יבקצתם כתוב שהנביא נתן הלך עד יפו . ולקס עוון ג' כמיוס ידועים יחסי
 שאמנה להם כפינה דרך נס . ואמר למכמים ההם מילכו בסכינה היא לנהר כוונתיו . להביא השבטים . ובכתבים אחרים
 שהנביא עמוו רצה ללכת כפינה עם החכמים לאישייר . להתראות עם המשיח שהלך לשם . כדי ללכת לקוסטאנטינא לקחת
 הימלכה מיד התוגר . ולמהרו לבוא בחומר השי' ת' . ואח' כ' קמה עליהם רוח פירה . והוצרך הכביא ואשרו לדת ליבשה . ושם
 ראו עמוד הענין מפיסוק בין חבריו וכינו ומעווקול חדבר עוון ותותן הענין . שאלוהו ל' לחזור לזיין הקבדות אשר הם כדך . ולא
 גודעו מעולם . וכן עשה . ועוד כתבים אחרים שהנביא גילה אכר המרה . שהיה גנוז . ושכתראה פנים עם זכריה הנביא . וכידעו
 כך או קתון של מיס' . והוא אומר וירקתי עליכם מיס' טהורים וטהרות . ויובשתי הכביא וכריה שהאולה קרובה לבוא . ע' משיח
 הנגלה באישייר . ועון הריגתו ככר תם עגמו :

ג כתבים אחרים העידים ואלעשים שהיו כפינה עם כתב הנביא ליל סוכות וקצתם אומרים ליל מצועות שבער . והיה עליהם
 שבתאי נבי . וראו הנביא כתישעלף ואלוהויה זה היה לך . והשיב להם למה לא תראו האש הגדולה המלהתת למשיח לדים
 ושראו כמין טיפין של מן קוטעים מעל ראשו . ואמר להם הנביא מן השמים משמחו . ובכתבים אחרים מאומרים קצת בומן אחר
 שהשיחם הכ' ר' רכב על כום . והקיף ירושלם שבעת יומים . ונס כתבים אחרים בומן חוקדם . מגידים שלא הלך כושיח עדיין
 לקוסטאנטינא . אבל שלט להחכם כוואר' ר' אברהם שביל לולך התוגר . ולהודיעו שהחולכות כסתלקה ממנו . וניתנה לו . שהיה
 חשיח אליהם . ואח' כ' באו כתבים אחרים שהשיח עמוו הלך לאישייר ללכת לקוסטאנטינא . ודרשו אחריו הרבה לסיים וכשראה
 אותו חרוק . ככצעו לכניו . וקצתם כפלו לכניו חללים :

קיצור ציצת נובל צבי

עוד כתבים אחרים. שהלכו אחריו ג' חמשים שלושם תוב"צ. לפיכך ולבטח וחיילה בעד אנשי ירושלים שלא האמינו בו וכביאו. ונתנו כתף סוררת כנגדם. ואחד הליכתם כנגדו בהם ספינות ואל"ה. ושבו אותם. ואחד מהם הביאונה השכאים לליורנו. והעיד שכל זה שכתבתי מהכביא והחשים הוא אמת. ושהוא עם סכריו הלך שליח. לבקש קמילה ויהיה עם כל אנשי ירושלים תוב"צ. ועוד כתבים אחרים הושידים ומוגידי מש"י אנשים שבהו ועוזה. שהעידו שבאשר נטוע עומד שים נביא בישראל. שלא אחריו ור"ה לשלוח בדי. וכתן לו את ויופת על נביאותו. וזה הלך האמת אחר לו. שלא ריב המתקוממים ויובנו בבלתי לבוש אמתו. ולא יעלה ע"ק. לפי שהוא משום בהם המות. והוא נלך של טוב בשמחה זה. תמיד חמד והיה מנפה עד ג' ימים. וכן היה ששלחו לו אויבים המנפה. ועמה המלכות הכ"ל. ולכנות האמת אם הוא משום בהם היות. הלבוש אותו לאחד מהאויבים ויתם. ותכף כעשה חתיכות ונפל תלמי תלמי. והכים כאלה הושידים על נבואת כתן וזוהרנו. שהגריב למה שלא הגיעו נביאי האמת והדקדקו :

ובברל כנאותיו הוא שמר עה הוא בסיים. היום כמו ג' נשים. והגו כהנה סוכטיון. ועם לקח לו אשה. והוליד מוכה בת. שהיא בת ונו של הוסיפי. וכל אלה הדברים כנגדו באוהי. בלתי חקירה ודריסה. וקצת ובעלי תורה עמם. ונחזיקים ידיהם. בלתי ונחזיקים ספק בענין אף אהיה דברים רחוקים והשכל לפי שהיו אנשים כל האספק בזה. הוא כופר ואין לו חלק בבלתי ישראל. ותהום כל עיר אמשטרדם ותי למדת אלהים. הנדליו השמחה בתופים ונבואות בשוקים ובראבות. ונבית הכנסת ריקוד ומוסל. וספרי תורה כולם מונאים סוף להיכל בתבטיין נאים. בלתי שים על לב הכהנה של קנאת ושכחת האמות. ואדרבה היו מכריזים בפומבי ומוגלים לאמונת כל הנשוע. ולשמוק היינו בעיניהם. וכל הכתבים וטופסיהם נשלחו לבאן לעיר האזורנו. והאויבים הוסיפו וגרעו. וקראו בקול רם בבית הכנסת הי"ג. ונעשה כפלי כפלים. ויונה שנעשה באמשטרדם. קול שאין מעיר קול ויהיכל הקדש. במנענעים ובנללים. והיה לבס בטוח שלא תאונה אליהם רעה. באשר זה קץ הכללות. ודוד חלק ג' ראל חי וקיים. ומביי האמות מוסיין כפלים על השמעות ומוסיין אותם להטעות את ישראל עד שהיה להם לאיח במורה לומר שאפילו אויביו הם ויכריזים בעל כרחם מובתנו ועומים אמן :

ובראותי כל זה. הספתי בכיה על כביה הקודמת. ואם הדברים מעגנים ראויים לשמוק והיותו יע"ב לא חדלתי מילבכות בכיה קבועה. על קלות האמונה האדטה הזאת לבלתי השקיף אל האמת. ולא לכבוד נביאי הנדק. ולא לברי קבלתנו. ותכף משום אחד נביא ויודך חדש. ונפתו לנאמר. אורתית עתיד זה להשיאם לבעלים. ויעשו לפניו שלמים. ותורה חדשה תהיה בארץ. ויהיית יוקון וקורא. קווי וספדי תורה. כאשר הם וירקדים וספר תורה בדרועם. ולא היה לי יכולת לדבר בפני אחד ודלת העם. מוכ"ש בפני הכעלי תורה. ואדרבה הם היו בעוברי. והיו מוכיחים אותי. על פני. האם חכם אתה ויכל חכמי ישראל הקרובים והרחוקים. שקיימו כל זה. ולפעמים הייתי שומק. ולפעמים בעום. ועם קצת בעלי שכל היו דכרוי ואם מעשים הם. בשמועו לנאמר. לומר לא תסורו מאשרי קבלתנו. כי כל השמועות תהו. ומיודיהם כל יועילו. כי ההוון תאותם הנבירה דעיונם. ודמו היות זה נביא וזה חשיט. ותכף כתבתי כתב שנית לעיר אמשטרדם וחכמיה. שראיתי אותם ויקיימו את השמיע. ושלמים לכל הארצות. להוסירים על קיום האמונה הזאת. וכתבתי להם כפואל. כמתלהלם הורה ויקים. ויורה להם המונע והאפשר ובלתי אספר. ובתקילת הכתב כתפתי. שמי עיניהם בשמונה. ואח"כ בשואל. כאשר כראה מהכתב :

אדר הדברים האלה. שבטעו ההוא באו כתבים הוכשרים. שהולך המולך על פיהם. ינא וירושלים. והגו באזויר בטכופסי ולכות. ותהיה כל העיר. ויגם הנפיש הלך מחון לעיר. לקראת בני ראובן וכני גד. שהקדיון לבא קודם עשרת השבטים. וקול חדרה כפל במחנה העברים. שלום ואין שפד. וכל איש הנזירם בתופים וכמוכנענים ובנללים. בבית הכנסת וירקדים בספר תורה. וכל כך גדולה המוית הריקוד וכלי וזור לקול הנזירם הוכשרים. תמת הנזיר וחכלי גלות. בשמור הוכשיל לרבים. עד כשתולא בית הכנסת המוית הריקוד. הכהלים לשוע אוכם וראות עינם. ורובם ככולם אין כונה פה. בעבור היות הכל בעיניהם לתוכיח ואלגולא. ואדרבה הם עמדם מוכיחים על הנשוע. כותבים ויודפים ומגורעים ומוסיים על הכשועי כדי להתל בישראל. ודלת העם ויעשו. חוסכים עיד ה' עשה זאת. שאויביו מעגנים חזק יום ויודיעים טובתנו. וישימי שדרט בכאן ברבים לאמר. וזה השופר גדול שכתביר והיה כיום ההוא יתקע בשופר גדול. ואין לך שופר גדול יותר מזה. באופן שאין מי שמתיל ספק בענין ונשיט וכביא זה :

ואכי

ואני בעניי ראה ראיתי כי מאשרי השם מתעיס • וטולקים רכן לשונם נגד הנלתי מאמינים •
 וקוראים להם שם כופרים בעיקר • באופן שמוע ידיו לא היה לייכולת לדבר • שמעוים הם הנדררים אהרי
 הער יכתבם • וגם אלה לא היו מדברים בקול קולותי אלא כמשאי וההגון נדרה ידם עם מנהיגיהם • ואף פה להטיב להסודרה
 פעמים היה רכונם להמרים לבלתי מאיין • ולגלי שאלו כי היתה ידי עם הנלתי מאמינים • ומחוק את לבם שלא ימוטו למדעם
 כפרתו של ים • והפירו כי לדרוש בדברים על ענין זה • ולא רציתי ש' לדבר בגנותם של מעשים ונביאים • אבל אמרתי אם כל מה
 שבמעשה אחת • א"כ הרי משימם קרוב אלכם • וקרוץ להמליץ עלינו • דומה דודי לנבי • ונ' כהה זה עמוד אחר כתלנו ונו' • ולאחר
 שדרשתי עמוד ת' ח' אחר ולמד עלי שטנה • לומר הראיתם מה דיבר בתחלת דבריו וכוונתם אם כל מה שבמעשה אחת • ואני אמרתי
 שכן היה • ראש אינו אחת • מה לנו להמליץ הכתוב ולעשותו כלם אתו ולאחר עבור • שבמות ימים • והלכתי לייסבה בבית הנביא
 כה ר' יצחק שיבאוד עי גירה • והיו בעלי הסיפה וודברים על כתן נביאים • שהוא גילה הקץ הנמצא בוהר האומר בשפת הייכל
 שהתן שמונו אם אל אהותו • ר"ל בינו של הואת דהיינו כשיעברו • שמיס מהייכל • ואו תקחתי הן אולה הגלות • ופירושו
 שמהשת אלפים וחרבע אחות • כולם יובלים • וגם שנים הם מהייכל הנבי • ואוי השתלל המושט שבתאי כבי להראות משאיו וזמור
 וביובל הוא ר' ל' כשנים הנשארם מוחני • תשוב איש לאהותו • ונתן הנביא אחר שלא אשאר • כי אם שבה א' וקצת ימים • שר' ל'
 מד תשלם שלשים שנה לבידה • ועל זה דרש הרש"ן קרוב של הק' ק' הוב • כנגד לוד נשאר בניו לתפית אלף הגון תלוי עלי
 כל שלטי הנבונים • כנגד לוד נשאר זה שבתאי • נבי משיח כן דוד • הכונה בית המקדש ויהיה בניו בשפת • הת' ל' ככיות כתן
 שכתאי • וזה אחר אלף השמיים הנרמז באלף' מן תלוי עליו • כאשר מעידים כל שלטי הנבונים • מהשכמים המקומיים זה ככתבי
 זהרבה מעבדים אלו דרש כרבים • וההגון כולם שמים ושמים • לומר ראו דברים עתיקים מפי • זקן שקנה כמות •

וגו' דוד לעינינו • שכאשר הרבו דברים כאלה בשיבה • בדבר הנביא • לומר שנתגלה אליו מה שלא נתגלה לישעיה ומכרו •
 וזכ' ש' לדיחאל והרס ב' י' ז' • אמרתי מי יתן והיה שיגלה לי נביא זה • פירוט דברי הוהר כפרשת קן צפור ובחוקיות
 אחרים • ואף יסביוו כנאות יעם דברי קבלתו בבית הנואל • וכבר כתבתי לקצת חכמים ידועים אולי בירושלם • שילכו אליו
 ויבקשו יומו קצת שאלות שאלתי • וישיב להם • דבר כאשר עב לבנו • ובאשר ישאל איש בדבר האלהים • התשובה תעוד עלי • כי
 הוא ה' מוסס בו • ואין לך אות גדול מזה • וכתב בשמעם מוחי זה • לאור הבוקר כתבו שטנה עלי לאמסטרדם • לומר כי אני
 כשתי נביא ה' נת'ן מועז • ובי כתבתי לו לקטרו בדברים • ובאותה הלילה עזמה בבית דינם • דנוני לעובר ויובד דברי
 נביא באופן שהביא את רימי בעיני הוון עומ ובעיני סכווייהם • והנביא כה' ר' אברהם פיריורה שהיה ראש הוואמינים כה
 לי תוכפת ונגלה על זה • ונקס מוחי שלא אדבר בדברים האלה ולא הדומה להם • להכתיב נביאח כן נביאם ונביא ה' • שכן א'
 יעם • שאם איש חכם ונדון • בתורה וברית אטא אור זה • מה יאמרו דלת העם • שאין בידם תורה ומוצא • ותהיה סבה להכתיב
 את הדברים ולקטטאם • וכן כתבו לי הנבונים אחרים • והפעל תורה התכדו • וכן הוהו • ג' נ' מהכתבתי לנביאים מה שלא שאלתי
 בשפתי גדו • כי אם בעד אחי שאלקם ממנו לברר לי קצת ספיקות הווסתפקות אולי • ועל זה כתבתי ב' כמות 'ר' יצחק כהר כהם
 על כבודי • ותחת כבודי ויקר ביקוד אי • ביותלהל הורה ויקים והפעלתי להכמות כובות שפאו באותו זמנו • שבעיר אומיר
 פיטלו עשרה בטבת • ועשהוהו יום חסדו ושמה על פי החלף • שכתאי • ב' אשר נדרה די מלכותו בכל העולם • והסכמים הסכמו
 עוון כולם • ועל פי השמועות הללו מוא מקום קולו וכוונתו • מה שלא ניתן ליכתב • וגם אפי השבתי לי בקופי
 והשיב לי תקוע באונותו • לשים לדרך פעמי • לראות פני משיחו וכביאו • ו' ל' טנה ראשונה לולכנו משיחו וכביאו •

בוצינא דהורא עליו תופע להרה אלופי ויוודעי ההכס השלם בר אריוין ובר אבהן • כמות 'ר' יעקב שפסודרטס נר' • הנני
 נוסח אליו ככהר שלום • יבאה אלי אדרת כ' פ' • ולא אגיב עליה דבר • כי בטחתי בה' אהיה מובלל אוהבו • ויהי שמועין
 נאיים משיבים • ועתה כתיב להודיע • בחדש הבא עלינו לשלום • אשים לדרך פעמי במדברת הנבנת • מרת אחי ונאשתי ובני • עם
 סגבר אברהם פיריורה • לאי • תוב' • ועדיין לא הסכמונו אי זה הדרך לך • אם דרך נרפת או ארבונו • ה' יתנו במועלי נדק
 לעמן שמו • ויוליכונו למחן סכנונו • לטלונו • ויכוננו כונו • לראות בכמות ינואל • ר' וקחה לאל אוכה לראות סכין • בדרך או בליוורכ
 ונתעלה בהרבים כמי קדם • כי כאשר הייתי אהיה • בכל מקום ובכל זמן מווד ברית ההכהה התקועה בלבי • ולא תסיר מוחו
 לעולמים • כי אינה תלוייה בדבר שום כמות סינוני • ודברי שבת והילגנים • כי ת' ל' אינו נרין להם • ואיני חודף איש הכנע • כי
 אש

כי אם אהבת הטוב ביה שהוא טוב אחיזה רחמי נהר דורש שלום כ"ת • ואני תלתי לה' יולכלו קהילות לארצנו ויובנו
לראות בני השמים • אזוערדם בסדר רחוק קרא'ה בטם ובשפת הנבי מוש'ע טעה ראשונה לשלמות משיאו ר"ה : הצעיר
ינחם כהר • ע"ב :

אד"ב הלך כדי ללכת לראות פניו שימי • וכשבא לליוורנו והוא שכולם כרובים ואמימים הורה כח אונותו • ונעשו לו כאוהבים
נגד הצדק כמוה' דר יוסף הלוי כ"ו • יהיה בלתי מאמין • ובעבור זה כתבנו שם • שבטא שיבכלוהו עליהם לרב • וכן
כך וצ"ן כך היה נובך דעתם • בקצן אנודות דורש עליהם • עד שקברו לו פרס ואתים גבו' טש לשנה • והתמיד כמו ב' טים •
ועדין הוא טס ונתן לה הדבר למפרע • שהכל היה דרך רחוקות • כדי לתפוס מקום שם • מידע ששלנו אחרי • והוא היה מראה לו
פנים שהוא אוהבו • ומיעוני טאל ללכת לשם • ועם הנבירים שבאו להם כתבים מליוורנו • שיעשו כל יבלתם ללכת אנלם • היה
בעוכרי י' ישלם'ה' פעלו • וכמו שהעידו לי הנבירים עצמם • ואם אפשר כל הדברים יאריך העיני • ובאמת בלתי עצתו לא היה לי
מקץ ללכת לשם • ואדרבא ושרה בעיני הליכתי ללודדירים • שנתקבלתי • תליהם לרב • עד בוא הונגה אשר הוצרכתי ללאת מסס •
ובדרך ה' כי הפליא מסדו לי • והגיל אותי ואח ביתי מתוך ההפכה • הודו לה' כי טוב וגו' • ולאחר שבערו הדברים הללו • רציתי
לעמוד על דעתם של סכניו ורדכי ויכנייהו יש' א' • וכתבתי להצדק כמוה' דר שמואל אבונה כר' • כל ויה שפשמע בריש מולין
(השאלה והתשובה אתה מוצא להלן)

וקורם תשובתי אליך באותו וזון ובאותו יום • באו כתבים מאיוויר ימיתר ומאתים כביאים וכביאות כמים ואכשים ומינקות
עמדו טם יוכלם פה אחד כתבאוו על פי כבאוו כתן • ששב' תלי' ז' כי הוא משיח בן דוד יוכל המהרהר אחריו אכד מלקח
שעשו • ה' • ובאותו שבות באו כתבים שמים הדברים על' ביטול עשרה בטבת • וששתים הולך בשבט מלכות בתוך איומי • ועמו
פמות ק' איש יהודים ההלכים אחריו בכבוד התלכות • ואין איש מהאומות סונה פה ומנפיק • אדרבה הם עצמם מכבדים אותה
כבוד גדול :

ואז הרב שכתתי כבי עלך השמים • סילק מהרבות להצדק השלם הדיין כמוה' דר אהרן לפ' סא • ונתנה להרב חיים ככבשת
שהיה מהאוכיו ושומרי ברי' אונתו • וגם אורו שהצדיק ה"ל הלך לבית הכנסת של ספרדים אשר טם • להתפלל וטעמה
טם הרבה ריקוד ויגול • והוא עצמו משורר • לומר מה שחש להשיג • וקיים להם בכל תקוף לומר שהוא משיח בן
דוד • ושמיים בן אפרים מת בסולין ביוללות האומות • ושמו אברהם ולין • ונעשו לו כבוד בהזכיר כשמותו בעמנה ככונה • וכל
הטם תהיה על זה • והכתבים הללו נקראו בשמוכי בב' ה' ה' ג' • ותהום כל הקהל בכאן האונות • בחמול וריקוד • וכל א' בכלי
ומר • והקול כשמע לאומות • ונתולאה בית הכנסת מן הגוים הכאים לשמוע הקולות • ושואלים להם על מה אתם הוים בקול
נקריאה והקריה הויה • והם משיבים להם על ביאת מלכנו משיחנו כלי טום מורא ושד • וגדל כח ההויה בריקוד • עד שכולם
היו רוצים לרקוד • ובכללו סדר ריקודם • והנצרך הרב מארי דאתרא כמוה' דר ושה ישראל כר' • לעמוד בבניה ולדרוש ברכים
של הריקוד • שהיה בתקון ובסדר ושאל יהקדו כי אש • ב' כחורים העולים בגדול גולא שמעו לאוהרתנו • שכולם אפנים להתעסק
במנות הרקוד והשומה • ופרכסי הק"ה הי טם בתלם מפמישים של ראשי טם • ולאחר שקראו הכתבים ההם וגדלה שמחתם •
קראו וכתב אחר האניד כל מה ששמע בראשונה • אך זה הסוף לפרש ולומר • שכל הטם מקנה באיוויר כושטו אחר השמים •
מלכר • י' או י' ב' אשמים • ויובללם השבטים כמו' הרר אהרן לפ' סא • שאמרו לו ללשק ימי משיחם ולא קיבל עלינו • והצדק כמו' הרר
שלמה אלניו וזכריו לא קיבלו עליהם גורת ביטול טום העשירי • ורצו לשלוח בו יד ההונן וברח לו מן לעיר :

ואז כשמעו זה • אחרתי הוא הדבר אשר דברתי בתלם • שלא היתה השכמת המכונים טום • ולא כולם הסכימו לבעלה • אלא
היון הטם ובעלי הדור • וקצת מ' ת' ללא כבי סוכא בינה • ותבך דיברתי עם בעלי סודי • וההכלתי להם הענין • וידעת
כי היאזיכים אינם מנלים בפומבי • כל מה שמצא כתוב בשפרים היובאים • ואש' פ' כן גדלה כח האמונה לומר • מי הוא הרב
לבאפא ואלנאוי בתקון גדלים ורביים יותר מה • ומאחר שהמלך משיחנו טייל בתוך האויבים בטכסיים תלכות • ולמאן דהוא
כ' ביאטי • זה לאות כי כבר קוה שוכת דוד הנפלת • ומאותו היום ואילך היתקנו ולכרו בקול רם כבה' כ' באימה ביראה כמוה'
לפני העלכות • וזה נותן הדרכה :

הגותן חשיעה למלבים ופמשלה לנסיכים ומלכותו מלכות כל עולמים • האל הגדול הגבור והנורא מלך מלכי
המלכים

אמלכים מאין כמוהו מהערה מלכין ומהקים מלכין הכורה ברית לרוד עברו לכוון את כטא מלכותו עד עולם
 הוא יברך וישמור וינצור ויעזור וירומם ויגדל וינשא למעלה למעלה לאדונינו מלכנו הרב הקדוש צדיק ונושע
 הוא שבתאי צב"ט משיח אלרי יעקב רום הודו וחנשא מלכותו ליה יהיב שולטן ויקר ומלכו וכל עכמיא אוסיא
 ולישני' לי' יפלוחן שלטניה שלטן עלם רי לא יעדי ומלכותיה דיה לא תחבל קרנו תרום בכבוד וגזר אלריו על
 ראשו מלכים ראו וקמו שרים וישחחו למזן ה' אשר נאמן קדוש ישראל ויבחרהו יהי שמו לעולם לפני שמש
 ינון שמו ויתברכו בו כל גוים אשרוהו וראו עינו וישמח לבנו בבנין בית קרשנו ותפארתינו מקדש ה' כוננו ירין
 וכן יגדל ונאמר אמן ע"כ :

ובאותו זמן בא נ"כ כתב כמותה רר שלום בן יוסף לעיר ליוורנו . להקבס כמותה רר יוסף הלוי . שאנטי ושלם אחד מיני אלק
 מאמין בעניינים הללו . ונפסח הכתב בא לאימטרס ולכאן להאמבורנו : ואמרו שהקבס כמותה רר יוסף הלוי הכ"ל .
 הוסף ונרע בו . לבעבור העדר אמנותו : ופעל סביה מכריו כפומי שהכל דכרי רום . וודדר נגד העשיח ונכיא : נכשוע לכמני
 קושטאנטיא . נש"ו ההריווהו . ונ"כ בא כתב הקבס כמותה רר מאיר רופא בר כמותה רר שי"א רופא ו' ל'אמניו מברון . ואמר
 שכת"ן הוא איש חכם ורואי שתמרה עליו שכינה . אבל לא הקליט עליו שם נכיא . גם כמותה רר שלום הכ"ל להקבס כמותה רר מאיר
 הכ"ל כתבו שהם ביקשו ממונו אות ומופת על כבודתו . ולא רצה . באמרו שאין לו שנית . אבל שייעינו ויראו קיום הכל . וכמותה רר
 שלום הכ"ל בראותו זה . תמה על אכירות לבו ועל כטאמו כקיום דכריו . ושלם להודיע לק"ק אימטרס . ע"י כתב הנכיא שנמו
 לק"ק אימטרס יוזה טפסה :

עשים ושמים לעשות רנון קונס בנוסם ונאכום : ק"ק אימטרס . ראשיהם מכוייהם שופטיהם וקניהם ושאריהם כל
 איש ישראל . אתה ה' תשמרם כנכה רנון תעטרם אכי"ר :

אחר פתרת חיים והשלום . הגד הונד ל כי כיתעורר לכנס לטוב אל ה' אלהיכם . ועשייתם פרי למעלה . יהי רנון שתשר
 תשו"בה כמותה ידיכם . סוקו ידים רמות וברכים קושלות אמנו . כי כה אמר ה' הכה מושיעכם בא ושבת אי"נב"טמו .
 כנבור יא באים מלמות יעיר קנאה יריע אף יגריע על אויביו יתגבר . ואכי תפלה מלך כיפיו תמונה עיניהם . שאם
 נתן בנימין ע"כ :

מה מאד היטב מרה לי על אכדן כפשו של האיש שהוא . לאחר ראותי שפירש את השם למשיח . וכתבא ככה אמר ה' . כי עד
 אותו זמן הייתי אומר . שאל לא אמר כי אם על דרך כלל . גאולה קרובה לבא . והיה והי' שלום כנכיא . או חס הקודש
 או נשתמש בבת קול . מנד חסידותו וקדושתו . וכמו שזכה האר"י ז"ל . ואע"פ שהרבה כתבים פרטיים באו לכאן שאמורים ממנו
 שגילה בפירוט שבתאי צב"ט משיח . וכמו שזכרתי שכתב לרפאל יוסף במגזרים . עב"ו הייתי אומר שזו ייך כמו שכתבתי
 למעלה . אבל עכשיו שכתב בן ע"י כמותה רר שלום בן יוסף . הנודע ונכיר אלכנו . ונתקיימה שתימתו באמתא והנפק . או
 דתניו לכניא סקר למרי . ותחת כתבו הסתיר שקיותו . באמרו הגד הונד לי שנתעוררם לשזוב כו' . ורצה למר על ידי כנאה
 וזה אינו צריך לכנאה . והיה לו להתבאר על אותם שלא היו משמיים אותו לכלום . ומחפשים ומגדשים לו ולקבירו . ואם דבר
 ה' כפיא אותי . היה לו לפרסם . ואז יודע כי איש אלהים הוא . אך באמת כיו ענה בו ובשקיותו . הכה מושיעכם בא נ"ו . ולא
 פירש בכתבו זה באיזה זמן . אבל בכתב כמותה רר שלום בן יוסף הכ"ל בא מפורש . שזכ"ו לתשרי משנת תוב"ה . וכבר עבר הזמן
 ההוא . ולא נראה שום דבר ומימינו . ביטן שאגרתו זאת הגיעה ככלליו :

וער זה אמרנו נ"כ הואימיים : שהקבס כמותה רר יוסף הלוי הוא שגדע והוסיף בו . לפי שכתב הבא לפרסם לק"ק אימטרס
 לא בא זמן קצוב כלל . על זה כתבתי להקבס כמותה רר יוסף הלוי לליוורנו כפרטות . וכתבתי לו ג' כ על כתב א' שכתב
 ה' רר יהושע כנטוא חסם של אלכסנדריאה . יושם לליוורנו . נגד הכלתי מאויינים ונגד מכוייהם ג' כ . ותמיהת עליו שלא השיבו
 לו דברים קשים כנדיים ולענות כסל כאלותו במלי' דמזיא . סן יהיה חסם בעיניו . וזה הכתב ששלחתי לו . והודעתיו שאכי כותב
 תשובה קשה לה' רר יהושע כנטוא :

ריש חתיבתא וירכין תורה בק"ק ליוורנו יש"ח . התורכי החסם השלם אהבנו אהבת הטוב כמה . שהוא טוב כמותה רר יוסף
 הלוי כו' ר' ליתן חן ומסר על ראשו . ובכל עוקם . שהוא מליים אותו נדק ושלום וענקים לגרנותיו אכי"ר :

קיצור ציצת ניבול צבי

וד' לי ימים כתבתי למע' כת ביועצות ודעת' על ידי אחיכינו החכם השלם כמו' הרר יצחק בהר כר"ו • וחינלתי מילתא שלא
הניעה ליכס יד רעה' ועכשיו נודע לי שכמה' דר' יצחק הכ"ז הוא באימור' • ועם דרך כלל ליערתי על דברים שסכה עתיק
מיוזן • דר' זלמן כעת בגלגלי' ונולד קלפי דוכסוסטוס • דלח עשיתי בשך"ף דירוק האות • ונלא נעבדו לשם ספר תורת אלהינו
שכתב ושבע' פ"י אשר על זה לא נהתי' בהם דין קדושה' והיו אכזרתיים אזלי' בזקת' הדינו בעתם ולא ספרא דוקא • ואף
אם יש מחזיקים את זה לכסרות' הנה הם ספראי' כמזכר' וזכר' ביעור' דלרשא' • הזמן עבד עבד אשר ישימו • בתהויליל ישימו • זה
עורף בק' לשי' וזה זרע' בעיון • זה היתה אלהי' לאיון • שרבע' איונה שלמה באותה' גדל עליה על כרבי' רבותיו כדת איון • זה
לאיון מכוסה ויועצ' לקצת' המוכשם ויגלה ומדק' אותם לטפליש' בשך' האשד' ולא יחוס' לתערובת' • שיסול' דאין' מלכון' כלל
מליון' ואין' אשד' לבר' בלא' תבן' באלו' כניי' הסלמות' יליון' ואלו' אותם' שמהו' ונכה' חסידות' ואימי' לכל' דבר' זרות' בלתי'
רזות' את' הכר' באימ' כל' דברים' רוקים' שבה' מלאים' מנות' וסודות' בריון • ולקוצר' הימים' ועומק' היושג' עם' אורך' ההשגות'
ודוע' הסכנות' של' הזקלים' באו' דרך' קידה' וישל' וכבוד' אליהם' האשד' דבר' • וישיגי' בשך' העלם' יליון • רכנו' על' תב' זר' בהים'
לסנוב' להם' מודת' נטברים' ביעשה' בור' י' ולא' תוך' כליהם' שיה' איש' דרוד' כספו' בשר' כר' מל' קודם' ומן' ביסולו' וככרול' בים' יבאו'
לשור' כוראש' את' כה' מראש' שניר' ומדיון • ויהי' להם' חופת' הספר' וז' עוס' וכתוב' מיאשר' בשם' חכמים' • יוכנו' כספר' הזתום' וכתוב'
מיספר' רבה' לקבל' עול' מלכותו' של' בואל' הכנסה' ונלה' באשד' רבה' בעול' מלכות' שמי' שבקדיאה' של' טובה' ובקבלה' לבק' את' ראשם'
באיון • ונלאור' ששה' קנימורה' הלכו' הי' ארים' • מקום' שאכע'וב' דכתי' המעשים' של' מן' הדין' • לעשרה' אפריו' וקודם' נעשה'
הי'וכי' עליו' אשר' יאמר' כי' הוא' זה' לאכר' חלקו' • ואלהי' שדאל' ואף' אם' הם' ואיון' בעיקרי' • הדת' זתרי' • ענות' לא' ועילו' להגילו'
הרע' ונאך' כח' עליו' שיוון • ולא' יביטו' ידאו' ביגופו' של' מורה' עדין' הוא' חסר' אור' האות' שכולם' נדוכן' להאיר' אל' עבר' פניו'
וז'השכל' יוכלו' לבנות' וזראות' עוכיה' יעניון • אם' לא' שאזר' עינם' הטעתם' כשלשת' היוצאת' מאותה' של' תורה' וחסידות'
דאזכרות' יהיו' וא' הימנות' יהיו' סזכי' וקיס' להו' בגווי' הדוכבוא' ומלכות' מצאו' להם' מקום' הנון' וסורו' על' אכסניא' דידה' הא' יגוע'
ישו'הא' יעבי' הכניאים' וכבאים' תעמית' ירושה' חוקתם' אינה' דריכה' טענה' להעמידה' בידם' ובכתביהם' ונבוליהם' כושל' יקיוון •
ולבי' דרבי' ישתומם' על' היורה' ביראה' ובחידות' ודברים' על' ספורת' ישראל' בן' אכרס' אשר' קדושו' וקיעים' דפטע' ונקמו' מקם'
טעות' והם' מקיימים' מקומו' בט' ווי' י' וי' וככן' וקיס' בו' בלתי' הבאין' אם' יענידין' הרב' • על' דבר' תורה' או' חזושי' כה' דר' כן'
פני' ואת' ל' דמנות' קבות' אם' הם' עשות' רעות' שכל' למ' מלכות' או' מדינה' או' איש' ים' בהם' מורת' טעבט' או' אסיוון • ובאשר' תא'
בהפס' יקיימים' כי' ליריד' הכ' שכת' תו' כה' זכר' בדעים' יקדים' ולא' הם' בטו' אים' באיונותו' ויש' להם' הוכחה' ביעשיו' הנגלים' להם'
באופן' אשר' היו' מדברים' לבשר' לעניים' אסירי' התקנה' דליבא' חש' שכה' היבא' דרזון' של' תשי' ומדפת' עליהם' • להניס' ולהגילם'
בי' שאול' לא' תרא' בש' תר' דיבר' לאמר' אף' ילכא' תשא' ויהי' להאז' לסוהר' שיטור' פי' מלך' ולא' יעברו' על' דברי' כביא' ומכסול'
והדקפתי' רייון' ועליהם' תלכות' ועל' דברי' הדור' שבע' • זה' ולא' על' דלת' העש' אשר' היום' כמו' שכה' יותר' שמועות' כפלאות' סאיות' ותם'
באים' בכתבי' קתם' דרך' קלקותם' דרך' כל' קקתם' • על' פה' יודע' ספר' וקתם' מפורטים' ע' פי' הכ' לים' ודרך' גו' ונא' ינויון •
ואז' שהזמן' לקבלה' דמילתא' כי' הוי' בעיא' חמי' ינויון' כי' אם' דעות' ויודעת' ונכדדת' קתה' מוכשת' • ויוויות' וקתה' כדרישות' וקלרות'
תגויות' וכדקרות' בלתי' מרבה' ונבנה' לברך' בעוקבי' תואמת' ככן' וכ' אי' כחוקים' היו' יושבים' ורזים' שיגרו' איון' בעל' כרשו' כדל' לק' •
דע' ויש' בה' קבלה' • וזו'ה' לעשה' לילדה' ויחזיקה' לתקנה' כלב' • ועינו' ירויון •

א' לזאת לברר האותות הן השקר והטויה וישאף הלבן מן השאר ולסכל ביטול החקלות הרודים בשם אשד לזאת לברר ויקח לו יעקב
מקל לבנה לח ולנו ועריון •

ויד' היום אשר קוינו לראות אור הישועה המועדת ופי' מעידים ע' עי' השועות בכנותת כתי' ונעשה ומוכח את השסרעיון לתשי' •
זה' אור' וכן' בעדכו' מביה' א' כיוע' א' נרע' • חוקתם' ה' • חוקם' אשר' אסירי' העיר' אסורים' הוא' אסור' ס' • והא'
לא' כח' ד' דיבר' ז' • ככוא' כתבים' מ' אים' כראים' ליוון' עליהם' • ה' • החכם' כיוה' דר' עאיר' רשא' והאסיר' כיוה' דר' שלום' כן'
ישאף' סתק' קיימה' ז' ותימת' בוותב' תלת' • האויר' ש' שהרב' כתי' כדאי' הוא' שתמה' עליו' שכינה' • ולפי' דכריו' שרתה' עליו' כהתכבאו'
בכה' אשר' ה' • הנה' וישיע'ם' בא' ושת' • כ' • בי' טו' כבנו' • ינא' כאים' ונלמיה' ועיר' קסאה' •

המנוח כשאלם ויחזרו את ומופת אמר שלא הורשו למעלה אך יקחו לומר הקנוב בשכה וזו ויראו האמת אתו כי הכניא אשר ידבר בשם ה' כבוד דבר הכניא יודע ונו' ולכפרות כוסחאות היא עב ונתמרי ולבעבור יש אומרים שהוא לא קבע וימן כל כך קרוב אין אנו דנין כי אם בזה הגד הטהר לכל דהיינו בתוך שנה וזויעוד בקצת כוסחאות ופי' כמות רב שלם אומרי' טאכטי עיה ומכרן רובם ככולם מחזיקים באמונתו ואיש ירושלם אי' ומני אלף' וגם בזה המאמרים מספקים שמכונה רב שלום כתבה כי אם הכותב ומופתיק היא בלתי מואמין' ומפי ענינו כתבה ודברים כאלו לא יבטרו ואיש רודף גדק להכניס לדעת האמת' ומי יראה לי טובה על הכניא' ועל אנשי עיה ומכרן' ואיש ירושלם :

על הכניא יכלה הפלא ובלא' שכינע לתח אות ומופת' כי לא בעלם מאינו סיורה עליו ועל הכיבקים' דאף אם מוסקת במקניה ובחפירות' גזרת הכתוב לתת אות ומופת' הכו דלא לביקעלה' ודי בזה שהאמינה אותו תורה בלתי ומופת' ויאף אם היה יכול בלאט וכיסוף' כי הם דברים בגו' כדברי הרמב"ם בהנכות יסודי התורה ויאף לנו כי אם איה מה שאמרה תורה' כמו שהאמינה שני עדים כו' וזה היה מוסייב עליו' אף אם הוא מוכעס נבואה על דבר מדברי הרשות' כ"ש על דבר גדול כזה וילמה לו להכשיל את הדכים' ולקייבם מיתה לשמים אם לא שיעשו אל דברו' ואם הכניא הוא' עליו לכרסמו ולקיימו ולאמת' ואם בטוח הוא שסמ"ת מוקיים דבר עבדו וענתו ולא יבטרו' ויב' ש' דיופי שלטון ולא יבטי ענינו אמרה' ולא חשם לתפסם כבדאין' ויעדיף הוא מורע' ד' האור כמות' למה ירע טעו משם הכניאים אשר יבא להם שם כבודאמינות' ולא יתכן לומר שלא הרשה דכאשר בא כבודאיה' תבקי נתיבין לו אית ומופת לקיימה' כי לא כהתל כאנוש יהתל אלוה בכבודאין' ו :

ואף אם היה מוסקת לכניא כענין מוקי אמונתו' לתלושים בה' היה מוסייב לתת אות ומופת עליה' וזה לפרסום יכולת ההשגחה' וכמו שכתב המליץ הגדול בהתכללותו להרשב"א' הרב ידיעיה הפניני הדדשי' ו' : האופת שיטעהו הכניא לרואים כדי שיאמינו בו' הוא ב' חייבים' הא' אותו שיטעהו בתפלת בלתי קודם שיוסוק לכניא אמת' וזה המופת מוסייבים שיבקעוהו מימנו גם השלמים באמונה' כדי שלא יתפאר בכבודאיה כל מי שירצה' : עד שיבחן ענינו ויתפרסם' על דרך יודע כל ישראל וידן ועד באר שבעי כי נאמן שהוא לכניא לה' : והשני המופת שיטעהו גם אחר שנתפרסם : כשיעורו חלוש האמונה' כדי לתקן כלבם אמונת יכולת האל' ועל כך הכניא מוסייב בענינו בעשיית זה' ואם לא יבטקם מוכחי' כחאמר שיעשה ע"ה לאתו וע"כ אור לו שיטאל האות ברעונו' שאלו עשהו הכניא בלא שאלתו' יבא למטוד עליו והוא השיב לא שאל ולא אהבה את ה' כי שאלת המופת לכניא קודם שיתפרסם' הוא כסיון לכניא לבדו' ואחר שכתפרסם' הוא יבטקן על יכולת השולמו בלשתי' וזה האמר ארון הכניאים' לא עליונות תלויות יבס כי על' ש' טאכטו כבדאיהו וקבדאיהו כלבם בנה בשלימות ה' והאמתו ככו' כמו שכתב ונבטש' עבדו' אבל עודכס חלושי בהאמת התפשט' יכולת השי' דנמלו ועושה ע"ל :

ולמה א"כ הכניא הזה לא רצה לתת אות או מופת ע"י שאלה' לא ליתמקיים באמונתו' ולא לתלושים בה' ולא די' שלא נתנסח מענינו לתלושים' אלא אף לאחר שאלום ויחזרו' ואם אין השמים לא כתבו לנו' יכולת ומופת' יכולת מונבל לא אהבה מימנו' ותבקי כבודאיהו וית' אביא עינו אית ומופת' וכדברי הרמב"ם ו' : דאם לא כן יהיה עול בקום האשולמו ח' ו להרע חוקתו' ודאון הכניאים יוכי' ואל ימנע טוב הראיה להוכיבם בתמיים וישאלים אותה כפי הדת' וכאשר לא מנעה ישייה ומוסייבה' באוורו מיה אית כי אעלה בית ה' : ואע' ש' שכבר הומוק אנלו לכניא כסליו וכריותו' על פי ה' : האם יתואר לקויהו כחץ חטא בשאלתו' או אם כתבעם הכניא על הפקו בו' עוד לא שאל כסיון כשול' וזוד שלם שתי פייבים בה' קודם חשפה' ואדרבה היא תפארת לכניאי האות ונדק' וגדולה לשולמים' וזה לנו לבקש צמת חרותו' והנה ע"י' בנשאל כניאים ומוסייבים לא רצה הקב"ה לבשר בלתי חרדים בלי אית או מופת' כפול ומשולם ויחשפ' כ' דאם שלא יאמינו' ומונולת העבד גדולת האון כודעת' : ויירב בשלימות' ויאף בהפכה השיעה לזה השוטה :

ובטעה א"כ אין ראוי לענוש כל הכלתי' מוטע לו ואפילו בדבר ומונה' כ' ש' בדברי הרשות כל שגא ימטעס נבואה' כיון שלא נתן אית ומופת עליה' וכן כתב מורה"ק על דברי הרמב"ם ש' כפ' ש' מהלכות יסודי התורה' וז' וכן אם יאמר לנו הכניא שגודע לכל שהוא כניא כו' לוור אם עב' שלא נודע לנו מדברים אחרים שהוא כניא' וזה החילו לעמות' אין מוסייב לנו' ואפילו העובר על דבריו בדברי הרשות' אינו בענין מד שיוסוק כו' ע"כ יוה דבר ברור' והשכל יוראן שיתייב האדם מיתה לשמים' על כיוצא בזה כמורה' כי יעושה המסרב לאיש גדול בקבחה בנילי דשמיא ודעתא' למוד' ועושה המסרב לדברי כניא' למוד' :

קיצור ציצת נזבר צבי

וסוה ג' צ' אף אם הבא להזכיר על השמחה אין צריך לתת אות ומופת . אם בא ונעטס כבואו . ע"ו ג' להתקייב חיתה לשוים
העובר ויוסרב להזכירו . צריך לתת אות ומופת עליה . דלשנין אזהרתו כפי התורה . ומוסיב אני לשמוע לו . דכבר
הזכיר אני ועומד . אבל להתקייב חיתה כעובר על דברי נביא . קלילה לכ"ד העליון היודע כל כסדרות . וקמי ששיא גליא שאדו
נביא . לשיבני חיתה על סירובי בכביא הסקר :

הגע שמצד שאחר כה אחר ה' לא תגזול לפלוני . או לא תזיק סכרך בגופו או מיוונו . ועכרת על אזהרתו . הכה כפי התורה
אתקייב חלקות . על עכרי על לאו . ובכסית עכרי על דברי נביא . אתקייב חיתה לשוים . ולמה זה אתקייב על עכרי
דברי נביא סקר . קלילה לאל מרעט ושדי ועול :

עובד מוים על זאת ועשו סרבו שאד וזוקר ארץ האיתנים ויוסדי עולם . כי תורה חדשה ולא מורשה קהלת יעקב . באוכינו
שעבנו מי שעלה לביתם לדרוש ברכים . ואמר כי הכביא הוא אינו צריך לתת אות ומופת . דבא להזכיר על התשובה .
ואלו בא למדשטם דבר כאלוהי לזכור שעה . אזי היה צריך לתת אות או מופת . והרבה דברים בהתנשא . ולא יוסיד לפה . ויוסב
סיר רוחא לתוך פה טעמא . וטעה הדורש וודעת עמנו זה הטובה . דברים שתניקוט של בית רבנן יודעים . דאם בא למדש דבר
אשר לא כתיבתנו . מקרא ולא הוא כי יקום בקרבך נביא גו' וכתן אליך אות גו' . לא תשמע גו' . ואע"ג דהתם בע"ז קאי ירי .
הוא הדין לשאר מוצות . אם ביקש לעבור עליהם . ובכלותו האמת גרמה לו למלק ולומר דדוקא אם בא לבעול לחלוטין . או לזכור
שעה . ודאי קרא מיירי באם בא לבעול לחלוטין . אבל לזכור שעה . אף אם לא כתן אות ומופת צריך להשמע לו . ומביא ראייה מליהו
ועט מראות שיבני של דדרשן . כי אליהו לא הוצרך לאות ומופת הטעם לפי שהיה ממוסד . וזה החלו אבילו יתקומה אותות להוסקי
אז לרצוע אין שומעין לו . דכבר קדמוהו ממוסד באותות ובראייה . לומר לא תוסיפו על הדבר גו' . ולא כל כמיניה

ודבר תורה כי יקום בקרבך נביא וחדש נתן אות ומופת .
לעבור על ד"ת . כלי שום מילוק לא לנודך שביע הן לגמרי . לא
תשמע אל דברי הכביא ההוא גו' . ולשון הרחב"ס כככל מוחנו
פשטו . ובא לדרוש להעון ויגלה פנים בתורה אשר לא תכלפ
לומר דכביא זה אין צריך להרהר אפריו . כיון דבא להזכיר על
התשובה ועל התשובה ועל הכוונה . שאמר כה אומר ה' הכה
מוסיבם בא גו' . לא שת לבו הדרשן ההוא . ומייבנו להשמע
לו בדברי נביא ויוחוק . ואם באמת ובתמים דיבר . שזה מלכנו

יש כאן נחמוס . שחא אמתת המעתיק היא אזהרה השומע לשון . ומה
שנראה חזקניו דלא מהני אות בתחלה . לעשות דבר לזכור שעה . כגד
ד"ת . לא נראה כן . ולא השמח הכי בגמרא . אלא ודאי אות בהתחלת
המתנבא . וזוהי שוין לעבד זה . גם מ"ם הלן בענין ההכאה דכרי
מתנבא . ובנראה יש בהם ג' כ' ארוה מסורן כלשון . אצל בעיקר
הדבר . כוונתו רמזה שע"כ הבא דבר ה' . צריך לתת אות ומופת .
לשאלתו דכרי בתורת כנראה . אפי' אינו מורק אזהרה על
שיירת התורה . פשיטא מחייב לתת אות . על כנראה . כי רוח ה' דבר
גו' . כ"ש א"ס מזה לעשות דבר כגד התורה ותחמה . ואפי' לעבור על
ש"ס ולשעה בלבד . הרי זה כביא שקר אם לא כתן אות . ולא יוחזק
עדיין כנראה . זה פשטו ונברו :

השמענו . הכה הכופרנו כופר בתורה ונביאים . ודברי חז"ל . בדכתיב הדין"ס . ולמה יהיה זה עפ"י ימי שלא החזיק עדיין .
וראה גם ראה עד היכן גיעה הטעות באמונה השדש השואת . למזקה כגד אמונת דתנו ודברי קבלתנו . כי יש מחני סבורתנו
של הדרשן כנו . מרבה לרפאת סבורתנו ושכרו על בקלה . ולסמוכו במשמנת קבה דרזן להזיק כבניאיתו ובדונו .
ששנת תלמודו עולה לו לודן . ואמר שאותו האיש שמרנו לו איש האלהים הכני בא דבר ה' . ולא רצה ונעטס . הוא לפי שנתן אות
ומופת על כנאותו . וזוהי דייק לומר דדוקא אם בא למדש שום דבר כגד התורה . צריך לאותו מופת . ולכן איש האלהים שאמר לו
שכבי בא . ספק מ'אזהרת התורה . שאכור להרים יד כדברו . כיוו שאמר רז"ל על חוקש ארס ליע קש . וביותר אם היה ת"ש .
הוצרך לאות . ובעבור זה נעטס ויזכרה אריה גו' . וכן יהיה חכם בעיניו . אחרת לו והלא אין בבאן דבר כגד אזהרת דת .
שחל על כבודו וחלוני . וכרשתו קא עבדי . ות"ס שחל על כבודו . דליכא הכא כיון מפורסם . ואף איה מפורסם דנריך
לקום ולטור ככש . דדוקא אם כעשה שלא וידעתו ורזנו . ואף לדעת קצת פוסקים . התדקיים לומר דקא לחזק על כבוד .
כגון לקום ופכני גו' . אבל לא על ולונו דוכ"ש הכאה . הכל הוא אם לא כתן רשות מותפלה אבל ככתן רשות . רזנו וזו כבוד .
ורבמו א"כ תינחם הכאה זאת לטפח . ועון כגד איש האלהים . עד שהוצרך לתת אות ומופת . עליה והזיק עוד כגטעו
והזיר רירי על קבו . ואמר דאף אם וידעתו ורזנו עשה . עכ"ו עון ימשב לאיש ההוא . דחשבה סוף פרק החובל האומר
לחברו חזא את עובי קטע את ידי . וכת לטפסו חייב . ולא פסיק מוכא ופסויה להשיבו כאלותו יאחרת . לו דקבלה שאנו ומופת
דאין אדם שמו לחזול בער גופו . ואע"פ שאינו לו הן . לא מדעתו ורזנו אחרת . אבל הכאה מיה צער איכא הכא . ושנה כאלותו
לומר

קיצור ציצת גובר צבי

למור דמי יאמר דהכאה וו אינו בזבזן או ככלי ברזל . והכאה מש בה חבורה . כאשר יגיד עליו רעו שהכה הכות ומגוע . והארת
לו דרך שאלה אם האקן יש בה כדי להמית . או לא . ואם כלי ברזל בכל דהו . הר' הכל דרך דקנות . ואף אי יתבונן לך טענתך
דהכאה בעלמא נגד אהרת התורה היא . ולא היה צריך יכול עבור עליה . מאין לך שהוצרך לתת אות מופת עליה . והלא בנת'
אמרנו לפי שהיה מחזוק . וכן דעת הר' דק . ההולך עפ' הפטט יוערתי בדנאיסה והלך לו :

מ שטע כזאת שבע דברים תלוים ברכיון . נכח דברי פורה וקבלה . וכאם לדברי האומר . כה אומר ה' למייבני וייתה על
העדר אחותי בו . וה' לא ציה . ולא ידע בה דר נתן שבמכעו אות מופת . פער את שלושי אומות . ומייב עמנו אם לא
תתקיים כבואתו :

א יאמר האומר שזוכו מופת עלינו . ובכוא דבר יודע כי נביא ה' הוא גם אני אודה . אבל יודה לימיהת דעדיין לא קל מס
נביא . מה טוב ומה נעים דברי הרשב"א בסי' תקמ"א על אותו נביא דיאבי' לה' . אשר פתם דבריו . כי הנביאים אשר
היו לכינוי . כבר נודע מענינם עם שאר הנביאים שהיו בדורם . ויפת פארים בהם או יותר מיהם כנבואה . עד שהיו המלכים
והשרים נפתים אחריהם . ולא הספיקה קהידת נביאי' האמת להוציא מלב העם מה שניירו בלבם האנשים ההם עד שהוצרך הנביא
לקהידת קיום מה שהיו נובטים עליה . באמר הנביאים אשר היו לפני ולפניו . בכוא דבר הנביא יודע אשר שלקו ה' באמות
עכ"ל : עמ' ש נס"ד כתורת הקבלות ח"א

ו עור יש דברים אחרים שם . שאם נקח רחוק האמת על ענינו זה . תדאנו משם . ולמה ח"כ כהה מהירים בתנועתו וקולם
באומותנו . להזיק לנביא לוי שלא הותק עדיין בגורת הכתוב באות מופת . אם יכולים אמנו לקיימה בלתי אות
מופת כבוא הבטתו או בהפדרה . ולא טובים אנו מרבני גרפת ואמנו . ואף אם לא היה מדבר מוכין . הישועה . ב" ש בתי שפירש
את ה' לגואל ומשיע . וקבע וזן לגאולה . וכן לא יעשה ידברי לא המשה עליה . דאחד מן השבעות הכתובים כפי שפירש .
היא לנביאים שלא יגלו את הקץ . ועבר על שבעתו מ' יואם הותרה לו והורה עליה ללא הורה לתת אות מופת על קיומה .
א יברא שיכולים הם המצויקים באומותו ובכואו לומר . שאינם נדיכים לאות מופת . לפי שכבר ראו כמה וכמה מהנדרת
העתידות . וזאת בשמים ומופתים בדרך . ולמלושי האומה ודאי היה צריך לתת אות מופת . אבל לא בעבור זאת
תפסד אומותנו בו :

ו מזה כבוא להפלא ביותר על אכטיעוה וירושלם . שאם באמת שנתן הנביא עשה בדברים האלה . שהם הרבה דברים שהותקבלים
לאות ולמופת . מה נפשך . לא עשו כהוגן . אם נתקיימו אולם מעשיו בקבלה כב"ד . למה לא הווינו ב"ד לקבלתם
ויכופו את כל העולם . דלא חייטיכן לב"ד עושים . אשר מזה קרוב הוא לודאי . שלא נתן אות . ולא עשה שום דבר כראוי לסיון
עליו . אכלו ולא שאלה ובלא קבלת לב"ד . וכל מה שעה . הם דברים קטני האכות . שיכולים בעדרי כח הנבואה . לעשות
מעשים ההם וכתותי מכתת שיעוריה . וכפתו אחריו דלת העם . וקצת מכונים בעיניהם . אשר טעו בכמותו ומסידותו . דאם
לא כן . מי שהיה לו כח לעשות קודם שאלה אות מופת . יש לו כח ב" לעשותם לאחר שאלה . ובקשה . או חמת מוכפלותיו וזאת
הנעשים . יתן לאות מופת בהמות כ"ד . ואם כ" יבא כבואת כה אחר ה' . כיומה רבו :

דברי הדור אתם ראוי . מי הוא הראוי להקרא אחיו . או בלתי ואחיו . אם הנהוג על פי תורה שכתב ושבע פ' . ומהנה עמנו
ככבות לראות קיום כבואתו או בוא דבר הבטתו אשר הבטיח לעושהו . או אותם שלא חשו לגורת הכתוב ודברי קבלה
ולקשורם תורה חדשה . והאחינו לקול הוולה גדולה . יהיוון העם מקריאת בו לר' כלו ולא כענו . ומסרי כומר ומסרי דעת .
דקולשונם שלחו . לקרוא שם כומר חיים . לומר כדבר יועיניד עמנו באומות . תורה והנבואה האומית . ישלם ה' להם כפי
סדרן דעתם . ולגאון כבתי וקיים במאורו . יקום את דברו הטוב אשר דיבר ביד עבדיו הנביאים . והולך והנביא האומיתים
ישפטו בינינו :

לא חלונן ולא אזעק חום שזר ושכר . על חבל נביאים הנביאים באחיור . אשר תנוק ותנוקת כער וכערה וקיימים דברי נתן
הנביא . כי תאותם ומשקם הנביד דמיונם . עד שיראו אחיותם לפעמים אומיתים . ורובם שקר . או יתנוק הנקרא שרה רוח בהם
ינדבר ויודיע עניינם כפי שדי . וכמו שכתב הרשב"א : "שם שבעיר לארד" ה' היה קטן א' שאינו יודע ספר . והיה אומר כוים
מזוהרים וכנה דברים . ואח"כ אחר להם הוא עמנו לעשות לו רפואה . וכתבו מינו א' ועשו ונתרפא . וכלו כראוי ומאשים הרבה

קיצור ציצת נובל צבי

ויש מי שחשתינו בשם כו' וכן בעל ספר אלם יש' ד' ונקדמה הכיאותעשה א' כעין זה. שמואל קרוב למדינת לבנון. קטן א' שהיה
אומר על פה כ' דפין ויותר מהנה'. ככל מקום ששאלו אותנו וסבורים היו שרום נבואה נענכה בו. ואזי שאלתי ונקתת אשכנזים
בכאן. אשר הם היום וקנים נתיים. שגוואו עם ובלתו ויון. ואורו שאחש קרה הדבר. אבל נודע בברור אה' כ' שהיה עי' שם
לפי שאכיו היתה לו קבלה מעשית. וכמה נינה הרשב' א' ז' ל' להרב ר' דן שהיה קל להאמין. דברים שלא יסבוקו בהם כיוה חקירות
לקיימים. ומראית היות נבואה מנאמת כח' ל' ובבלתי מוכן לה. ומקיים דברי רז' ל' אין נבואה שורה אלף על חסב בנדר ועשיר.
עין מורת הקבלות. ובמזעזע קטן אחר ראוי היה רבינו שפגרה עליו שכינה. אלא שכלל גרמה לו :

איברה

דו. וליא אנו לומר. דלפי שעה יכולים להתכבאות חף הכלתי ויובכים. ופירוט אף נבואה שורה כו' שאמר רז' ל' הוא
כמו שפירש הרא" ש' ז' ל' דרעה לומר דאין נבואה שורה בתמידות וקבע. אלא על האוכנים חסב נבדר ועשיר. אבל
בחקראי בעלמא. יכולים הם. וכמו שכתב הרשב' א' ענינו. כמו שמוצא באבויולן לכן. וכלעל לפי שעה. וגם היותה כח' ל' ג' כ'
אכיו ון התייה. כי תואר שהיא לנחם. ולכשר אכירי התקנה האוירים אבה תקנתה. השרה' א' את רחמי עליהם לטעה. ומנו
שאורו כוהה' פ' שות על נבואת יוקאל כבהר ככר. אע' פי שאינו מוזהב' כ' בלענינו כמו שיראה היראה. שכ' ז' וכלל לטעמים
על היותם כח' ל' ולא כמו שאמר רז' ל' במדרש שתפיל הבארץ ישראל. אלא שכ' ז' מודע בסמך. אכירי הדועים סכמי אוויר
וקסעאכטיא הידועים בחכמה ובתמידות. וקדלה הנבואה את דעה. והלכה לנוע על העינים היבשים. כמים וקטנים ועבדים.
כי אזי ראיתי כתב' א' שבא מאווייר. הוועיד על פסחה בויה שראתה מה שלראו חבאי ישראל. וקיימה ג' כ' נבואת נמים וקטנים
הן אמת דאיתא בדרש לקוש. של ודבורה אשה נביאה. שזכתה לנבואה על פי מעשה. ואע' שפיתקם קיים. דאמר ר'
פלוגי ויעד אבי שמים וארץ הכל לפי מעשיו. של אדם כו'. והיא כתבונה. להרבות אורו של וקדש. בעשותה פתילות
שבת. וגם שה' יתכונן להרבות אורה כבבואה. ודרש חמת לכידית. לפי דאש. אבל הנשים הללו לא כתבונה להרבות אורו של
הש' י' כי אם לכנותו. וא' במקום גדולים הראויים לכן. למה וכו' הם ביותר. ועוד יש לקודר בערובת פיהו של שם בו.
ודברים בעלים בלתי מועילים. כפי ויה ששמוע. בזה לא מתקיימה נבואת יואל. אשפוך רוחי על כל בשר. והרבה מעות יש לי.
ואזיני מוצא שלחני הרשום. וכתבתי לכל עבר ופכה. כותב נבואה הרעה המוצאת אותנו. בליקוד הדת והאמונה. חסב עדיף מנביא
החום המוטל בקדשי תורה טע' פ' ולומדיה. ולא מנאית עדין מעט. וסודן ומוזיק ומזוק בדיק בית אליהו. עלמה רמיח
ופרצותי להקים. והיום כמו שנה תמיוה. בעת בוא וכתב הנביא טעוה. כתבתי למכשי אמשטרס. ובכלל לדה' ל' ימח נדר
אשר בא למאניכס וראיתי אותם נגטים לדעת ההוון. והאמינו חתבת הדיעות או יודע ספר הנקרא בשם חסב. ומורתי כויה
פעמים לכתוב. ולית ויאן דחשב. אדרבא חתוקים בדי' לית העם. והוהירים על אונותם הקדשה. בלתי השקיף אס תככים
עם קבלת רז' ל' אז לא. גם למכמי ויכיוזה כתבתי. ללבוש כמעיל קכאה. קודם שתפשט צרעת החיות. וראיתי אותם לחכים
בכרית התורה. אבל לא הוויא כח כוונתם לפועל. ועוד כתבתי לקוסטאכטיא. אחר בוא הכתב של החכמים חתוקיים הכל.
ועוד הוספתי כתב זה למכמי אוויר. וכ' י' יראנו ושלמנו עם איש נאמן. וידע עם ידע. עכ' עכ' למי ויכיוזה. ואזי אנוא
אחריכס כיהודא ועוד לקרא. לקודר ולדרוש ולגדור פרצה היונאית. לעמוד על האות אמיתה של תורה. והיום כמו שנה בתלת
השמועות פרשת מוקץ. כתבתי לירושלם על זה למכמים ידועים אללי מקודם זה. ולא וכיית לראות שמוכתה :

זמרה ימא

כי זה כמה. והשמועות כאובא עמיא דנוח גוהא גוהא. ואין איש הראוי לקרא איש. מאסף אותם אל דברי רז' ל'
ולראות האם יכמינו עימ'. הן בעדות המעידה עפ' השמועה. ועובדים על לא תענה. הן כוהה שלא השוקב כב' ד' כקול בעלמא
אן בענין הנביא וכבאיתי. הן כמינוי מעשי חטיח המוכיחים. אדרבא תויה שהודו מוואכרו. זה כוהה אסור בוויקים. ולא התיר
ענינו וזכ' ש שאכיריו לא פתח ביתה. אס הוא שיש לו כוד. כאשר מאמינו אווירים. הוא כפלא מחי. ואל לדין. יש להשיב בדברי
מכמים כדרבנות :

צ ויה הוכחה היא הגיימו את העם. ולא ככהן הדייט הובליעו כדרכה כעשיתו. וזכ' ככהן גדול במקדש. אלא אדרבא
קבול רם ולא כעשייה. ואס הם ימות (החשים) בעולם הבא. שעליהם אומר רז' ל'. שכוונ שכתב נקרא. מה שאין בן נעה' ז'
היה לו להתיר לכל איש ישראל לקרותו ככתבו. כיון שהם ימות החשים. דלא לענינו כלכד התירו :

ד מה ראה שאין עמה שתירה היא. ביטול כום העשירי. שתלוי בישולו בהפכת דוב ניכור. בזמן דליכא שלום וליכא טעם
כפי

קיצור ציצתנובל צבי

כפי הנח' ואף אם נשלק אחריו גוינו דברי הכופקים האומרים' דהאינא איכא טעם קרינן ביה' דאם ליכא במקום א' יטנן במקום אחר' וא"כ אם ביעלוהו עפ' דכרוי' והסכימו רוב גיבור רוב חכין ולא כבין' מה ענינו לקיום משיחיותו ומלכותו' :
נבחר אות כי יתיר ללגלג שבת שלא במקום פיקוח כגש' ואדרבא ליטול אף בשב קבוי עון היתיר דמיס לכלתי האמינים בו' כלתי שום הוכחה' וקודם מעשה משיח' כאלו הייתה בו כחודה ככל התורה כולה' וכופר בו ככופר בה' : והלא אף אם היו כלתי מאמינים בו' ועברו על דברי נביא היתעבא על כך' לא היו מתשייבים איתת ב' ד' בעבור מרדס בולכותו' דכרי רשעתו אחר דמנא' משום רשעה א' אתה ושייכו' ולא משום ב' רשעית' זקיס ליה דררבה וכויה' ומכ' ש' דעדיין לא כתפטה וילכותו ולא יא' לו מוכיטון בעולם' בשויו בעמשי ובמקומו' כשמו שהיה שפכני לרש' האומות' הרעות פכו' במעשיו שהיה עושה הרבה ללמס אלמנות' זלקנן גליות' ולבנות זקדמו ועשהיה גליות' במקום שהיה עומד בצדו הגת הדרכה' תרמסנה רגל האויב' או בצד הפרעה' לגדור פרץ העומדים במקום שכנה' וה' דר' שמואל פריימו כמו סופר השלך יש לו לשון' נא שומר הטעמים והמלות וסתיות המלך שפעל הוא' ביותר אם אשת שבתבה הוא' גמאמרו ודיבורו ועל פיו' אין לך הוכחה גדולה מזו על משיחיותו ומלכותו' :

נבחר תאמר כי פקוד על כל אשח משעטו' לבעל ט' באב יום שהוכסלו בו הנרות' שאין כח ברוב נצור וב' ד' לבעלו' ולקבע יום מועד לכל מי' ולהתיר בו שבות דרבנן דוקא' בקביעות הלל בברכה תחלה וסוף שלא לגורך' ובתפלת מוסף' ולא ידעתי מה קרבן שייך לו' ואיך קראו מן זמנ' היא מנייתו' ואיך נאמר בו ומן לדת משיחו וכך ליציאת מנזרים' מה ענין לידעו ליציאת מנזרים' ואדרבא יציאת מנזרים וכך ללידתו' דעשיית טפלה' ואף אם לא תעקר לגמרי' :

לא אדבר מענין אכילתו גדי וקולס בחלבו בלי פסקים שבה וזכרונ' שזה מתמיה כל שמועיו' דאף אם אמר לגורך שעה' לא נודע לנו ולא המזק כאלהיו' וגם לא להודיע לנביאי הכפל כי ה' הוא האלהים' ונרות זה היוצא מיומו' כהיותו יודע איסורו שהוא כנגד תורתיו' היא הערה גדולה למאמיניו' שהם אמתות המורים על סינוני משיח' ואיך אמר שבתמיה אשת לא תסולק מברכה' ולא ספק מונח מיד הספק' וכ' ש' מיד ודאי' ואין אלו סינוני ומעשי משיח' שכתב הרמב"ם ס' סוף הלכות מלכים' ולא מה שדברו הכנאים' ואיך אקרא גואל' למי שלא הקדים סימן גואלה' דגואל גואלה אוליך כשרא ולא תפטרשן' והשמות כגש' הפעלים והמאמרים פסות יאמנו והפעלות' :

נאם ר"א ר' עקיבא טעו כן בוויכא' הוא לפי שראו סימני משיח' שהיה נאם מלמות ה' ונאם שלא כדרך טבע' והיו לו ת' אלפים תנאים באיסטריטי של נולך' ק' ק' אלף וקוטשי אנבע' וק' אלף עוקרי ארוים' ובאמת וארבותיו היה עמויק אכני בלמטראות והאויב' ועל זה קרא גליו' ר' עדרך כו' יב מיעקב' ואפי' הכי א' ל' ר' יוחנן בן תורתא יעלו עשבים' בלמין ועדיין משיח לא בא' האם תפקדו ודברו תועה על ספקו זה וכעשו כנגדו' ונע' פ' שהיה להם על מה לסמוך' אבל באמנו מה מעשה ראינו שנטעה בו' וכאמר היתכס כמשיחו דרך כוכ' ב' ממש כמשיחו' כשמו של משיח הזה' ולמה לא נאספן יוערמר' יוחנן בן תורתא' לומר יעלו עשבים כו' : וזכות תשטב לנו כי כשנודע לעשות את כל דברי ר' ל' :

אמר על כן אי אומר' אם חמתי קוטסאנטינא ווולתס' קודם הוכחה ודאית במעשה משיח' היו קלי האמונה' לא יפה עשו דכסים ואותות' מיוסדים ומיוססים לכביא' ולא למשיח' ואם הוסיקו אגלס לכביא וקודם זה' היה להם לפרסמה כפי התורה' לאותם שלא הוסיקו אללס' וכן אי אומר על חמתי עוה ווולתס בכבושת עודד ומיעד היטועה על ידו של מלך זה' דהיה להם לסמוך בכבושתו' א' אות מופת' וכותבים כב' ד' העומדים במקום הסנהדרין להרים מכסול מדרך עמי הוסיקים' ויש להם על מה לסמוך מדברי תורה וקבלה' ולא נשעו לדבר' האומרים וקורים שם כופר' כלבתי מאמין שדיין תלילה' כי באית אה אומר מי שהיה קל להאמין' יהיה קל לספור בעיקר ביאת המשיח' ואם יש תקנה לעתיד' להיות זה נביא וזה משיח' האידעא מיהת עדיין לא תעקב כבואה ולא מלכות' כפי התורה והמונה' :

ברכה לא אוכל לסבול' כי ט' באב יבטל על פיו של זה הרב' ואת' ש' שבת חיות רוחו דובר' ברוח ה' שפסה עליו כמאמר דוח אינו חספיק' יב' כבר לימדנו ר' ל' דתקכות כביאים וגורות ר' ל' שכתפסט איסורס בכל' ישראל' אמילוי יבוא אליהו לבעל אחד מהם' אין שוועין לו' וזכ' ש' יוס' ט' באב' דאית' בית תקכות כביאים וגורות ר' ל' וכתפסט איסורס' ובית יוקדשנו תרב' ורוח הטומאה לא עברה מן הארץ' הללו בוכים והללו שוקים' הללו מתאבלים באבלה של ירושלם' והללו ששים

זשמים בדברי נביא משט המושג בכל יום טובו הכלתי נראה :

התורה היות העם אומרים - שאם יתבטל בקוסטאטיניא - הוא בהסכמות מקימה ורבייה - ומשם ראייה על אפיתת כבודתו ומלכותו ויחזי אומר דאי אפשר דכל השמים הסכימו על זה דזה היסד המוסכם ומובן ולא חילק ידענא ולא בילק בו - **אזרחיה** לה' ישעי - ישועי בשורות טובות מאת ומתקבלות - כפי השכל והדת וההסיון - ומשכ"ת לא יכחד מיומי מאומה וזו דעמי אש כל השמים המאנאים עם נ"כ דין כדאז - וכתקלו לבין השמים - וכפרת להם כיונה דר תלמידי מוכספוס קולי נ"ר ייהפך כמות דר דוד ישראל מילונה כר"ו - והמכס כמו הדך בארבה סולימה כר"ז - ואם יש שום כתבים מצדו אומר וזולתם - ובין כך ובין כך אודיע - כי אם יש מי שנגע בכבודך - כמו שמשפתי שמקוסטאטיניא טמאז טהרותך - לאו כל מיימייהו ללכת שלא כדון - ועליהם לירא מהעונם - וכל מקום כתב ידי מלוה כתבך - ומשם כתבים אחרים העומדים לנגדם **ובעיר** קהלי ככתב - שמועט היו בסכנה גדולה - על התפוררותם יותר מדאי באמונה הזאת - וקם עליהם נ"י לאן הרשע - ונור עליהם להשיג ולהרוב בו - וזלולי רחמי שמים - ושמד בקך השבית טעה עוה - ואזי כתבתי להם באריכות על זה - והטלתי אמונתם בספק - ועל פי התבונה בע"ה - וכעת נשמע שחלק תאשי ליטי לקם את כל הארצות של באר"ב בירייה עד מאחזי קום - ונ"י לאן הרשע ברו וימלט לעיר טאב"ג אר יוהשלך הוה אומרים שהוה אובס ישראל לגאד - השי"ת ביא לנו המלך היקווה - ויזיל לאור משפטנו - האכס השלם כמות דר רשאל סופינו - כתב לי ביומי ששכח - מקיים אמונתו ואומר - שהוא עוזרין בבכיא נתן - שהוא מורה ישועות - וכבר שבתי למשיח אלהי יעקב - ואזי היה לי כתב ארוך להשיבו על זה כתב - ולהורותו שהך דעתו לעקר זאת - וללא אנדיל המורה בעד השמועות - השבתי ידי אזור - עד שת קץ - ויראה הוא והדומים לו הרבו טעות השמים - אל ימצב ה' להם עון :

אני טרם אכלה לכתוב - והנה כתב א' בא' לדי - של ה' ר' יהושע באכטוא - שטעה מדרך הישרה והאמת - ופער פיו לבלו מוק - כגד ארתם אשר לא קיבלו עליהם אמונתו החדשה - דכיום אשר אסור לשמעם - וראוי לקרוע עליהם - כשמוע ברכת ה' באומרו וכל הכופר בזה כאלו כופר בתורת מרע"ה זכות חייית היותים - והוא מן הערב רב - כאשר כתב נביאנו תן : **שמעי** זאת הכהנים - עם תורת א' בלכם - העומדים עפ"י תורה טבע"פ - פ"אס נמצא בספרכם שאמונת נביא ויולך שלא הוסיקו ערוין - היא משוייבת - והכופר בה - לא תעיווד לנגדה אמונת התורה האמיתית סלילה - ואדרבא אני אומר ששקולה אמונה זאת - שלא עפ"י תורתנו - כע"ו : והצודה בה - ככופר בכל התורה כולה - והיכן רמזו שמו של נשים ונביא זה - בתורתנו האמיתית - אש לא בתורתו ואמונתו החדשה - ובאמת הנזור דראוי הוא להתכונן על זה ועוד אשר שהוא מן הערב רב - אש אותו שמחזין בה' ובחש עבדו ובכביאי האמת והדקן תורה טבע"פ פאכזיה - או אותו שלא שת לבו אליהם - ובאמת הוא מן הערב רב ושוכח רבא - ולא ראה אר מימי - ומביא ראייה לדבריו - מדברי נביאו - דלנבידידי עדיין לא נמכה בכלל רוח הקדש ומכ"ה כבנאש - והנאזי שדקת הנדק לא יסורו יומנו :

יעוד הוסיף בלשון עלגים למר - ואש אזור יאזור אותם שזיכס ויאמיכס - משפי ייה אסור בקוסטאטיניא - אין זה כלום כי אדונינו יר"ה קודם שכתב לקוסטאטיניא אזור למכמים ולרכבים אשר היו אזו יעדנו כמים פלוגי אכנס לקוסטאטיניא ויזר יתנו אותי בתפיסה - וזה מוכרז להיות - לקיים מלך אסור ברהטים - עד שיבא הרגע בע"ה - וזה ככך שהוה תפוס - שהוא לבוס עם כנדי מלכות תכלת וזור - והמלך התנור עשה לו קצבה מאת המלך - דבר יום כימו - כמלך היושב על כסאו בו - ע"כ : **ובאמת** גילה דעתו וידעתו שהוא עם הארץ - מלבד כי שקר דבר - כי בהליתו לקוסטאטיניא אזור - שילך לקשת כתב מלכות תקף - ובש"י ימים יגיע לשם - וכתפכב קרוב למ' יום - וקודם הגיעו לקוסטאטיניא - כי במאר"ה יוארה כתפס ביד שוטרי המלך - ועוד לא ראה אור - והכבוד אשר הוא בו - הוא מולגש העם הכפתיים אחריו קודם מעשה - ועוד אזור הכנעני מדרך השכל - כי תפיסה זאת היא כנוכה בכבודת ורכב - הלא היא אלנו - האוורת טנדולי וכמוי ישראל יצטרך כולך התמוי ריבון אותו - ויהיה תפוס בו - ושקר ענה - ולא נמצא זה במס ספר - ובוורה איתא בר"מ מענין זה - עיין סוף תורת הקבלות ס"ב אבל לא של מי שדקן לא עשה ויחשע השיח - ולא סימכים הכראים ומוכחים עליו ועוד כתב שהכיר

האמן הרב נתן אשכנזי - אשר האיר עיני כל ישראל באמונה קדושה זו - כתב שאדונינו יה"ה - שמו כשם רבו - שבת"ג כ"ב - בעטן שני במילואו - ש"ן דל"ת י"ד - ונבוא כהשר חמת שלמה רתי - שמנא אותו נתן הכניא - וכתוב בה - הנזאל האמיתי הוא

הוא שבת י צבי ועליו כיבא שבקוק צדיק באמונתו יקיה ד' ת צבי י וזי כןכוויבא היה לו נשמה קדושה זו של אדונו יר' ה' והיה חלק הוסיף ד' לכ לא היה ד' שקיבא משא כליו י אבל שלא השב למולואו של ע' ב' כי אם המילוי של ע' ב' לבד שהוא כמובין בן כוויבא י והמילוי הוא דין י ולזה נהרג י אבל אדונו יר' ה' השיב שם של ע' ב' וזה רמז בחולת צב' י מטריקון צבי בן יו' ד' עולה ע' ב' ע' ב' ר' ל' שם ההוייה בידין עולה ע' ב' י ומילוינו י' וכן אותיות אמצעות של מילוי שדי עולים מ' י' והעמית הוא המילוי כלל של שדי :

ובמה השפך עיני ישראל הכביא ההוא באמונה זאת י ורגה לתפוס אמונות אליהו הכביא המבשר אמיתי י וקדם הוא ובישר והורה ישועות תלמו י ואם אות הדבר שכן כוויבאמן המילוי ולכך נהרג י גם אני אומר : שג' ט' כא וין המילוי יולבך לא יזכה להיות כאלהיו י אבל אליה התשבי הוא כשם שדי בולו מ' י' ד' ל' י' ו' ד' כמובן אליהו התשבי וטס הוייה השולה מ' ה' : והמילוי לבדו עולה כחן י' זא' כ' שם אליהו התשבי עם טס י' ה' הוא היותקיים י וטס נתן הבאמן המילוי כלו דין ולא יתקיים : עיין סט"ו למזכרת גדולה ה' ל'

ואם באנו לדרוש רשומות וריוזים : אין לדבר סוף י ועוד תראו בהעתק הבא וין עוה י שמצא כחן הכביא בחכמות שלמה רכתי י דברים שאין להם שטר י באירו ואזי אברהם אשר שהייתי כבוד א' טנה : ואזי משתאה עפ' י התכין הגדול הרובץ בתוך יאורי מזרים י מתי יהיה קץ הפלאות י והנה קול דודי דופק י הנה בן מולד לורדכי צבי שנת השש ונשפתי שמו י והוא יכניע את התנין הגדול כו' י ואין שמצא נבואה זאת כתובה י ולא נשועה ולא נכתבה בספרים אחרים י ולא נודע הכביא היה ולא הספר ההוא י כי אם ביד הכביא הנו' עיין ספר הקבלות ה' ל' די' חב' ודכא' א' בחכמת קבלות י ובהו דברים ויבהילים ומבלבלים שכלי הסכלים בראותו איש אמה על אמה וזקנו אזה וכרשיותיה אמה וצמי י והאשר משניו ולמעלה בעין נקשת קלל י וינסינו ולמעלה כמראה הגדולת י וכמה דברי הבליס י והכל כדו לומר לבסוף י שראשי הדור נחכויים הם וערב רב י ותמיה אני עליכם שקבלתם הכתב ולא מדרתם לנגדה י לקבלות קבלת ה' ותורתו י ולהראות לכל הדנויות כבוד תורת אלהינו האמיתית י ולעמוד בה ובאמונתה ולא יתפארו בדברי נאבטוא וקבריו י ולשכחו ויניגואה כתבתי על זה י ואין ראוי לשתוק על זה י דכפתי ויכה מורכא לעתיד : **וגם** יועב' ת' תקרא הכתב של כמיו אומיר י ותחתום אותה בסמות ישר י ותשלח אותה לרם על די איש כאמן י על כל כסוים י וכעת אין להאריך כי אם בתפלה לאל י שביא לנו הנוהך האמיתי והמבשר האמיתי י ואיר עינינו במרא תורתו י כאמן אהבתך הזותם כסדר למסוד נכר' ה' י ובשנת בכה חבבה בלילה ל' ק' : ועירא דמן סמרייא ע' ה' יעקב שפוטטס ס' ע' : **ונחזור** לעניינינו הראשון י כאשר שאלוני מה האמר בכל השמועות הללו י האם עדיין אחת מספק י ותולה הדבר באפשרו חזוק י ואמרתי להם אם כל מה שנמצא כתוב בספר הוא אמת י מעתה לא נשאר כי אם לברכו ולהכנע למאמר או שמתו שמחה גדולה י ולבי כמיר יבכה י והלכתי לביתי ובחבתי תשובה להחכם כמות' רר שמואל אבוהב בויניצאיה י וזה נסחה :

עניו כהלל ירא משא כבן והללל י וידברא דאמוותיה חכס עדין מכביא י תורת אות היתה בפייה י מה מוכיח מרגלות י שקבויה והודע לו כתובים י ה' חכס השלם קדש הלולים קוונותיו לתתלים י קמווד לנעיה ולמעלה כאה י כמוה רר שמואל אבוהב כר' :

בהר רב טובך הנניך ונכנו ליראים י שלא יכסלו בדבר הלכה י הליכות אלי מל' כ' כשפעלתי אחי ולא שפעלו אחרים י טוביה ואין דוכי להפתקא דאורייתך י תורתך תורת אות אמיתה של תורה י המתגלה בחולת ספרים י בכשבי דרמיונא ודברי כיבוזין י כובש ונוטא בסתר עליונותה הנופלא י ותתקבה כשעתה י וביכעתה האיר פניו כוערבים וזווייהים קדש כסול ואיכס ונדבילים בין אור למשך גלוות ולא סדרים י עפה כעווף וזנך אראלים ותרשטיים בטיה אפת שליטו של עולם העליון י הנעלם מעיני השמים י פורשת כפני שמה לתיוון דרום החכמה באותיותיה הווחכמות הפורשות כאור עליון י כניצין ופראים ומניעי' לאכני ע' ש' טהורים נקקקים ככסא כבוד זרום ונראשון י ונקראים על פיו ר' אל ספרא רבא י כלהקת קהלת נשמותיהם של נדיקים י סיהם היוגרים האזורים ולא כלו ויאורו שמו גוף י עד שת קץ האומר לאשר באושר הגלו ונאלו י לאסירים ומימר קדישין כנור מוסיף סו נדברו יראי ה' י ואלהיו כותב ונשיח קומת י ואסירי קד ושקרי קד י איווותר ועמוד לבא י לחזק לב נהורים : **בר** ענינות יגורי ואיברי לקראתה כברקיים יוננו י ואת קדוש ישראל יערינו י בני ונאלו להם חכר הווחכמוים לדעוה וכאיש א'

קיצור ציצת נובל ציר

צדיקים ואף גם זאת שמה ה' לתנה בהפכה - ביו יתן וזהו שהיינו קולש אל שערות ואחריה האמת שנתמוכתי אליה ויבחר
 אלהים מדתם ויחזקו בזה - סיומי חיים - ולמספרות יאזל למס שער' ס' אולי להלכה ישיי ימוספי - יקום את דברו הכוזב ע' זה
 יולך הדם עסק היושק וינקוב בפי הכל לגו ישי - או ע' אחר העושה מעשה - לקבץ כדמי וספורים - וכן בהוכה ואלי תפלה
 עם זמב' ת' שלח תאוכה לעמי רעה - ובעת לא קרב באדם - ואויביו ילבשו בושט ישימו יד על פה - ולא ייקמו אפילו בדברים
 ואל יתלל כבוד שמים ותורתו הנכסית - ואל תהיה בחוקת בראית דת יהודית - ותתמוך ותתקיים בזה דת ככריה יזיפה עשה
 מעב' ת' ויפה הורה והנהיג - באומרו אל תדברו וטבדמו גבוהה גבוהה - וכן היא דעתי מתתלה - ולדעת הרשב"א ח"ב ס' תק"ס
 כתמוכתי - בעת כשמוע זעקת קול העם ברעה - ברעה בתיב - קול מלחמה ביושקה העברים - ואקרא בקול גדול - אין קול זה
 המוחק קול ענות גבורה - סכדאי לסמוך עליו - בקול המוחק צב"ד - כי אם פלגיו שמוע מפלגו - ויודיקים עדיהם כרוגים
 לדבר מקרים - ואין קול ענות מלוכה ביהימה - כי אם קול שופר בתרומה וסכדאי ואומר ליהם אסלא תקסו ולא תיראו על עמכם
 מוסו על אדמים - כי קול ענות בעינוין וקל לרויטיי - וככי שמוע זמבן לעמיד ואתם רואים ראי' את - יאמי דואה שתי ראיות
 גלית מאן דמשמח גלית מאן דירכין אורכיה יזאהי במצחק - ואין פותן פנייה בפני - כן שמוק הסכיל בקול הסירים - ואקרא בקול
 גדול הרפו ועמי - כי בין ואכיס עורפים מה פודה ישראל - כן ירועונו ערמו ואין מולי - מות נמות וכמים הנגרים - כאשר דברי
 הימים העוברים - וקורות הנרות שונאו לרמות אחרים - הנכשלים באבן העושים אחרים כביאמושים כינו בווערים - ולא כירי שבהם
 בדברי כיבושין ופיוסין אל בני בי לא טובה השמועה אשר אנכי שומע עש' ה' מעבירים - ואין סומכין על הכס היכא דהיקרא אפית
 ולא קלות אמונתכם תחשב לכם לזכות להגן בעמכם בעידנא דעסקיתו בה להליל אתכם טובכי עולה בעלי - במירה ורים אכורים -
 ואין איש יואסף את דברי וובמיסם באזכור ולא תמו דבריהם לשיעורים - ארבעה הולכים וווסוסים בפומבי גדול ומדי - בוא כתב
 הדיוע מוסם כרך ומדיה עולה א' לגיחה לקרותה ובעת הדתו לתיבה בולס פה א' אומרים - יודים יודים זמיו על טובזה
 הנשעע וזכורים - וסעודים שם אומרים על קן פפור הסודות מוקה עימו רחיק ועל מלכמו מויעמו סייס וסלסול וכל הטק
 והכשים פה א' אין אומרים - וסעודים מבוטל שם הקב"ה דאזים ואינם אלא זמרות לעת בואת זיהי רעוא יון קדם מאירי מלכא
 ורחיקא לשווייכו לטב טבע וזכין יגורון - על קן שמיא ליהי לטב טבא הואטטבא ליהי ובעי - למימרג' פדומית זנ' הפכות
 כתלמא כישא אשר בפי הכל שגורים ויתקיים מאחר בשום ה' סיבת גיון היימו כולגורס ופתיגונו ילך אחר פה ה' ונכיליו הוקוים
 ון קא יתקיים פתיגונו בואת הסודס גילה רכה בפי הכל כתלמא טבא דכדיתותיה וסתייה ולא נשמות ונכיליות הכתובות ע' ב'
 יהיו נמורים :

בל כך הם אדוקים באמונתם היושקות למדאי אלהם עד שהם מחליטים על התוליים הדבר באיפשר קרוב להקרא בשם מופרים
 בלתי הבדיל אם אבדו חלקים ויעה' א' לא כי לגבי דידהו אין להם חלק - באלמי ישראל כאשר מביאים ראייה וכתב הכביא הפדס
 היושקט סכביא כתבו מפי' ולא זפי עימו והאזר חזק מתיבה זו או מיתת זה הרי הוא יעטר מחבקים תורת משה אמת ונביא
 אמת וכל השמוע יבאק יתמוך ייבכה בפי תתוררים :

בז שמוע בואת זמיו האזין כי כתבי התורות ידוכו וסב' בו' דרש עו' ה' יתסכה מכל מדדים כא' ומורות שוות שמוכי מוכורים -
 וסכני כתבים הכאים כא' שאינם האזינים אפילו ביחילי דעלמא עמו משה עיקר לזכות בתי ויתום ככ"ד של שנים ולא הסקימו
 למינותם כלמי שתיא לקיים כבואת - תימך ותיבנות וסעודים או ככמים או קורדי חוס אפוס ככהלו בנירים - זמ' בליס ומלי אות
 ומוסת ובה' ל' ויהי להם למוד תימס שזרב בית מוקדם טוטלה כבואה האזינית ומיתכס כפי הכוזבים - ולא ישיבו אל לשם לאמר
 מדוע לא בא משה כתב מראוי לסוף (עליו) ומצדדי הרבים שכימו שער וודינה אשר כעשה וסעודים אפלוס וסעודים לסתיר חשבת
 מוכנת הארץ ולררים - כי כס' זפין ואזרו די כעשה הווסם מהס ומתעלסת - ולא דעונו לא יבימו כפרטים שאין א' מוס וסכום
 עם עברו וק' משאו וסעודים והיכא דומפרך לא ארזרונו לבחן הדון לסת ככדון ואין בכלל אלא מה סכסרל מה הפרט וספורס
 כמולו אף הכלל כן ויהי הפרט דכר וסעודים מהס א' סהאף הכלל כן וכל הפתח שום וסוסים וסעודים מיתרים וסעודים אף
 הם למדי וסעודים מה הכלל מוסר קיומו שום כביא וסעודים אף הפרט - סכסרל על פי סכ' לים וכתבס כן הוא בלתי הבדיל אם
 סס וסעודים או וסעודים - וסעודים אף זמור זפי דע זיימו ללמוד ככור - תכס האוס לכל סעודים - היות מדשים בכל כתב
 ודקן זינה וידיה או ברון מוכסו או קי' באצרא וסעודים סכסלס למדון וסכולס דקן כפי ספורך הנקרך לאמונתם הפדס קדש'
 לכקרים

קיצור ציצת נזכר צבי

לפקדים כל חפצים וקופי שוים ותורתו דכרי חכמים לא יזו בעיניהם לא יראו למוקט לא יחשורו לחקובל לא יבינו למוכבל לא
לשכל ולא לדת ולא לכסין ותהי האמת כעדרת עשתה לה עדרים עדרים :

ראין אדם יודע סדר דגונו וספיר ואפי' ביהבית כלה להטות און לולולדיו דדקדקה ציבור לו להכנת קהלתו הואיל וקיימת
ליה שעתא להיתו לראש ולקנין ואין כבודו לא סולא בח' לה מדשה ולא יאפי' בה ולא תרבוט של עטרות ודינין מכלל תא
יוולב שחא בלבוט חלוקא דרבינן דבלוואכ'י' מבלאי חכמים שלבשו בימי עזרתם כי הוו זכרי לא זכה להם ואפי' מוצרי שוירים
אדרבא המורה כעת בשעיר יבשת כפיולה יהיהם להחזיק באמונתם זאת ועקול גדול מכריז ואזווי כלכי האסקקים ויורה אותם
באנכט דזכר און ועול בה ס' עיתורת ה' ונביאיו בדים . וכלפי לייא כי הוא לפי דעתו והאקולקס בדברי חתילים ונמשא נמד
עקר מדברים בטלים יקרום און ועולה יורע . להכנים דברי הנביאים הראשונים עם האחרונים . כי יודע אני אילו הייתי עם אח
מוצאת לי חבר כמעכ"ת פקרון הייתי נתון על נאדרים וזולין אותם ויתפוט דשנס אל וקוס הדשן עם מט' את ה' בור ועי' רי
רא' פי חד' טים האתקילים וסך דתי עובד עליהם ועל הנזירים . והאי דישנא להאי ברדשנא ואל יתעו אחריס בדברי סקר לשמות
תורתנו פלאתר ולגלות בהפנים שלא בהלכה בהיות כי קנרה ידועתו לבנין מקרא כפ' וזווי חכ' כהדרשו והיה כעס ככהן וזו
קללת הנביא והיו עדרים שריהם ותורה מכוערים . ותעלולים ועוללים הנגלים ווללים שלבס וולא עליהם חולמניות ותהלים
באלילים כעפיים חרפים חתדפקים על דת ההתפתחות תיזוקות של בית דין המגוישים לעונת הפעוטות קודם וזין כישולם שלא
הביעו ולא יביעו להוראה . יביעו עשק ללכת בדוגלות ובכלאות מהם והוראה מורים . ובישיעויו במקון קולם יוצאו שמוע להם
ויערפו לאזכס כשירי עעבים ואין . וזוהי לומר בה קול סקר הוה באזכי וקול ענות אנכטי שמוע ונחוק אטר . לפני העגל בבית אל
ויותר וטעה היה שב' דן שמועטבים אמרו ככאסך אחר הנקבה ותהי לישאל לתעאת מטת הכערים ובראותו כי רב הקנבאכרון
תורה וחסות סופרים תכרח וירבהו הכער בזון ומופא יסנא . אמרתי סימניו ישיטת הס' אלו . אך כאשר דקדקתי כמסעבן
לראות אם יש חכמה ות בזנה בה' מנה' אחרתי וזולתה החרך דעה בתי יואס פינטי ישיטת נעלו . וסנו לבא עדיין לא הביעת אמיר
זוניה של ערלת לב להומר ולהעדר מואחר ופי' כוסרים . אך קדו בלבא עתה ויחיה לא וחסנו בתולתת ממוסכה המולח להב' אכירי
התקוה זה כוה בהמועות מובטחים ואינם עושים ועשה לקיים כל דבר מה שכבר קיבלו וחי' נביא לא אלת בזון ואזכס ומישים
כפי אשר נה ונחלק בספרים יחוב ויחיל . וזווס בתי ביטוב לבדר כי נביא עול נבלות עד . שיבא שורק עול מעל זוארכו ויולכנו
קומויות לארצנו בקומה וקוס לזקוף כמזכים ולהתיר באזכים ולפקוח עורים :

דבר הדור ונונה יגו ראיה עד היכן הביעה קבאתם לכונו דכבוד אמות הנביא . כי נשויים ופי' סכתתי לת"ח כירוסלים על
קצת ענינים ואנכן בקשתו וזונו כוואו קידה נגד החכמים אשר שמונדה הנביא ילבינו ויבררו לי קצת ספקות הנופלי'
בכרשת קן כפור בזהר בכרשת שנות וקוצנות אחרים . אשר וזונו כסתמו ומישים ויתארים . כתבו פטה עלי כי כתבתי
לחלוק נגד הנביא ונבואותיו . בהיות לבי ככון עמו בכבוד הראוי הרשים פ"ס ע' יקר' דס' לבנ' ה' והאזכס וברו לי לחושטרדם
לקצת נבירים . וכתבו לי שלא טובה הנוועה לחלוק נגד נביא ה' ואס' היוון העם ישמונו זאת . יחדלו מושמות תפובתם ונחזות
וחכילים לעתיד ולא כלה חלק יעקב . טוב שיהיו הכברים בלכך כנמרים . עלכן אמרתי אכזורה לפי . וקוסם עד כמזמים נזק
כשקף ויתן אמת ליעקב . וזו יתן והייתי נתפס ככדאי בעינין זה :

יי לי ספק עזום ורב בענין ביטול צום העשירי . באזווי ר' בעיר גדולה של חכומים . כי על כל פנים הדעת נותן שכל החכמים
הכזימוו עליו . וזה אי' אפשר ונבלתי קיום אמיתית רוח ה' הדובר בו בתתו אמת ויופית . ולהכמים הכל אי' איפשר . דוילתא
דענידא לג' לוי הוא . ופעם רב וידים וזוכיות כבי האי' הויין ידים . וכאשר ראיתי בכתב . שני שבא מאזווי האומר בי עדיין
יש עשרה בלתי האזיכיים . אחרתי בודאי המור שקין כל החכמים וחכמיים כזה . ישן שהשכל נותן דלאו עברה דוקא .
והשכל נותן שאינם הדיוטות שאין ראוי להשים לב אליהם . ועל כל פנים הם הנקראים ונקבים בשם וסוויכון על
עצמם ועל ידיעתם . והרבה נכרדים אחריהם . דאס לא כן ישרפו אותם הדוב בהבל פיהם . גם השכל נותן שאס' העדר
אזוכתם היא גלויה וחמורמות לכל . על כל פנים הם עושים חטבה נגד החלומיים . אשר זוהי אנו . אמרים דרגלים לדבר דלא
כהנו דאחרים האוכלים ושמותם ופוזים . וא' ב' לא הבינו הקלות על זה :

דבר מן דין ובר יון דין תמיהא לי טובא . אך כהיות חמלן בגבור והקיים לעיני הכל בגמ' ואותותיו . יובאו בלתי מאזיכיים
ולא ג ב

קיצור ציצת נובל צבי

ולא העניסם כמורדים בנאמנות. וכמולקסם על דברי הנביא אודבר ברוח ה' . וחס ענותנותיה דילך יחשיב עברה על פשעייה
גם שבוט לנדיק לא טוב . לפקות היה לו להזיזם למוטע יע' הוראת נביים וזאתות או וענינים אחרים . ולא יהיו סיביסמיתיה
לסיים . כדקתיב אכזי ארדו מעיניו . וכמזא קולו תמורו . אם כהן זלוול בעצמו . למחול על כבודו . ואינו מחול כמלך שמחול על
כבודו . סייבים מיתיה מוקוס אחר . ולא ידעתי מה יש להשיב . ואקוה לאל שיוסרו ספקתי בבוא כתבים ומאזויר . בספיכות
שבאו כאשר הם מאזורים . ומעכ' אל כא' יונעס מלבטוב עם הבא ראמן . ובכל המקומות הללו שיכי כולם ישדרין . לראות מה ידבר
הרץ שיבא למאר ועשיר ליוזרו יע' ח' . שבדיח להו שבניו ספיכות ח' ומיר . והנס מוכנים בכל ימינו כלי ומיר . ה' ימשיענו בשורות
טובות ישועות ונקמות . ואל ישימו ושבדנו . וכסא כ' ת' יהיה ככון מעתה ועד עולם . לראות בטוב ירושלם ככפשו הקבאה .
וכנסט כאון אהבתך היווכן לעבודתך בכל לב ובכל נפש . האותם ביום ד' ג' לארד שבי שמנת שלו' מים לריב זיון כסדר ואסכל
עדת ישראל ישנו ועלם דבר מעיני הקהל גו' . הצעיר ע' ה' יעקב ששפורטס ט' ט'

וזאת השובת מררש' א' כפי שגרפסה בסוף ספרו דבר שמואל . ונראה שהיא חשובה למחבר על כהב אחר
הקברים . שחבר מן החבור . ויהי פה אין מוקדם ומאוחר מעיב בו

אמירה כעמיה כתיבה יהוה לן נעשה ידי איון . פקי בדברי תורה דמליה לאוריתא יאה ורב נוברי' ממי פתיקוני והורי שפת
קמה ה' ה' פנת יקרת סידת אגרת מעכ' ת אגרת ומזוכחת נכמות למנו לשון של זהרית כשלג ילכין בה אמרות
טורות וחבלעי ככעמיה רמזים נכונים למדין גדולים מקרי לב יעידון יעידון כולם בי המליץ בימות וגבר חכם בעונו כוננסכבור
יעיר קבאה ללמד על הכלל כולו יא' . ויש כמעט וכוזרף כסף בעוונת בוכותו וישר דרכי דרשותיו ומקורותיו . אשר כל
המורה לכדוק בהם הכי זה ושושכ' יסודות כהדרי קדש' דברי תורה ודברי קבלה דמלי הגדי עובא' לברר וללכך עלי עת קץ
תוכן אמינות עופים כתבי הספרים והאגרות מוכי לבות בני אדם אחרים ובזכות ברי קולטין אותן לדעת ושלל לדעת הן
הנה אשר זה כמה ימים כיתנו אלינו בקולין קולות ושמעות יבהלנו ובכל קבלה וקבלה קול הקריה הויה תשואות תשובות מולאה
ואין ארצנו יודע עד מה ועל מה אדכיהם הטבעו אם אותותינו לא ראינו לקייסכל איש ואיש את הרשום בכתבו האמת בלתי רופפת
שאין בה דופי וכיעור ולסוקה שאין עמה טענת ספק וערער . והאמינו לקול האות הראשון . הכתוב בהטייתם לטובה אפי' ע' פ'
אדר . ותפסי התורה ומשתוממים על המראה ונבחינים ייתוכה דלות גלותנו עדת זרע קדש ומצבתה לטובה . איבה וישם והב
ספרי נבואות והקבלה בעיניהם ויבא גוי נדיק שומר אמונים לדבר בדברים העומדים ברזונו על עולם ונעשה אליהם הויה והוכתב
מכתב אליהם הוא' כי יודי וברכו בני מרומוותם לבבות סמויים יתמהו . ורעיונו נכונים וואירים יתמהו . כאשר יגבר איש
ברעהו . ורוח אפינו נמיס ה' כלכד בשיחתם של בריות שיחת חולין . כאלו היה אנוש כרעם אלופס ומיודעם וברכס לפי הדור .
לא כוונ שתארוהו נביאי האמת והנדק שאר כל הדורות עומד לכס עמים . והרי כל הפנסם בו כפנסם בכוחותם הנאמנה . וזה נואד
יאות בעת שיאמר ליעקב ולישראל אל תנעו במוסי' ובנביאי אל תרעו . באו וראו עד היכן הגיע כח אמינו בפמחותם למטופי
סככי ולהכייע עממות הותים ומקבריהם ככשוע מעיר איוסטרס . מי שמע בואת מיר ראה כאלה' . אשר על זה נושם ספרים וכני
סורין וחכו ראשם רתת וחללה' . כי יזכרו וקדס נביי אל מלאו נשאונו . ימיהם הרפתקי בשי דעברו עלן . גדול וחשיב קינין
ויתכשאים להשיגיד חוון ומלכא השיאי' . דלאו כל בעתא ונעתא מתרשים ניהא' . אי לואת ידונו כל הדווים ולבס למאד יתר וחזר .
אחנס בראותם כי מתאמת היא ללכת התעוררות התשובה בכללות העדה . ומי יתן והיה לבבם זה להם ככון באות עם ה' כל
הימים ותקיים בם אם ספקות שלכס קך . והואות שלכס עת הזמיר יגיע בע' ה' על אמת כויה וכויה . כי דא לרא שרים עזרו כוילין
כי משמו לנמיס ויחשית אם יסנו די העם ויורלכתן וולאכת הקדש יוכן נראים הגדולים שמועים לקטנים . כדי שוכ' ט' יהיו
הקטנים שמועים לגדולים ולסכמים יודעי בינה לשמים בשעה ייבא טוב ההכנה דביה היא . להיות מעיר לפזור ולכל הבא לטהר
מסייבין אותם להזיזם בדרכי כבושים . ותקנות קבועות כיוסרות כעושים יתקנו בע' ה' כל ייוטו לעולם . לאכרזיו ויאוסורא
ולוגדר וולתא' כוויור להם שאף אם לא תתקיימה השוועות שכבר באו . כדי הוא ונדול כח התשובה שלמה לקרב הגאולה . ואם
בקיים והעזרת האיונית כשהים . עדיין הדבר שקול . לו אבו ונפסיס כי בא יבא ולא יאחר יולה' אבו ויטלים יערה ויסיסה מעשהו
ליתן שזו הגדול . וזו כאשר בטוב מאזר כשוכ ה' את שיבת זיון היינו כאולמים לשעבר . ונשכילי עם יבינו לרבים שבהכנע לכת
עם אליהנו כנכנס כנעשינו מעיקר העבודה היא שכלב . לא בקול המולה כקול חקסא' כי טובה עלינו קושה הרבה לשכאת אויבנו

ולתרות

קיצור ציצת נזבל צבי

אשכנזי כל"ך נר"ו אשר חוקרים היה עם אדונו יר"ה ונתן מהדור עליו וספק ידועל דיומאז שרמי עלי רוח הקודש ומתנבא בכל
 יום נבואות גדולות הכל באוונה קדוה אשרי הווחה ואולי למי שכופר בה מולבד מיה שעל כוונה נביאים ונבואות באומיר ובסי"אד
 וכו' דים ובאשכנז ובמיראיה ובמערב וחארבע כנסות הארץ ילדים וילדות וקנים וחקנות כולם פה'א' נשקים בקול גדול אחר
 שכלו לארץ ומתגלים בכנאות גדולות ונוראות ואומרים שבת"א נב"י הוא הנבאל האומתי והוא המשיח דקדוק והיטוטה קדושה
 בו ובכנסנו זה ינאלו ת"ק נביאים הנבואות בקוסטאטיניא ווארון שנסה היה רב גדול ועצום וקן מופלג מאשכנז ומשמו מה' רר
 חרדכי הסמיד האמאל בקוסטאטיניא והלך לראות פני אדונו כבודל עמו ולא היה יכול לראות כפי רבו כ'י קרן אור פניו וכמעט
 שלא כסדוא וזלת ראה ליעלה מראשו בתר חלכות של אש עד לכ השמים ואז נפל על פניו וינאל נועק דרב כמו בשוקים וברחובות
 הוא אדונו ואין עוד אחר איות מולבד ואשם וולתו ושרתה עליו רוח הקדש ונאלכיא חפורסם כאשר כל זה נאים בכתבים כתובי"
 יאשמים חסוכים אשמי שם חקוסטאטיניא יע"א אשר כדאי כל השולסכנול לסמוך עליהם ואשם אדור יאורו אותם שאים מאשימים
 שפני מה הוא אסור בויקים בקוסטאטיניא אין זה כלום כי אדונו יר"ה קודם שנכנס לקוסטאטיניא אשר לחכמים ורבנים אשר
 היו איתו תדעו שנים פלוני אכנס לקוסטאטיניא ומיד יתנו ארתי בתפיהם ויה מוכרס לכיות לקיים מלן אסור ברהטים עד
 שיכוא הרגע כע"ה ויה בכך שהוא תפוס שהוא לבוש שם נבד ייולכות תבלת ומוי וואולך התגורר עפ"ל לוקצנה מואת האוון דבר
 יום כיומו כולך היגש על כסאיו וכל התגוררים והערלים שבקוסטאטיניא הולכים לראות פניו וכשרואים אותו ונופלים על פניהם
 על רגלי ונוסקים אותם :

ובכן תדעו על ענין זה הלא ענין זה של התפיהה היא כתובה בכנאות ורובכל הלא היא אגלנו שחומרת בגדלי ואכמיו ישראל
 יכפרו בחלק המשיח ייבאו אותו ויכו אותו ויהיה בתפיהה כאשר יראה הרואה שם על קן אלופי התורה עליהם אשמי'
 הכנשים אל"ה' ה' הוונה הואת לבקוד עינים עורות יוהרו ויקשו להאמין פאיוונה קדושה זאת לטוב להם לזכות ישראל כי כל
 היקיים נפש אמת מישראל כל' וכ' שלקיים כמה רבנות מישראל ולקרב הנאולה : כ"ד נעיר וקטן דמן קבריאל ענד של
 היאזוינים באיוונה קדושה וו הסותם כסדר נדק נדק תרדוף : בשנת ישראל נושעבה' לפ"ק ה' הושע כנענאל ב"א' האכנס השלם
 שיואל כטוא :

ער כתב בסוף הכתב : זה הכעתק כנא מעוה עהכביא שונא אותו וכספר קמאת שלמה רבתי וו"ל :
ואני אברהם אשר שהייתי סגור יל' שנה ואני חשתאה על פי התכין הגדול הרוכב בתוך יאורי ימורים יתי יהיה קן הכלאות
 וכה קול דודי דופק כהה בן כולל להרדכי נבי' בשנת השש' ויקרא שוורשפתא צפי והוא יכניע את התכין הגדול ויקח כח
 עמם עקלתון והוא החשיח האומתי ינאל בלי ידים לתלמאה עד שיעלה היאור בסולם ויולכותו לנכח כנחיים עד עולם ונלתו אין
 גואל לישראל עמוד על רגלך ומתעאת כח האים הנה הוא דל ורוב אהובימכפי בכת עיני בקירות לבי ע"כ כ"ל מ"מה ע"ס"ו
 והוא נשכ על כסאי יד על כסיה :

ראני חשתוחם של הוראה הגדולה הואה והנה אים לפני מראשו ענין נאשם הלל מוראה וחתכו ולתמה ונוגה אש לו סביב
 וחשתכו ולמעלה כעין הגדולה וכעם השמים קרא בחיל קטיר קטירין ושירי באל ועבר אבנא וטוליה דלא אשתכח
 סובין ומרדוהה גדולה נפלה עלי והנה איומה שנסה גדולה נפלה בכל ארץ מנזרים ויבאו האקה והכס והנזיא אור גדול סביב עמו
 והנה אים איוה על איוה וקמו איוה ופראשתייה איה ורת והרכום כידו עקר הר גדול שהיה ס' רבוא ויותר שהיה עקר היה יותר
 גדול עד שנעשה ס' רבוא פעמים ס' רבוא והאיש הלוח עולה לראש ההר ומס שמה גדולה ונענת לתחית ההר ויטול בתוכה
 ויאמר אלי האים הנורא אשר ראית אל' תעטר כיעשה תראה כח האים הזה ותרוב הנער לא יכולתי להתאפק עוד וכדיומתי ולא
 ראיתי מראה עוד עד חדש ימים בא אלי האים ויאמר אלי בני כמה כן גדול שאני מנלה לך דברים אשר אינם יודעים אפי' מלאכי
 השרת ועתה כתוב הוראות וטאנס בכלי קרט לחפן יעמדו ימים רבים :

ורע לך כי האים שאורתי יערס הרבה לידע אנוכס שוים ועליו כינא חקוק וצדיק באומותו ימיה וישים רבים יעמדו ישראל
 ללא אלהי איות וכבי דורי יעמדו עליו במרפה ובירושין והנה ערב רב כבוהי דלילית וינתרת הכבד ואיוון רישי וקביי
 דלא והוא יפליא לעשות דברים מוראים וימסור עמנו על קדושת השם :

ברם וכור אותו האים לטוב שמדינתק שלמד ממנו הנהגות גדולות לטובות את השם וכן ששה שמים יתן את נופו כסור לעול
 וכסמור

וקממו לחאמי לעבוד את השם ושביניהם דחיתא תלמי ביכנו יראה אליה קלום והוא בן ששה שנים כשלהבת ושטה לו מרחק
לכנה כמקום התרופות וסלימות יבהלו ולא יודעים דבר לבני אדם ויתפברו אלי בני זמנים להכשיל וכיו איתו ולא ישמע אליהם
זהם בני נעמה נעמי בני אדם ויתמיד ידפוהו להטעמות ע"ב לטמן ההעק :

אחר ימים נודע שאברהם הכ' לבראש הדברים - הוא הסכם ביהוה דר אברהם היכיונחמי קושטאטיניא - הוא שהיה בקשר
עם שב' תי' נב' וי' תן - ולא נודע מה עלה בדעתו של הסכם הכ' ל - שכולם יודעים עליו ועל חכמות ודרתן עמום אשר אין
כחמו בקושטאטיניא - ועל זה היו נכדריים אשרי כל סיון העם שבקושטאטיניא : ולא היה יכולת ביד החכמים להעמישו - והוא
לא הודה בכדריים הסם - אך שבתאי הרשע הודה בפניו ב' ד' באכדריאפולי שהוא הטעה אותו בכדריא אלו - ולפי דעתו יד שביהם
עוה נעמל - ואין יערן לאחד על חביו - בי אס מוקמו שהיה מוסוק בה אלל ההימן - ובאותו זמן - בתבן שבמי וימיניא לרבי
קושטאטיניא על השמועות הללו הכטעמות - וזה שפסה :

הרים הנבוכים היה עוליס דורשי שלכות תילי תילים וכל בכיות שהם פונים ויימינים ולא וישו אילים אילים כבירים דמים
ונכאים ונעולים נעולים ארליים ונשוליים ה' ה' מעלת הלת תהלת הנאונים והבנים אשר בית ישראל כבן עליהסאוד
סארתם וזרם בקושטאטיניא יע"א אל עליין השובן בניין יגילס מכל גרה ועקא אכ' סו :

אם בניינו כפלגה הארץ מארבע רחוקיה ויומרוס ויוערב יושבן וימים ונעשים בתות בתות וחבורות לרוב הנחלות הנחלות
קולות על דבר הנחמות עולות ובאות ויודברות על דבר אולתנו הללו ויחויבים אהללו וספקים - למה א' ב' לא נכא לבקש
האיות אחי סודעה - ואומרה ב' אין זה דבר של עסק גיוון פחות האכות - זיהגם שכל העולם בעמד ויבוכה גדולת ונשם סכנה
ח' - לכן נערנו אומר לדרישת בלמות קולתינו וקביהסיע' א' - למות אל מחכה קדושתם בדבריו אלה ויעטיה סתמב לחלות בני
פנינו גורת תהלתם - אס יום בשורה הוא יבשרנו ואשרש עד ענף יודיענו וקדשות - שמישנו - זאס כל הכטעו הוא ומדל הפורח
באור - נדעה כיכמו מה טוב להשקיע לבות קולותינו אלה ונלמס מאבלס - כי יכול מכלם כנעמים בעת המיוון מומי' - ואס
יעתהוה יתכה לו קומו אשר קמוי - וכן יפה לנו - זאף שבאות ביועו מהסן אשלי רבדיאס הדבר הוא - יחוו לנו דעת סברתם
ליכון הוא מטה - ולסות עימי ב' ישראל עליהם להאירם בקושטא דמילתא הדברים כחוייתן - בסבאסיתם בסבבונכאסכטמו
וכל יאחמו תשובתם הדומה - ויין דא לך אפלימי יכחומל היושב בשמים בעמד לנמות של תפלה גדיל יאדיר הדתס ויפעתם
ביניהם וכיומי נופשי יהנהג וישראל ימכון לבטח ונא לגי' ונא אכי' ד' באס בני היסבה הכללית שבוימיניא הברה הסותמי
בלב פמים בשמונה ימים למדט אשר שכי נשכת ודחיהדה לה' הולוכה לפ' ק' :

יעקב נכחו' דר אשה הלוי' ז' ה' : יומה בן הישיבאמיה דר יעקב טריוש אלה' ה' : משה בכמה' דר' יודרכי ובות אלה' ה' : יוסף
בכעה דר אברהם אלבלאגנה אלה' ה' - שלמה סידן לא' א' האון כמיה סדואל אלה' ה' :

וזאת תשובתה וסחמי קושטאטיניא הסותמיים - ולא בתקיימה אל לקמת מהסכמים ונשו לזופה - כאשר אינלאי מלתא
לבסוף ? שרוב הסבובים הסותמיים בה היו נכדים לבעלי אמונה זו - זמנה' דר אברהם היכיו שיהיה ראש הקשר -
כתה ופי' עמו וזימה - וכן היא דעת כל איש חכם לב - שכאשר הניעה לקושטאטיניא ליד אחד מהסותמיים - הסתדל ע"י
היכיו לבקש תשובתה - והוא או זולתו השיב כפי דגון וסין הסותמיים - ובאותו זמן הכל היו חוייבים וכותבין סקרין -
ונקיימים אמונה זו - או עוקרים אותה לפי מדי - והכל חסילוק לבבות והכעז שהיה ביניהם עד שבמעט מפני הנכד הזה - היה
העם קרוב לימלק למצאין ס' ז' ו' ל' התשובה :

המגביהים למטת בשבת תסכמוזים יושב' על מדין והולכי על דרך שיסתן של סמיים - עוה הנבוכים אשם השם נכדריכח
בתלמיתה של תורה הרבנים מהוהקים שלמים וכן דבים אשר בווימיניא הכייה ה' עליהם יסיו ויתכנהו ברוב
מדה זשחקה על ראשם :

האיתות שכיית החמה לתורה ולתעודה וכוכו ידעה קדשה יעו אלינו - שאלים ודורשים על אודות כוגת העוים אשר
קנה ר' ישראל ירושלמי בן אברהם כר' ו' פה קושטאטיניא - ונכל משה הפרס בין קרוביו - באומס כי מפני שהיה
מקמו חסן עעות - וכמאנת סקורתו סתובה בתכלית ויתקבלת בכל נדיכה - והוא יואל לנו עליה - יתיד ליתן את הדין - וכפי מה
ששערו אנשים סמורים בקיאים בטום משה ונתן - ויהי ריוח גדול - אך נדין להותין עד עת בוא היריד הגדול בע"ה - למטה
הבאה

קצור ציצת נובל צבי

הכזה תו"כ ויזכר בדיוק יקדים ביד ה' הטובה עלינו עלית כל העילות וסיבת כל הסיבות כל הדברים האלה חקרנו ובדקנו
האות עם ר' ישראל הכל' כי כן כתבדד לנו כבוד נזכר בלי סוס ספק ואלוים הכהנים המזוה האות לפשות כראוי ה'
יפנות שלום בין בעלי הרים שיזכרו ומשיהם ואלא יהרהרו עוד בדבר הזה כי כאמרו ר' ישראל לה' ולמען לא תהיה האות
בשדרת כתבו וזאתו ואת' בסדר וכתית שלום בארץ נו' עד הנל הזה למד' ינהל שאר ובריר ואות ויזי וכזון וקיים :
השעיר יום שבת בכזוה דר וזכיתו בין יקר ולה' ה' : משה בן שאב' נביאה ה' : כלב בכזוה דר שמואל זלה' ה' : ושה בכזוה דר
אברהם ג' אבתי : כל השטות למופלה אית ויזי וכזון וקיים וישד וכאמן ואהבו וכזיב ונעיש וכזורא וזדיר ונותקן ונותקן
זסוב ויפה ויפשי ר' ישראל שלמים ברוב תפארה שר צדיק באמונה שרה נאם עבד רבותי זה שני שעיר אני אברהם היכיני :
צדק ואות כשמו פועשי הר' ישראל מעשיו ופשי ה' והמהרהר אדני כללו מהרהר אדני אליה ופשוני פי המדבר השעיר כמים
אנווי בכזוה הרר חייס זלה' ה' האות בסדר ואלוך אתכם קומויות ע"כ טופס הכתב :

ובשינוי יען אלו הכתבים לבאן ולאחשטטרס יושר כל העם לקראתם וכתוספה המוסה לקיים אמונתם כי עד אותן וזין
לא כראתה אנת של כל מקומים שתומים בכתב א' לקיים ז' זהו כל אשד ונשה לכתב השכומים עד שראתה
האנת וכקפה השקפה רעיה בעין שהבתי ומומיים הטילו מוס בקדשיהם של האותמים הכל' ואזי לכבוד התורה חשתי
ואחרתי שהיא חיוויית שבעלי האמונה האות בתפוח משחם או ה' דר אברהם היכיני חתמה וכתבה וזעטס לפי שיעדתי
שקנת ון הבאים על האות לא היו מאמינים כלל והיו מהבילים הענין כמו שמועד מכזוה דר כלב כר' ז' ולדעת מוס שכלבם
של רבמי ויביאה על הכתב יהוא' כתבתי באותן מוס עמנו לויביאה זול' :

שבת תחכמוכים ורבי פעלים קדם הלולים השכמים הלמים וכלולים תלמוד וועשה ביר ס שקולים שלומי אמוני ישראל וכל
השכמים בישיבה עליונה ורבותי ברעות קבני ורבי ויביאה אזה ה' שמורס אכ' ר' :

מקור וזמות השמעות בשמועות כשמות קביות וקירות הלבבות קרועות ועבי עכני הדעות המטירה על חלקות ורעות נשמע
השעות נחתות רפוטם עבשו פרדות האות וותולשות השמחים אליג' יאישו כי יוכזא משישי ויפנות יתהלל
ויהולו בשחקן הכסילות לדל על ההדים ולקטן על הנפשות יכאן שדה ההם קר ללקט אורות ובכפך בנדיהם הביאו שקועות ולא
ידעויות כפי הקול הני דום תחת הני' ואחרות חיים בנעויה וכליות ואין קווא תורה ויאיש אלפים קדוש להשליך
בכזוה והיכא זהו קול שכיח אין סומך על הסם וישו' בות רעויות והמכס עיניו בראשו תוללו שויה זלנותה ככסה ג' לפי
ערך כי וזמן קולו זכרי ערך ישראל מרובים ודע תם ק' זה ודיה לזה בשעות ידועות ובין בה זכס הקולות ידילין ובידילין האדם
מכס מיהו בכלל כזוה כבקר היו תורמות והאנתות רועות וקול שמן לראח את הנשמוע וקול סאן לראח את המלך והנהכה
לא אד והועניב לחיבו השחיתו והססידו כל משכה והפכו איתו וכח הנפעלים ווסך בקרבם רוח עושים וסכתי שבעיה כשכור
התענות זה שחוק בקלות ראש לפי שעה וזה כזוה כמים לדורות קביות כי יוכיר ונכסיתו ושכרונו כלילות הגלות וישקה וטתו
עמנו ויפה כי יוקר לא דו וכאזו וילא דועות ואיש הב' יכישבין הכזוה וה אפשר ישווד לא חכס בעיניו ולא חסור כוסא
אוכס' ים וי' רע' ות וזן השלטה הכי ככר לעזוד כספ אד דרכן ולתס יודע פשר שאל מכסי היראה למואד כוסר כשמו וורדת
שפת רגליו נעדרות :

ואשר על כן אי אחרים ששואתם יתגבר רות השכלות העברי וקמי ונמהרו לב המתבלבס תשכוכי וזודות המוסר מהם
פרועות הנה תדיוקני בקלות הלומים הכותב על פתחי מלכים נשמות בשמותו את טעמו ולהוריד ריחו על וקן
אקנים שקמו חכה ויתהלל ויתהלל וירושל תרומה תרומה ותרה' כו צרות דבר פתח ודודי קרועות ויאם כככהל לכבר דמה להם
ירא לפי צד כחביבים לאזרח תשכוכי הנה פנותכם תרבי תרהיכי ככפשי פו ותעמויות אף כי קדם קולומוי וכה לטישת דיו
למים קרני הוד בין עימי קבציות תס מהה אבדו שער חוקתם ביוכסות ולא כזהרו בו כככוס וינוכס וכלי דעת חלין וכביר
לכתוב ביד ולביר כאבצעות ויאם כשזודים על הספק תפקדני לכך וכותי תדוכו עמי וקסתי אס תחליף השיטה לשאל
שלא כהונן וכאזו יודע לשאל תפתחו לי פתח בלשונכם לפן לימודים לדעת לעות :

בשאלת וקח ויזכר וזורה של ישראל בר אברהם אי אוליין בתו וזיסי"ה דרכן או כשזוד הדבר על דבר תורה בקביות
ונמת- בלתי הכיין אס סס אסינון או נורת וועבעות אס שסתלן מלכות או מדינה כועות רעות או קבין בכל
ענין.

היהודים ואם יצילנו עליהם אז אהרנו בתשובה מיתן להם כל הימים ולא יהיו תוהים על הראשונות וכך עלה במשפטנו
לכתוב לבגדנו יצונו וסימנינו בכל סלובו הונו וסונו ביהונו וכמוהו יבדקו איש אל רעהו ויחזיקו בדקי תורת אלהינו
ועליות יתלה לבסוף ע"י התשובה לנודים מנוש של בית מדרש ולהחזיק שכינה נורדים בארצותיהם לקרות לדנונו תלכו לאיש
יאהר לא מדע אם יודע העולם הו"ו קוריו לא לבד וקרון בפני דוד חלק ישראל ח"י וקיים ורננו ונכשר משיעו יטעה כחמו עקביו
ינחמונו שולמי ונבני ימועותיו לבשר איש אשר לא הונו בלשוננו אקיה נעשה לאחורנו ארצנו בני הנלות אשר היו קלים כנשנים
במחונותם ואת הבגד להם כעבדלה תשובה שדומת נעשו כנגנות וכזכות :

והגם אכני כרתת בימים שבערו לפקדו של ירום להעמוד בויניניאם ה"ה הזכרנו ה"ה הרר שלמה ח"י ארזול להודיע לנו אחיית
הדברים הנשונים ונעב"ת יראה העתק תשובתו וזכרת און עוד למד אלא שזעכשו שזנו ודינו כידו ופיו כפיו וכל
יפה שיעה ירנו וזרונה ובאננה אדך תיכב בעדת אל שלא יעשו לעתיד ולא יונו מחונות התורה ואנחנו נחלק שזנים נבד
הינימים חיי עולם ועוקים כזיי טעה ונמעת אדם וכולנו כשא לבכנו אל כפסי יקוס סוכת דוד הנפולת וקיים ויאהר נכיו
הסתערי מעפר קומי שבינו ולמע"ת יתקדש יתד בחיזוס נאון לבכול הדורות ההווים ולהרבות הודו נככול התלמידים וכא
יערתו ירום ונכדו שא"כ יש את כפס מעב"ת העולה היא למעלה ראש באחמה ובידית ח"י וכפס מעבדי אדוכי הקטנים הכרע
לעבודתו : ה"חזום בסדר עולמות ב"ש צ"י לסיין נמכת עם נושע לפ"ק : שמועו בכמה דר"י עקב ולה"ה :

העתק הכתב שליח החכם כמוה רר שלמה ח"י אראול מוניציאה יע"א

וצרר שתי לחשק שאינו מחסכם הקדום על קול התור הנשוע ב' ארצנו ותוכן הדברים כהו"ו י"ח אלי כתב מונדריס בארובה
על זה ויאיש א"י שנתפשו שמה הדברים והצב ארך וכשכוע הכ"כ בע"ה אשלח העתק שהוא בלה"ק

ובאמת חקרתו ודעתו לה שליח אשר בא כמוה דר לעיניו כר"י שלקתיו ע"ש ארור הכסף כאשר כתבתי לועב"ת וזה חקרתו
שעשיתי לו לא מנאתיו שברו שזכר שכולים למחוק שליח אלא באיות ד' כתן זה איש קדוש ומגיד קדוש ומגיד ויטרים ומגלה
יעתדות ואחר לאמי ירושלים אם יהיה הזכות לאומה הישראלית תכל הכמה של אומות העולם ביום א"י ואם לא יהיה זכות יפלו
ק"ב אכנים מונדה וכך ראש נפלא האכנים באינו יום ולא הכמה ועל זה אפשר שזה וכל הסוויס להם עשו ועושים תשובה כאשר
בכל גלילות וכסוכות יהודא ישראל עושים חיים הוסיקובל כרנון לפני אבינו שבשמים ויכול הכתבים אשר הביאו אלי זה השליח
יד לעיניו חן מהדברים החיוביים חן והעדה יחידים לא כשוע ולא כראש ולא ככתב א"י על הענינים והשויות שזכר אלא
בסוף כתב א"י ויון מופלא בזכרון ובקשה שזכו ויחישו בן של קדושים כיכר אל מעב"ת והוא כמוה דר ישראל איסרלן כר"י
בן הגאון דבינו משמון ו"י שכתב לי ב' שמות על זה ואלו חן מענה דבריו :

וא"י יווכן עמוד ליחא בבבא התפלה על תפלה על שרזו ועובדו ואדוכות ימיסלו ולורעו כל הימים לפני הק"ה זה עמוד אשר
סתלבו כותל המערבי קדש כיו זה עמד השמים לתפלתינו וזכה כולנו ויהרהר לראות בתפארת עווננו וקדשנו מחנן
שהתפללו בו אבותינו כיום לנו סוויס טובים וסוויס מילתא עובא היא על זה ויאון כיתבים להפלות בכתב ואין הדבר תלוי אלא
בתיבותא דהוה גדול כן אחר כלכל הקיים ואין הדבר תלוי אלא בתשובה שליח (שה יב"ש) תיבות דראו אשר כל הישיבה לא ידעו
לקרות אותה אלא כ' אורע"ת תיקונים ג' ו"ה הוא ת"ש שיש בדי מכל הדברים הדכים ונכתבים וכאורדים ונוספים כהלכתן
ומפ"ה א"ס ומעיד אל עיר ואזי זה דרכי כל הימים שלא לומר ולא לכתוב אלא אחיית הדברים אשר קבלתי בידי וכלבי והוסיף
יחסיף לא בלשון אשים למעב"ת און דבר יסוד ומיועד דברים אשר ראוי למוחק עליהם דברים איותיים יכתבוה לי
הכל בפרוש אלא יהיה לכד מה שלבס מועה :

ואת ועוד אחרת למעב"ת שליחתי לכללות ישראל תוב"ב ידענושה שתקב מיד וכתבו כל הדברים והענינים על אל
השויות הכל באשר לכלפידים ודאומה סוף חן לשוב חן לשוב חן לשוב חן לקיומא חן דק הדברים לחייתתן
יעל בדין וכתבתי שיתנו לי תשובה מיד חף אש ישאשו שליח חן דין מיוחד על זה ועל לשלם :

וגם כתבתי כתב יפה לום הדכ"ר כתן ושאלי ויחסיף שליחתי יחי דנון מלפני אבינו שבשמים שיבואו ויבשרו בשורות
טובות ישנות ונחיות ויבאו תשובות כרוננו ויכל אודיע למעב"ת ויבאנו לא שיהיה שיהיה ביומו אב"י וינייחם
כ"ה גמרענת חב"ב ובה שפדת עכד כרעלא קבת חמב"ת הנשיד שלמה ח"י ב"ח א הגאון כמוה דר קמיה סאחאל ונ"ל ע"כ :

רמה מאד גדלה המזכה: שכל יום ויום באים בתבנים: לא הריוזה כהרו זה: ומכאן שיש ומונדים בכללים ופרטים: וקצתם לטוב
 וקצתם לבואי: קצתם מאמינים הדרכה מאי: וקצתם לבראי: כמו שמואל בכתב בכתב: מקושטאטיניס ואתם ומשטה
 חכמים הכל: תפוכה לחכמי ויניחיה: ולאחר ב' שבועות בא סופם כתב אחר וקוסטאטיניס וקוויס מככת: ליושלים: כדי
 לברר וללצן הדברים: ואין לך כתב שאין שבו עמו: והואמינים אוחזים להם אותו שפוקים אשונתם: והבלי מאמינים אוחזים
 להם מה שיאות להם: אשר מה קרוב לומר כולם מווייסי: ביען שכל העולם כמאלו ויאמינים ובלתי מאמינים: ואף אם הם
 מישועה דמישועה החיל אשר נגע אלהים בכלם: ע"ז זה כותב מה שלבו ספק: וזה כותב מה שלבו ספק: ומלאו בכל נבלי ישראל
 ותכלת האמונה לקצתם היתה בטונג: וכוף בודן כדי לקטר לבעלי ריב: וזה היתה מתירא: שוא לבעבור כבודם כדי
 שלא יומר בקלון: יהיו עומדים בטעות: ותעשה ק' תורה קדשה: ובה: היעלה לבו ויתונו במוצ הנולד: ועל והכול לומר
 יא: גלתא לישראל: שאם לא כן היו הנשים אשר נפיש וביא: כנשים אחרים 'הנוצרי': והייתי מכריו ואומר אל תאמיני
 בכתבים המרבים להביא כטורות טובות והתלמות: שלא נעשו: כי לא תאמנו מבעלי ריבכם: וכן הייתי אומר לכת שכונדה:
 אלא תהיו נובלים בכתבים אלו לזרע: י' גלותי: וקונו לא לראות: מששים המוכחים: ואין איש שם על לב:
 ובאותו זמן בחבת לחכמי ורבני אומר יע' על הענין הנ"ל וזה בסחו:

יבין ובעני העמודים והמזכות אשר הבית ככון עליהם: שכתבה וציראת שראו אין עורה נבעלת עליהם: שלמי אמוני ישראל
 ה"ה הפסם השלים הדין קמניין קמה דר' אחר לפ' מה בר' והפסם השלים איש שהכל בו שקול כדונה של ככה דרין כמוהר
 שלמה לאחי בר' :

אחר דרשת שלום מעכ"ת בהשתמויה למתוק ואמויקדה ומיעלע: באתי במגילת ספר השואל: למי שיש כנדעת לישראל:

עמענו שיש כנפים לארץ אשר בעפר יסודם הנבי יגביעו ככך עוקב כנפים נעלם את העויה גרוע ולא שיל באדניה כדקרא
 שר בשירים ועל יד ניריס מכסרים בארץ כל' כל לבנות נודה ולאסוף סת' ינדקום הנכחים מוני רגל אדם בארץ סירים
 ומלאכים קלים בעיר עו לנו ויתקפתם הרכב: מרכבות היטעה במוה ממותה ימהרה להבי' גלתה הולכת הסוכך בנות יחונן
 לשלם רגזים קפסים ולשכר ומוות ולתק מוכדות אסירי עני וברגל כרבות מתה הללים וכתבים עולים על פי הנב' כרטיס
 אילים ונובלים וסוכך כבדרך לקדחת צן כבדקים ירכנו ומוגיד לקדחת מגיד: בלם ישנו ויאמרו ותלת ה' יבשרו יעורר
 רכאים יקווי מתים והשמוות היבשות יקונו וירגזו ארץ ען הוא והלאה בואו כהרים אשורים בגדלים נהוון עמים: רבים יעורר
 ימים וערים נכורות לבעליהן להוסי' ולשכב יקרב אליהם וגב' ילדוק ברוש של: ופית האדמה נופס בהרגו מלכות הרעה
 ובארבע דמות למהלך על כנפי רגל לאהר לנשון: תכי ולמיתן אל תבלא להביא אשורים לקבץ: כוורם לבחם ככד נעים ונדים
 ונדה תמתנים למעלה יעלו אבר: קווי ה' כי יש כבד' ויחליבו כם עליונים למטה כי יש כבד' כנבוא המורם במורם ויבא כננים
 מלכי האדמה באדמה כמו קוור על גבו ועל מולכב ולהביג' סוד על פי ונפסיב לנכרון: סוד על ובער אסירי התקו:

ואור ורנינו לא ראוי שאת הימים הנכחים או דרשי דברים ללאת: ולא יביתן שקום לגרוע מפדיונו: וקודם שכתב בעצ
 שכן דוד בא לא קדמו שומים של רבותינו: ואם לא נדקו יחדיו בכלם כדונם או מיטוס לא יקלפו אל הפערה
 ויתאילו האמת בהרבות דברים אשר לא יחדל כשע מהם: ונכבדה בעשתנו ותסבנו כלמינו: לא חוקן ככור יא ונכסן בארץ
 גליל גואל הככה ונגלה: ולא יאמוך שבת מביית עדן: ויודע בנינים לעינינו: לא התוכסו מפני קושע: אמרו רבים ואותות
 ביותעוררים לעומתנו: לא באו במעשרות נורים כל יבטי פגל מהדר באונם של משיכו: לא הקו גוים לא מטו ממלכות לקרוא
 בשמותם עלי אדמות: לא באו האוכדים והכדמים: להטיב ערים בשמות לא קובצו אלמוות ולא תסוכנה: אמרות להשתחות
 לאלמותנו: והארץ לפולם עוודת וחתכתה בכבדות עם הככדים למטה: וינקדות מרובה לא התנועה ע' יוכיע ברצון
 ורובינו לראות את מלכנו: בותיב סזון ומבחרים על הלמות: ולא תעשה אלהים ודיינים: והמתכת חכתה הדדיותות: ואותיות
 לא ראוי לקיים באשרתו: והכס את קול המושוק בב' ד' יראש בעלי אה' בה ומענות אריות דבי עילאי העולים בה ה' ומהרר
 נורים: עוים בתורה הפוים בשמה האמת אמיתה של תורה: לא נפלה עיפת דיו שמוע' ג' לכן: ללכן ולמור הדברים כשתל
 קדשה: לשם כמורות נטורות מיטות: הדדיותות: למור יפה היא השיעה או מוללת: כי אם קול הוון המיימים כשע ארץ

קיצור ציצת נזבל צבי

צדדיתנו בלי הכרות כבדיות לא חכרת הפיסולת ולא במזקק הבחינה האמת ונרפת : ואף אותם המצטכונים להעיד עדות
חיזקת כפרדת לא מצטרפת . גורעת ומוספת . אחת לשה עיסתה שלא בעהרה חונבלת לתוכה וא' עורכת ואופה למס שקרים
וא' חלוצה עלי מית ושיג מקטפת . א' למעלה במעלת האמת ושבע למטה בודת השקר הנרדת היא למטה בארץ וטלמים כמאיר
מטה להיות בלתי מתבוננת להנות לא למעלה להבין האמת ולא למטה לאיש הנזק רשע ושקר אלא כמזללת . אין קורא בנזק
ואין נשפט באזונה :

שמוענו

שים כנפים לכוזבים וקול כנפיהם בקול שדי מדבר קול היוולה במוסנה העבריים וצדדים באדמת ישראל קן בא הקץ
הנאמם ונעתם ומון כפרץ מכתת ירושלם המושבעים שלא יגלוהו עד עת בוא דברו הקיר . והנה יד כתובה במכתב
הנביא אשר הוכשר במתא גיא ואין ומושך כנזאה נמשך בחבל כביאים המתכבאים ומסך על כל כשר ודבר הנוהג בארץ כהג מונה
לה והנה אחת ושתיים נשים יוצאות מחזיתם ורוח כנזאה בכנפיהם ולהם כנפים ככנפי האסמיה במילי . דמכירותא לשאת את
אופת וודת הנכנזאה בין הארץ והשמים באור ארצות העמים היועמא לבנות לו בית בארץ שער . ואשים פני לבנות עמו
המתכבאות ולחמפרות כסמות ככפך כנדיהם דרר רוח אותם ואחת דבר ה' מלבד תינוק ותינקת ושטוים המזביעים במחזה שדי
ימו . זה אומר שגלבו מושענו מולך כבלויים ותתנבים . זאת אומרת יושב על כסאו כדקיי וכל העלבים הסירו כתייהם
ובראש כותבים . זה אומר רוכב על ארי דבי עליא ובכחם עקלתון עריו לבלום . וזה הנדיל כמו משרו של עולם להכהיג ברוח
הושל ומד עמו עושה שלום . זה עשאו שותף במעשה כראשית . וזה הנדיל כה העבר מרוב לזכות את הדייב ואקייב את הזכאי .
ועד פה יבא ופה ישית הגד השוה טכסם כי קרכו פקודות וכישרון מלך הואסף ראשי עם מרדכב כנפות הארץ ידון לאומים יורה
ישועות יתיר אומרים מקרב את ישראל לאביהם שבשמים :

ואין

עוד כביא לאשר הוכן גולתה של תורה . שמים ושלמיה כנבזרה ואין עניות כנזאה כמקום עשירות מסורה . ולא יועיל הון
למסם כבור להיות כנזאה שורה . והבלתי מוכן וזה לבטל כלי מהיכנו שלא כדון להפוך קערה . לא דרך גוומא אדבר כי
אם ראיתי אגרת האזרת ראתה שפסה גויה כנפם לא מעהרה . מה שלא ראו ולא זכו כחתי ישראל בהכתם השכלית והמדויית
וכפסם כשפ יקרה . ואם כנזאותי של ואל כתיקיוו באשטך רוחי על כל כשר יואל אלוה להאזיל הן הרום ולפלוק נוכדו ליריאת
ועליהם תופס כהרא . כי יתן את רוחו על איש וזשה כשר וכערה . על זאת יבטו בושת יעשו כמעיל וקני העערה . כי נשים טאכנות
מלאו מכותות לדבר ככותות וככות בטקות לפשוט כנדי הדיט עורה ופורה ומשתמשת כנדי קדש ומתלבנות בלבוש כנות
אור גם עוילים יקומו וידברו דברים שמינות יהושע לא עמוד איש לנלמם ולא ייתנו להחם . ולהקת אישים קדושים בשמים
ומתבוששים בים שמים חמדה של ככהה וקשמים והיום יום כבורה :

אבי

יתן שטרפי קודש כצדדים תרפיה כנפיהם לכמות גויותיהם וכקרנלי ענלות בית או אלא ימקד ולא יזכר דשפטוי כמים
איכא הכא הדיכא דאחרי מעשה כמים ואיכא דאחרי רשות הו ושמעוא בלשוני לפי חסכוסא שמרה
ואם לא היה השמק לכל עמי הארצות והלשו וכו' לנאנוי עלא והרכו . סוקים את כשר קודש במסוקות של פד' זל לומר כך עלה
במשכה וז תורה וז שברה . כי מתם רוח עברה . שרתה על עמי הערה . יבשים וכל טוב מורה ומקת תורה . ה' עינך הלא
לאזונה :

שמוענו

שים כנפים לשקר עיפה באעוף מוכן מתיק וחזיר ונשקיר לבנת ספירי אסירי התקוה ותופע כמו אופל ככול ומכופל
אילת שקרים המתהללת בהילכן שער בן יסד ככבי בקרי כנזולה הכראים מוק' יע שבי עי ופסי התורח האיר
הר' אה ואומר ברך אי לקבל עול ולכותו בקריות שוע קראו וכרכו כרכה א' כרוך אדוננו כרוך מלכנו כרוך מושענו משיח
אלהי יעקב ירום הונו ותנשא ומלכותו קרכו תרום ככבוד וכסאו יהיה ככון ועתה ועד עולם ואור הגנוח וקדמי ארץ כי יבא
במלכות ולא סדרים וסדרי ומכים ומשמים שלישות המונכתרות כוון קצר וככא יבחיאו ויהירו תמועתם ישישו בעתה שעת לכל כפך
האכהה הנות שררת כנכחות עליונים ותתנבים . ולא אהנו וודע על מה יונע הכרוו והופיע אור כהיר הוא בשקקים ומקובע
ומקובע יאמר שער פרום על ההרים ורגלי ונכרש זועה ומעיע אחרו פעמי מוכבותיו ויהגם בככדות ואין איש ומתנוחם כי אין
מעני . לא כתי לקטא סכי כולכי שפעלו אחרים ולהכויר את שמו ככעיהה אכליע . כל עוד שלא כראו סימני יענו בארננו ומור
וונרת של ערלת לבנותו לא הניע לא אחרוה און האזונה ולא באותתה של תורה שבע"פ עולם אודיע לא אקנור לשאת ולא אביא
לבית :

לְבִיתֵי תְּנֻאָה קֹדֶשׁ שֶׁצִּיָּה עָלֵים אִו רַבִּיעַ . לֹא אֶקְרָא מִלִּילֹת וְקִמְחֹת נְכוּמֹת וְקִמְחֹת לֹא אֶקְרָא עֲלֵיהֶם חֲלִילָה לִי אִם אֶשְׁמֵת וְאִם אֶבְלַע . לֹא יִשְׁרָקוּ עָלַי בְּפִלֵי הַהֹרָאָה וּבְנֶכַח לֹא יִבְאוּ עָלַי לְהַרְשִׁיעַ . לֹא יִקְצֹץ עָלַי מַלְכוּלֵי שֶׁל עוֹלָם וְלֹא יִנְדָּן יִשְׂרָאֵל עַל זֶה שֶׁכָּרִי יִקְפֹּץ אֲבִיר יַעֲקֹב הֵן אֵל כְּבִיר לֹא יִיאָחַם תָּם וְכִדְקַת הַבְּדִיק בְּחַמְנוּתוֹ . אֵל לֹא יִרְשָׁעִי . כִּי כָל דְּרָכוֹ חֹסֶפֶס אֵל אֲיוֹנֵה :

שְׂמַעְנִי שֵׁם כְּפִים לְשֵׁם הַהֹדֵא לְדַרְשֵׁים וְשֵׁם שֶׁל אֶשְׁמֵת הוֹרִיחַ וְהֵן נְכוּמֹת כִּינִי כִּינִי וְפִרְמִי . נִחְמִי הַיְשׁוּבָה וּבְכָל הָאָרֶץ יִבְאֵן קוֹי הַתְּקִיָּה וְנִשְׂא וּלְכֹת בֵּית מִדֵּן כְּלוֹר תַּהִי וְקִרְבִּים מִיַּדוֹ שֶׁל גְּבוּה בְּקֶרֶן בֶּן שִׁמְעוֹן יִצְחָק עַל חֲשֵׁנוּ וְאִם אִינוּ נִדְרָךְ כִּי אִם אֶפְנִי אֶמְלַקְתֶּם שֶׁל אֲדוּכִים רַבִּים אֲשֶׁר קִרְבָּנוּ בּוֹ וְדָנוּ לְפִשְׁט יִדֵּם בְּחִלּוּכֵיהֶם שֶׁאִינָה כּוֹנֵנֶת לָהֶם . וְשֵׁם מְלַמְלָה גִּילּוֹ עֵזוֹ הַתְּכַבְּדָה זֶה שֶׁהָ אֵל הַכְּלִים פְּלִי קוֹדֶשׁ . הוּא עֲמָנוּ כִּגְדֵן דָּרָךְ חוֹל וְאֶף כִּי הִיִּם יִקְדֵּשׁ כִּיִּסֵּה שְׁמִים הוֹדוּ הַבְּיָתָן לֹא שָׂנוּ אֶתֵּר לְמַלְכָא מִיִּשְׂרָאֵל וְתַהֲלֵתָּ בְּגַן עֵדֶן אֲחַשְׁי תְּבַרְתָּ מִלֵּאֵה הָאָרֶץ יִם לִיִּם יִבִּיעַ אֲוִיר קוֹל גְּלַגְלֵי קַסֵּה מֵהָ שֶׁלֵּא שְׂמַחֵשׁ קִוֹל אֲדָם וּמְכַר בְּאֲרוּמִים וְעוֹמֵה וְעוֹמֵה עוֹרֵה לַיְצוּרָה . לֹא נִשְׁמַע קוֹל הַעוֹנֵה שֶׁל רִוּוּי הַחַמְדָּה לַיִּם חוֹמֵד לְכָן עֵקוֹל גְּלַגְלֵה . כִּי קוֹשֵׁשׁ אֲנִי רַבְתִּי . הַמִּתְרַעַם לְהַסִּיר הַמְּכַנֵּת וְלַהֲסִיר הַשְׁעָרָה וְלַהֲסִירָה לַיִּם כִּבּוֹד בְּיוֹקוֹס מִקְדָּשֵׁנוּ הַחֲדָשׁ לְשֵׁם וְלֵת הַלֵּה וְלֵת הַכָּרָה :

עַד עֵתִי אֱלֹהִים יִמְרָךְ נָר בְּחֻקֶּיךָ בְּמִיחֻבֵּיךָ וּבְדוֹפֵיךָ כְּלָבִי . מַעֲלָה לְמוֹד טוֹלֵךְ מִהַ מְבַחֶרֶת מַעֲלָךְ כִּי יִוִּם וְנִפְסִים לְבָאוּ סְקוֹתֶיךָ סְקוֹדֵה בְּפֹלֵה שֶׁל גְּלוּלָה וּכְכֹאֵל שֶׁל מִשְׁחָ כְּכֹאֵשׁ וּכְאֹדֵר בְּקֶר הַגְּלוּלָה הוֹלֵךְ וְאוֹר עֵתָה תְּהִיֵּה מְבֻכָּה בְּפִשְׁתֶּיךָ כִּי שָׂמֵת יַהֲפֹךְ לַמֶּשֶׁךְ וְרוּחַ אֲבָנוּ נִלְכַּד בְּשִׁמְיֹתֶיךָ וְשִׁמְתֶּם שֶׁל אֲחִיּוֹת נִתְכַּסְּ אֲשֶׁר אֲוִירָנוּ בְּלָהֶה דְּמֵה יְיוֹנָתָה דְּלִילֵה נִמְיָה יוֹשֵׁבֵי מִשְׁךְ וְאֲסִירֵי הַתְּקִיָּה לֹא שִׁתָּה בֵּיתָה וְאֶף לֹא הִתִּיר אֶת עֵצוֹנוֹ . לְכַבֵּר דְּלִמְנוּת נִשְׁמַת וּבְרִיחֵי דְרָוֹ לְגַדְעָה לְהוֹשִׁיעַ . כָּל עַמּוֹי אָרֶץ אֲשֶׁר הוֹכְנוּ לְקַבֵּל אֲוִירוֹ אֲשֶׁר חֲסֵךְ בַּעֲדֵם :

וְאוֹמַר אֱהֵה ה' אֱלֹהִים הַבָּתָּה שֶׁמִּשְׁנֵי בְּנֵהֶרִים וְיוֹאֲרוֹתֵינוּ לְקַנּוּלָה הַפְּסִיקוּנוֹ לִי ה' אָרֶץ בְּנֵתִים הָאֵם עַל כּוֹתֵיךָ בְּלַבְתֵּר חוֹקִים סוֹקֵי אֲזָן וְדוֹרְשֵׁי הַשְׁמוּת בְּיִמְטְרִיאֲוֹתֵלְקִיִּים שֶׁם הַדְּמוּ וְיִחְבְּתֵי עֵמֶל עַל מַעֲלָה שֶׁל מִזְרָה לְהַעֲמִיד חוֹן וּנְבִיא לְשִׁבֵּי קִיבִין . כִּסְכֵה עֲתִיק יִוּוּן אִו עַל מַעֲדִי עַד סָקָה שֶׁל וְוֵךְ וּנְבִיא וְעוֹשֵׂים עַל פִּי הַשְׁמוּעָה וְעוֹבְרִים עַל לֹא תַעֲשֶׂה אִו עַל מַגִּידֵי בֵּה' מֵה דָק' ה' בְּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל וּבְמוֹנֵה לֵה לְהַעֲמִיד כְּמֵה בְּנִיִּים וּנְבִיאֹת הַאֲסוּרֵי מַשׁוֹם גּוֹל . לְנוּל נְבִיאִי הַאֲוִת וְהַדְּקָן אִו עַל קוֹנֵי אֲוִלְנוּת טוֹבוֹת לְקַץ בְּכִטְיֹת טוֹבוֹת כְּשֵׁי כְּעוֹנִים לְמוֹרֵה בְּיוֹמֵת זָר וּבְכָל מַץ טוֹב וְתוֹרָה שְׁבַע' פ' יִפְלוּ וְלִדְרוֹחַ עֲלוֹ גִרְוֹן בְּלֵתִי הַסְּקִיף אִם נִעְשֶׂה בְּכִבּוֹד שְׁמִים וְתִהְיֵה לָהֶם חַוּוֹת הַכֵּל חַוּוֹת קֵהָה בְּיוֹקוֹס אֲשֶׁרִי הַעֵם אִיכָה יוֹשֵׁם וּבְיוֹקוֹס גְּלֵתֵה הַיִּוֹנֵינוּ עַל אֱלֹהֵי מַשְׁכְּוֵי שְׁמִים . הַסֶּךְ לֵאבֵל וְיוֹמָלוּ וְיוֹקֵלְנוּ כֹּאכֵה בְּלִילֵא וְשִׁבְתָּ וְיִמִּיר וּנְבַרְתָּה מִפִּיִּהֶם וְאֲבַדָּה הַאֲמוּנָה :

בּוֹא וְרֵאָה כְּמֵה גְדוֹל כִּסְן שֶׁל גְּלוּלֵי חֲדָשִׁים עִם כְּפִסְנוֹ . בְּאִגָּם חֲסִים לֹא בְּגַל כְּפִים הַיְוֹשֵׁפִים . וְאִיִּים . כִּי אִם בְּגַל שֶׁל קֶב"ה וְתוֹרָתוֹ וְלוֹמְדֵיהֶם הַטְּרַחֲקִים הַיִּוֵּת מִנִּיִּאוֹת חוֹלֵךְ הַחַמְדָּה עַל זֶה הַאֲוֹן . עֵה שֶׁלֵּא כְּמוֹת בְּדַבְרֵי נְבִיאֵי חוֹמָה מִפִּי חֲכָם :

בְּזֶה יִקַּר חֲסֵךְ אֱלֹהִים וְיִוּוּן . מִמֵּה דָר אֲהַרֵן לְפִאֲכֵה . וּבְנֵי אֲדָם בְּגַל כְּכַפֵּךְ אֶתָּה כְּמוֹה דָר שְׁלֵמָה אֲלֵהֵנוּ . יִסְמִין לְהַגִּיד לָהֶם דַּעֲתֶכֶם דַּעֲתָ רַבְּבָה לְפָקוֹם עֵינִים עוֹדוֹת לְכָל אֲבָן גִּנָּף וּמְכַשׁוֹל מוֹדֵךְ עֵמִי . כִּי עֵינֵיִם תְּלוּוֹת . לְמִאֲרוּרֵם וְהַסְּכַחֲתֶכֶם בְּאֲרוּרֵם אִם הַחֲמוּמִים הָאֵלֵה שְׁלֵמִים הֵם קִיבְלוּ עֲלֵיהֶם פִּתְגָם הַיִּלְךְ הַיּוֹמוֹק . יִשֵּׁר כְּעֵינֵיִם אֶת כָּל אֲשֶׁר נִעֲשֶׂה בְּגַד תּוֹרָה שְׁבַע' פ' הֵלֵךְ דָּכָר הוּא כִּי יוֹי יִחַשׁ חוֹץ וְיִהֵם . לְבִיבֵזֵל עֲשֶׂהה בְּנֵי בֵּת . וְאֶף אִם כְּפֵי הַנְּמוּרֵא בְּיוֹן דְּלִיבֵא מַעֲד . וְלִיבֵא שְׁלֹמֹם מְלוֹי בְּרַצְוֹן רַבֵּה הַיְצִיֹּר כּוֹ :

הַגִּבֹּר כְּפִי הַסּוֹסִים הַאֲוִדָּא אִיבֵא מַעֲד קִרְיָן בִּיָּה . וְאִם לֹא כְּרָאֵל לְחַכְמֵי אֲיוֹוִיר סִיּוּמִים וְעוֹשֵׂים הַמְּכַוִּיִּים . לֹא הִיוּ מְכַוִּיִּים לְגַרְמָתוֹ בְּיוֹן דְּלִיבֵא שְׁלֹם בְּכִיָּן בֵּית הַקְּרָדֵי . וּבְאֲחֵת כִּי דַעֲתִי רַקוּהָ מִדַּעֲתֶם . לְשִׁים לְכוֹנֵעַ הַסְּכַחֲתֶכֶם חֲלִילָה . כֹּאֲשֶׁר לְכַסּוֹף כְּתֻבָּה הַעֲבִין :

גַּם וְהִתְרַוֵּלְשָׁל לְנַשׁוֹר בְּאֲבִילְתוֹ גְּדִי וְיוֹקוֹלֵם בְּחִלְנוּ בְּלִילֵי . סְפָסִים כְּפִי הַשְׁמוּעָה וְעִדִּין . לֹא הוֹמָךְ כֹּאֲלִישׁוֹ בְּהַר הַכְּרִמָּל . וְלִיבֵא נִדְרָךְ שְׂעָה נִגְדֵי נְבִיאִי הַנְּעַל . וְלִוְוֵה יִשְׁיִידוֹ עַל פִּה בְּמַחְשֵׁם וּבְרָאוּתֵם שֶׁמְכַרֵּר לְמִיתָה הַעוֹשֵׂים בְּאֲיוֹנֵת ה' וְתוֹרָתוֹ . וּבְלִי עֵינֵיִם וְאִוִּיִּים בְּקוֹדֶשׁ מַעֲשֶׂה מִשְׁחָ וְקוֹרְאֵם כּוֹבְרִים . וְהִתִּיר לְחַלֵּל שֶׁבֶת וְלֹא בְּיוֹקוֹס . יִקְוֹם כְּפִסְסֵה אֲדַרְבָּא לִיבְזוֹל אֶת כְּפִסְסֵה וְלַהֲסִיִּים בְּיָדִים . וְהֵלֵךְ אֶף אִם הִיוּ חַמְדָּה מִיָּהֵה עַל מַרְדֵּס בּוֹ . לֹא הַיְוֹוִתִּים בְּשֶׁבֶת . דְּלֹא תִבְעֵרוּ אִם בְּכָל מוֹצְבוֹתֵיכֶם וְהִי אֱלֹהֵי לְכַס לְשַׁקֵּת עוֹלָם בְּכָל יוֹנְבוֹתֵיכֶם כְּתִיב . וּמַח' לְמַח' יוֹקִים בְּתוֹרָה שֶׁכְּתִבַּת וְשְׁבַע' פ' וְאֲדוּקִים בְּדַבְרֵי ר' ל' וְהֵאֵת תַּסְּסִיק לְהוֹכָחָה שֶׁאִינוּ חוֹרֵעַ בֵּית דּוֹב . וְה' דָּר שְׁמוּאֵל שְׁרִימוֹ בְּתוֹתָּה וְקוֹתֶם בְּקוֹתֶם שֶׁל מַלְכוּ . לְכָל גְּלִילֹתֵינוּ . כְּפִידוֹת מְאֹד לְשׁוֹמְעֵם וְרִאֵי לְקוֹתֵם עֲלֵיהֶם :

וְיִתְנָךְ

וביורה תהיה לו טובא חששה פתחים בשפתו כי נזורה - שנספס על יומרות הסר אור האמת - המדברים דרך חיה ומשל
 זו למקורו ודרשנו על שקה הר"ר ישראל בן אברהם פה קוסטאטיניא - ומוצאת סמורתו חסובה בתכלית מתקבלת
 בכל חדינה - והענין לנו עליה עתה ליתן את הדקין וכפי מה ששיירו חכמי שו"ת בקאים - בעיני משא ומתן - יהיה ריוח
 גדול - אך יקרה להותין עד עתה זו היריד הגדול בע"ה - לשכה הבאה ה' כה ותמכר בדמים יקרים כל - ותמוס יום טוב בכחו - הרר
 סכניהן - אך חש'ן ש'אננו כלל בכחו - הרר שיואל מה שבאלאכטי כל הרשות אלמנה אמת ויזכר ונכון וקיים ברו' ומע' ר' ישראל
 שלמים ברוב חכמה יר' צדק באמונה - שרה באלו דעות זה שמי נעיר אמי אברהם יכזי נדק ואמת כנשנו במעשו הר"ר
 ישראל חששו מע'ה וזהו מה שהרר אחריו כאלו מה שהרר אחר - אלהי חששו פי' המדבר הנעיר כסים אגנו ע"כ :

ראו עתה דברי הדור ויהי הוא לו אשר יראה תימות השותמים הנקיימים כפי ר' וויין - כעול ואלכות מימי ולכותו של מימי
 התגלה כעת - ולא יעשו אפריהם בטעות ישראל - אשר ירנעם - בראותם תימות אלהי - השלוי - ונדויקים המוסכים אל
 רשעים - בענותו של ירנעם - יה' הר אברהם יכזי כפי הנשענו בעד בדבר - לפי שאמורים בסוף עליו הרב את ידו האגיל - מרזו
 של נבואה עליו - וזה לפחות באנחו כיון כוכב - ויהי - וקרוב לפי דעת - להיות כוכב שבתאי - ואמורים שם הוא כתבא
 על ולכות מדסה ואת וקיימה - ובשכר ואת אמורים בתן לו ויך זה להיגות מולך בקוסטאטיניא - באופן שה' רר היכזי וזה
 למכות ונבואה - גם הר"ר משה - באלאכטי - עדותי אין - כדאי למאן עליה - שהאג נברר אחריו - ומשך להשיג
 מקריבו הודו והתקילה הרחוק לפשעו ולא באלדי גור - זהו ויהי כתע"ג - כ' אבל על האחרים תוניהא - לי טובא אם לא שאמר לא
 עתיקים העדות שאר יעדות שבעלה מקצתה בעלה כולה - אבל ע"כ - לבני הדורות עדות כסרה היא לדון עליה - ואף אם לא
 ידאו מעשה כביכוש הארצות וקיון כפונות וכו' - בית המקדש ומוות שרונות לקבל עליהם עול - ולכותו באות ואמונה - :

ינא איוב טסה הכלתי ונאויין - בדוכן - ולומר אם בראויס כפלה שלהבת השקל להאמין - מה יעשו אויבי קיר לכלתי האמין לכל
 דברי - ואם בולבו כדאן תעיונו - הנה ואשר יכזי מתעם והראותינו ונבולעים - ווי יוכל להשיבם לא חילק ולא בילק ידעא -
 אלא שזעזעתא ידעא וזה יעשה א' תמלכי בני קדוש בשמעו את השם הנהם באותיותיו ושלף כדת - ולא חש להשיבם לקבל מטורפוסיה
 להיותו נעקר מן העולם - והיכן יתכה - רשות למלכי בית דוד לנכות את ה' - ולא בעמיה - מבלעו ככהן גדול - וזרות זה היה
 לאמון עם הערה גדולה לפלאונם - ואלו היותי שם - סקרין הייתי נתן על נזאר החכמים על זה - וסבוי תורה טע"פ יעלוני
 מיד עמי הארצות שנברה ידם - לשום ת' - מדרם להם ולא נבדיהם בלבד - כי נברו בארץ ולא לאמונה - :

א לואת בראותי התפסעות האמונה המדסה העוקרת ככזי רז' - כלתי השקיף לבריהם ו' - וכולם כנלים בא' לני רברכי
 תכזי אויורי קוסטאטיניא - אורתי לא עת להחריש יעקב - עד בואם להקים תורה מדסה - ולא אסוף לבעטו של כועם -
 דאין כפשו כעם עולם - ואם הרב כועם ויעקב שותק - תורה והיה הא עליה - ועת הוא להסויק ולחוק דבק בית אלהינו - חוק
 ונתחוק בעד עמנו ובעד תורת להינו - קודם לכפוף ויהי חורבא ונבאית כי בבוא השמועות הראשונות וכפיא עוש היוחוק שלא
 באות וזונות נבנות ככתוב - לפני כ' ד' העווד באוקס הכנדרין - כי אם ע' פ' דלת השם נכפויס יכזו - אשר חשבתם במקום
 גדולים איכה חשבה - וסבויים הם סנהנו וזת חסידות - ועליהם להקריב - ואם חסידים הנקרא אש' תל' וי' אחרתי לכל חכמי
 הגלילות את אשר יהיה באחרית - דמכס עדיק יוכביא - ורוב קאלה ותפרות - ושגאה בשנאת הדת כאשר ראינו - זה קורא לתברו
 כנפר - וזה אומר ארדא - וירא אכזי החמרת דתנו - לפשות מוכפידה כעיקר ביאת היותי - לומר דאין חסיד ישראל טכבר אכלזו
 בימי נבואת ש'ה ונתחוק אמונת הנזורים לומר טכבר בא מישיים - אוי לכוים טככה שזעות - ולמיכיס טככה רואות - על כן
 זנכא אסם תופסי התורה הקלנו חוסילעמוד כפרין ולגדור גדרים ותקנותי כאשר נהגו בימי הרש' בא' ו' למנו טככות בשתובותיו
 כפי' תקי' ש' אשר לא נעלם מוועב' ת' - ואם אמות היה הדבר טכ' ת' הסכיוו וראשם הוכמה - תודיעו לרכים להרים חכשול וזהו
 נדק אורתיניכס והאמונה :

והניפותי ידי פסם שנית וכתבתי איהדורא תכניא - לשווא הראשונה לא הניעה - ועכשוויי מדסה כתבתי ואת והוספתי כה
 צער על כערי על הראשונים - ועכשוויי בא' להוסיף בשמועה הנשמעת וכתבתי הנכתב וכראה לפנינו ששלח הוין אסור
 עינת האסורים - לבעול יום ט' באב לקבועו יום מועד לאנשי ספיאה ונלילותיה ונתקבלו דבריו - וגם הגיעה אלכלם הגזרה
 ובקוסטאטיניא ונכעשתם לחמוריה - באחרו כי ברוח ה' דיבר - וכלכל לא אוכל לבסול זה היאמין כי יוספר - כי על פי' ואף אם היה
 כניא

נביא מוזק כאלהו • לנבט גזירה וגורתו ר"ל כנתפשט איסורסכל ישראל או תקנה מתקנות נביאים כ' סדכר שתקן ע"פ
 נביאים וגורתו ר"ל באיסור דמיה וסיבה כו' שנתפשט איסורסכל ישראל • שיבא איש בדברו כדבר איש אלהים ואף אם יתן
 אמות ומופתים או ומוזק ככר לבטלו • וזית המקדש עדין מרב וגוים מרקדים בהיכלו • יום שהוכלו בו הכרות • דאין כס לא
 ביד ד' ולא בהשמות רוב ציבור לבטלו • דמכיו אינור וקוטט אכטיא יכיוו תליה • אם לא שיראו נעשה משיח • זולא כני
 באות לקיום רוחו אשר סייתיה כמאורו • ושתיו בו אבילה ושתיה • וכהלל בברכה תחילה וסוף ולומר את יום מן הכשיות הזה את
 יום טוב מקרא קודש הזה וזון • לדת משיחנו וכר לניית מזרים ונפרשת השבעה • נבדי עד תת • אשרות הכפנה ותיקונים
 ומזורים בתפלה • ולא ידעתי מה קרבן מוסף טיך • בנזחה היא תג ינתו יומה ענין לדתו וכר לניית מזרים וקורא ענינו כנו של
 אדון השלום כנו ידיו העלך שלמה • וזותס כחש דוד בן ישיגורא למלכי ארץ הגבר הוקס על כל ברכה ותלה משיח אלהי ישראל
 אריה דבי עילאי וטביא דבי עילאי שבתאי כבי :

ובאמת כנהלתי וכשתוממתי על המראה • בראותי שמוקס אשר דבר המלך ודתו יגייע • קיימו עליהם את כל דברי האיגרת
 ולא ידעתי על מה שכווילדלא סני בתותיות ומופת על כזאתו • ואס מעב' ת כהנו כמנהג שאר הארצות תודיעונו
 להסיר ספקותינו יואם לאו • וז קשה מן הראשונה הלא זה הדבר אשר דברתי כי ירא אנכי במא' תעמוד שאמונה הקדשה הואת
 כנד דברי רז"ל :

מלכותא יכלא תנא חזינן הכא • בעקבות משיחא מונפא אנטא • ומכלי עולם הכותבים וזותתמים כמכמים זאוורים דברים
 הווקים יד ההוון באותנכם • פעליהם דאיו לכדותס ולהסריות • כאשר בשבועו כראתה אגרת אגרת
 ומוסככת עולה ויורדת בדברים כנד קבלת האותיות ופגומות בכבוד האקמים שכתב ה' דרי יחושע כטאז מאלכסנדריא של מזרים
 זו' להכה אלפיו • ונבדי קסמו עיניכס ועשו אונכס כאכברכת כי לא דבר מק הוא ומכס זאטרנו סךך עלתה כיוינו אשרינו מזכינו
 לכך כי אדוכנו ולכנו ושיסמו משיח אלהי יעקב • גואל ישראל שא מלך הוסיש בן דוד שבתאי כביר ה' וזיתנשא ולכותו עלינו
 ביהרהר והכניא הכאמן לה' הרב נתן הכניא אשכנז אשר האיר עיניו בל • ישראל באמונה זו כו' וכל הכבוד בזה כאלו כופר בתורת
 משה ובתמיית הויתים הוא יין הערב רב כאשר כתב הכניא כו' אשרי הווקס זאיו לוי סבופר זאין בתפיסתו שום משד • לקייסולך
 אכזר כרהעים • הוא אדוננו ואין עוד אחר אינות ולכנו אכס • ולתנו יהלא ענין זה של התפיסה • כתוב שבכזאת ורובכל שאמר
 שנדלי ישראל וכמיהס יכפרו כמלך הוסיח • ותתס על כן אלופי התורה אליכס הווקס הזאת לפקוק עינים עורות מהרו ויסיס
 להאויין באמונה קדושה זאת לטות להס ולכות לישראל כי כל הווקים כפס אתת וישראל כו' זכ' לקיים כויה דבנות מישראל
 זלקרב הנאולה :

ועוד הוסיף העתק א' שגא מצוה שמוגא נתן הכניא בתביות שלמה דבתי דברים יועורכים ויובלבים שאין להס שמר כעובים
 ולא כתבלו כי אם כעת אליו דוקא כעין כנבואה • שלא כדוע כניא הווקס כבא בהווקמעט שהס דברי הנא' וועוד כסככפירת
 האיות • ויתחיל הכה כן כולל לורדכי • כבי שנת הסס' • ושבתאי כבי שויו זהוהו הנואל האמיתי כו' ועליו כניא סתקין צדיק
 באובותו מ'ס'ו' ויתס דבריו ימיס רבים יעודו ישראל ללא אלהי אלהי אמות וכבי דודו • יעמוד עלין כמירוסין וגדוסין זכס ערב
 כב כויה דלילית ויתרת סכבד ואינן ראשי • וקבינו דרא • והוא יכליא לגשות וימסר ענינו על קדושת הסס כו' • וזא' ד' דברים
 אחרים דרך משל וחידה שלא היו ולא כנראו כי אסלמשל • וראו אס דברים כאלו לא יתווקו ידי עובדי עברה ויעמוד כנד העוורים
 נאונים כביות התורה וקיימים ביחודי רז' • לילקדמות כופרים קודס שלא ראו נעשה משיח • וכאילו סקולה אימנה זו לע' ז' ויורה
 כה ככזר בכל התורה כלה • וראה ווי הוא ויהערב רב וותחטובא רבא • אס אותס שרזם עליהס אור התורה או אותס אשר בשמכה
 יתהלכו • וראה ווי הוא הבא ויכעוה וזילית • הווקע ימיס כנרשת הכפירה בתורה שגס' :

ראני תייה על סכמי ורבי ליורנו אשר בא הכתב אלהים • בידעו שהס עדין סתופקים באמונתו זאת והקניף כנים כננדס •
 ולא ככנו שלייתו של סכמי • וכן ראוי לכל איש סכס לב לגמור כטופת דרבנן בו ובדויה לו • אס לא יקדדקו שויו כפי דנין
 לכוותו • דאס יסיוו לכל ויתפאר ולמי שעדין לא ראה וזאורות האמות ויימי • להקניף כנים ולהזיח מפי דברים המטעים את
 ההוון • הכה סוללה כבוד התורה וככזו סמי • וכיקום שז סילול ה' אין סולקין כבוד לרב • מכ' ש' כפלים המותללים כעווס
 כפלים • אפלי וכונו דברי כנרדכס ולקדקד כהס ולדוכס לכך וכות כקנאי כן קנאי דור אקד עשר לאדוני וקבי רייכ'ן שלא ספקס
 תורה

תורה וחסד ת' ל' עוד היום בחולות ה' עלינו כ' ד' הכותב וזאת פה האיובנו הכס חסדי פחד יד ה' הויה אשר היתה בקהלים
 בלכודים המונה על נכסיו וכבר הרים דגלו לרב בקהלות תלמידין ובבולגויה ובאלי וסביבותיה האמר אמת אלי מולם
 מלכנו מר יעקב מנן ישמענו כו' ודבריו חיים וקיימים בו' על הראשונים ועל הארונים דבר טוב קיים בחיים ובאונם המופת
 בסדר גדור את הידועים בשבת שלרובים לרוב לפ' : כאום הנבר הקום על כבוד משיח אליהם : ע' י' י' ע' ש' א' ע' ש' ע' ט' :
 וכו' כיום בכתבנו כ' לליוורנו לראש העיונים אשר הם ה' הפסם כמוהו ר' רש' א' א' פ' א' : שהיה מפור בתבו לכל עבר
 ואשר עשה להם יסודות ואונותיו ולא רחמי לכתוב לו כפירוש טעמו : אבל בהכפיד תפת לזמן סדרתו עד שגלה אותה
 מעצמו ועשית ענין כיוצאין וכו' הפסם האונות בחלק הסודת : מה טופסה :

א דת חיינו האונות ה' הפסם כמוהו ר' רש' א' א' פ' א' : לזכור את כרמי יעקב נראתה הקסת בענין ענין המפסק
 בין זוטם העיונים ולא בין הפנימיים אשר תמיד היו לאדם בעיני טעמו תתפלא כי : לשת כואת בהעיר את האהבה
 ואינו מן העיונה : כי כד קמה : זנס נכונה זה העוררה האהבה במסך אליהם : וזה קץ הפלואת :

ד בקרים בקרי הנאלם מקורבו באו ורבה בסם אונותנו ואין מוסקת מוסקת נדבר כי אם כיוצאיה על אחרים
 שלא בטמן בראש אלהים ולא האמינו בשופטו ע' עולך מוסקת : וזה והדמות הכרים לכל האדם להטיל ספק עם
 שנינים אחרים שאינם מוכיחים כפי קבלתנו תורה שבש' דבריו הוהריחך לה כעבור ואת אטיל פנס כי אלהם הדבר באשרון
 ידעתי : או באשרון ידעתי הכותבים ובלאת אם אין אנו מאמינים כתבי הדיונות תכלול הכמאה ואונות העולך לפי ש' לא
 באינו אם כפי מאיזה חכם שיהיה אורו עיר וודיכה : ואין שום חזותיים ומסכיים במקום אזור ונכתב אזור : כי אם כל אשר
 נמני ענינו זאין אנו יודעים אם נבטריסם : אשר על הכל אשלי לברר לי האמת ואקבלנו ממי שאמר : לא לועגי כיום לעשן
 עשת לעות את יסף והאונות : ולהשיב לאשקורום האומר המי רבין : ואם עדין הדבר תלי ועומר : תודיענו דעתך להיכן כוונה
 זללא אחרך ונעשית אבוא בקרה דרך ארוכה ובסוד נכום : ואען זאומר :

מ יונל נבנות הנשעים המדעיים לאזור ומשומים הכל להתם להתחם יותר ודאי : מי ישיכנו כל' נשעים
 היוכיזים תמו כבוד לחשי' כשים ומידות ישראל כ' נ' לנדק ומשיע דיוכרו עליה בקיעא ובנכתא דעדן אתעתי קדימי
 וכן קומה וקומה ומשיח אפרם בימי דקדוק ב' כתיב : מי שם ומדיה על כנאיה הכנודים ומשפטים טפע עלין הכלל
 המדינה והכנאיה נבואת עורד ומיעד לתוכה אם היא דרך חיון או משיח או הטפה או כחלום ודבריו או כרוח הקודש או
 משיחיים בפת קול ונבדל לאדם מה שיחו : מי בנה עליה קו שחור ע' ג' לכן לקיים באשרתא והפסק של כחיים : כי כאען לנביא
 אשר אות ומופת כנורת הכתוב : על מה ארני קת והשכמים הטבעו שלא האמינו לקול האות הראשון : וינאו מוטבע טבעו
 סבבים אדרים זלי שין ככאן מיישקן לז' שופים : או מי יזה אכן פוכת קרת מוסד ויחד הואין בתתלה להטיח דברים
 בפננו ולומר לא ייחם לאכזי אדרים חשון לקלמן נגד דברי ככיא ובקדק תאסדכריוסיתוכסאונתאיים ועשיו כל מי : מי התהלך
 להיות תמים בדמותו להסכים לאיתו ולאור חזית משפט החלך ומשיח : איה הדקן ישכון אור הגנום אברא קודם סדרי זוכים
 שמו של משיח להתלות בתולה כל' לקדם שיה' בארץ הגליל : איה הדקן יחלק אורו שקתם וכו' ולקתם סיף ופרטו עליהם
 ענמי כלאשר בא בכתב איזויר :

נ חזקת הדת האונות כו' ש' שמים יורו : כאשר נשפט עוד היום שיש בלתי מאמינים : זלמה לא קשר העדבות על בני
 העוול לאשר הוא דע בעונו : או חושבת כס' זל ובער לשת בטעמים ככונים להחזירם לחוטבי' להורות לכל א' דרך
 יטה להכריז בנאור רצחה ואיזה יושארים ודאי וקסו ווסר התבטת בכתב הדיוט הכלמי מתקין התאריך בו מי רב טילו כחוליה
 דאורייתא שאורו כמה כחיים ונכחיות כס' לזיתוכן דזיכותק וקום אשר התלך עומד סס : מוי העמידם בכסיון הכנונה והמיוקס
 לחוסים ועומדים יאשר על סדך דכותבך יאכר כן גלמל לקבל באונות שלמה הפרטיסאונתאיים עפ' הכללים : ש' א' ווסכמת עש
 ספרתה ואם גם הכללים כוונתם יאשה הפרט אשר על ונחמו וזהו וין : אף הכלל כן : או היה הכלל ויפוסד קיומו שיש תלך
 ככיא אף הפרטים כן וידבר המטל משה על פה גורע ומוסיף : או אם דמין אותם כנורה מה כדון : ויטה ויטה או דין ויטה
 ואין באתרא :

ג אש עולה אילות תשור אילת השאר לעת קץ או ככה דרך כו' ככ' מית זקסם כמט בוכ' כא דשכטו ומחך מאתי ונאב נו'
 וסכס

והנה זה עמוד אחר בתלמו יוצא חן כבוד קודם הולתו נבלה ונכסה בעוונתו של אדם המתחיל הלא דבר הוא שראוי להשקיף עליו
 ואלו הנה השכל ולבקש קיומו והסכמתו עם דבר הרשע וקביריו וירעתו כי יש לו כבוד ויועב'ת עם תלמידו של המטיט אשר עם
 ה'ה הזכר כוונ' הרר ומה שיכיריו יבאר לנו כל סתום ולא כגשל בדבר הלכה הליכות אלי מלכי בקדש' מ' ו' ואינוני היא אמונה
 שלמה כו' לך וכו' א' שאין בה אדם דומיכל מי שלא אור אמת ויכיר ביום ואמת ואמונה בלילה לא יא' מ' שהאמונה המוסיובת
 לכל אדם ישראל יעל הכל אש הכתב הכתב לרשאל יספק במצרים אש הוא ממשק שבכתב מכתב הכניא או לא יואם הוא כתבו הלא
 הוא כיוון וז' נכסב בדבריו נגד אמונתו ובפרט בפנת השכר ועונש :

גם דבריו בענין התפיה אינם מוסכמים עם דברי הרשע יו' ל' כפרשת קן נפורי לקח תפיות המטיט של ת' ל' דן ונתשכח ואל
 נא תמוכט טוב התשובה להסיר עובות הספק לברר וללבן ולצרף תתן אמת ליעקב יועל מ' ל' דברך אשים לדרך כפתי קודם
 השפא אש גבור ה' בזיים לראות פני יולך ונכאי ה' יוכנו ועם כל ישראל סכרים ואל תבמד ממני דבר וכסה מאחריה לך בלמיטה
 כן תמרסה לי בלמיטה שלום יאית האותם כסדר ואם כל עדת ישראל ישגו גו' ביום ד' ג' לארד ב' בשנת ד'ק' מוש'ע'לפ' ק' :
 ועירא דמן חזריאל ע' ה' יעקב שסטרטש ס' ע

וואת תשובתו שבה אלי ביומי באומטרדס שהלכתי לפס להכניא את בני אהין שהיה בעיר לנגדרים ונאשר ראו אותה
 הסבויים והק' ק' שיוקו שונסה גדלהו להקניט אותי היו מתכוונים וההוון הייתי בעיניהם בקחן חכאי' בער בוותי
 איזכותם ומועטיהם ובראיתי עוות פניהם שותי לפי תסוס וולדבר עם כלם כי אש עם בני עליה והנה ומועטי' וזה טפסה
 היתפלת ליורנו שליש ראשון לנים כסדר והוהרתם את בני ישראל טהר ראשונה למדוש נבואה ועלמות להשכם השלם הדין
 המזויין בר אוריין ובר אבהן כיונה רר יעקב שסטרטש כר"א :

את קס' תי' כתתי בעין הכל כי ובענוע אנכנות אשנה כתאומי להיות לאת ברית ביני ובין אר' מ' מעני עם כי ידעתי יבא
 לככות בקידות מליכתי כלימו כשניץ נקוב וילא זינין ופרזיסכאלו יפרח ביומי ד'ק' חרפו עקבות ומטיטו כששתי ששתי
 בשבלי בוכסה שור תח' ש' נלדוק אם אלי חוק באמונה וואת הכונה במיתה יתה על הנמלים קטרת סמים מיכיס ממינים שונים
 וטסה קז' ק' לקח על אותם שטמנו לטומם על עמוד השען מתמר ועלה במעלת הנבואה באה בטענות סוקת דרישות וסקיחם
 עורה כרות :

ירעני כי רסיס קולמוסי המזרקים ונזרקים על כניכוי היו כאקק סוכרים על שורות בני כתיבתו וכוכל לומר כטיעות
 עכ' ונשענתי כי בעקבות משיאא חונסא ינא וואטע אהלי אפרדי על כנפי סכך מעב'ת ואם כעב קטנה ככף איש
 איעוף על כנפי אכרתי קמנה פרוה ונשכותי כפי באורי פי ישככו בכבי שפתי המראות בההירות בדבר ספורות על כנפי כתב
 מעב'ת יתקק סרוץ ארץ לעבוד את נבל הכס' וד' ואלהי אלה שור ואם אפול ברשע אברה ומונה בנווא וכה כנכה וסוקרם
 יהיו אותיותי יונה כן איתתי :

למלך נבחרת ה' ולהשניע קול תהלתו והתפלת גאלתו קהמה היו ביד ה' רר כניוין הלוי בלכודים אנת אונרת והמועשה
 לפניו ויבודד הועיל והאדרת בתנו מואד הנבואה והאמוה אשר סיה בעיר עוה על תלכמו ומהעמו סרץ על פני סרץ
 לא כחונה לארץ ואם שאלו כיוה וכתה ומה ראה חילכו של עולם על ככה ולא ככרתן עיר היולכה יברך היודע עם כל זה סכרכל
 בריה אינו מונע ואולי שהשירים אשר דלה לנו הרב כוונ' הרר ישראל ד'ק' אברה במימי יס' ק' לגורים בכל קהלותינו קול קורא
 גאלתינו היא שמורה לבלתינו עם זמה ה' את הכרחה פייס עד העולם לכפר כי חוק גואלם :

ולבר חן דין כח כהניא מודע על מוסר אשר חוה כי עם העיר גורס עו' ה' עוה כיו שתראה מכתב כפמיסולא מההדועות
 אלא כיום התמודד מאטוטות כוודע בנובל חזרים דברי שלום זאמות :

מי יספר ויה שראה בשחקים אלה הנכניא אשמו ולא כוה דברי הרש' כי על פרשת שמות הכניא אדרכא אזור מהכל יהיה בזמן
 הולחמות עו ותעמוות ילכס משימנו אכל כל בהתקלות ועם כי דברים כאלה אזור ילמד סתום וין האפורס כאשר בהרבה
 חקויות דרשו היות מועשה ישראל בקדוכות וילועלה ולמטה כשרשות והטורס הרוחמי יבעט הנפוכי כרומו לזה פרשת קדוסיס
 פי' ר' אכא כו' וכני דוה דוד עליה שפירא כו' ונשלח עי' בשפתא דנסיק יהושע כער כער דלעילא איתער וכמו כויהיה לשורש
 משימנו כן כפור בגן עדן ואל' ל' מועה אליו יתעוון לפי דעתי עם כי בנשמות אתנה לה לאטי וכל אשא סכרותם על שפתי סן

קיצור ציצת נובל צבי

כתובכי לא תחשבוני רשע ככתב אמת :

טו מדד בשלח הכנאפה בכנאי תפוחי הכהנים ככל גבול ישראל הכותבים ולכנאף כם התזונה וכתקיע שופר השכוח יקפס חלוקה בארון כל' שוכותיו ותקנותיו כמו שהעידו : אבנים באים ונזף אמן מכריוס כח: זכותה התרועה : פינת מלתים אבנים שם שדרסוהו ועשים תיקונים כפי דבריו : ולולי ידעו כי אמת יהנה חכנו למה יאמרו לתקנתם :

טז שמה כואת בראות איש אלהים כתב ידי פסם יוצא מתקום אשר יושפע למן השמים (דיעת) יעשיו וטורם שפחתו והכניסם ג' א' אינו מופס' ב' הסודות מביא' ל' תיקון נפשו בתשוב' ב' כתיב אליו ואהיה עד האים בע' ה' הנקל בעיני דער עינים איש ביום ומסת' לטבת יום ולילה לא יפכותו י' ב' ימים ויום ויום רופים יעלו בעולות כערי בני ישראל באלכסנדריה יום כתבו לי מקומים העומדים ביניהם בום הלימוד יודעים וזה ותלמוד כי לקחו כח' תימיו כאומים ידקרו יתרו מעשיו ה' אמת :

טז ירה אכן אל פנת יקרת הכניא - לא כסתפק על מעשיו אלא היו מתפלל מחוספאים אס בשמות הקדש עמוקים ועל וס נפלא בעיניהם ספק האמונה יום אשר ישכון שם רגל הגאולה ילדעתם להם ראוי המנה - זאין לי לכתוב טענה' כי היום די שהנויים בג' ל' לכל המזים כותבים לאזר - הדברים שמוס' הכניא תענה יאן בקולוים כח לנימור ועל דרך אשר יאמרן למוימה קטמור נפשה סנימור יכל הדברים דרוזת קרו בניי עמרים בשלוח אבנים כחויס כיו סרס ג' אדורס כר' והסס שארף כר' ז' ורובו מארסה שהניחו עתה ס' להיות עניו ולפניסם קודם אלו וזאת העיר בא כתב מאמיו בא אמן - מעמוקים על זאת האמונה כסו תורת עשה לנו לחנה - ארז אלה הדברים והאמת :

טז כחיו ירושלם תוב' כי ואשריהם הזיוק ונזרים וגבוליה קוסטאטיכא ושריה : יאל הכ' רך הנורא והנפלאות ומשימנו וכפר שוים ילדו כאשכול כפר להכניס ולא רת להנזיא לנורה דבר היתוף שמתקפל על פי כניא וחס' לא לא הביטוה ללכת לדבר אל היתוף התורם כס' ה' כפאות יולה תרות בו אס לא יעשה דברו יום עניו נכפאות לכנס את כל העולם' ש' מלכותו יוכי קטלי קטי באניא קוסטאטיכא ונזרים - הועפע להם פדיון שנייים אשר עשו מהאשכנזים ועליהם מוכרז הכניס טענות וכוונות והזיוק במונה ע' ש' שנים ואז' כ' האיוסורן של שדרה כפתום נביר א' פס על השניים כולנו כלי כסות מהא' שערות אפיס שמלות - לבר תעודין ויוספיין כי יוםס ומיוזרים יוצא כל' הנזנות ארץ ישראל - לבר מבעלי תורה יתיו יום יום - והשר רטאל יוסף העומד היום לרא' ר' בא' י' בזנרים יוכלים על שלחנם ארזים כעלי מוראה עוסקים בתורה ויוםס לילה ובסודות - ועליהם בן הרב כמו 'הרר סייס ויטאל והוא על' תיקוני תשובה ויתלך - ביום וטבילה ותענית בהשפקות ויולקות ומעשה שהתעילו אלה הדברים - היאזון כי יוספר כי לאבנים כאלה יקרה אלהים אים בלתי הנון ישרא' כפלאות ויתורתו אשר היום עושים - ובה' בטעני' כי כעת יהיו בעד מעש'ת' - בשורות טובות על דרך פולוכיה' שכתבל תהולך התורם זוכי לנו כל סכמו בתמיס ובאמת :

טז לא ידע בכל אלה כי לא יתכן יבא גבול וכלל מעשיו יתרו לסקף דעתו אשר על בהם קשת מעשים ומכא' ידם הנגשים בלתי מאמינים ללכת לקראת נחשים ומועשה נדעון יוכים ב' אשור' ד' דברים ואליהו בהר הכרתה מודע שמרים ושותק בית המדקס ביומי שלום כביטול יום ספורים - כולס ארצ' נ' שעה ידבר ומועשה כי שלוח ה' באמת :

טז יתקן את רוח כניאים וכניאות אורן רבו יום פד עד אי' פד' לו' פי' ר' איון וכאן שמים יתל' ראיתי כעיוי מורכב מורכב כפרע יום ר' ואלר שערב יאור פסוקים ובעת דבר כשאר כביטול איברים וכמעט בלתי דפק - ואז' כ' אורם טב' תי' כב' י' מלכו ויוסימנו מורה נדק מוכתר ככתר עליון ותחלתך על כל הארץ ועל כנף השמים וכתן הכניא - מורה ישונות ישראל רבות כאלה וחזור על הפסוקים ג' אלה ישועה טכ' וכדויה כהשתחויות יפעס כוכה פסם שותף ופעם - אי' ש' רע ועללים חלפניו דותק וכאשר מורכב דעתו שום דבר אינו וזכר ויכל אדם לשקר אבל בדפק און מיי שמערים - ולדעתו כל' וסוכדויה סס כפסות נדיקים באו כ' סוד העיבור תהלת ה' מעשרים יב' קוסטאטיכא אלי' ס' ונזרים נגלו האמות זאליהו' ו' ב' וקומוות רכוס ובאלי' ס' הכניסם שאינם יודעות לקרות באים בני מערואיות וכירופים ואמת ויהא ארזה על כי שחי בקרבנו שם' די במילואו כמו טב' תי' ב' כי וכניא מאמר בא' תי' לעולם למור כי טב' פי' ב' מלך יר' לה' יבא אלא לעד בארון ואמת :

טז לא בטע על למודו ושכלו תורתו סינופיים ומוות וקנה השכחות בלתי כשפן על חפדת כספ' וזהכ' - אדרכא שניהם אלהים וכוני' עייס וזהובי' עשירים יתולך - אינו ככר' כי איוני עשירים ותנרים - והכניא גדולת הכסף דר' סן ועיננו הלך כחור יעשילי עארנות השערב עני דן ויך - ועל סכמתו מדד הדרך מעשרים ועד ע'ס כרגלי מודד ללסם - וזאל' ליוזמו מעוטף כעניו ובראותו

ונראותו נתן הנביא ככה ונכלל לפניו ארצה לאמר שהוא כינון הרב יו"ל ויהי העשט ממה עשושה לנד כי נשמושו דבריו כדכ"ה
התשובה לטעות ואלהים ואיש את רעהו וידברו אמת :

אני מאמין היות הרב שב"י יו"ל הנשיא אלהי יעקב מורה נדק והרב כמו"ה הרר נתן כד"ו נביא מורה ישועות ישראל והנבי
מוכנה תשובות הרותה על עשפי פס תי"ו וי ונורש כנפתי כיון ששלט לאסר שלמה יוסף העומד פה והננו מנפסי שבאו
השבעים וכי שול ימלו ומהלות הנבטים עם זה ינאיתי די חובתי והתלמד של הרב כמנה דר מלכניד"ה ככר ככע למזרים ולא
אורכ בזה למאות רבנו :

ועד דבר בעיתו מעט תיה"י תן בלבו הטוב ועל זה לא אכחד תחת קולמוסי כי לא פת האסף האקנה עד שנת הת"ל ב"ה כאשר
כתב הנביא כד"ו משה ועל כן אס לא לדנות תשובה ללבב יחדי לא ראוי לטלטל הכית עד יעברו הנרות כי גם הוא
מחכים עם האומר בזמון הזה אין העולם כידון אחר הרוב אלא עובדים לפניו ככני מרון כל יסיד ויסיד כשרון זכות ועל
הכל מנוחה למחר בתשובה ועוד כי נכסי מ"ל אל יכנסו לארץ ובכן אתן שבח והודאה למו הגזיל למשכ"ת ולכל ביתו הוא יראנו
בפלאות ותורתו שלום ואמת והנער ועבד משתמח למרחוק למע"ת ולכל העומדים והיושבים רפאל סופימו ע"כ :

זה הכתב הרע עוקתו בדבריו וטעויו הכינים לכנס זריותיו שהביא להטעיד נבואה ונלכות בשמות של ימאי ונמרת
להטיב לו תכף באישכרם לולי שהנודבתי לקוור לביתי למחר להאטבורנו והכתב הכ"ל לקומו מיני החכם כמו"ה הרר רכאל
די אגילר להעתיקו והוא היה מהאמינים ג"כ וכאשר נודבר עמי משה עמנו ככלתי מאמין לגלות את דעתי ואביא קושיית
ותמימות וכמסד מדינאל מחוקק את עמנו ולכלתי מאמינים אומר להם שהוא מאמין באפשר קרוב באופן שלא הוציא עמנו
יוכלל המאמינים ולא מוכלל הבלתי מאמינים ובאותו השבוע עמנו כבר באו כתבים שבכ"ב לטבת הלך לקוסטאנטינא דרך ים
ואחר להם שיתעבדו י ימים בדרך ויבטבים מועדים שמועד הענין מתמר ועולה בפניו ובהלכו עמו ג' סמכים גדולים וקרובים
להתקבא וא' מהם ה"ה כנו"ה הרר משה נחלאכטו וכשמוע כל העם הליכתו לקוסטאנטינא איתמו ונשימותו בארסם שאם לא היה
במאור ה"ה לא היה מסבן עמנו והיו מנפסי לניסן שתראה ותגלה מלכותו ואך הוא הבעיטם לבין בין כה וכה גדלה השמחה
בעיני המאמינים וכל כך היה בטחום עד שקתם היו עושים ערבון מזה בנרשו ש' כנגד שורה שבדינו לקוסטאנטינא תכף
יען כמד מלכות נראשו ובאותו שבוע עמנו באו כתבים דרך פולין וכו' שרים שהיו להביטו כתר מלכות ובגדו מלכות והרבי
על פוס על גד ימינו ובפלאות אשר לא נעשו ימנדים שביים בואו ותגשע ותרעש הארץ ושכנס למחר העולכות רבנו על ארוב
ושמחך תמה על ביאתו ושהגיד לו שהוא מלך ישראל וכלה הרבה באופן שיתקיימה מלכות הושיע שבת אי"ז כ"י ביד המאמינים :

ולאחר זה השבוע באו כתבים שהוא לא נכנס לקוסטאנטינא מדעת עמנו כי אם על כרשו ושכתב בים ל' ימים כעלים
ודבריו יתבאר למראש ה"ה עיר קרובה לקוסטאנטינא ושם היה עוסק בתורה וכשנודע לקהלות ההיו המאמינים
בו שלחו אחריו ונשוע למאמרם וכשהגיע לקוסטאנטינא לקחו שטרט העולכות והעמידוהו לפני משה התלן ושאל אותו ויוי אתה
והטיב שהוא חכם מחכמי ירושלם שבא שליח לבקש ותיות עניי ארץ ישראל ושם נמצא השופט של אימור שהלך בשבילו לבדו עליו
ועל היהודים איורדים וקאם ויהם קנס הרבה יואו השופט הנקרא קא"די עם החכמים שלהם הנמצאים שם במעמד אמרו לו וכי
לא קראת עמנו בשם ונלך התשיט והיו היהודים נכדדים אחריו ונקנסו במחון הרבה אומר להם אני לא אומתי כלום והמשנה נוד
עליו להלכה לבית האבורים שם בקוסטאנטינא :

ועם כל זה היהודים המאמינים היו הולכים אלנו מחון חונג ומתכללים עמו בכומי והיו כותבין כדולות ונפלאו'
בעשה במאמרם שהיה מולה א' מחוכן למות ונתן לו סוס האכל ואלכו וסיה ווענין שמוד האם והענין יושפין כדולה
שגדלו המכה ולא הגידו האמת שתכף אחר ז' ימים למאסרו שהיה בכבלי ברזל ובכית האבורים אחר יותר נד' שד שהוא עמנו
ביקש מהיהודים שידברו עליו לבדיר ונעלה האג"י של המשה שידבר בעדו להאזינו ונשם אל מקום אשר ירנה כי לא יוכל לבדור
ואחר כתיב שחזק למטה אמרו שטוב הוא להוליכו לחון לעיר ולא יבלבל את המחוקקם בשעות וכן עשו ומלחמו ב"ב לבסוף
לנוכח גאל פול וגם היה אכור וקנת מהנכדים בראתם שלא הגיל את עמנו כשאוק יאב"ש שלא יגיל את אחרים ויחזר
מאחונתם ומטוביהו למחר דעת אך ההיו רובם כבולם לא השגיחו על מאברו ואדרבא נכרה איוונתם בארסם שכבר אחר
להם שעתיד להנול נרות הרבה בעד ישראל להקל מעלי ונשיט ונחללם ובזש יושפתי אחריו וכשנשיט לגאילכול ערב פסח

קיצור ציצת נזכר צדי

לקח ככז' א' ופסעו לשם קרבן פסח ונלאו ככלבו ונתן לכני חכורתו ואלכו כולם ואמרו להם שכן דומ' ה' דברנו ונאלה הרבה :
זכריותו' מס מבצר כבית האמורים . שר האמורים היה לקח מעון הרבה מיהודים הבאים לבסח את רגלי . ושלחו לו מס
כבית האמורים עשירי שם מקוטבטאטיאל ומקוונת אפרים . בנדי שלכות ומנשות של מלכים כרים וכסמות שלא
אתן סגור תפסת . באופן שכל היהודים הבאים יקצו ארץ ורואים את כבודו ויבלשו ויחמות ודורות הבאים . היו נפתים
ועמים למד זה הוא העלך המופי . ונתקיימו דברי דניאל ונשלחו יסמית רבים :

והשר המושל בנאליסל נתעשר מהבאים עם מכל מקום רמון וקרוב . אלכי אלמים של יהודים . ונתנים למד כל א' כפי ערכו
כדי שיתן לו רשות לראיתו כבית אשר הוא מס . ג' כ' היה מוכר להם מזונות הוא ואנשי הנזכר ביותר ונתעשרו כולם .
והיהודים היו אמורים שבאים לבקר איש אלמים קדוש הוא : והיה המושל ומבצעו כוהנים בו כבוד אמרו מהאת ה' היתה זאת . ונתקיימות
היה סיבה ג' כ' להטעות היהודים באמונתם בו . כראותם שאף הנויים כוהנים בו כבוד אמרו מהאת ה' היתה זאת . ונתקיימות
בללוג' כ' היו תהיה הרבה . למד הנויים והמלך עמנו לא דמוהו לעמוד בעלכות . אל לא פהס' ית הסכים עלי דם . ובוה היו ג' כ'
שקיימים מלכותנו . ואם הייתי אמור להם שהמלך לא ידע מזה כלום . והמסכה כבר עמד על דעתו ומטבו למסר דעת . והנויים
פנורים שזה איש קדוש של היהודים . כאשר יש קדשים ג' כ' כיניס . ולכן אין זה והתהיה . ולא היו מקבלים דברים אלו על עמם .
זהו מקבלים מה שיאות להם לאמונתם :

אלעמור על אמתית כל זה . שלחו מחדיות שולין ב' ת' פ' לדרשו ולשקרו . וכאשר באו אלכו . שלסם לקוטבטאטיאל לסחם
כמות' רר אברהם היכני . שירו היתה כידו וכיו כפיו ודכרוו ינו עמו כנדע . שהיה היה ראש הקושרים בקשר של
דעמים שאינו מן המוכן . אז שאל גם הוא טעה בטעות אפרים . אך לא כן נשמע על פי שבת' אי' גכ' . היתה כל האדם כוונת' תן
שם היו סיבה לכל הטעות . כמו שיבא לקחן בע' ה' ויהיה אך מיהיה . הלכו הת' פ' הכ' לקוטבטאטיאל . וכונתו של שבת' אי' גכ'
זכ' היתה לדמותם ועליו . לכדי שלא יביאיהו בכיסיו . וכשהגיעו לקוטבטאטיאל החכם היכני . הכין להם מה שצריך לאמונת
והטעה אותם . באופן שגורו לגאליסל . וכשהגיעו לשם היה כ' ב' לתמוו כיום ב' . שקבעו ליום שבת של שבת' אי' גכ' . וקראו
בת גדול . וכל המזמאים עם מיהודים יותר ר' אלמים איש ואשה הבאים לראותו ולהשתחוות ליקבו שבתה וכבודו בקדושה
יותר מיום שבת קדש . וכשהגיעו החכמים הנזכרים לעלה באותו יום ולא היה להם על לאכול . והלכו ומטרת אחד
שלהם לקבץ מן השוק מה לאכול . וראו אותם קת אנשים וכדע להם שלא שירת שבת וישיאם כראוי . הנידו הדבר להחכם
כמו' רר שמואל פרימו הכא מירושלם ועמו וקיים הכל בכבודת כתיא . וכעשה כשור המלך והוא היה המוניא והמביא הבומב
וקותם בטבעת המלך . וכשהגיעו לו הביא הדברים בפני שבת' אי' גכ' . ושאר הדברים בלבו . ואש' כ' נודע לשכית' פ' הכ' שאלות
יום הוא שבת . והגזג' ג' הם בו קדושה . והלכו להקביל פני המלך . וכשבאו לפני הנידו לו מעבין החכם היכני ומה מגילה להם
אסודותיו . ואש' פכ המלך לא הראה להם פנים נהונים יאדרבא פנים ועופים :

והיטב מרה לכסויים ההם ונאלו את פני הסכם כס' רר שמואל פרימו . הסופרי מדוע פני אלוכנו רעים אחריו היום . ואינם
כפסם ראשונה ומניה שקבלנו פניו . והוא השיב להם שאלו לא שירתם השבת שקבע ביום ב' . וכדע לדברו ה' הדובר
בו . וכאשר שמעו בן תמה ואיזה הכנו ויודים על שטאנתו . מה כאמר לאדוני מה כדברמה כנטרך . ידוע ליהו לים לוד שכבואם
היום לא כווננו לאכול ושלחנו את הנער לקנות לנו מן השוק . לדבר הזה יפלא אדוני לעבדיו . ואו נתרנה להם זכחן לכל
א' שקל וסכ' א' וטעפת א' טובה וכתנת א' הרב הזקן כמו' הרר דמו הלוי בעל טורי . והכ' שדעין היה נפיים . וכתב לו בתב
ונתמה חששו . וכדע לשבת' אי' גכ' כ' ה' סיה' מס בקהלו של הרב הכ' א' איש' סיה' ונקודס זה כותבכא . והיו חושבים אותו
למטורף . וכפשי של אחריו ואמר הכביר ר' נחשי יבא כל אלכי . וכונתו כדי להטעות אפרים . ולמים בפיו כבואתו לנשים .
אך לא כתקיימה עתו . כי אדרבא ר' נחשי הכ' הוא היה ראש פורענותו . כמו שיבא לקחן בע' ה' באופן שהחכמים הכ' סורו
לפולין והגידו מה שראו והכבדו רוב . הכסף וזהב וימי הנשות ותבטיעין ולנשים . סיה' לנש' בכל יום בנדי מולכות ורנו .
שאלו וסין והבאים עם הכבוד שפשיס' לו הנשים מפני' נש' בשם יהודי ואלים לראות . סיה' לנש' בכל יום בנדי מולכות ורנו .
לקחן אכיהם הרב ר' דוד הכ' . ויהיה כל מדינת פולין והקול נשמע בחקוונות הללו ונתקיימה ביותר אמונתם .
וזה מופס והכתב שהביא מוח' רר ישעיה בן הגאון כמו' הרר ר' דוד הכ' ל' בעל טורי והב' וו' ל' .

ציצת נובל צבי

ראי זה כראי זה - הנד השנה שבהם שכולם תתאיתות שאין מלך נכבאי - יהודיעני תשובתם והעמידם ברגלים של אונת - ולא אינם יכולים לעמוד ברגלים של שקר :

איפה היית האיפה שלך היכן היתה למה ביה יהודי ארץ חסד ועמוד עולם במדת הספק - לומר כי מתחילה היו חסופקים אם בשמות הקודש עסקים הישך והכבאי - ועל זה נטלאת בעינים ספק האמונה - קלילה לי מלחמות דבר כזה סיסכלו הנשכנת האמת - אם רוח ה' נוססה כח נשפט נבואי ברצון אלהים - או עי' שמות הקדש המטריקים סטרא דקדושה או סטרא מסאבא כדברי ספר האספריה כפי ר' יונת' ש' להיותם כידועים בשמכנים ונאותים כנאות ארביץ מנינים מונינים ומרעם עומים כונים וכפיות אפרות לנאלאת השמים לריב את יונת' את רוחו עליהם - כי להם ראיה להם א' ומאשמי בליעל האוורים שאול יונק עלינו :

הגדר אם ידעת מהדברים שעשה הכבאי ויענה בפרטות - ולא דרך גזומא לומר שאין כח בקולמוסך לכתבם - תפסת מוטעם תפסת והעלה על ספר דברים שכתאמת קיומם - ואל תעשה עיקר מעדות הנזוים וכתביהם - כי דברי מורמות יטובון לשוננו מודון לשכנונו לעו וקלם להכזיבותינו - כי כן היינו בעיניהם נזמים לשמות ומהר לאבד - כאשר תראה בכל מה שנסמיע על פיהם - ואין קטניגור נעשה פניגור יטובם כדקם ישר ומחוכה - וכל פניותם הם לגד הארץ כקל - ומשמשם שמונו בבת קול ונזמים עיניהם בתוקם אחר עינים רמות לשון שקר :

כז עם ומדיה של נבואה כחבל כבאים אם פירט וכירש נביאך עם הרב למחית - ואפשר מדרך כלל דיבר שבאולה קרבה לבוא ומכללא איתמר - ואם אונת היה שבפירושא איתמר שפלוכי אלמוכי עומיעו ור' נכאון - אין צריך אונת ומזפת לאמת נבואתו - נבוא דבר הכבאי יודע אשר שלמוה' באונת - ולמה לנו להפוקו לכבאי יודע יסועות אם יסועותיו והחמיותו עדיין לא כתקיימו - ולא כראי ניכני יסימו - ולא הפרישו בהצרות אליהו יציי ופריה הנפלאות הבאות בדברי און אלהים קדוש הרשב' יזולתם :

אז מי נטה עליהם שזורעל בני לבן לקיימה בבבואת שאר הכבאים האם כמות' דר' יהודה טרא' ק' מהלך בשלימות ומזורים לבדוק עד קדום שידו ונענת - ולכמות בהמות באונת ובזופתים כבודת הכתוב - אמותיו לא ראינו כי אין עוד כבאי דמראל - ולא איתנו יודע על מה פוכו כל השומעים מחכמי מנרים עמם לספק ולבלי הארץ עם כל זאת - באשר שאענו וראינו כתב כמז' הרר שלום בן יוסף לאתשטרם כעתימיה על זה - והלא החכם טרא' ק' שורף בהכל - פו כל עוף הכורש בהצמז צרעת סויכות בחמוכות זאת - ומזוד אררם בהנפוס והנני - ולמה יביס מקום פכוי באויר להגביה עוף ביעוף מונק באויר חם ויבש מכל טוב מנרים וסביבותיה - אשר לא חללו בהם האוטילים ספק - אם לא שבאמר כי הרב הכל' נשפיה ושויה דלית ביה משאש של נבואה - וניה שפח וכיסה טפחיים - ותפסי התורה תפשו לשון אחרון - ולא הקליטו עליו נבואה דאית - ומכמי מנרים אשר מנזחו ומסופקים - כלבו צבי מליין פלפלי פרימי ועולים במעלות שכליות וחדותיות - וכפרט החכם כמז' הרר יום טוב צהלון טיש לי בכרה נובכאמו ביכיתו - וקום לי ביה דלא יעבור על דברי כבאי - ואם קודם אות ויוופת לא רצה לקיים אם הוא פירש בשם כל מיא דפרש מירבא משאש - הכה הוא חנפה ומחכה ומישל קץ הפלאות אשר הגביל על ידו ובא האות והוופת - וכך היא המדה של חכמים ולא מידת סיעו' כות ומוכרי נכו' אה עשה טעים ומשכאשים בשמי' אים ודו' נבואה - ונש' ס' המוכן לה

אין כי אם ויתלה במדת שקר :

ער מה ארכיה של האגרת האוברת בהפורן שמיר ושיט' הושיט' שתות ואשיט' האמונה המדשה הזאת כתורת מרע' הטבעו האם כעד הקול כנחש לך מפי' ההדיוטות - ולא כביל של תורה ילכו דקדו יסדיו חלילה - והלא לא עלי' כתב ההדיוטות הויכו חיים באונות התורה - דכל העם רואים את השמעת - אבל קול זה קלא כדבאי דנווש גוהא גוהא - ושוכרו עמו כי בכל כתב ועידים ויוגידים טיש וקשים עורף כנגד הכבאי - ורובם מחכמי ירושלם :

ואר תטיב כדעת הוארין ותקבל בשכל השכיל - האמונה טיש בה ספק - ותקול בפלם השויו להכמים או לקיים - וגדר האמונה כפי האלהיים הוא דבר שלא תאמר ולא תגוייר סת' יהו והפכו בהפש' - ודבר שהוא שקול או מוטל בהספק בן דב הן מעט - יתכן סתירתו והפכו :

ואתה עתה נחך ה' הנחין האונת וראה אם יסמך פועל חכם אונת השוקל בכפחואוסי' בפלם טוב התורה והאמונה המדשה הזאת - ויכ' ש' אונתו הוארין אמתתה כבוד ה' קלילה - ולמה א' כ' ביה כש עטרי ההדיוטות ועדותם - עדיף ויכמ

אמתי ירושלים והלא אף הם היו כל ההדיוטות כותבים כפרדים • וכל א' כותב ספר לעצמו • אין כתבם ועדותם מצטרפת לדון
עליה במלי דעלמא • וכ' ש' דברים שמומקרו ליד החכמים הרשומים ואמיוניים בעשרי גיון • והסבסב גדליה וזכריו מחמתם במקום
גדולים אינה מחכה • ואילו היה שום כ' ד' של שנים זאפילו מנוק כלפי שמיא • הייתי בטען על ידו ועל השלישי אומר וסד ליתוסי •
והייתי מקבל דבריו כל עוד שלא ראיתי ב' ד' שהיה רהרר אפריו ולא קיימין לב' ד' שועים • אך עדות פלוקה מוכחשת ומזומת יועידי
על פי אחרים העוברת על לא תענה ברעך עד שקרי • אך דנון על פיה דיני כס' שות' • לעוקר אוננת רז' ל' אשר דבריהם אמת •
ולקבל מה שלא הסכימו תורה שבע' פ' עליו חלילה • ועודו על כל החילוקים והרבה כדדוקותם • ותמוזא שאין א' מוכמות עם
חכמה כפרטיים • ודון כנורה שזה מוכה לזיכה לכל הכומר • ואף אם היתה עדות שהדיוטות ראיה להתקבל ולהאמינה כבי תרי
לא תהיה האמונה שלמה לתלמידי • כי אם כל עוד שלא יתברר הספק • ועדים וזממין יוכיחו • ומכ' ש' היבא דאישתבס רשותא • או
מפידים על זו חלילה • ומר כרסם בין שניה • על זה נ' כ' באחר לא תענה ברעך עד שקר •

אר מו יורה אכן פנתה של האירנת העוזקת מפי נביא • שכתבה מפי עצמו ולא אחרים כתבדה על סמו • ואף אם תתקיים
ככותא אנלי • לא יתקיים כתבו זה ק' • • ממה דברים העומדים בקושי • ומכ' ש' לעקור כפה • מוכחות הדת פנת הסבר
והעונט • באורו שיש ביד הרב טב' תאי • למיב את הוכאילווכות את האיבי • דבר שלא יתואר ליכולת האלמים • וזה יסמין
להכ זיש כבואתו • וזכ' ש' כי מה טבא במוסאית אחרת • אפילו יהיה רשעי • כנזר • אוי לאונים שכך שמועות זלעים שככה
דואות • שכח העבד גדול מרבוט • לא די לו בזה שאמר שכל המהררר אפריו אין לו שלק באלה ישראל • הכך האמת אמיתה של
תורה ודורו ל' למה יאבד חלקו המהררר אפריו • אם לא ראה מעשה משיח • דא' כ' כל הרונה • ליעול את השם יבא ויטול ויאמר
משיחא אבא • ועלי לקבלו ואף שולך המשיח אינו צריך לעשות אות ומחפת להאמינו • ונעשה משיח נחשת ונחשת נדיכים אנו להם • דאם
לא כן הי' זה אומר שזה הוא משיח אלמים אלה יעקב • וכן כתב הרמב"ם בסוף הלכות מלכים • זו' ל' מלך המשיח עתיד לעמוד
ולהזיר מלכות בית דוד כו' נבוכה מקדש ונקדש דנאי ישראל כו' • ועתה דבריו ואל יעלה על דעתך שמלך המשיח צריך לעשות
אותו כו' • ועיקר הדקה נלמדת ככה הן • כי א'ם יעמוד מלך מבית דוד הגיה בתורה ושמוס כמות כדור אביו ויחוק את ישראל לילך
בה ולחוק בדקה ולגמס וללמדות ה' • הי' זה במקום שהוא משיח • אם עשה והגליח וככה מקדש במקומו וקבץ כדאי ישראל • הרי
זה משיח ודאי ע' • ולמה א' כ' קודם מעשיו היוכימים ולא מהם ולא מהיונס • כפליט עליו שם המשיח • ולא כהררר אפריו ואל
ככותו לומר המהררר אפריו • ל' אשר מעשיו היוכימים בזה כבר קדמו רמז' כס שקרא לו שם כופר בכל התורה • אשר מזה אנו
אוור ויקס לי • כי לע ככתב מפי נביא אות • בי אם מפי נביא השקר •

אבן פנתה נ' כ' אכן הטועים ימחשת כל קורא בה כאכן כנף זכל שונה בה לא ימכס בדברי הוור בקץ התקיה • כי לדברי
הכותבה ארבעים שנה וקדמיים לתקיה יומי ארץ ישראל יזכפי וזה טבא ברש' ב' ז' ל' הוא יותר מזה הקטבו כאשר תראה
שפרשת קן צפור • גם בענין אזהרתו שלא יקראו בזה האון התיקון • שנתקן וקודם לבן על פי הא' די' ז' לתלמידיו ולא יתכוון
לכוונתו של האר' י' ז' • לא שור הטעמים וזרי הם סתן אהדדי • דכתמלה בתן • טעם בעבור חילוף הזמנים • דכמות האר' י'
הם כפי זמנו שהיה מול • בערך וזמנו זה שהוא ע' ש' • זאינו ככון לעשות שבת סול • זאם' כ' אור כי הטעם שלא יקרא אותם ולא
יתכוון אליהם • בעבור סתן הסכה והסכה • שלא מונא וזוכן להבינם כי אם תלמידו כיונה' רר פייס זיעל • ל' הוא השתנו' כו'
והרי הם טעמים פלוקים ומותרים • דאי ווטעם דלא שייכי • אינו מעשם השדר ההכנה •

גם אחר שהרב כמו' הרר פייס ויטל ז' ל' היה ראוי להיות משיח • אם לא היו כנדיים • מה שאין כן בוון היה של הרב שכתאי •
דאף אם כנאלו כנדיים ילא תתעכ • הנאלה • ולעמס הרעו • כקטיקן ויהיה דהוא • עצמו מודה שיש מונדיים וימפקים
כדבריו • וצריך קפה עצמו שאחרם להתייר • ולומר שסורו והודו לי • ואם לאו עדיין עומדים בספקם וכיגודם •
דמה שאמר אפי' כן לא יענבו הנאלה • כי אינו תלויה בזכות • דבעתה היו • גדולה היא הכמות • זה שפסטיס וכלם עיניהם
תלמיות למאורו ויקים ה' את דברו הטוב אשר דיבר ביד עבדו הנכאים •

זמה שנהג לרמות עזה ככברן לדוד • אין הדיווי עולה • יפה • דמברין צריכה לדוד להתמכר עם האבות • ליעשות דגל רביעי
ויזין שבע שנים יוכיחו כדכתב הוור • אבל ככאן מה יחס בינו ובין עזה • אשר עליה אומר עו' ה' • וירושלם מטרומולין של
מלכות בית דוד תהיה לעיים ק' ז' • א' כ' הוא יהי כנן שמוה • עונכה תהיה והיתה תל עולם לא תענה עוד • אשר על זה ככון לומר
שכתב

יצ"א - ושאר יד החכמים ויד הגבירים היתה שזה כבוד והזיהיה ימינו דוחה ושואל כחה מעיבת יבנה ונחמכה דברו הכה
כתקמכה למושיען של אלו פן ירבה ריבות ומחלוקת בישראל והיה כי תקראכה ותלמדות הדת ונוסף גם הוא על שואליו האומרים
יכרת מישיב וזין לו ונלכסו כנו כל עם ולטון ועליו מן הארץ כבדוה וכלמיה יולבד חילול ה' וכבוד התורה עתה יאמרו כי עוד
אין מלך לנו ויפח לקץ יפסי כובים עד שקר :

כמה

הרפתקי רעשו עליהו דק' ק' אימור ומטה הזאות לשר העיר המושל עליהם והיותם כל להפילם כבוד לקול הקריאה
לקבטו של עמי ולכללו של כביא ואבילו הכי באמונתו המזיקו כל צמיהו לל וכתבו דברי בראותם אשה אשר לא נעשה
לפטר כבוד להיטהר ועטרהו הוד והדר בשומו ענן לבושו כשווד ענן הסוף לפכיו לבמותו הדרך וערפלי טוהר התולחו במקרת
כמו "הר כאלאכטו וזכריו טעמו אחריו" ואחרים טעמו כהם שמשגסו לכביאים הדואים את כבודו והכל מקיימים כדת משה וישראל
ועליהם אני קורא היו המקוקים חקקי און ושכתבים עמל כנו - ואזהו אכני אכית לבי בשיתי שומי עב הענן לבטשו וערפל כמו
אישל התולתו ולא התולתו עמודי ולא ככוכב באוני שמך דבר מהם ודתי בנורה שזה לכולם להעדר מניאות כביאות ויושימות בעלות
וכרדת שבימים אין מוסר - בהמח"ת לא תלן עיכיי עין ועקב הכיין לו אמת לתקו ורע אמת הונ היתות אמת - ורואתי שלא
הסביו ומעמי אל האמת יגדתי אימור אין זה אמת והיה בעבור כבוי שלא יתחלל בין המיון שמתו בנקרת הצורואשמ"ור
עליו חקי' שחקתי ונידתי בשכלי ואשים בריח ההכרח ודלתים לשפטים שלא להזכירו בשם עמי - ולא אהיה מהקוטפים
מלוח התורה עלי שמי וטגנת ההדיוטות האלוטיים העדר כוכת האמת וידבריו ל' ונפתחים את פיהם ולא בקדושה ונטהרה
ואומרים הכי רכנן אין לסקון עליהם דלא שרו לן יונה מיוארה - ולא אחר לן עורבא בכלוב - הלא הוא הכר האכזר שרו של אדום
הנוקד עיניו - ולפי דבריהם של אכמיו ישראל לנלכסו קבוע ומולכו אינו סוור לקדמותו ואין מול טוב לישראל - ועיניו ראו שעת
הומיר הומה ערלת כל הגוים הניש וקול התור היתיר הובטר כשם בארצנו ויועתי אין דברי ר' ל' דברי כבואה וזין לך
אפיקורמות גדולה תו' ועלי ועל סברי מוטל לקחת - ולא אהיה כיוון ומזין על לשן הנות וכמוע הדובר כרה עונם המקטיב על
שפת אין ושקר :

אזי צרה

על מנפה יד שער מנפה קול מצמר ואומר כתר כננו לו וארנונא ילכס - והנה כמשה בבית האסורים - ולא התייר
עמו וכ"ש אחרים שעיניהם תלויות לחאמריו ואומר אן הוא משיך יואן הוא רבותן יואן הוא חכמתך וסוכלתך
עד סה תבא ולא תוסיף עוד להכות את כל מי בלשונך המדברת גדולות והקטנות ואם עמי אלהי ועקב אתה נקוב סוד בדתך
כחשת ובריו ברול לגדע - להושיע כל עמי ארץ סלה ובה יש"ח האמת פיו בגאון גירוייך הוסיף לקץ ולא יכוב - כוננת ונס
כתפסת בדאי - ולא דיברת בלשון הסך כחשת רבך כאילו חידך בקמי שמיא ליכא ספיא ועת שקודתם של בני הנולה בא בהגלות
כגלות עליהם אור פניך פני ת"ס דוד מישיב צויה בקר הגאולה קודם היותך גואל אומי - והלא השמות ככה הספלים
ואם גואל אתה - הלא הגאולה קודמת בכך זה והם מואמר הוונטרך ביוון א' - ואם תכונת זונה לבא לפומא לא גלי גם המיני
ומכית לשנו כונו ון ומתהוה כהוית - ולא בזומים חלוקים ואם כל אשר הוא עושה מולמותו ה' וכנית מקדשו וקובץ גוליו
ונדשו הוא מלכות - היא עמיה הגאולה הוא המשיח - ולא על פיו וואמר - כי הווארמים פקות יאמרו מהפעולות - ולא כאזה לככל
הנוכל פיו דבריו תורה שפת יתרי אף כי לכדי מדויב עם שפת שקר :

מי

כתן לך רשות לגלות מה כמשה עתיק יומין - ולהתכרך כיוולך ברב עם - והלא משיך ירקבון לאוונתם - או ירחיקן ירעת
שחר מקובו של קץ הכעלם מכביא וזוהי - וא' מסכנות כמות ירושלם על גבה וזמן פדות - שלא יגלוה הכביאים שביניהם
כדרו ל' ומי הודיעו לכביא - ואם מרע מי הרשעו לג' ותו ולאיה נודך כ' תן כביאך בא וואמר - שזה עמי וזהו און הגאולה והיא
והוא באים בהיסס הדעת - ולא ינאמו טוס כביא מטרס לגאולה כי אם ליהו התשכי - ואם יש עוד כביא קודם הוא לפומר על עיני
התשובה לא וולת - ואף גם יש אומרים פ' אליהו כשהי וכדכתב דר' מביס בסוף הלכות מלכים :

והאמת

לו משפט הכבוה - ומה יקדימו אחר שלא כדן - דבר מנרא הוא - ומי הוא לא אשר יאמר - כי הוא זה ויתן עדותו
וינדק יאם לא אליה שיש לו הכרה בו ומעיד עליו - בפרנוף ופוטם ועל פיו אנו חיים ולא עפ' אחרים שאינם כביא'
כו וכבודו ויתכן שטעמו - כי לא כל אדם בו ילקבל עול מלכותו כהריאת שו' פ' קול הכשע - אמש יביר את סבירו מרשו'
אם הוא אכלי עולם או מתלכי עונות של ישראל להכדיל כית' לת' לל' כן בן הקדש ובין הסול בין העוב והדע ובין האמת והשקר

ואתה מן דלמד רמה אוכל היו עמך עו' פל' וכמ'ן בוסתן ככלן תמו' למה תנוע והארץ למוס' ללאת מוקריה עיר הקדש
 וזכנת כהנה הפסים המלך אין כך משנים על משיח אלהי יעקב' אים יושבך ענת' ה' היא תקום' אברו עשתומותי
 אשר משב על היהודים לעוב' אם לאחוזי בכנפות הארץ מיד העלך התורר ככה כרנן יעטרך עשרת פו ישיה את גבולך מי
 סוף עיר שלשנים לא בבלי קרב ומלמה לא כביל ולא ככה כי אם כרוח אלהים הורשפת כרוחך של משיח להטות לכבד אל
 חספין ומפני שמיסין לא קרה יוד כיוון כן ועדיקת אתה ונכח האומללה הראשונה מאללת לכת ירושלמיזכור יבא עדיך ובידיקתן
 היותו ומלכותו ונאחזן ארמו ועליו כה יגיעו רשעים ממנה ומאקום קדוש יסלכו הכוכים במה על גבי מקדש והאלילים כלי
 יתלוק מכוזרי יו' הסוגרי אשר סס' ולא תבדד רנליך רנל' מועדת' ו כעבור טוואה תקבל ותקטור ספלים בכלל מרנך לשים
 במזלם של אומות ותתהפך בחוסר תותמך ולא אתם תכנית' כי לא כיוון הדבר מעם האלהים לכזא על ירך ומיהר לשאתו
 ע' יאחר ולא רפך' כי אם הטוב מך שאלירו ממנו ויושלו אין של עפר וישלו' כי מי הוא זה ערב א לבו לנשתללדת משכנות לא לו
 אם לא טכאור רנליו דבר אבש ערבין ליה ולא לאדם דרכו ויה' מיעדי נכר כוכמו להסיג כליות לפתור תלויות לנקום נקמות
 באכזי מרמות ולכבוד מרמות יטעות וכמות' יתבררו ויתלכנו ויכרפו רבים העומדים בכסיונם ויחיצבו כמול לבוש לבשת
 הדואקים את הקץ והשעה והשכילים יבינו כי דבר אלהינו יקום לעולם כעשת שימפון כמקום שימפון על ידי אים שימפון לא אים
 הולך רוח וסקר :

מדוע אפרו פניו מרכבותיו לבוא על עב קל ועבני מייא' אח כעת וכו' ישראל' ואם לא וכו' כדברי נביאו ידכשתה היו ולא
 יעמוד לנדה מיטעו זכות' למה לו לשים כמו בתיכיו ואכו' בהתפזר אליהם פירוי בני עמנו ואים כלי מפסנו בידו
 לשבר מוונות פתיו בית הכנסת הנכעלים בסכניו וכו' שנת קדש דכה לעשות דין של ישראל נקום ויהי במחוק וכמרקד ויולא פיו
 ולסנו דכה יבתך עליונות תופפות הנשים המשקקות מפחו ומרכר יולא כדוד נשבו בלי מידיו' כי לפני ה' אשר כפר בו הקל את
 עמו לפני ארון האלהים' לא בשקוף וקלות ראש המרגלים לערוב' ומה יאמרו הנשים המיווללות בראותם כי משיח אלהים קל
 ככ' יורלב ויוקפץ' כתי' קופץ פיו לשחיתות עש כמות ישראל הנשואות' ויך לא יונוה בלבם כמיכל אף אם לפני ארון
 האלהים כתיב ולא כפר עמו' לכבודו ונשחיתו בנכותו כאשר גילה במעשיו וכדבורי' וכל פעם מרכיבים אפירי' האם זה לא
 לשחית לעינים שורות לכדי משריו ולשחק ללילה אור' ויבני מרשעים אורם וירוע רמה תשבר אשר רימויך בתוך כדור
 והעין סביה כשמים כחו' הרר שלמה אלב' וזכריו כמשי' בשכינה' איור כל עולך ההדיוטות הבאות ער גבבי' ים ספר
 המוכרים בעמך הככ' אם בחרך תהום מוקבא דתהומא רבא התהלת בת להעביר רוח כטומאה מן הארץ ויאדרכא במה סבלי
 טהירין שייטי בעלמא מייס כוואך המעוררים איכה קאה טאה ותחדות' וינטיל שלום כאסף' וככשת ישראל כפרה מכפלה' ואיה
 איפה מלכות בית דוד העתידות להיות עם שלם וכסא שלם' והנה כרנן מפירד אל' ק' מו' ה' ה' וכל עמא כוואי' ו' ה' ויחלכא
 משיחא קרא כביל ה' היליה כפטי ונשפת שקר :

ער כיונה של עץ זית לקרות כנורה לקרב היומאים כדורע' להשוין לכהן למי שאינו מוסק' ואשר כדברי סבאי פתחת פיה
 להוכיח עם זשים כן יוסף הכהן כפולוכי' וכמונפה עליונה הכנסתו בתפלתך' אשר עדין לא זכה לש' ומשם דששכית
 לעילא עליוה ליתוכתא דרזיףא ושית שיו אברהם ולמן אשר לא היה ולא ככר' ולמה לא פירשת טבעה רועים ושנויה כסבי
 אר' ויועלם לא נשעם ולא כראה כדברי נביאי האצת ונדק ולא כקבלת רז' משרינתו של יושב בן אסירים תהיה במלחמותם
 של אומות קתם לקתם כי אם בזלמותם של ישראל עויהם כי יהיה להם לראשי ועל זה שלל משיח כן דוד פסיים בראותו הריגתו
 וכינתנו לו כדכתיב זיים שאל מרד כתת לו' ועל הכוערים במס ארשי משחית הכפתים אחריו רכנת כמו' וכעמים טפלה לרכב
 וכמאור אזהרה הכנתם כשור לעול' ואי אינון ככמות' הלא לנבי דידה אתה גבוה ויולא השרת' כי תאמר ספרי הקיים
 והמתים סוף למור זה מקובל זה מוסדקה ימות ככסותו וזה ככפת מרה הנגלו לך שיערי מות או שיערי צלמות הראה לך
 את הרשעים וכדום שפתך ונות ויליה לקבוא ככה הורע אם ורוע כאל לך התכונות ער רחבי ארץ לוור ואת כפלת עבדי
 ה' ולבין קשריו אשר לא כודע עם בשליה הגר אם יריעת כלו ויש לך ייעיה והכרה ככמותי יחס' וכפשותם הכוואים כבי
 קברי ימרו לא ינו כול שרה ויתבררים בהיות את ככסותם עמית היכנות ולא כשעו את הקל כבי אם וקכרו ל' ה' אליעזר
 הגדול' קמעו עליך לא דר דא הולא משיח' ולא זכר את דברו כי לא כשמים היא' ולא תקדרות יוכל וילא ל' גדיש יסקור
 וימרה

יחזק בראתו וקרוב אני לומר דמיון אוב שארץ הנחמה בשמי ימים הוא זה ולקולו בת קול כהול נה"ש כהפשים את עורו וקול
העם ברעה ברעה כתיב קולן של סופרים - גמול פריו ומדבריו המפידים יגודים - שמשו רוחות מספרות ולא כודע אם הם
קבורות וכדומות במתלמות של קנים או מיתות הנקלפים ככף הקלע וזאים ושומעים מנו"ל כל וגלי עינים ועו"ל אל-והנה פריו
כנ"ל בא מעיר אל עיר מכתת דגלים ומפ מדוכתיה להוציא דנה ומוכסה נכחת הכרית בשפת שקר :

איזה הדרך ישכון אור הנביא הנביא הנביא לחדם מה שימו בראותו אותיות פחדות גבולות מאידים לתקן נפשות וע"ה השבחה
ידע איזה מקומו כי לא ממקום קדוש יהלך ועדיף כתיבה של סולן מאוריס ותועים המאידים ומתמימים ואם נחנת
כל זאת וראיתן אינעמה סתיה כי יגיד לך עלעומותך בקי הקחמו אל גבולו ותעמיננו על סוקתו וכי תבין נהיבות ביהו ברופ
ה' הדובר בו ידעת כי אז תולד להיות כנריה מסדה כעם נולד וכקטן היצא לעולם ואף כי מספר ימך רבים הם נקמות
שהקטן לתיקון נפשו באה אל אוצרות שלג ואוצרות ברד לטובל במים קרים כאשר בא בכתבו לתקן אמרים המולים לגבי
הקור :

הראה אם הם מכוונים אל המטא הנשעה בדברי הרקס וראית סמניה או אהם תיקונים הבאים לדיקלול וככנת נפשות
בלתי הכדיל ולפרט מה שנין אדם למקום ולמברו - אם נקו יסדיו משכטיו - עם עשפטיה' אמת המיוקדים של פי
הקבלה האמיתית של האר"ז ולתלמידיו שדרכו דרך ה' הרש"כ"ז ול- ואם העמיד ועבר לכמו כשמה וזכה מה שלט זכו הם ומשה
רמס - אין לך ראייה גדולה מזה כי יסכר פי דוברי שקר :

התשובה הנרצית לפניו יתברך היא לכ נשבר וכדכה ומרד ומתקרת על עונותיו שבידו למקום ולמברו בהשבת גולה ולמקול
על עלבונו ומשם עונו נגדו תמיד וזוכה ומוריד ככאל דעה - על שכיתת אל רם וכשא המוכספת באשר בעבורנו
וכחמרים תכנה נפשו חפני גאיתן של ישראל שניעלה מהם - וגאיתן של אומות העולם היא לעלה - וכתיב ברא' לביא כביה
כי אם נפשו בתי גוא' לא בקול קולות קול הוון וככוני - כי תוכן לבות הוא יבין - ואף אם הוא מווד נפשו ידע כי לא נכון
לעשות כן להכן נפשו ינו - דהיא דהוא נכח אין כוונתו על הכס אשר על זה חשבתו ומנעתי בכתבי לעיר פאלו יע"א וכל
גילותיה שלא תהיה משוכנת על זה האופן ולא על מנת לקבל פרס החסית ונביא המוטלים בשפק - שאם על מנת כן לא תתקבל
ולא תתקרב גאולה אדרבא תרחק מזה - וכונתי היתה לעת צר כשבידו הנר הנודר המצר לישראל על כך - ואשר יגורתי יבא
וליון קרב ומלחמה קם עליהם המולד בארץ וגור עליהם הרג ואבדן - ולולי רמתי שמים לא נשאר מונאני ישראל סריר ופליט
ולמה לנו להרעיש מלכות בתשובתו - שאם כ' נזיכים אנו לעשות תשובה לתשובה - והלא אתהלך בתם לבכי בקרב ביהי מיכס
דוד את עמו יומה יועילו התעניות ביום - אם בלילה נמלא נפשו ומוד עניים ולאכול דש"י נקיים בקימות בעודה - ואלם אותם
שלא כשעל הגול כי מנאה ידם די השב לבטלים - הכה אוגלים לשכנה יותר מדאי ולכדי שלא יהיו כיווקים באכילת מיתענים
לרפואה לומר ואחרים מראים טלפים בתעניות כדי למצא ויקוסלוטרוך בלתי משד וכל א' הולך לשיטתו ואם היתה נפשית בלתי
פני הברות היתה הכונה עולה לטוב - ע"כ כל פקודי קול' - שרתי לקהלות לומר שכאית כל אורח שקר :

איזה הדרך ילך אור הנכונה לשפתי הארנות לארס מק' דם ונבול פלם תיחאסור ומי גילה עליה - ולמה לא נאמר כי
יפין קרים עליו ארץ ווארן קד"ם והררי קד"ם אינון דאולפין חרטין לבני נשא מהיבא דנפולן ב'ן הארמי ונע"א
ובל"עס ועל דא חכמי דרא אתתקנו לאתפקא על בלבו - וענו אליהם עורף ולא כנים ונתכונתם הורת לנגד - ואי מוסר"א
דקדושה הוו - הלא כל ויבא רמים לנייה וקב"ה לא הוה מוון - לכו תקלביה הא' לקחת אותנו לפעדים כעניים ואת שוורינו עמי
הארנות לא יביא תקלה על ידם ואכן נרשימי מייניהו ק' מי פלב - לשטרף ים השרות תעלה ארובה ומרפא אם לא השכ' ומברו
דאנן שיטפיה ריעי ליה גמוריה במלכא משיחא כפרשת מיות אמר סידר לכניו אופן - גליון דר' גם להראותנו בישע אליהם
בחזיון קולות של הושרים נביאי האמת וזרק - ואף אם דבריו כבטי דרמוחב כינה - פשטו לא יפשט וידעיתקודתם לתורכבו
כאמרו דתחילת בניו ברעא דגליל בנין דאיהו אתר קדמאה למברא בארעא קדושה ודבריו - והגליל יסוס ויסרכ ונדן הוא
להב"טיר מטר ישעו על ארץ לא איש וסרכה בראשונה - תשלל בראש נכילת הגואל ולהשבי' ע' שואה ומשואה ספר ה'
באמרו ז' - והסוא ימא יתרגו כל עלמא וכו' במעשרות גורים וכו' ועיניו הרואות כי העולם כמכנהו נכונ - לא המו גוים לא
שטותולכות - אור עוד ויגמלו מלכא משיחא בו' - ולהצ' מיח מונא : ממוצא דשא סדה אשר נרכו ה' מנכא דערן

ציצת נזכר צבי

לא חתמה שכתב וזכרון לא נבית הסורים יצא לזמן כי גם בחלכותו נולד רש וכל אמות הבאים בדברי נביא האמת וזכר ולא ככל נביאיו הנביאים כבאו לשקר

ספר יוסוס גם כן מעיד שאינו הנזאל האיתי כפי מה שבא בכתבים הנכונים הוא כון ומספיק ואינו יבאית היתה לבקש ערכה ומתימה ולא אשום ללעו היוצא עליהם וקלילה לי מהאויין זה ודאוי הוא לעובש המושד אשה תחת בעלה אבל נקטינן מיהת דאביו ואמו נכרים הם אבל כל אדם ויהי הסך המוכן ודברי הכביא ישעיה ועל כיוצא לכניו וכמו שהארץ ניהי על פקדא והוא ארשים בהם יבדו הרמב"ם באגרת תימן וכמו כן דברי ר"ל ה"ש למעוט בכתר מלכות אב אומי הוליד טגרה של ישועות והלא כתב רמ"ם באגרתו ה"ל ל"ו אבל איכות עמידתו דע שלא תוכר עמידתו קודם היותה עד שאמר עליו שהוא בן פלוגי ומשפחה פלוגית אבל יעמוד איש שלא נודע קודם האגרות והאגרות והיופשים שראו על ידו הן הן הראיות על אלויות יוסוס שכן אמר הקב"ה הנהאיש נחת שמו ומתתיו יקם ואמר ישעיה כמו בן כמיראם ומלי שנודע לו אב ואם ומשפחה ויעל כיוצא לכניו וכמו שהארץ ניהי על אלויות יוסוס ויהי הסך המוכן ודברי ר"ל ה"ש למעוט באגרותו שלא תודע עמידתו קודם היותה וכמו שאמר ב"ב וכתאם יבא אל היכלו הארון אשר אתם מוכתשים סתכונן אל תאמרם ו"ל באיכה רבתי על ססוק כי רשק מאמי מכתם וישיב כסאי דלאחר ימים משתלב אתם עלעולין ורוסין וטעונוים ואולן להון יוכן איתא בירושלמי ב"ב בדברכות ותראה דברי בעל יפה מראה העגביר לפי זה סברת מוכת דרך ארץ דבנן עדן וקוס מועטו אלותם אשר היום היום עינים והבט כל וראה מבטן בויצא הקרח קרחא ברחא לא ולא כ"ב ר"ש מ"ם פירוז בעינים ע"י רוסין ועלעולין אם כ"ב ב"ב ו"א מ"ם ירחב"א ועל פני ההומם נסתר יתלב"דו וכלי עליא אמר וימי אביהם סו"דו וכונן מלב דזכרי שקר

הראיה המוכחת שאין עמה סתירה לדבריך היא שכל הכביאים נביאין מה אחד ובכנולן אחד כתבאוי על זה אמור כא"י החקשר מעדנות כ"מה וכמה נביאים ונביאות לתשכס כשועים או נכפיים או מושכות בסיל וכער נבאי כורטו פיראוי חפ"תה לאורך כי נמנאת סס וכעת ידבר נשאר בכיול איברים וכמעט כלי דפק מה שלא יוכל להערים ואומר שבת"א י"י מלכו משיענו מורה דק מוכתר בכתר עליון ותחלוך על כל הארץ ועל כהא השמים וכ"ה תב"א יורה ישועות ישראל וזכר סיד רותא לתוך פיו של השייט של מדוכא ושור חלא החלוק בעליונים ותקתונים וכל הארץ אדם ילוד אשה ומלכו של עולם מיוקם ומי הוא זה אשר ישמעו בשרכיו אם לא בחאמר כשהו זליהו וזולתם ומביאוי אבל לא יכפרו באדנותו ומכירים אותו

לכונן עליהם הלא ידעת כי אף בכינס הוורו על השיתוף וזה לא די שמשאו שותף בוועשה בראשית אלא משאו כ"שכי באלקות וקדש את מוילכה מאשר חלך ונאות לבט וכתה אלוין ו"ה התוציא מבורה הקסם השכלי קן בעת אס לא בהאסף ראשית יחד שכני ישראל והאוספו אספה בעיש קל בנייה הנחם ידו של משיח הווכסת על כסא דוד ועל מולכתו ללעום מלכותה ועשה והכלים ויכה בית וגלותי שמש ולא כני בקיים משיחתו על ידי שכני האויות ותוכניה

באשר אמת שראו אור כוכב שבת"א יתיר ויוהיר וכיון הוא לישועה חידעת חקות שמים ולא השגת לדברי נביא אמת האומר ישודו נא וישיעוד הכרי שמים המזויס ככבים מודיעים לתדטימאשר יבאו עליך ונאה הקבלם על זה מאשר ולא כל אשר וכוכב שמו רעה ויכיש סכסכו הסם לרם מילה ואילו באבו להסבה כפי סכסוכים היינו וקיימים שזון היות שבת"א ותימקד במול שקרב יהיה מידוש דת וכאשר היה זה בזון עשיית ישראל העבד ובזון השתחוויותם ללעו של כבודכדכר האם בעד דכריהם חשים משטרו בארץ להיותו שטור ויושל חלך ישראל ובאוליו מושל מקטיב על שפת שקר

אחרי יכונן דכרילעית הוודה איוכת מידוש כבואה ונולכות לתודת מוע"ה ואומר לו התרום"ל עם קולך להסוין באוונתך אס בעת עון זה שפעת מים תכסך ואפילו כל מיוות טבעולם לטהרך הח"שלה פרוקים כתובים כתובים וילכו לכל ידניה מודניה ויאמרו לך תופסו התורה הגנו בשמים לך קלילה ויאף אס קתים כפיהם וכלשונם כנדוהו לבס רשק ונתנו

במתרחקין הרע ומן הכיעור ויפני יראתם התובעת עלבונם שמוד על פה כי מי יספר שוח"קים כמכונה נגד לחונתם
 ומב"ל שמים כפייהו מי ישביב ויכתום וינזכרי העיון כפייהו נגד כחמי תורה שב"ע פי' לומר שהטעמו האמת ואף על כבואי
 אמת וזקן דיברו תמונה למשפט כמתאמתים ומניכחו ולא ידעו על מה יבואו והעמידו חונותם ונבואתם ביופיהם זה לא אדבר
 מהאמוראים והנאונים הכלים אחריהם אשר כמו אותם כדוי להם לקנח בהם צינורא הניתות מפייהם וגם שגמיון לדבריהם
 בהלכתא למשיחא ומה אומר בצקת עבר לבוצק יסוד ועמוד האמהיה לומר עברה בפומיה דהר"ם כס' על דברי ר' בבוק הלכות
 מלכים ורגבים ירובקו כחפץ כשיניו של הר"ם כ"ז ל"כס' תק"ט וספר הספרים כי ר' הוצנור לרביא ארזיה בתורה גרף
 הסטרף מכל עורב למיני אס' היה כפירים הכלא מדברי רביא ומתא דינקי והכל בעיניו למבוא ואיטולא ישרוהו ויכבו עיניו
 במעו"גוה ליטב בדר ולדס ויש"בו בסוכה הפלסלמו ארב לריב אב"סן ולפסוע לאמצרי העם המותשים על כל אשר עשו וללמד
 וזאת על דלת העם הנגדרים אחריהם כי תקטק ותאותם לנאת מעבדות למרות הביאסלך כמאמר על מה שיכמוזו ולכל הנקמא
 בשם חכס לעת כואת אומרים וכותמים את עייהם לאחר יואתה הנעקת את העם הזה על מקר :

כ"י שה במורחות טחי תפל תבמה באותם המתחמים על דברי הוזהר בראו דרוין פרשת וישמע יתרו שבכחה גומבין דכלי לן
 בתלכות בית דוד ונדרעא ימיאל היה חקיק והרסו ומגדל חקיק באריה וחלף ועירא בגויה וקיימו הר"ם ומה סיכוי רז
 ברנו לומר מראה בואותו פיון או כיינתן לשכוי בינה להכינו כפסעו והלא התום מבני נשא איתמר עלה התם והיבך
 היא חלף ועירא דרשימא בגויה וסי' דא חלף האנן פלוי עליו והיבא מבסכאפא בתודלחא הכקרא ומגדל עו' והיבא ומכסם כז
 הווא אריה ויתגר כזו ואן אימון קרבין דננא והוא אסור בזיקים וזה יעיד על שלימות שלוש התלמודי הכ"ל וכלי זה שהעיד
 ופני רבו הכל משאות שאל ומדוחים באפחו הקול קורא פעם אחת ופתיס ושלש בליה אחר לילה אל תגעו במשיח שבת"א
 ז"כ ושהכות שבטעם השלישי כתברו אליו ומסחורו וגם עיה שהעיד ופתיס עמון שהיה מתיב כז רוח טוב כריס מדה אשר כרכו
 ה' ודרשו עליו והרישו ביראת ה' הכל שקר מסורסס ושוא ריח שמייס של מתיס הבאים אליו כמאמר ושמא צורת בלארן
 בן בלארן כראית לו כצורת אריה וטעה ופירס וגילה פנים בתורתו של הרשב"י שלא כהלכה והטעה אחרים במסידותיהם
 ובהיותיה ואלו היה יורע ופוד האריה במלכות בית דוד כשמוקבלת מונד יתין יסוד חלף ועירא דוקרא ומגדל עו' כזו והוצנור
 יסוד עולם לא היה דורס הכל ברנו ועל זה כ"ה ע"ה מואר שפת אחת תכון לעד ועד ארביעה לשון שקר
הבטחה כי בקרוב אתבער על דרך כולין שנתקבל מהוילך המוגר וכי נתן לו כל מפני בתמים ואמת ואלדרא במעתי
 בשבוע זה נרות נרות נרות וזו לזו יבורא ועקרבא המושב"ק א"ק אימירי וגלגליה שהיה להם :

כ"י ויבין לדבר כן בהכין לעורב הנר (האכור המתקד ריב) צידו לתוך פניו כוונה תרקיבי דדיברי בלתי הקים שטנה על
 היהודים ולמה להם לאכור מונסו של ישראל וגואלס הזק הוא יריב את ריבס האס יגואל קרוב ממונו ולא בכסף יגאל
 כ"י ילד"ו האמכים לקיפסו אליו ישוע ואין מושיעי אס ככסם וזהבס ואף גס ואת יתעו באחונתם להעמידה בידם לב"ל
 אוב"ה הר"ם עת כי חפעת לרת נכנלי וילדה באותה טעה יעלו בלע"ה הנשקל לסילוכר כפססויד שגואל האס למודים כאלכות
 אלה רחמי שמים אשר כנשר מודין לקבלם כנפשי רחמי מואתם השלעים ענינם היו כובלים ואין צורך עוד ראייה על מרס
 והיבא דהיזקא שמיס חין כוונת יעל הכס אס לא שקיעו סימיו ויושפי מייס האס למיגר לישראל על ידו תשגוב לגואל
 לרוול אילוח כנסת ישראל הנמשלת לאילה השמורה מועד מועד למלכות בית דוד כי בעת הראויה לרס"ה כה מואר
 ומזוין לה דק"ן וטכ"ש וגלגליה שנספתמו לה שערי רחמים תלפזלה :

הספור ירחי הניחשין והגלות עמות הגולה המלאה גרה לומר קצתא בא הקצואם ירעה עה לרתנה של פני העושים
 ובאיהו ומן קס האמד את חביו וכמה א"כ כתרעה לקבל על הנאור האס כעד דברי נבואת טעות או סולי
 הנפל או רוח רעס מנעשת כי מיי אסף רוח היוצא מוסיגת האמת ברוח נבות אס לא הנשים האשוללות מכל תנאי הנבואה
 ואין כחיה ואין נבורה ואין עשיות בארץ לא מוטורה :

חברי עגה ככריעה ונפילה לכוכר את שס רכס למשיק וילד"ה חפ"ל חנה תקבנה לתינוק ומינוקת לראות כסידות
 שקיעו עיר דוד ופרגותיו להקים על ידו של יל"כס והבליהם השלחנה כמה וכמה מכל כביאים הרואים נרות
 שקוקה נקיעט כ"י ע"י ובל נכא השונים עומדים ועבריוס כנו מקום ותנו מלכות ורבו ויקר לזריבון
 ישלת

ירלמו בניהם מלוחות הווערנים דברים בטלים ירבו ב'ר תכן קטן ופסולת ובמשקלת בניהם יתקליו ויהי לתכן את הדבר ויבאו מיוה יכת האות ולא שבו ליוו ויתנבאו ולא יספו וספו תמו מן בלהות כלסום מהקין וחסכביאים הם ודבר ה' בפייהם והנבואה עשפה לה בית ברחק טעמר לחול על אותם ספרי הכנות שלמות וטוב התכונה עם הכנות ומכיות ולפי דעתם את אשר יאהב ה' יוכיח לנביא בלתי הכיין בין הראוי לבלתי ראוי מוכן לבלתי מוכן וכמו שמשבו הפתאים ב' שלח מרא חפשי ונבואה זאת מכבר אשכר שמשכב על נוסתו בער מאים ויהי בבקר והנה הוא נביא בצורת האל והוא שיה להנבא חמור או כפרדע ולגילה לבו ותיאמין כי חמור ובעליו אנכלים באבוב אחד ובסורות ער' ור חמור הדבר עווי הארנות ונשיהם האסורים וקדורים ויוסעבכים בעביות ממרס מ' פהח לפתוח להם פתח ופספשטן לבוא בקדרי מלכו של עולם במקום גדולי העולם למעלה במקמה וביראת חטא האם מכרו עממים ופסידים ותכשי מעשה מאיומיר והרב כמו' הרד תיים בינכיכשתי החושמד הווסמך על פי חך השיש כדאי הוא להתאנות וכלל הסנהדרין וכמו' הרב שלמה אלגאזי אשר ויבועליו וכסרוין באן מטידים על רוב חמיותו ונאחרים כיונא בו בקוסטאכעיא רבתי נדעות הראויים לשרות עליהם שכינה ותלך לה הרוע שקדושה ונבואה מנגד הרמק ווסטרט לדכורא לסטרט דנוקבא ונוקבא דתהומא רבא אם לא שאלא יט דברים נגו והעדר קיים נבואתם יוכיח ודי כזה לכלות כל שונים ממקין כי שקר :

ענין לנכס יביעו בהרס ב'א כמי' תקן ק' שהכמים חוששו באותות האתנכא ובתכספר בלאתי כדי שלא להכמים גורה חזרת ר' ז' אין נבואה שורה כל' ולא על מי שאינו חכם נכור ועשיר ובתוכפת אנולה הוכיח על פניו של ר' דן המות ומעיד על מה שראו עיניו בדבר שלא יספיקו בו כמה תקירות לקיימו ואף אם לא העיד כי אם מה שראו עיניו קראו מכמהרי לב תראנו וספס מכ' נכ' דשכיה דברים חכמים יעזרו נגד קבלת ר' ז' ואם אירכנו נכא דרך חסידות נאמר שיום שקרב בית המקדש כתבה נבואה בפי תנכן ותינוקת ושועים וראה אם נכפשות הנדיקים כבוד העבור לזנונים ברוח אשר עם ערבה ביהו באותם שאין בהם ריח ולא טעם ומשכ' גותיו מלחה ונלם התורה והכשרות ונהגון ספר ויאני אמור אם רוח נבות כבר שקל מטרופסיה הנה הם נכפשות האעתיים המוגבלים ונקלעים בכף הקלע נעים ונדים הלכו לנוש על הענים היבשים האדם באדם לרע לו של כל' או רחופת של מהו וסדות היושבעים ועומדים ומשביעים לכנות ולענות כקול ענות נכד' ונאמרי לב ונמהרי לב ואין לחל ידס לנגוש בקנה ממנה ה' אשר תורתם וסותרתם וכסם גדול מכסם וכפי כל נביאיו היה לרוח שקר :

ישחק להמון קריה היוון פס רב הנגדרים ומשמים אשריו כבהמה לטרעו כפרות מאנשי ריבו וזכותו ועברתו שירה נכס עד יום פקדו וכפסד כי יפקדו חסונם ומוטב אלהים ודיינים והושיב אפרים הנראים לו כאוהבים והם הם עדין להכיר מעבדיהם של הוושפלים סכסאם דיוחלאי מקום הם ותחת רשעים הפקס במוקם רואים ומהראוי כיון שעלה לא ירד ולהכסיל אוהביהם מקום ובדולה אסרת למכותם מראוי פני החלך נאזרתו יספאל מכל טוב חשואות גוש ודוקק לא ישמע ואין סונה פה ואשפנף וכל פטם ישמעו ויראו והט דברי דניאל ועסם כחו ולא בכחו כו' ונשלחו ישמית רביס נז' והכיתו לו עקום להתגדר וחור להרים אמות מרעוה לתת להם שירה ואחר כל יר' דקיים ועומים עמא טווא דחוקדווי יד' הו לאודכיה יד' ריש לקרבס אליז והכיתו המכמים לנד אחד לנעבור כמות אותם ועמדו בכסיוסם שלא להיות כיסתיס אסריו קודם הראיותו עששו וסוינוי משיש ובאחזקת דברי רז' וקבלתם המוקין וגם אני אודה אתכם כמו פי ויבש עטו בזה שסבן על כבוד שמים וכבוד תורה אשר סבו בנלא דוהיא כותא דלא קטלי קמי בגמרא יכהו ואין יטו טכוסם לכבול עול מלכותו וכבר משנים קלעויותו כיוי הרב איסקאפא כ'ע' רקו ושקטו וככו על זה האבה ר' ים כמו' הרב שלמה אלגאזי שקרני ראם קרניו נגו' וכפוסקים עבדך כעבד ישאף כל עוכר אם ירין המכס ודיין כמו' הרב אהרן לפא' פא' על אבוס'ך תפסככו חמור גרם ולסום עליו ורדעת ואזכף ואף אם הנביא ברית לרב וסופלג בתורה כמו' הרד תיים בינכיכשתי לא בעבור זאת יככל האות כועשך ועשה ידי אדם אשר ביקרה של תורה כל יבין בהנות את ה' באותותיו ונאכילתו ככס כאלנו בתורת קרבן ולטמו כלילי סכסים ואף אם היה נדי ומקולם וכביטעל גום העשירי ובהתיעוד עם נרושתו נוסף על אשר הוא שנאוי למעלה בערמו איתת' כדו' ז' על פסוק כי שאל שלח ונבאיקו יד' עוכרי עברה החלמיים לישראל וכועט היו בככנה וענינים אחרים אשר אסור לשועטם ינשעטו מפי מדי אמת ולא עמיש עונה כרעה עד שקר :

ראיש אשר אליה לנו התקשר ר"ים הולך הפונר הפונר בחלם עבותו . אם ישרך עמקי ארץ ישראל אחרין התבטח בו
 כי רב כחוטאנו כעושה דברנו של ה' ותעווב אליו ולדעתו ואמונתו ג'יעך שינעת ומעורר כהרפתקא דאורייתא
 ולא מכאיתו ומוכססה התאמין בו ושל פיו תמיה לומר אלא משיאא בי ישיב ורעך ורע אמת מד' כנסתה הארץ וגרנך הנורה כרתת
 ונעוררה יאסוף אל נרוך נכון . ירא אנכי כי בגרנך נכמתה המוכים המאמינים וכאוס ככנפואי גלסה להאין קולדואי כל הנשעשע
 ונבטפס בו ככף תרוץ ותתרוץ בידם האיוונה שלמה . זה וזה לא תחסיים בידם . יושעיה לפונה תהכך וגם אברה של מפלה
 לכך קווי ה' ינפס יקרה וחסידה ולחוצה להאין האיוונה הואת תסיר מפלגה יתסיר קוונה כפיסיומאניא כי תעווב לארץ
 ביציה העונות לורות את הכר ולהאין אמונת המשיח האיונית לומר אין משיח לישראל . שכבר אכלו בו בימי כנאות עוה ועל
 עפר טמא של יש' הסנורי תשם לומר שכבר בא לעולם ואף אלא נאסדו ישראל בכללותה של כפרמדיה הנאסדו כאשר דברי הימים
 הקדומים יגידו ולא כמדו . מכפה וכפה שכפשו אפרי אותם שעשו עמם שמיים וילבסוף כי לא נשעתה ענתם . הכפשו למדייש
 ודוים אותם שדרך השכל . ובקהל רפ' אים המרפס עמאם ווד' ת ינפא . ואי שיהיה קל להאין השקר . יהיה קל לאכר האמת .
 וימי שהאיל הלך אחרי טוא . הכה לבסוף שכרו אתו סוף עבודתו מנאמרי (הכלי) השוא משמרתו . ואל יאיון בטוא בתעה כי טוא
 תהיה תעוררו ותשבח נולת אריאל כי רגל האמות , תזורה כנזקי נזרות . דהלכה גמירי לה . מזרות הדורות שבערו וחת
 השרה תאיש מדק הרודה כהדס מתכן כמו מ'דוכה . וכמשמיה רון . ולפתוס קוון וכביא בי' מו' הסנורי . אין הקשיות בניה
 נולכה . לזרות מה אשריה ללא לה לעור ולא להועיל לריק ג'יעה של מסס וון המונות וד' שנוות אס תעירו ואס תעוררו אל
 תדאקו את הקץ עד שתספן האהבה המתעוררת מעמיה בלי פחד שכחקה בני אפרים אשר הכנו . ביום קרב יקרה כי השדה
 אלוד חכמה להתמסר ככמינות אפרים מאברת מכלל נקמיה . באחרו אתם והיהודים מוסבים למרוד ואתה הוה להם לשלך .
 ונס ככאיש מעוררת לקרוא ע'לך כירושלם לאמר תלך ביהודה ולא חלק . להם כבינה להבין דבר ותווד דבר . כי אין עשעה רב
 המוכים עלי . אשר יאמר כי הוא וןך הכבוד . ואס כעד מילי דאסידות הכהנים אגלו . הכו דלא לנסיף עליה . ואסידא
 מתקרי . והלואי יעמוד בו . ולא ילנו לו פס מארכשת מימי מסידים . ונדקת הכדקין לא יכירו זמננו . לומר כל משפטין פאיונ ה'
 סקר :

ראף אס כל לנכותא אסירא . כעפונה הייתי מושך יד את לונגים בעת אשר במרום תמריא כנאות האשה כביאה האלוד
 שמועל לכוכבי אל סס כפאו נאליש כשאים וכארץ ילילה . גלו יהי משיח ודאי . הלא הוא אדם ולא אל . וכרנים תנאכס
 אשה נגדה כנאות האפרת . האיוורת רוכב על כוס . ויתהללו וישתקטון הכרכ ביום הכינו . והברוש ארזי הלכנון הרעלו
 עפירים כתייהס ומשיינס כדאשו היית מולא שמון עין ותשחק לסוס ולרוכבו :

החתן לסוס הנראה בגלסו או בהקין . גבורות התנועה התלביש צוארו של רוכבו רעמה כרעמה ודן . אס לקש את
 כל ארנו מידו . ארץ כנטן . ונכולותיה התרעיש' נו כאר' בה למלך בין גבול ארץ ישראל : למונה לה . או אס הוד
 נידרו אימה מרים ודאין . כי לא למרדה עיניו יטוטו כו' אם יחפרו בעמקה של הלכה . הלנים בה לכאר להם הלכתא למשא
 ונעיות סתוונות העונות כחיקו . או אס יש' ש בכח רוח ה' כרוס שסתי אשר בה ימית רע . אס יצא לקראת גשק לקבל
 אנכי בלסטראות כחית מארכבותיה יש' ק' לפח' ד' כן בוויכא וזל ישת ולא יסוב וכוכי מרב האויב אס עליו הרנה אשפז
 ואתים אלף מקושעי אנבע . ולהב הגית וכידון מהככתבים באוסטריא . אס ברע' ש' רוב' ז' ורעיש' מלכות מרגו וסגמא
 ארץ אשר כל מואי ישעו בו כטעות ר' עין כא' . באחרו . דא הוא מלכא טשיא . או רכי שהיה דורש דרש כוכב . דרך כוויס מיעקב
 לטעות ג' ב' ולרדת דרך כוכב שבת' אי מיעקב . ואף נס ואת אור ר' יומן כן תורתא יעלו עשבים בלשיין ועדיין משיח לא כל
 ולא יאמין האמין כי קול שופר של מירות עדיין לא נשועת במוסנה העכרים . כי ברי שופר יאמר הא ה' האס ראתה עיכנו
 ומרח' וק' יקוד ה' על גבא החרוס כירוס כעלוינים רי' ה' מלת' מה' וכתתוכים רע' ש' ים וחר' ועדה כתרופה וככריס
 לשכר את לבס של אמות . ויושכ כשויס יסאן על זה . ואומר . ואני נכבתי מלכי שפעלתי אכי . ולא שפעלו אפרים . תאלמנה
 שפתי סקר :

אם מבינתך יאכר ניך שכלך לנוד ניד התנוות להתבונן האמת יפרוש כנפיו לת' ימן כאגרת הרחב ס' ז' להשיח
 דנעמל לדורות . בתעות בני ישראל אחר משיח המוכית וודיק אותם לדבר אשר יתראה כי אף אס על פיך
 ועל אפך

ציצית נובל צרי

ומחזיק על זה שהוא חורה ומופזת יב"ה כנ"ה שר יפשה לו כנפים לפני שמש וכן שמו ובי ידים קנו בגלגל משישי ומש יעיל
אבר שרוף ולא יוכל בים של שלום להגם האלוכה כי אם של ע זוק הר קוסה ישב וקויתלו' נזמשים מחסל יסול על שן של ע
ומזב יורה ויתעבירה תלמי תלמי ואיברים איברים קודם שיגיע לפני הר תאותו והאמת כי עיניו העטו בתחילת היותם לוקות
בימי הרב איסקאפא ומשם הפ"ר או"ב כל כסם המומות והרה"ק בועשה מרכבה עיניו יב"ש וסני קופנטי וילכסוף אפרהו
המורהים קודם ויחס יעל ע"ה"ם כוכב המורה דם והנה והורג את כליו ככוכב שבת אי לכדרי התוככים ויחף את עצמו
כי ובאשר הללים שם הוא עומד באחד הנבלים יחוס אשר הרובי מלכות שלא ליתן עונם לכפרה אחרים שם וזה עמנו של
כדאי רשע עשה פעולת שקר :

ובמה לישור להאריך כי אם נעמי ואוסף לך כהנה וכהנה יקניו לזמן . איני מאמין במשיח בן דוד האמיתי ובכחאי
האמת ודקי ויחזין שב תאי וכת' שניהם באחד שנים לרעה . מהי רזון שיטת עמלם בראשם וכל ישראל נקיים יאס
הנבר הוקם על משיח אלהים . יש גם שפורטט הזותם כסדר או רו' דואו חן דרו' יאלכו ע"כ :

ובאשר באו הכתובים שהלך לנאליסול ואכל גרו וקולס נמלכו כללי פסחים אחרתי איני אס כן הוא . איני רוצה להיות לי
מלך עמו ועם חבריו . ונ"כ אחרתי שחאסרו זה יעזר על שקדנותו אשר על זה כתבו מחאן לאיזטרדס . והמון העם
עש קצת ת"מ הפיוט בניהם ונעשו ככבוד הזכס כמו"ה הרר שמואל אכוסה תמימיזיה ובכבודי . ועל זה מולאתי עולין . וכתבתי
למכיו איזטרדס דרך כלל . כמזכירי . והשיב לי הזכס כמו"ה הרר יצחק אכוסה בשם המדרש של עין מים . ובאותו שבוש נראתה
האגרת של חכמי קוסטאטיא . שכתבו תשובה לרבו ויניואה שאלו להם . על עיני השמועות הנאזועות . המוקיימים היות זה
השגים האזיתי . וכל המאזכרים וקצת מהכלתי ומאזכרים מדרו לקראתה . וקיימו כל הכתוב בה . וכראות הזכס אכוסה הכ"ל
בכמות עליה באותו המנהל . היה בריא לו שתק בראותי אותה . שתקש כלבי אונתו בלי שום שפק . מאחר שבאו שתותים
שליה הכניזו אזני קושטאטיא . ובאזו זון עניו ככתב האגרת הזאת להזכס כמו"ה הרר אכוסה אחריו (לידמלס) שאלשונה
נראה שערין הית מוספסיס וז"ל :

בין בענין של הלכה בקי במדרי תורה כל פתם לא עיומוהו וכל דו לא אים ליה דרינא וכתית לעיחא דרינא . ה"ה הזכס
השלים דרין המונין כמו"ה הרר אכוסה אחריו כר"ן :

שרם הרים ד שבט סופר . הנה אצמנו וכל בית ישראל מרבים העם אתפלה יהי אלהים עמו ועל . לעת בואת ידיע ליהוי
למר . כי לא ארת ולא שתיס שבטנו בימיכה ארת בכית הועד על אודות כרפלי א' קדום רב ועמוס כ"י גדיק . שרש
פתוח אל בוניא קדישא אשר לו כיב שפתיס בע' זה . אשר כ"תן ה' לו לב לדעת כל הענין הכ"ל . רבות מאשכות כלב וכל איש
הפדת ישראל . הללו מיימיים והללו משא אילם . ונזיפה ינזילו מלים ע"ג ילום עד שתפרש הדבר מאד כעני האומות . ולא
נעלש יתע כת כי בחוקת סכנה עוודים כל העם אקמה . ובפרט בעיר הקדושה למלכות תגלל הסכנה . ויה שאין הפה יכולה
לדברי ועד הנה שורכו ה' וישוור בע"ה :

לכן מהניני הציר די בכל אהר ואת מוהימן מן הרין . אזרה כתר אזרה להוון העם . הנגע לכת ילכו עם אלהים . ולא
ישמע קולס המוכה כפרטים הללו . וולתי ישויר על פה . ואשרי המהכה לבנו . איחס שווע אין לדברי ומרים . באיחס
כי בוניא קדישא הכ"ל הוא איור כי קיבו הדבר ואין שפד כו' . ואכנסו פה קוסטאטיא עד הנה לא ראינו שום דבר שלא . ולא
שום כס מענין א' קדום כרפלי כפר . ונזיפה קדום אשר לו כיב שפתיס בעו"ה . כי אכנסו ברוזוק יחוס אותונינו לא ראינו
ולתי קול שאין עד מי שיעד עמי השוועה . זה איור ככה כי איש אלהים קדום וכדאי הוא רואה את הגולד ומגיד להם מה שיקו
וזה מענין מיום הללו . וזה איור ככה לאורך בוסא . כי כל מעשהו הלא נזכר הוא וכתתי שיעוריה . ואכנסו בתוך לא
כדע זה כעשה . כי נכה שורא כוכא . כמו דרמיון שחא מן ארעא . על כן לא נוכל לעמוד על בורין של דברים . באופן כי לעת
בואת אין הענין מוסכסחך זה איור ככה וזה איור ככה בעדוכר . ומכאן נמשכו קטנות אכל כל עבר ושיכה כי נקלקו העם לכמה
דעות . הללו מיימיים והללו משואלים כו' . ואין שלום ונזיפה היריבה . על כן קידרת לבנו המוות לנו . כי אינו דואגיה אני
מיצרנו . אני מיוצרכו :

ובדורותנו בכית הועד נזא אים ומו זכיס כפרטיס הכו' . רוצ כשעמאת ה' והזכסונו לדעת ארת שלכו לעוה לפזות ארבע'
מגדולי

אנדולי ישראל. אשר קהל עדתנו עליהם יסמוכו. ופאת תורתם ורבנותם ושכלם הוה. אשר ידענום כי מומקים הם לרבים. והמה ישארו בישיבה אחת בעוה ימים או עשור עם בוניא קדישא הכ' לוישאו ויתנו עמו כל על דבר שבקדושה. ואם הם יפכונו כי ראו והאותיות והזופתים ומראות אלהים דברי הכבוזה. ע"פ שרטי תורתנו הקדושה והתלמוד הקדוש. ישלחו לנו מפי כתבם אינכם אם הדבר מופקפק בעיניהם ומחושש. הנה במקמתם יודיענו מלים מפי כתבם. ולפאת כוהיר את העם כי לא וניאז אפיהם חלין. כי הסכנה מנוה. ואם ישלחו לנו מפי כתבם מלין על כורין כי בכה הסכמה דעתם הוה. גם אשכנו דרכם נכזרה לשזור ולעשות ככל אשר יאיונו. בהיותנו בהסכמה הלוו. אמרנו את את מי בשלח וחי יקר לנו. והנה מלאכי אלהים הכהי הגדול הרב כוהו"ר גר גבריאל איספראכסה כ"ו. ושמי האורות הגדולים כוהו"ר שלמה אליין אשכנו וכוו"ר הרר סיים אבולאסייף כר' ומר ביהו כר' ג. הנה יעזרו יעדיו ללכת לעוה. ושמה ישארו עם מע' כת. לשאת ולתת עם בוניא קדישא כ' תן דייבא הוה. ואף אם באולי מע' כת או פוס' א'. מהכמוים השלמים הרבנים הכ' ל. כבר הסכמה דעתם בעיני בוניא קדישא הכ' ל. לאיזה נד מהדדים הכ' ל. על כל כמים כותבו היא כי יעדיו יעזרו ללכת לשאת ולתת עמו. ומתוכס בהשתתפות יתבררו ויתלבנו הדברים. כי הדבר גריק סקירת אכס סקירה רבה. כי לא אלין ישראל. להניחם על פי הנס. באשר ועלה האולג. כי לא דבר רק הוא. כי הסכנה עמוה קדיש הזקא הרבה רק הדבר גריק תלמוד לדעת עיקרן של דברים. על כן שלותנו היא שלא יתשל מר בשנין הכ' ל. כי עימי כל ישראל עליו. ואם ישאל מע' כת על ענין הוצאת הדק. הנה על הגבור הדומים החסם הנעלה כוה"ר הרר יהודה כהן כוהו"ר הרר מרדכי זל"ה. השלכנו יחכנו על ענין ההוצאות הכ' ל. יהוא כתב לגשר הגדול כוהו"ר גר גבריאל הכ' ל. על זה הענין באופן שלא באשר שום חשש על זה ובכך כמים קנני למלין כפלה פני רס וכשא שוכן עד וקדוש. ירום וכשא ונכה שאר הוד כסא תורתו. וירבה ימים ושנים על אריות הקדש בשוכש שוחות אכ' יר. כאם דורשי שלמוו הסותמים בקוסטאטיניא בסדר ונזוית את ברבתי לכם וכשנת ודויה לה' ההולכה לה' ק'ושלוס. יום טוב כן סכניה כן יקר. יושה שאכנו. כלב ככוה"ר הרר שמואל זל"ה הכ' פ"ב.

ובאשר

בראתה האגרת הזאת לא משו לפסקה המוספת. ואע"פ שפתימים בה המקמים הפתוויים באשרת המקיימת הכל. והיה להם לאוקי טדא להדי טדא ואוקי גברי בשוקתה הראשונה. אכל אדרבא התבטו להסכיים. ולומר לדלדינו של המקמים הפתוויים קים להו בשוקת בריא ככיאם ונזימם. ומה שעשו הוא בשביל אותם המוספקים. והראיה על זה. שכל מקום ומכתבם ויוכירים האחד בשם בר כפלי. והאחר בשם בוניא קדישא. ושאלמלא הכירו כי יש בהם נד סמך לסמוך עליהם. לא היו קוראים אותם בשמות אלו. והיה להם להשיב אל לבם לאמר. כי השיית הללו הם כפיהם שהוקוקו בפי הכל ולדידהו דהואימינים. אבל לא לדידהו. דעדין יוספקים ועומדים. ועוד כי כל דבריהם דברי חכמים הרונים לירד לאמיתת הדברים. וכל עוד שלא ראו ההפך עויה ששועש לזכותם של משיח ונביא. הלא הם אכלס בשוקת ססידים וקדושים. ואשר שנתן היא כביא ומקיים המשימות. ואיך הוכחה זוה היות זה נעיש וזה כביא כודאי. כי אם הדבר תלוי באשפות עד שיבדקו בדרישות ומקיימות כנראה מדבריהם. והואימינים לא עשו עיקר כי אם והתוארים הסם. ובפרט עויה שלא עשו שטבון יונית ומאסרו אשר הוא אסור. היו אויבים שהכל שקר וכזב. ר' שאינו בבית האסורים. כי אם כבוד גדול שלקן לו הולך. ושאל היה אסור. לא היה העלך מוכים להמיותו. אלא גזור עליו מיתא כמשפט המורדים בנולכותו. ומכני טעם זה היה להם מאסרו זה התחלה לטובה. ונבו הכלים על זה היסוד הרועש. וקצת מההמון אמרים שמרנונו קיבל הואר ההוא. להקל מקבלי משיח. וכעודו שם היו באים מורחק להקביל פניו. ויוואים אותם שם בכבוד גדול. ובאמר דייאל ובשלהי ישימת רבים. ונביאיו בייח' השקר היו אמורים. ועל הכל היות נסתלק לעולם לשמים. ומרד גבריאל כנורתו של משיח. לטעם בקטר שגילה בקרוב. ובאלה ההבליש רבים אין מוסתר. ועל הכל היות תוהים היאך באר עדיין בציים ולא נקבסה עליו מיתיה. אם לא שמת'ה' ביהם ואת היא בשלאת בעינינו. ומכיון אשטרם היותם הבתים הכ' ל. עם ויה שקדם להם וביטול עשרה בטבת ומענינים אחרים. לא באר להם ספק במשיחות. ולכן כל העלי תורה המיוואים בישיבות הקבועים מקולם לכן. והכבשים מחדש מעת כוא השעות. כתבו כתבים לחלם. וקילו פניו יתקדם לעבודתו. והזרו לפני הכנעה גדולה שם עבדים רבנים למוהואימינים כו. ועל זה בשמו מווח שתיא עיני עליהם לטובה. וכתבו וחתונו הכתב ולא הגידו כלום להסם כרועא כוה"ר הרר בנימין מוספאי. שגם הוא היה מהאמינים. ועל זה הישב מרה לנו להרועא הכ' ל. והלך לשברת ושיבת כתר תורה והסכיוו עמו שיכתבו גם הם כתב למלך

פיו ודמוה לו . וזה הכתב מעיד על הכתבים האחרים שנכתבו . ד אין ככלל אלא זה שכתב :

ובבר

עיר ועיר מדינה ומדינה היה מחלוקת בין העשטים הכלתי מאמינים . ובין המרובים המאמינים . ובגדה יום ואין פונה פה לגדס . ובכויזיה נפלה קטטה ומחלוקת בבית הכנסת ביום שבת קודש . עד שכמעט מת אחד מהכלתי מאמינים . ואז קנת מהמאמינים כתבו לשאל את פי המלך . אם יש עון בהריגתו של אותו האיש הכלתי מאמין . ובכרט בהיותו ביום שבת קודש ובבית הכנסת ה' ג' . ואז המלך השיב שדמים של הכלתי מאמינים אותה ועומד . וגם ליכא חילול שבת אדריבא נהג בו קדש . וכל המאמין וזכה לנפלה בלי מוצרים בו . וקתם בשותמו של מלך . והכוסר שמואל פרימו קיים בהאשר המלך כל הכתוב :

ועודנו

מסתמומים על מה שראו עינינו מהכתבים . ומה ששמעו אזנינו וכל מה שנעשה שלא כדת משה ישראל . ובכרט ביטול כוס העשירי . וזה בא ויאמר בגזרת המלך לכל עיר ועיר מדינה ומדינה לבעל ט' באב ולעשות אותו יום שבתה ושמיחה . וכן ענו וקיבלו עליהם גזרתה בהרהר מקומות . ועוד קיאה וכו' דון וכו' ס'יאה וולתם . וזה עופם הכתב ששלח לאנשי ספיאה :

יתברך

שמו ויתעלה לעד אמן יום מוצאי שבת הגדול שלי ועל אחי ועמי אנשי עיר ונדל עון סם ה' וכל כנעאלו בו יום ג' כ"ד לתמוז האביר שבדדטים כסדר ויסעו ורתמה ויסבו כרוון כרץ יום ק' לתמיית רוחי ונפסי והוא יום טוב בבתו . אחי ועמי אנשי עיר סופי אה אנשי אמונתי וע"א אנשים ונשים וטף וכל מדינה ומדינה וכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודמו וניע שלום רב לכם ו' ה' דון השלום ומחייבנו בכו ידינו המלך שלמה בגור אחי עליכם סיום ט' באב הבא עלינו שלום תעשו אותו יום ושתה ושמיחה גדולה במאכלים משובים ומשקים ערבים ובריבוי כרות ואורות וניגונים רבים ובשירים רבים ופגי שהוא יום לידתו של שבחאי צבי מלכם עליון למלכי ארץ ולענין מלאכה ושאר דברים תעשו אותו יום טוב בגודל ובמלכותם ועוליהם ובכסדר תפלת יום טוב . רק אחייה לנו ויותרת לכם אכילו במלאכה דאורייתא . וטבות הכיגון ויותרת לכם מכל וכל . וזה כוסם תפלתו ותתן לנו ה' אלהינו בהשגחה מועדים לביטחא חמים ומומים לשמן את יום הנאמות הוה וזון לידת מלכנו משיחנו ט' כ"ד כי ענדך ובכך כבודך בהשגחה וקרא קדש וזכר לביטחא וזכרים וקראו כפרתה הטובע עד תחת אשדות הכסנה חמשה בני אדם ט' כ"ד כשר ובכרות כיום טוב גמור והופטיר יפטיר כה אמר ה' וינאמן במדבר עד למטתם לא אזכור עוד והתכללו מוסף . של יום טוב תחת קרבן מוסף . ובאורת ס' ת קראו וזמור יפסיית מבני אדם בקול גדול ובטפה ברורה ובנעימה קדושה . ובזמירות בין יובב ככתר עליון וזמור שירו לה' שיר קדש תוסיפו וזמור קל' ב' שהוא שיר המעלות וזכר ה' לדור את כל ענותיך עד אויביו אלכיש כושת ועליו יצן כורו . וזמור בשב ה' את סיבת בין וקראו הלל גמור בכרכה גאורה . ובגילה תקדשו קידוש של יום טוב עם כרכת שהיינו ונכסם הקידוש כנוסם התפלה שהוא ותתן לנו כ' מועדים לשמיחה חמים ומומים לשמן את יום חג הנאמות הוה את יום טוב וקרא קודש הוה וזון לידת מלכנו משיחנו ט' כ"ד כי ענדך בך כבודך והזמור הראשון של ערבית הוא וזמור פ' ט' שהו' מטיביל לאיתן האזרתי חסדי ה' עולם אשירה עד כירח יכון עולם ועד כשקא לחון סלם וזה הזמור ג' ב' תוסיפו בזמירות בין וזכר ה' לדור וזמור בשב ה' את סיבת בין והי' היום הוה לכם לזכרון יום טוב גדול לדורות עולם את היא לעולם בניו ובין בני ישראל שיעו שיעו עלי ואכלו טוב ותתענג בדשן נפסכם הטו אזנכם ולכו אלי שמועו ותמי נפסכם ואברתה לכם ברית עולם חסדי דוד האמונים כאום דוד בן ישי כורא למלכי ארץ הגבר הוקם על כל ברכה ותעלה מטיח אלהי ישראל . אריה דבי עילאי וביא דבי עילאי ט' כ"ד י"ש :

ובשרגי'עה

האגרת הזאת לבוס' יאה ולאוב' יולכלל המקומות אשר דבר המלך בני עמורדתו עניש ישיחה ושסון ליהודים ושתה ויום טוב . ורכים ועמי הארץ מתיחדים עם נשותיהם ביום סאסור בתשמיש . כי ככל פסד מלכם עליכם . וכל איש ירא ויחד על דבר אלהינו ונעטיר ונבכה בכיה קבועה שנקבעה בו לדורות . ימתאכל אכל כמול מלכד אכלה של ירושלים היהו . כי יראה כי אולת ידם כל בעלי קבלת רז' . ואסם עגור בעמיו לנחותם הדרך . כי יואשרי העם חותמים וארפות האמת והתורה וזהם מנוגעים . ואסם עגוב הנועוב וחזק בדקי דת אלהינו . ישתקלת להפאטט או להסתר לגמרי . בקבוצ

ציצת נזיר צבי

תורה חדשה אשר לא נכתבה ולא די שקיבלו עליהם איש נכרי אשר לא מורע בית דוד לזנוך כי אם לנותן תורה חדשה כש"ו הנזירי וקיבלו עליהם מחזרו בבשריות שאכור לשמוע. שמוע שמע על זאת כורא לזנוכי ארץ בך בכבוד הוקם על כל ברכה ות הלה ואלום התחלק התענית לזבל ומסתה ויען היום לשמחה וקול קונה בקול רנה וקרבן יווסף והלה נקדוש וזן לידת שמימנו זכר לציצת זכרים זה אינו זון התורה שיתקבל לחיובים בו כי לזבי דידהו שתיקיימים משמותו יהיו הוא אצלם בית המקדש כמיו והעמוד ליבנות כבני דמיו אמנם לקבל עליהם דברים של אלהות והוא אדם ולא אל זה דבר מתמיה ומקודש לכות כל אשר בשם ישראל יבנה וכל חם על כבוד קונו והיה להם להתבונן ב"כ מה יווסף שייך בו ומה ענין לידתו זכר לציצת זכרים ודברי תעתישו וכמתעתע היה חמש להטעותם אחריו ולקבוע להם תורה חדשה ולשים עצמו כי שו הנזירי ועל לא כרו והושך אחריו ומלמדים עליו זכות אך בעלי תורה שהיתה להם אנונה בו לזויר כי ורות הענין ההוא היוצא מפי שלם שדעת וקוסד וקדוש כמותו חשד על שהוא משיח איתי דאם לאן לאן לא היה מוטא ומתטיא ט"ו ואמסידותיה קא כאמו :

ואני הדל באלפי בשעמי האגרת שנקראת בשמוכי הגורמת שמה לכל השנועים מהאמיתים הייתי בוכה בכיה ככולה ואמרתי בקול רם קווי וספדי תורה כי חוללה תפארת ככל כורך מיום שהחלישך בנך בתורה חדשה אשר לא נורשה לקהלת יעקב ועל זה כתבשם עלי בבית הכנסת ה"ג הרכה מהאמיתים והיו וקדקקים בדברי לומר שאני רגיתי לומר כי זה המשיח רונה לפשות תורה חדשה כי שו הנזירי והיה רגונם להרע לי לולי שקבאתי לכבוד ה' ותורתו עמדה לי עם זכות אבותי המצטרפת אשר שמה אותם בלבים אלמים לא וכלו לכבוד וכתבו בטנה עלי לאושטרדם והייתי בעיניהם לקוץ מכאיב ויודאיב תקוות למשך נפש וריחי היה מוצאש בעיני ההיוון אבל לא בעיני בעלי שכל אך כעו"ה הת"ח שכתקלקלו באמונה זאת ומתוקים אותה היו וכתבדים בקלנוכי ואני קלונם ככבוד אוירי ויתפך לאחד שקראו האגרת ברכוזה והכרה הכהונה לזכרו שהוקבעה מיום ביטול עשרה בטבת ונמשכו בה תמיד וכלנו היינו עומדים באימה וזיראה וכל מד אויל לשיטתיה החמישים ופני איוות מלכותם וכבוד הולך המוטל עליהם ואכנסו איתנו ויראתנו מפני איוות מלכותא בלא תנא ומשום דרכי שלום שלא יפול שום בלבל בבית הכנסת וכדי שלא כתבעל מתפלתנו במקום האוכן לה' ובזמן לכות וכליות אלהים זדיק :

אגם ראיתי את עצמי גריר יחיד בארץ וכל הבעלי תורה ותלמידים עומדים לכבודי והנמשכים אחרי בני עלייה והנס ונשטים הנזרתי לקום ולעמוד בעמידה וכאשר הם עונים אמן על כל ברכה ותהלה הייתי עונה אחריהם אמן על קולתי היוצאת מפי על הרשעים הקמים נגד תורתנו שבע"פ וכל א' עונה אמן לפי כונתו ודעתו כל כך היתה שפאתם וקנאתם צהלתו מחמישים עד שהיו מברכין אותו כשני ובשמיני ב"כ כוסף על השבתות וימים טובים וקבעו ברכתם לאחד קריאת התורה והיה נוצא בבית הכנסת חכם א' וקן וכהן שמישם ובהם הקהלה הזאת שנים הרכה והעמיד תלמידים ויען שלא היה מאמני אמונתם ומחרק ונדבק בעת שמישם ולא היה רונה לשמוע ברכתו של שם העומש הכקוב היה יוצא בתחלת הברכה קוץ לבית הכנסת ומשם א' רנה נאלת ויוצא הדלת סגור בצובה רעה ולא הספיק להם זה עד שקבעו הברכה קודם פתיחת הארון כדי שלא יצא א' ויהא ק' וכונתם בעבור האדם הרב ה"ל וכאשר שמוע תחלת הברכה א"ע ש"ל היו כמיהו באמונתו סכו על לשמוע מה שאינו רונה והיה בעבור זה לבלבל בקבית הכנסת לפי שתלמידים רעה היו כמיהו באמונתו סכו על כפודו ואף אם לא ישרו ועשו בעיניהם לפי שגם הם חלו כבעלי האמונה ובטראו זה חזרו וקבעו ברוקמיהם לאחד קריאת סית ולפניוים האכה ה"ל היה יוצא ולפניוים מחזיר אחריו כלפי המדבק ובלבל כבוד ברכוה לאחד כל דברי והתם הנ"ל עשה כמנהגו וזו הפדעם ירד ויכסאו הוא הרשע אליל ברך בחיאים ותפשו בנגדו וזולל ככבודו ושלח בו די והיתה נקמה גדולה במקום שהיה להם לעפוק ולבקם וחיילה וסליחה על כל אשר עשו ועל זה הדרך כהגו ב"כ ביום כיסוד ככל אחד ומחמש תפלות זכרים אותו ובסליחות כשהיו מגיעים לתן שלום וחיים לזנוך אדוננו היו מפרשים את הטם הרב הקדוש שבת א' צב"י אדוננו יר"ה ונפאש מלכותו וכן היו עושים בכל יום באשירות הכקר שהיו קורים סליחות וכן כלילות כשעת קריאת התיקון שתקן להם הנביא שיכא וכרונם לקיון וכן היו עושים בכל השיבות ואין חיי ספונה פה לנגדם ואפילו מי שמראה סימני הכבוד הם כי לא להזכיר וכפרע כאשר באו בתבים שכאי ומיר בעד אשר כשוע למכיו קוספאכטיא שהיה כהם בלתי

האחרונים ומתוילים פנים בקדשי הרב העמים והתזקו בידם התכם כוונה רר אהרן לפא"פ והתכם כוונ' הדרר שלמה אלגאף
 שלחו להם תוכחת מורה ובאומים ובנאומים ונתנוים עליה הרבנים עם ראשי קהלות קוסטאנטינא' או באשר ראו זה הכתב
 הסכימו בכאן לקבל ולארר לכל הפותח בה נגד משיס ונביאם והעתק הכתב נא לכאן אבל לא נודע אם הוא מווייב"כ - כ'
 כעו כתב הו' יתמיים ה"ל' ולכסוף מזה מנראס בהברת ודעת החכמים הבלתי מתאמינים נודע שהיה הכל מווייב"כ חקת ת"ת
 התאמינים והאמנו נתקיים אללנו כתב החכם כמו"ה הרר כלב וקצרו מהיו גוברים בהמון ואע"כ אין לא סוה לכתאים התאמינים
 ומהם נתקיים אללנו כי כל הכתבים הי"דים שבחו של הימית שלא בכינוי רובם ככולם כתובים מואתם המיישים כמו

ול אהרן שבא הכתב ה"ל' ונקרא בשמוכי בנית הכנסת - מי הוא אשר ערב אל לבו לגשת וליוע בהבל פיו נגד התאמינים
 ויוב"ש נגד המשיח ונביא' אשר י'ב' קמיום עמודים מנגד - להזיק בידים למי שנותן תכלה ותהלה במלךך הלוהים אשר
 קראוהו עיר וקדיש מד'ן קא"א אף בגלם איש בלבד יגורו בגורת נח"ש על כל העמיל מוסבדקטיו והתנלו עליו בעד מעשים
 ורים אשר עשה לומר שהוא ידע את מקומו ועשום ומה יאורו מכמי הגלילות הללו אס יראו כל הרשום בכתב אמת ויוב"ש
 המון העה אשר לא יבדילו ויחייבו בין האמת ושקר וכברט בקיום הכתב וכוונה ראשי הק"ק הקורים אותו משיח ה'
 וקדוש יעקב ואביב א' דס' דר"ל ארס דוד משיח וככל תקף וקיימים הגוה של קמיום בגופם וממונם ויוב"ש את ענינם על
 היותם מוכתרים באומותם אף יבאר שתקופה לבלתי מתאמינים לדבר אדרבא יהיו מודים על סטאס שלפדרי ועושים טעובה
 בהוה חילת אשר כבר עשהו כאשר התילו קצת מהם לעשות ואין איש שם על לב לומר כי תליה לקמיו ישראל שילטו על
 איש העושה שלא כתורתנו שם עיר וקדיש פנ' ולא יכפיח להם כמה הוא יודע את מקומום כי אס"ג ידעו בדירור הפך אמתוה
 שבע"פ זלא לילודו התימות ומשימותו ימן כתיבת והכתר טעם משיחי הבלתי הגונים

ואם ידקדק המדקדק יראה שכל הב' כתבים כאים באחד בזמן א' ואין ציב הס כי אס שבעו ימים ובא' מקיימים והאמתים
 האמונה כעול מלכות שמים וכוה הכתב אומרים אס לא יאמינו כי לא יאמנו ישימו יד על כה ואל ירבו ידברו גבוהה
 גבוהה ואס הוא אמת ויזיב אלנם ונתקבל בד' עינים להרים וכנסול מדרך עיון וקליה לקמיו אומות וזוה"כ אס ה"ב
 וקיימים היתום מד' בנשרתא והכפך שיהיו מהרהרים אחרים אף האמת כי הכתב ההוא מתאמן כתבו ויזי"ש ושלפ
 בכל גבול ישראל להכניס בלבם אמונתו ועמיד ליתן את הדין שתיאללו וילתא לופרט שהיה רוצה להתכבד בקלונם של
 קמיו ישראל לומר שגם הם טעו ואומר הכי רבנן ואכפיקורוס ומין הוי זלא מתאמן בתורת ה' ובמשיחו האמת

ובעורנו תאיהם על הגברת האת ובתבים דבאים לקיים ושימותו והנה כתבים באו ומירושלם תוב"ב מואת כמו"ה הרר
 שלום כן יוסף שהיה מליוד תכוקות באימטרדם קרוב לוי' שנה והלך לושכה קודם אליו השמועות לארץ הקדושה
 ונקראו בשמוכי באימטרדם והעתקם בא לידו פטויד שכאשר הגיע לליוורנו בהליכתו יוצא סם והתכם כמו"ה הרר אלישע
 אביו של הנביא שבא ושלחיותו וצא"ר ביריאה ואזי הדל באלפי בהיותי בעיר סאלי כתאבסן אצלי ושלחתיו לעיר אר' גיל'
 ובאתי אכי לאמטרדם עם כל בני ביתי ונקמת הוללותו והרעב וכתעבב שם בחר' גיל' וסור לכאן לאמטרדם והאבורג

והפסיד כל מיוון השלימות בימן שחברו שלמה נאבארו שהיה חכם ומוקובל בבואו לעיר די' גיון באיטליאה שם חסך גויה א'
 ונראה והמיר דתו יטו' וזה כה רר אלישע לאחד טלפולו בכאן הלך לודה אככו ופולין עד הגיעו לליוורנו וסם מצא
 כוונ' הרר שלום בין יוסף ה"ל' ובטעווע על נבואת כוונת' ס' סם לדרך פעמיו בהברתו וכשהגיעו לחצרים יצאו לקראתו כל
 גדולי ק"ק מרים ורוב ההוון והיו מטאסים אותו וכבוד גדול טעולו והגביר רפאל יוסף המונוע על הכוול ועל אנדרות המלך
 שתונר הוציאו בנדים חטובים ויקרים ובעת זאתם מוונרים ללכת לא' הלך הגביר ללונתם ושלח עמהם כרטיס וכתב
 לכה רר אלישע ה"ל' תי' א' גרושות בתורת ומתה כחיון סם אלי' טע' באופן שהלך טעון מיוון ובנדים ובעת הגיעו לפנה
 הלך ה' רר שלום להקביל פני הנביא כת' י' ובקש מאביו ה"ל' להלך בעדו לבנו ולפייסו להפיק לו וממו בקצת שאלות שרצה לשאל
 עמו וכן עשה והשיבו לו הנביא שבעמיו הוא טרוד לשלוח כתבים לירושלים ולתקוות אחרים ושבעת הכומר יפיק לו רצונו
 ועוד כתב ה' רר שלום ה"ל' שיש לו כמה יתרה וסכל השכמים באים ממדקק לשמע סכותו והכל מודים סכרות הקודם חדבר
 א' אומס כתב שבאמרים רוב סכותיה ומספיקם בדבר וגם כתב שבעה כל יום מרבים בשוחה ובהלפת כרות בבית הכנסת
 וקרים פשוונים ופיעים ובקומים שהימית שהלך לקוסטאנטינא יעל כל פנים ימן הוולך התוגר כתר אלכות בראשו לא קביל

ציצה נובל צבי

ולא ככחו' ועוד כתב הר"ר שלום הכ"ל • ששאל ממנו קצת תיקונים לנשיאת קצת בעלי בתים • וכן עשה ושלח לה' רר דוד
דליאון לאמטרדם • תיקון נשותו בהרבה תעניות וטבילות • מה שאין הנזק יכול לסבול • ובכאן להאמורג שלם להגביר ה' ד'
אברהם נהר בכתב מורה א' • וכך כתב בה' אברהם נהר ויעקבנות משיאם אלפתת' ת' תעניות ע"כ • וכאשר הביא אתה אלי ה' ד'
אברהם הכ"ל • ויהי כחזקתו בעיני ובעיניו • ביען שגם הוא היה מהגבירים אשר אמונתו האמיתית • ואמרתיו לו שזה הוא קלקול
כשמו • ולא תיקושי • כי לא ספק ה' בהשמתת בראיו • ויום א' בשנה זה להתענות • וזקף זה הקדים לו אכילה ושתיה יותר מדאי
וכאמרו חז"ל כל האוכל בתשיעו כאילו התענה בט' ובעיניו • ואם הכביא הזה ידע בקלקולו • כריך להיות התיקון כפי הקלקול
ומתישם לו • וא"כ למה לא שלח לו הודעת הקלקול • ואז נדע שכביא הוא • ומי יאמר שהתענית הוא תיקון ומתישם לכל מה שקלקל
ומעט מקודם לכן • האם תתענית ויוכר עון הגול • או עוןאשר מה שבין אדם לחברו • או אם זה מקביל לכל פגעי החסאים • כעון
שכתב ספר הרוקח וראשית סוכה • ולכן אומרת • לו אל תקבל דברי הבאי מדבריו • להשיבם כדברי נביא ממש • וה' דר אברהם
הכ"ל הכיר האמת • ואמר אמת שאם היה מפרט לי קלקול מעשי • אדע שאיך אלהיסקדוש הוא • ואהיה כמעט למאמרו • ועדיכא
שינה אבי אונור • שאם אבי מואתם הוההררים אשר משימו • שאבדו תלמסן מארץ החיים • אע"פ שיש בידו תורה ומעשים טובים
וארברא אור שגם יוערב רב • איך יאמר עלי שבתעניות אתקן כשנותי • ולא עוד אלא שכתב לו ה' דר שלום הכ"ל • שהוא ששפט
יהודה • ואיך א"כ הוא מערב רב :

גם לאמטרדם שלם להגבירים כה' ד אברהם דיפיטו וכניו • שהיו מחזיקים עצמם לספק כהנים לבלתי הטחא לנשים • ואמר
שהם משפט כניאין ואינם כהנים • וכמושיה • שלחתי להם לכל ישנו את תפסידם הקדום • ויכהנו כמנהגם • דלאוכל
במדינה לאכר חוקתם • לבלתי הטחא לנשים • ולא ישאו גרושה כו' • ולהורות בראיותי • אמרתיו להם שהיא כתב לש' ד אברהם
נהר שהוא משפט יהודה ובכתבו שכתב אור שלם מו' שאינו מאמין במשימו הוא מן הערב רב • וה' ד אברהם הוא נוהגתיו ומאמינים
כלל ועיקר • וא"כ הם נ' הכמים • היותו משפט יהודה וכן הערב רב • אך האמות פעלמה ויונו העדר אמונתו • וזה יוכיח על בלתי
שיותן • וא"כ להיון כה' דר יוסף דיפארו שהיה מחזיק עצמו לספק בהן • הוא נקדונו • שלח לו לאמר שהוא מושאל • ולהורות
גדול אמונתו בנביאיו • הלך ונמסר עמו למות • להחזיק עצמו לישראל • והאבירים אנשי המעמד לא יסירו בעיניהם ויפשיץ
דרכיותהו על פניו • וגם אבי מוכר ומשפחתו בעיר פ"ם יע' • שהיו מחזיקים לודאי כהנים :

ואגף הדל בלפני בראוית כל הכתבים הכ"ל וכתב אשר הכאתי לעיל • שכתב ה' דר יהושע כאמרו ואלאכא אנדריאה
לקמיו ליוורנו • וטקרא בבית הככס • וכבי האמזיקים באמונה היא שמחו לקראתה • וכתוספה שאלתם כי נביא הכרי •
עלה ברעתי לכתוב משוכתה דרך ב"ן • וכתבתי לליוורנו להקדם כיון ה' דר יוסף הלוי על זה • וכאשר שלחתי לו הכתב כבר
באה בדרך תשובתו על כתבי הראשון שכתבתי לו • וכסנוד הייתי שלא הגיעה לידו • וכמא שאלתם תעוררתי לכתוב לו • כתורר
גם הוא לכתוב לי • וזה הולך וזה באי' וכה מוצי' על שבת"ה המש' והמרת דתו • ועל זה הוספתי מענית • וכתבתי ביותר להושע
בנטול תשובת אגדתי • דרך חרטה כעון • וואת תשובת הקדם כעון ה' דר יוסף הלוי על כתבי הראשון • שכתבתי לו להודיעני
שאם הוא כעון משפט • שבקום טאכטיא ברכוהו הסכמים • על שדיכר תועה נגד שבת"ה אי' נב' יע' • וגם על מה שאמרו שהוא
וייף כתב כעון ה' דר שלום ב"ן יוסף • והסוף לומר ש"תהע' זתי ככתבא בכה אמר ה' לב' ולתשרי תתפרסם הגאולה ע"שלת"אי
נב' יומו הרשע • וגם שאנשי ירושלים אחד מימי אלף לא כוננו מאמין • ואמרוים האמזיקים כי הכל תוספת מן הקדם
הלוי הכ"ל • וכתבוסה זאת הודיע המרת דתו וכל האורעו וז' :

בר מערבי חכם עדיך מנביא הקדם השלם הדין המזניין בר אוריין וכר אבהן כעון ה' דר יעקב שפטרטס נר' ולא יכבה אכ' יר
שלום שלום לראקן מעיני • ולקרוב קרוב כלבי וברעיני • הביע ליד גלי • אצטעות ועכ"ת ככתב • הבשרת ואורות חזק
שלימותו ובראיותו שיפדה ישנה ויגדל ויחד לעד סלה אכ' ר' • וכמותי כעל כל ב"ן • ועד שבסוף באמן שעם כל תלואותי • ועולם
לא וזה אהבתך • עם היות שלא דברנו עד עתה מה אלה • כי אם מה שהודג לי מועת' כת' • על ידי אהובנו כעון ה' דר שלום
אברהם וז' • ותעיד אבי שאל לכל עובר ושכ מוצב שלוו • וכאשר בא לכהן כה' דר יוסף פאליא' נ' • וספר לי כל הרבתי
ועד עך • אל אלהים ידע מה שנטעמתי • ואחילה לאל יתכר יאמר • די לנרותין ונרותינו • ולקדם כמותי קדם ימין אמן •
ז"ל לנו כעון כהה מתיחה שבאו כתיבים לכהן • מנא אמון ומזכרים ומאן הכבי ואמרם ויכל הא' סיא מנשרים גאלוננו •
וכנס

והשם נכר קסר לב. כ"תן כביא שקר שמו בעוה. ולא די שפרסם עצמו לכביא. כי אם משם למלך על ישראל. איש שוטף רשע וגם רוח. הנקרא לפנים בישראל שב' תאי' ז' ביש' ו'. וכל בית ישראל קראו בשמו. הוא מלכנו הוא מושענו הוא גואלנו ובלתו אין מושע לישראל. וגם יד השמים והסגנים היתה באעל זוהי הלא הויה הקמים שכתבו לבאן שראוי להאמין כימוד' וכתורת מרע' ה'. ולזה קראו שמו יד' וד' דקדקו ויוך מלכי המלכים וש' די ואל' הים וכללה רבות. שיכלו ימים ולילות לכתבם. וכל כדוע וכל זב עשה עצמו כביא ויתכבא לעם בשקר. וכאשר התעו רבים בארץ הלון. ויפלו אזי לדרוש לעם דרכי התשובה. לא בסתר דיברת. אלא בפרהסיא. בתוכחה כדורה להזיר לעם שיעשו תשובה לשמה. והעולה על דומם שעיקר התשובה היא תעניות וסליחות. אינו כן. כי אם להזיף בלעם מפיסה. ולהשיב הגולה אשר גול איש את עמיתו. ולהעביר שגאת סגם מביניהם. ולהכדל מסתם יינס וילוח הסאות. ולא ללכת אחר ככריות עע' ו'. וכיוצא בזה. כי בלתי זה. איננה תשובה. ולא תקובל לפניו ית'. וירע בעיני דלת העם הדבר הוח. ובפרט על דבר השבת מומן. כי קשה להשיב גול הנאכל. שהיו סומכים על הכתבים שה' אם מכמה מקוונות. שכל האומין. מובטח לו שהוא בן העולם הבא. ונביאם שבעוה כתב. שהמשיח יכול לזכות אפילו להשע נגור. ואפילו לאותו שקדם אליו וכהנה כב' ד'. יש לאל. ידו לזכותו ולהכנילו עב' ז'. ויש בידו לייב אפילו לזדיק נגור. וסוף דבר כתב שהבלתי יואמין. אפילו יש בידו תורה ומועשים טובים. אין לו חלק לעב' ז'. ונלי אות מופת. ואפיקורסות זה האומין כל יושבי תבל כתורת מרע' ה'. ונגד זה דרשתי בכבים. שהבלתי יואמין לא הכסיד כלום. והעיקר הוא תורה ומועשים טובים. ומי שישנם בידו. מוטב לו שהוא בן העו' הב'. וכל מי שאינם בידו. יירש ניהנם. שאין אמונתו באמונת הגויים. המואזיכים שכן אדם יכול להושע הכשוות. עוד זה מודבר והנה התנילו אנשים רקים ופוסקים להשגבא בארץ הזאת. עשו שגמם כמתעלמים כופלים לארץ. ויודברים דברי פתיות וסכלות ומגידים עתידות. ויאוניו בהם כל איש קסר לב ורץ המוח. ויקראו אותם בשם כביא' ה'. ויתנו הדואות לאל יתברך. לומר כי פקד' ה' אותנו. לתת לנו נביא בקרבנו. ויעשו פניהם לדבר כרה נגד קמיו המשנה והגמורא. וכראותי זה אפסתי קנאה ויהי בלבי כאש בוערת. וכערתי מכני ודרשתי בכבים דרוש מיוסד על נבואת גדעון. וספרתי לפניהם מדברות הכנאות והמכמה. שזרין הכנאי להתבודד ולמועט ולפגשם שכלו בכל ארסותיהם דרנות והסולמות. והיאך שיתא בזה הכנאות עליהם. ואין אפשר שיטעה הכנאי לשגוב שגבולה אמתית היא יואניה אלא מה' ה'. ויארזו מוקם בא הטעות. ויהי הם הדריעות. וסקירות עושה הכנאי. ליישם אם טועה הוא אם לא. וכיוצא בזה דברים עמוקים על פי הוהר והגמורא ויהי בשווע אותי כל נבירי הארץ. וכל איש דעת. קומו והללו אותי ויברכוני. שמתוך דברי ידעו באוניה. שאין נביא בכל הארץ. לא כן דלת העם ריקי המוח. שלטנוקנאה ופגם עלי פיהם. לבלתי סוק. שראו שסתתתי כל אמונתם בכביא ומושימו. וכאשר לא יכלו לקום נקמתם מומי. בין על דבר התשובה. בין על דבר הכנאות. בחרו להם דרך אחרת. לכתוב עלי מדורות כלל הוקויות. בארסם שאני מנעתי מהם התשובה. באמרי שלא יועיל התענית והסליחות בלתי השבת הגולה והעבר ש"ס כו'. ועוד שאני נרעתי ידי האומיכים בדרש הכנאות. וכאשר נשטעו דבריהם בכל הארנות. נקמו עליהם ולא השיבם דבר. ובראות החטאים האלה שלא נעשתה ענתם לקחון דרך אחרת. להזיף קול כהנה. שהעניטו כמי איוויר יע' א'. וכתב זה לכל הוקויות הרקוקים. אבל כאן אין פניה סה ונפגף. וזהו הקול ששטעו מע' כת ואין לו מרש ויחוד כלל. לא באיוויר ולא ב'וסטאטיכא ולא בשום מוקם. הנם מושם חכם בעלם. לא ובהקראים סכמים בלתי חכמה. כי הם הוקמלים כרה' זכאות. והיאך יעלה על הדעת אנשי שמכמי עיר א' יסכימו להקרים מכמי עיר אחרת. שלא יקול עליהם אפילו אם יהיו גדולי הדור. והאחרים הדיוות לגבן. שלא נעלם ויהם עובדי דר' ל'. פרק ואלו מוגלמים. כ"ש שלא עיחס כלכד דברה' סגם בנו דיבר ואם יגמור' ה'. בעדנו יגאו כל מלאכותי לאורה למלאכת הדפים יידעו ויבינו מי גדול ומי י:

סוף דבר על דבר הפרס לא היה ולא ככרא ולא לנשל היה. כאשר יכתוב אהובנו כוונ' הררי יפסק כהר לוע' כת. ואינו כי אם קול שהזיףו הרשעים האומיכים מחיתי שידעו ויבינו כי כל דברי אות. וסם לבם בקרבם. ולא יכלו לנכול היאך מלאמי לבי לסתור כל מה שבו הם. ורוב העולם קיווהו וכתבוהו וכל הארנות נביים. ונשיאים וסכמים ואפילו סכמי הגוים הווי בדבר. וכל מלכי ארץ האיווירוהו. היאך מסבתי אותם לטועים. ועדיין אני משתדל לדעת מי ומי הכותבים כך. וכי ירע הדבר יש לאל ירי לרדסם ולבערם כאשר יבער הנלל עד תקו :

ורעין כתב ה"רד שלום כן יוסף. האשת הוא טגס הוא הלך כדרך כל הארץ. להסתיף ולדבר אחד טפה ואחד ללכ' שהכתב סכתב

שבת חלי' הוא מה שראה עמ"ת' שהענין מהנוקב' רר' וצחק כהר' והכירו פתיחו כל אפי' אפי' שטרם העומדים פה
היום' וכסוף מזה כתב לאשטרך' ולהיות שכתב בתגלה הדבר' לכן לא אפירש עניני הענין עדים כדבר' וכבר כתב כה' רר'
ינאך כה' לא ע"ל הדבר הזה' וכעת ידעו המוסיפים מי הוא המוסיף באחת' * אפי' אפי' שלא האוונתי באיש שעה' או הם
הוא ימינם כבשר ספר לב' פתאים הכלים' ופליהם כתיב פתי יאזין לכל דבר' ולא ישיבו אל לבם לאזור' מה ועלה ויהי מוריד
לנבי מדי' כתב הר' ר' שלם' כדי לזיפה' שלא סמכתי על הכתובים כי אם על דברי ר' ז' :

ורעין השפית שבת' או כב' י"ג' ור"ח שק"ר (עולה כך בנימטריא) תעשה סהיה כך היה' כהר' נודע לאדון שגור כשעונו
על פטרים הקדושות והרמזות' ע"מ מקום ששלוחי אב' הגישו' שיעשו יום שבתה ושעשה כע' באב בקידוש על היין
ובתפילה ותתן לנו כו' את יום חג הקדושות כו' ויין לידת מלכנו כו' שבת' או כב' * כהר' כבודך ידידך כו' * וכן עשו' וכרבינו שלום
בהיותו בחפזו נא' יסול' * בא' לבית האסורים שלו תסא' תפלוכיאה לעמוד על עיקרן של דברים' * וכנסו למנדל וזהו עמו שלשה
המים' ואחר זאת מיד הויר דתו' * והנה לגויים כל הדבר' ובאותו יום נורשו' כל היהודים בזכות חמרות' * ועוד כתבו למלך
לאכדרינוסולי' הכל כמו שהיה' * ככ' ג' אלול באו הרעים במאור' הולך לקדוהו והולכיחו לאכדרינוסולי' לפני המלך' * וישאל לו
המלך' * האתה הוא העושי' * ויען ויען ויאמר לא אדוני' * אחר לו המלך' ולמה היהודים כורעים ונפתחים לך לשם מלכות' * ענה
ויאמר הכביא שבעה ושמתי והסתי לך' * והיהודים רוצים להוילכמי בעל כרחי' * או גור עלינו הרובה' * ויש אליו דוסא אחד
עומד' שהיה בעל כרחו תקדמת דא' באימה המלך' * ויאמר לו יש יכולת בידך לעשות שום כס' ופלא' * עתה היא העת' * ויען
ויאמר אין בידי לעשות שום דבר' * אז אמר לו דע כי בלתה לך הרעה מאת המלך' * ואין לך תקנה כי אם להמיר דתך' או תמות' יאז
כסל' על כניו ארנה לפני המלך' * שאלו עתהו לתות תחת כספי איכותי' * וישלך כוכבו ארנה וירח עלינו' * ויבו דת ישראל' ויסלם
שמים כפרהיא' * ויקבלהו המלך' תחת כספיו' * וישנה שמו לרעה ויקרא שמו מתי' ד' קאסי' גי' ר' * שומר ומשור' המלך' * וכתב לו
ק'ן אפי' רום ככל יום' * וכוה כה המלך' מרנו' * אבל המומר לא שקט' * ויוציא הסתבים שכתבו לו ההלכות הטועים אחריו' *
והראה אותם למלך' * אין היהודים רצו להקיים למלך' * ואז מלא חמה ונור להשמיד ולהרוג את כל היהודים שכל מלכותו משכש
שנים' * ונשבע שיש ולמעה להיירש וככתבו וכה תמו ספרי האוהזימה' * ויבוא לפני המלך' שני אכסים ומשני המלכו'
וישלו לפני רבנו' * ויקשמו ממנו להשיב' פתו ולא כשכל קוטא' אחד יאכר אונה כו' * ויהי שלא עשו אבותינו' * וגם אמר של המלך'
כחמרו רחמים על עם ה' * ויקשה מחונו על הדבר' * וישמע המלך' לקולם' * ויגשם על הרעה' * וכתב סטר מחילה על הדבר' :

בבב זאת לא שב אף המומר' וזו' ומסר לשכמים שהם הסיתוהו על הדבר' * וישלח המלך' אחרים להרס' * וג' כ' בקשו
וזה תכנו עליהם ויחל המלך' * וזאת על המוסיף שבעה כהן חותני' * ואוורים שלח אחריו רצים להביאו שהוא
היה גרמא' לכל זה' ולא ידעו איה הוא באחת' * וזכרנו ממה דור שיאמר משמי' לשכלים הארמיים ולרקי' המוח' * שאינו נושא
לשם כל מה שזכרו רש' עלי' * וחתומי' * אפי' לנקום בקצתי' מהם כוה' ובבא' * וככל שבעה עידין דיתלפון' על כל חד מכהון יתנו
דין ומשכון לפני יתבדק על טלבוני' * ועב' אל יתאשמן הדבר' שמושיעם מתי' ד' ש' ועתה חזר' למי כמוני' * ולמוד דת'
הישמאל' ישי' שהולך קמינו לבית תפועות' ללמוד דינם' * וכשיגדל וילמד ויהיה חכם' * או יבא להשיעם לזכותם למדרגת'
כביא' * שמו כס' רבו חזק' ד' כביא' * וכתבוהו שלחתי' לאשטרך' ע' הגביר' * כה' ר' ינאך' בויאמר כו' * ליד כה' ר' ינאך'
דילפארדו' * העתך ארבת' * אפי' הכהא' אלינו ומא' ארון' * ואיש גדול היואינים' * שמו השם ככסאו' * להדריכו בדרך היואינים'
חדשה' * ומוד' לב' תזכרנו אליו' * וגם תזכרתי לכתב הכביא' שבעה' * שכתב' אלינו מה ליורנו' * וזהו הגביר' לה' רר' ינאך'
דילפארדו' * ו' להעניקה' ולשלחה' לעם' * כתי' * חפתי שפאר' הניש' כתב' כ' * ליד כי באותה שעה' יבא הרך מכהון' ולא היה לו פנאי'
להשיב' * ולא חזתי' לנלות' בה שאמי הוא הכותב' * ואדברא' כתבתי' אותה' * כאלו' בוויאיה' היא' כותבה' * וחפתי שחשכתי' שווא'
כתרמל' הגביר' הכל' * ולא בא' ההעתק' ליד עמ"ת' * לכן ע' זה שאני' ההעתק' דרך בנימטריא' לעמ"ת' * שמתק' בו דברים רבים' על
הראשונה' * כאפי' יראה עמ"ת' :

רהיגד לנו כאוונת' * פי' וידי אחת שני' או כוה' נא' יסול' * שהחכם פולוכיאה שהמיר דתו' * לשם שמים היתה כותבו' *
כשבור שראה שכותבו היתה לעקור' דתי' * מכבר נור' שלא לעשות' יום השבת' כי אם כיום שמי' * ולא כיום השביעי' והתחיל'
הדבר' עינים' כ' כ' כ' * וקראו שבת' הגדול' * וגם היה רוצה להעמיד מועדי' ה' עומדים הקבוע' * ולעשות יום כיפור' כיום ה'
כשנה

בטנה ואת זכאלה רבות זכראות החכם הכ' ל' מהכל שנועשים אליו לכל מה שאומר כתרואת תלמודו אל תשמעו לקולו שהיה שם יותר מחמשת אלפים יקודים הפאים לראות פניו והלך ארבעים יום ולפניו נוצחם עשרת אלפים יהודים ובתיירא שפא יהונתו לכן הויר כרי לנלות הדבר כדי שלא תתקבט נפש הנרעת וירשו לנו ונודוק ובייתום יכן כתבו לנו חזקוניר אע"פ שי שפדי בזה להמיר דתו ולפנות עורף אליו יתברך מ"ח אומרים שלש שנים כתכונן וכבר הלך לו לארצו ועוד היה לו לכתוב לנעמ"ת על זה אבל לא רציתי להאריך יותר בפעם הזאת ועוד אכתוב למעב"ת בפנים אחרת ונחאל כפאל וכמו לראות בטובו וכמה לראות בנחמות ושלום החזיתית ושבר פגעים ופגמים יכלו נאם המותם בדרך וילך עש"ו אל שמעאל ב' ויקם את וחקל"ת בשבת תובנה לניירה פה עיר ליורכו יע"א כאמן אהבתך הצעיר יוסף הלוי ה"ט ע"כ

ז החכם שהמיר דת הוא נעוניה הכביא שטלם בכתבו בוא אליו ברכה ובנהלה ומועלם לא היה נביא אלא בפולין היה כמעורף ואומר דברי שנענות וכאשר נודע לו לשבת אי"צ ונבואותיו קרבנו אליו ונא"ב הוא נעמו אחר לו להמיר דת שכן ראוי וכן יפה לנו והתל בו לומר שם סוד בדבר והכל היה הכנות למעשים הרעים כדי שאם כ' וכול לומר לולך שהיה מקרב את ישראל לדת היסועאלים והראיה שהיה חסיד למכויס"א אלא וכאשר נודע לכסוף שהתנכל בדברים אלו לפני הולך ובמעשים טעשה כנגד תורתנו וגם נודע לנו עקום טאצניכא שהרע הזה בקם מהולך שיתן לו שום מועלה פקת ארצות והוא יבעיף למלך שכל ישראל היו נגדרים אחריו ונתוודע לדתו ונודע הדבר לכמיום והחרינו שטום יהודי לא ילך אלנו ולא ידבר עיניו לפי שאף אשר המרתו עדיין היו בפנים אחריו ואומר להם בפי דרך הסוד נוסרת להיות כן להכנס תחת הקליפה קצת ומן כמו שהיה לדוד עם אכיס מלך נת והיו נשמים להבלינו וכמו שכתב ג' ב כתן השנ"ת לאחיו של שבת"אי כמו שיראה לקמן ולאחר וכן באו אנשים מכולין ונראו את ר' נחמיה בפולין ונאלוהו על זה הענין ולא היה עש"ב להם כלום אבל היה אומר להם קו למשיח החזיתית ולא לזה ולא כתן טעם להמרתו ולא הגיד להם כלום אבל אמרו שהיה מתנהג ביהדות וכסדות וחסידות ונרובה ושכל מה טעשה מהמרים לא היה כי אם שלש ימים לאחר שינא מהובבר ותקפ שם לדרך שמוניו ונא לארצו וכאשר נודעה המרתו של שבת"אי או מנאס ירי לכתוב ולהשיב לנכטוא ונכריו בפי מה שהיה בתלית ומשכתי בלהה הרשעים מחטיאי אלם בדבר ואף גם זאת שאלו השמועות של המרתו עדיין הובא דמיכר משוקים בארצונם קצתם עכמישים וקצתם אומרים יש לו סוד והתמיד הטעות הזוא וכן מרובה וקצת מהאבככוסים שהיו יותר אדוקים היו ממיאנים להאזין ולא לשמוע דבר רע כנגדו ונכ"פ שהמיר דת לכן אחרים שהוא עלה לשמים ונורתו כחזית להם כאיש חסיד ודברים אחרים של הכאי שפסור לאחד בהם הכייר והיו שוידים כנגדו מיי שפאללו או מתרסאו וכו' אותו בדברים או לשום נביא מכיאייו המוזקים אלם יעב"ו קצת מהאחזינים בו אכדו תקותם יקצתם עדיין מקוים ונתרש מחקוים אע"פ שהם מייטוט ללא מייכב"ר :

וואח יאבר

תשובתי להושע כטוא על כתבו שכתב ליוורנו שזא טפמו לבאן ובקרא בפומבי בקול רהיוו"ל : יום אשר נולדת בו והלילה אזי הוה נבר טיפה זו ויה תהא עליה חכם או טפש וזו היית ככאל עיניו שלא כלו מדמינו ולא היית עורה הנראות בישראל קודם שבגעת לדעת מה יעשה בארצות היהדות ווי יתן ולא באת לעולם לאחד כפ"ך קודם שהגיע למדרת רז"מ וכטו"ו ת"ל עשית רצית לאחדם בידים בכפירותך ואחרת שבת לזכותם דכל העקיים כפ"א מיישראל בו ווי שלא אם על כפשו להחיותו ונאחד עניו לדעת איך יפיה את אחרים בארצותו על ז' לכסוד באחדות ה' ונתורתו וכמיטו וכביאי האמת ונדק :

אמרת

שלהפקת רצון אחרים הנפת ידך בעשך להעיר על האמונה הקדושה שאתם בה לזכות את הרבים להען לא תהיה להם לשוקה ולנכטול היכא רמיזא ארונתך ואים הקד"ש היא בפנים על הדרך ונרדכי תורה להיותה לשוקה לבלינו מיוזין בה האם על דבריכביאך שלא יחזוקו מביקים אבו חיי עולם דברי תורה וקבלה ואף אם יהיו מוזקקים האם כדאים הם לעקור קוץ א' מיעקרי הדת או דבר נודברי קבלת רז"ל שלא הפסידו עוים וזאת ואמרת תהיה לך לשוקה ולגור יוכטול ואכן כנף שנתקלת בהלכתא למושיא :

אמרת

עוד אשרינו שדך עלתה כיוונו אשרינו שוכינו לכ' בו ויהראוי שתאמר אני לו לדור שדך עלתה כיוונו ויהי רצון שהיה זכותך ושללך במוש"ת שכתת ולא תוכה לאחר כי אם לאדוק מולך עטימד משיח אלמים אחרים ונאלך ולא גיאל

ובאל שדאל חלך המשיח ומסית ומדיח שבת אי נב זי רחם תולעים הדור ונתכזה תלכותו פלין ועל חכרין :
אמרת עוד והכניא כאן לה הרב כת אי אשכ זי אשר האר עיני ישראל בוא וכה יעשה כון : ורזו לך לומר והכניא בלתי
 כאן לה הרב כת אי אשכוי אשר שהיך עיני ישראל באיזנה תקוללת כון עוד כבת שזמו כסס רבו שר זכרין
 להניח אשמ ראי כתוספת מ ס מהפכה ממשיח למשיח ולמאמר ותוספת אלס קי יחדא דאיתוספא כסב תאי ואיתעביד
 זכאך רע אי עד השתא הוה שב תי בלא אל ק ודלא ברישא דקיס ליה האור נברא בארמי עוד אורת שהדברים ההם מנאס
 כביאך במקמת שלום רבתי הכה כמה שתי אית הדברים ההם ותי איתם בא דמים אשר בתלה כהס כביאך במקמת שלום
 ושימא הכזיה חלבו נלב ככריו כמות אותו ואז ככריו כאלו הא ודבריו איננס כדאי לסייך עליהם והוכרן להילולת
 כספדיס מינוס :

אמרת כי כן כון יבא היתה לו כמה קדושה וזל אדוכך ואסכן הוא כעבר כאלון ומניס שים ואיתקלו בזד ותקלא
 ואשתכחו סרי ודא מעשין כוןי בא וניתנו באיכה רבתי וירושלמי ותעזא שרט כשמו תא הוא קדוש
 והשכחן אשר תוסב הכניא אשר לא כאן באמר דכן כוןי בא ון היולי של הו ביולי וידן יו"ד ה"י ו"ה ולכן כהרב
 שהיולי הוא דין ואולם שב תי נב יעלה כוכין שד ביוליאו שי"ן דל"ת יוד יאי שא מילוי זה ויתולי זכרו ואס ים הסרס
 בין וילוי הסם שלם לויולי דוקא ולסייך סס הוי"ה ביוליאו חלכר ד אותיו זיו עולה מ' כוכין כוןי בא ויתולי סס שד"ו נב
 אותיותיו הוא המוים אסכן הוא זה סיון רב על תן הושלמו סהי היולי של שד י חלכר ד אותיותיו כי אס י"ן ל"ו ד
 עולקת ק כוכין כת"ו זכרין ג' כ לומר שסכת לא יתקיים סהי בא ון היולי דוקא ואין בדבריו וכשורת כלום שאינו
 הוכבר האיתי ורה לטרוף אותיותו של אלי"הו העולה כוכין שד"ה סלם ביוליאו עס הוי"ה ביוליאו אלסן העולה ת"ו יו"ד
 ה"ו ו"ה"ס בסוד ייעלה שנים דא אליהו ה"ה סיון ו"ה שס בנו הברר עלינו כוזה וכתבא ס"ה אלי"הו התש"בי ס"ה
 עולה כוכין שד"ו יו"ד קל"ת יו"ד ועליה איתמר הנה אכני שולא חלך לפסן כו"י כיו שתי בקרבו וכמה דאית אשר הנה אכני
 שולא לבס את חליהו הכניא לפני כוא יוס"ה גו והסיכ לב אבות על כניס וה יתקיים ונ"תן הכא ון היולי דוקא שהו דין
 לא יתקיים :

אמרת מה שמונח בספר"י איש ספר לב הוא סור כמים הלא ידעת כי כפשות יונ"ס ויונ"ב רום דשדור עגלא לישאל
 וילולו שקרא אלה אלסין ישראל ושאשית עזא כתגלגלו כרו"ה נבו תיוכן עוליס עס ב' שוות יונ"ס ויונ"ב
 כוכין כנ"ת יומח כבות כתגלגל כרוח צדקיה בן בניע"ה ולכן חושביה דין כזוסכניה דדין (עב"כ) ואולם משיך בתלה
 כתעבר חכמות וסיינו דתכב והייתו ר"ה ש"ך כפיכל ככואיו ר"ו"ח ש"ך דא הוא שב"ת (צב"כ) וכביאך כתעבר מדקיס
 בן כעכסה וזה ליה ול"ר צדק"ה ב"ן כנע"גה כזוסכניה דג"תן ואז כ כתגלגלו סכיה סס כסב תי מרות נבות הוי שב"ת
 מור"ח צדק"ה ב"ן כנע"גה (ער"כ) הוי מנו שבתו ותרין דאסרין סס נדקיס ואכני דתריישו שקרי כוכא כיון דהוכר מנו
 נסס אכני ואז כ איתעברו מוכה כל ככואי דאצו ומסעיס הוה סטרא דמקבא ולכן כונאית הכוואה כרוח הכמים דשכ"תאי
 מקבא הוי מסטרא דלילית כדאיתא בויה ר"ה פרתת חספטיס הכור מקבא כישא דשבתא יכו"ה וס ככין ויסר ולא כדכרי
 כביאך :

אמרת עוד מהרה פסוקים והוים בתורה עליו גם אכני תאחי וו"דע צ"ר א"ש ש"רה (גו' שתי נבי) בל"עם
 דש"ע (שתי) עמ"לק הרש"ע (שתי) נבי ונכה אותם ותיאז השכין מוכן והכנה כאלו כקל תינח ודרוש
 וקבל שכר על הדריסה לככאי כזרם כל כרעכנו :

עוד אומת של זה הוי קודם של היתה לך ידועה כו"י אבל עכאי ככר עשה חוכך כוה וכוה אותות וועפטיס גדולים אשר
 אסיהו כל המוש חו"י לא יסיון לב טוב וצ"ת וחתמי אשר עשה כו"י ושאל ח"א דשושמי חות ואדיון לך כעולי וזכרי
 וכחא דאית ועפטיס הכוכים כת פיליא של מעלה וועמי חמשיס והטרא דמסאכא אשר ריה להגבריה על סטרא
 דקדושה כבוד ומסית כו תיג"ב נבריה כאשר רחא ככנייתו אז השס וכו' מל גוס הפעירי וילול חבת והתרת דין של ישראל
 סעודים באיזנה היתה ואילת קרבן פסח (ודות) אנרי בזמן דולא כילוי סססיס עס חכרוו הוינו עזו וקביעות
 שבת ביות חול לקריות שבת הגדול וכיטול ט' פלכ סתן על סי ככיאיס כ"ד הגדול ככריס סתפסס איורס כישאל
 לךכו

וספרך האטובש ימין כתבו וגל אזכרתיה לשם ע"ו :

הנהיה לתוספת רעה . השפך עיניכם כעוף א' זקן שניגב בבית אל מקום עולי ידבנים . המכשף לנביא ה' . ברוח סקר גדול
בשכלות וכשרים . יוסבי לדתונא מרביעי נפשים . אשר מקדם היה עם אדוק . וכתן חסדו בהספק למשמית עליו .
נחלו שרתה עליו רוח המעוזה ונעשה קדש בארץ . ויזנבא בכל יום נבואת רבו . ויזכיר על האיומה הקדושה הזאת . לא לים
הדבר דומה למי שיש בו רוח רעה . כל מעשים שפחה לא דיבר אלף מדעתו של סוף . לנביאית בברק ר' אליעזר . אשרי הוזהרה
לקן הימין עד שיגיע . ואז לו למי שכופר בו . ודועק את הפשה והקץ . קודם שתחבו האהבה והרגון אלי . מל בדומה פעלו כמה
כזאיו וכביאות באח מיר ושי או רודים ומורי אה ואשכ כו ובמערכ . ואשתמיט זיה עטר ות ודיכ'ן גדולמו פמות ע"ו הם .
כאלו בבית דיך תקבל מהם את ויופת בגרות הכתוב . ולקיום זה הנזמת בלדים וילדות וקנים וזקנות הנכבשים ויודכרים ברוח
דעה הובעתתם וכלם כבגנון א' . וזה מורה על שקריות דאין סבנון א' עולה לכ' כביאים . כ"ס לפמה וכמה . וסך יזכיר מורה
על זה . כמו שאמרת עולה לת' ק' . דכולם נתכנאו ברוח נת'ן . דרוח אחד להם . וזכין א' להם . ולא פירשת כי אם שלשה
בוק יין מוק'ן לול' יין (כמוני זהו כת'ן) . נתן מתהיה ואחרון שפחה היה רב לתלמידיו . וסמיד שופה . סהלך להקליל בני
משפך וכמעט שסכמו באורו . וזו יתן וסכמו דואותו . ולא השפך עיניך ועיני סכריך . ולמה לא כהו עיניו קודם שיראה עם ו'
וינא לתרבות דעה . דעליה אמר קרא יוד' ע"ד א' ש' שר' ה' (כיונין שבתא' צכ"א) אם לא סכמאר סדרון זכותו גרם . ורע
תדרוש דעמו . וכפומא בלחובה דיבר . כי ראיה בתר תורה ונורא אשר סולל ימנו . ומסתלק ועולה לשמים ע"ק כ' ריבו א' מלאכי
הבלה . וכולל פדיו מעליו . וכלי זיין שניתן לו . נפש המכורה שהנה . וכיון שספא . כסתלק למעלה . וכל הכתרים ותני תורה
פרקו ממנו . וכולם וזה בהם עש' ה' . הוואמין בו ובתורתו וקבלת רז' ז' . והדליה על זה . כי משת לבתו לאימור וסאתו וכלכפתו
והולפת לפניו עד שהטם בבית הסוהר דליה . כי נבואת ורובכל שחזרת שודכרת עליו . אינה בעולם ולא נאמאת . ויוב' ש'
פירושה . ודברי הוזהר פסית ומשפטים הנורה מקפא כישא דשבת"אי בית דליה כו' . הם אמיתיים . חזור עליהם ותראה אם
פתכונו אל האמת . וכל ההולכים אחריו כתפסים ביאשרו ככו' . וע' כ' תראה עם כי כונו שיש שבת חזד קדושה . יטב כ' שבת
חזד טעמיה . והוא שבת א' הווקבל מו' כובכים אחרים . וזה עולה יפה . ונתקיים בזה שהסכים לקבל שבת . ונתקינו אותו
ביונות הקול וקראוהו שבת הגדול . ואיתא כוזהר ר"ז פסית תנא . ומפטרל דספד איתקריאת ברה כמיה גו' . שפחה דילה
שבת א' לקותא דהריון . חילול שבת שפחה דילה דאהדרת עורף לבכרתה .

אלו הם דברי נבואה באמת . לא נבואת ר' תן הבאה בכתבך . בתוכה בעט ולוו ופלו את ישראל מאביהם שבשמים ר"ע ש'
לו' א' ש' לו' א' לא חשו מקמים לגינורא הכתות חסיו כופים . חזיר וניהל על סקרדנו . כהתכנאו ככה אמר ה' הכה
חושעכם בא שבת א' צכ"א שמו יריע אף יגריח נו' . וקבעוון בשנה זו וטעה במשכבו . תיפח רוחם של מחסדי קנין . וקודם
נבואתו זאת . אפשר שהיה אלף היואיונים כחזקת נביא . והאיות כי אז נתגלגלה בנפשות מנכי ה' ב' עו' וד' דאיתא חסטרל
דכ' ות' ג' כ' כחזונכיה . ונתחברו אליו איתיות ב' ס' ונעשה נח'ן והס חכרו בלא א' מרד' כ' דרמיוו באותיות ב' ס' ואיכו
בוק' יין מוק'ן ונתחברו ללו' ליון . ועלה הכל וזהו נת'ן דכלהו איתחברו כמדא עויה ועם שבת א' דעליהו איתור קשר
דשעים דסוף רמון כש' תי' ות'ן . וכן כך וכן כך למדנו דכ' תן קודם שדיבר ככה אמר . אפשר שהיה בחזקת נביא אל
ואינינו . אכל לאחד שדיבר ככה אמר . כתבר להם שקריות . והעשם לפי שנתגלגלה בו נפשות חכ' ייה ב'ן עוור' דאף הוא
נביא היה קודם שקריותו . והכל עולה כהנין . וברך ה' מניה עמינו כדברים אלו . והבדילנו מן העושים וכתן לנו תורת אונת :
אז לה לאותה כושה אוילה לאותה בלימה הנעפת לעת כזאת לאותם שקיבלו עליהם האיומה הזאת . כיסוד ה' ותורתו א' .
יירא אכבי שכמו שהיו קלים להאדין השקר באיומה מה למיוד ולתורה . כן יהיו קלים לבלבד ולכפור בהם . ולא יאמן כי
יסופר ששם יודע שפר יעשה ויהיה שתקל באכן הטועים וינא לאיסקורבות . כמו שעברת . על פי דבר ה' כזה כמד' . ועל
קרא' למכויים רישי דרא ערכ רב . אינה תוליק את שרפתך . ובהה יכופר עונך ועון דמוים לך . ששלחו רסן למכום כמכויים אשר
וועלה א' ש' השם ייה ראית להבנים בכל כך . ואם אזרו נביאך פי א' דא הוא מלכא ומימא : אל תא' לריבם ויהי . הויתן
עד שתראה כבוד דבר הכניא יודע כו' . פן וס' תעשה באחריתך מורה בהזרת דת . בהכלים איתך רעך . דאק' ה' יוזה תשיב
לשאלת עסקת בתורה נפית לשומע . כי תקותן זאת . לשומע . אינה כפי התורה . ואין לה על מה למקון ודבריר' ז' :

עמוד כאל על ארץ הטועים והגרו ארצת ככשך ואמור כי תבדוק קץ נבואה מנא נקרי היינו דלמדי (בס"ק דע"ו) ס"ך קי"ד פרי"ר ואדוכן מלך ארץ תקים עליך אשיו כדעאית הוא אחוה דכרנא זיפנא ומי כדאס אומי כתיקונו יראה אומי כנולו באן דחבי חמי ומי שלא רלחו ולא יעדו בעיניו מעשו בתמלה לא יביה קדש ארלן קלקלו סאן דלא חמו לא חמי ומה הפיל לזכר אס ארדן נפשו של רעא חורמה את הכריות כחוקרת התצובה לכונה רעה ונפשו של היסית ומדק המסומד מרבה לעשות מענו נמיסית סאי אדגוי לרביאה ברמאותיה ולזיפנא בזיפנותיה וסייס בה הכי וי לרין בר יקוב דין חוי לרבע חוי לשכנו ופירון הכשירין לרשעים אלו אמרו וי"כ כא"ס את"ל מרנא היינו תולין הקללה באסיו ברעאית לומר סכ"ן העו"ת הטעה אותנו כאלה הוא אומר עכמו השתא דאמרו אדוה דמרנא זיפנא מרנא גופיה זיפנא הוא והוא הסי"ת לכניאו והטעמו ונקמאו מסיס וזווייפס

ומה חמד יתמה כל חכם לב בהעתק הכתב של דברי הבאי הבא טעו"ה ויתואר לכמות שלמה שאתקבל אצלך ולא אצל כל אחר כמנו"ה דע"ו והכל ואיך לא הסקפת בו כגלו סמא דינקוי ועודע ומכלל הדברים כדי שיראו סתומים וספסיד התינוקות בלמרו ואני אברהם אחר בהיית

בגור שס"ה ואני ושתתה על כי התנין הגדול הרובץ הודם שס"ה יאורי וארסי ומי יביה קץ הפללות נו"ה ונכס איס לכי ויראסו בעין כמשת קלל כו' ויבאו האלקה והכ"ח כו' והנה איס אמה על אמה וקונן אמה ופרעוטיס אמה וורת וקרוס בידועקר הר גדול כו' ודאס אס הס דברי הבאי להנעית כסס התינוקות והסוד ללבד הכייר בהם ואן הכונה היתה להטעות את ההעון הוואי יביס לכל דבר וכוסס הוכית על סקרונס וזיפס בלמדו שיפורע עמו על קדושת שמו יתבדך והנה חכר כפשו על חילול ס' יעוד אחר ויתסברו אליו כני זכויס ויכטרד דלילי"ת דזה זרק ארן כלי כונה למרקוליס ולא הסכיח האעתי לכל דותתכרי בדיה אינון ויכטרד דלילי"ת כנו"ה ודאית כי רובא דרובא קודס כתבך זה יסייה אינונתכ בלסטרות קרוב לודאי אכל לא כיווד ס' ויתרפו ואלאשר סא כתבך ויהי מנוסו כל כך כפשו גוויינין ונבואי וינמו עליך ועל אסספס עליך וסללת כבודך אס סיה לך

ובכנז התורה בתקומו עונס
על כן חזי העשיר מתלמידי מורי הרב נד"ו צראותי כי היבס סרה לומר נד"ו על הגרית היא חזבי נדדים אס סנד בזיון סכמי ליוורנו יש"ה וכל הגלילות אס ינוד כסודא דנכקא וינה בלמונה וקולקלת כו"ה קאיתי לכנוד התורה ולמודיה וכתבתי לתרן עוותתך לשלם תלבד ככך דכל סקמיס נפס ס' ויברל כו' ודאס נוד מי סתתה נגד ס' ותרוכו ולמודיה סקכס סכס מותניך ולא כתיבית סא יערוך דבלל כיהס חזור בך ונקס מחילה בלמונה תקוס וכתוב לבזיו ליוורנו ככרט ולכל סקמיס ככלל ונס מורי כו' ועוררן על ידי כיוס ותכלס סיוחלו לך ולא יהיו נוקמיס יכנס ס' ביטן סיה בזיון עפורסס וזה כנודע לתקוס ולתוריה ביקן לבין עומתן וכלכו בדורס לנעוים לדרוש כקחמו איותס סונו עיס והונו רואו כנוקיין להכיל אינה וקלה וכלה ומתדנת בין הת"ס וההדיונות קתס לקנתס וס' יברן אש עמו כסלס סקמס בסכר סן תורה איה גו' סנת ככה הבכ"ה לס"ק סקן מיוקמיס ס' מוורי נד"ו הנודע ככס שטיס יחק ככמו סכר סכר סכר חיללנו ותלמידי חכמא ורביה הרב יעקב ככסורט כר"ע"כ

מה שאל הכתב
ראיתי איס חכס פעיניו ותקומו לכסיל עמונו ס' ה' הובס בלכטול הנוסה וסכטא דכ"ק עולמיס ואילו לסטרא דסנת"ה וסיעתו

וזאת תשובת החכם כו"ה סכר יוסף הלוי ג"כ (לכנטול) ששלמה ליעל דרך ויניאיה וסססם ולסוסם(סל סכמי ויניאיה) כנו סאמר לי ככתבוו'ל

גם אויל כחריש חכס יהושע הושע נאנמוא ונכ אינו וכל המאמינים בהם אמר החכם אלו שתקווי שלא ידע כגלו הנוקלות אבל כתיב לא ימפון כסיל כתיבוס כי אס כתיבולות לנו על ואת תאלל סארן ואוולל כל יושב סה כי ככער כל ארס יודעת לסוס כמיוס כיהו ולהבגס לכני ולכנוס כדריה וישקחו לכס

למלך איש טענה ויחננו. ר"ח טק"ר בקרבנו. שד"ת צ"ב שמו. ויעו אחריו כל עם הארץ. וכל איש שלבו פניו טון החכמה
 ומשולל דעה ובינה. והרים ראש ופנה פיו לצלי חוק נגד אבירי עם. חכמים גדולים בתורה ומוסר. ועדיין לא הטהרנו מעונות
 ראשונים. כאשר טעו ישראל ודרך ישרה. ויפזבו את ה'. כאנו קדוש ישראל. לטעוה לנבואי הסקר המטעים פס ה'. ומתנבאים
 בשמו אשר לא נזה אותם. עד כי קפץ ה' על עונו. ויבליעם אל ארץ אחרת כיום הזה. ובכל זאת לא שב אמו. ועוד ידו כעויה על
 שארית יהודא. גם בערה כלש סתתו. ויתעבה. את נאלמו. ויגל יהודה מעל אדמתו. וכאשר עלה ברעיונו כי כרעה עובדו.
 ועזרנו בקץ הימין לרפאת נגענו. נגלה העון הזה כינו קדם. לטעוה אל נבואי הסקר ומיטפאים על ה'. דברים אשר לא יבן פתאים
 נכפסו ברות ונוניה. ורזח נכות ואתו. לשי רח"מ טק"ה בפי כל פביאיו. וירובם נשים וכפפות וזרות בלבנה. ומתכרות
 כסתות. עשו ענין כמתכבאות. לקטעות בסילים פעם. ויקימו אותם לאלך עליהם. ויאחרו ימי ארזנו וילכנו באלכו מושיענו
 אל הינו. ויקראו אותה' נדקנו. ויאחרו אלה אלהיך ישראל. וראכל עמי הארץ כי שם ה' בקרא עליו. ויאחרו לא נאסם אויבנו
 מכסיס ה' קראו למיטסם בשם ה'. וכאשר הוכיחם על זה ראשי עם בכל דור ודור ובכל עיר ועיר החכמים יבאו ה'. קמו עליהם
 כל העם וקיהם. עד שפסעו יד לטוסם בקדושים עמודי עולם הנבאים והאזורים. באחרם שהם לא הבינו הדבר על בווי. מהם
 אחרו שההנה את ה' באותיותיו אין לולקל לעו"ה. והנה משימו ה' יד הדבר. ויכול על ה'. שמו טסם רבו :

שני שמים על זאת. תחת זאת רגזה הארץ. וגם הוא העין כמיוונו לכל עונו לאלכל ולשתות ביום כוס. וגם יד הכרס
 והסבבים היתה כמעל הזה. באימויר וגלימותיה ובאלכסא אבריה וגלימותיה. וישירו קול ביוקסה לאמר מה לה' ומר
 וישכיוו בבקל לגיר ולרון כבית הכנסת ביום מועד. ויקווו לנאק. וילכו לאלהיהם מוקים. וטוב לב על כל העובדה אשר עשה
 להם אלהים. לאכול לטעמה לנכות בטן. ולמכסה עתיק. כיום קרא ה' לבני ולמוסר ולמגור טק. על מרבן ביתו ומרפת היבל
 והרב כביאיו וחכיוו ונכיוו וסידיו. על כיום שגלו מעל שלחן אביהם. יום שאר אלם נעקו מזה ואלאכי שלום מר יבכיון. יום
 שגא אב הימין לארמון וידיו על טליו. נעק מר וזכרה על נו"ו. יום שנעקה ירושלם בקול מר קרא עלי מועד. ואלה שמו
 עשתו ובעטו ברוב שוחה נאדוה. המה ונאכס אשר הקימו עליהם. ויתן להם תורה מדטה. וינו אותם לאמר ברכות אשר לא
 סדרו אכסי כנסת הגדולה. ומוסף שלא כהלכתו. אשר לא דיברה. והירא את דבר ה'. בזכה ויזכרה אחרים על מילנה ה'. נוסף
 על סורקן בית ה'. לא די לנו זה הכער. והנה בא לידיו מליורנו העירה. העתק ארבת שלשה לשם מנא אמון. ויהי פתי וסכל
 שמו הושע כאטוא. וועיד שהכריחו לכתבה לכות את הכרים. שלא תאבד נשיותם מזהרן האיוונה באיטיו :

אמר נא הסכל. האם בטות אתה שיש לך חלק לעו"ה. בשביל שהאונות בו. והוא איש שוטם. בלי אית ויופת. ונוסף על זה
 עשותו דברים אשר לא כדת. כאשר עשה באיוויר בהגותו את ה' באותיותיו בהזבות עיר. ובהורות לעמי הארץ
 ותינוקות הזכירוג"כ. וגם טסבר דלותות בית הכנסת ביום השבת. להרוג למכויים שלא האיוונו בו :

איבא שגדול טבהם מור בו בשביל טרהה שאמר רב על כל איוויר אחר המית ט"ז שר"ט שב וחתאמו. ונאכר"ג"כ הלך ובהיתמו
 עם ברשתו אשר היתה לאיש ומללה לגעלו. וגם הוא אליה. וגם בהקריבו קרבן פסח בזמן. ואכלו בחלבו והאכילו
 לבני חבורתו. ובעשותו שבת הגבול ביום כ"ב. לתווו. מלבד שבתות וימים טובים שדה מלבן. ובקומו לנאק עם הנשים
 הנשואות היפות. והלשין לשכויים לפני המוסר. באחרו שהיו מקללים לחלך. וכינא באלו ונעשים אשר לא יעשו כפי הדת. אין
 מוסר אשר עשה :

ואיך כתבת ודמית זאת האיוונה לתורת מור"ה. וכנ"ש לאחד ונגדולי האמינים שמו דוד יסקי. שכתב לק"ק ליוונו יע"א
 שתייב להאיון כהשטח כמוד ה' ותחתו. אכה תוליו את מרפתכם. ענה שמיטכם הויר דתו. ונזה גליחם על
 עמכם. חסרון האיוונה שטכס כמוד ה' ותחתו. ואפילו היה משיח באית. אין השוים כבוד עכד לכבוד קובו. ואל מי
 תדיון אל כו". כי מה שחזקים וימכים ישראל וייה גלותם ועל אדוותם. הוא וולך מדש. לא אלוה מדש. כי הוא אלהים ואין
 עוד אחר. וכל זה מורה על ריע לנכסם לבחור אלהים מדשים. ולכן קראו שמו כסם רבו כסם טד". ואיש רפע שמו הוואל
 פרימו בכתבו אשר כתב אלינו. קרא שמו ה' נדקנו וולך מלכי המלכים וכיונא. ואם הסייתו ויכלולך ולחכרין המוים בסקר
 ומו ידים לאיש נשיתו. ומוי שאין לו כשמה כי אם כשם בהמית. היה וולקל לעם נשיות :

אמר נא הכער. היכן מנא כיונא הזה. לא ככתוב ולא כדכריו ל". שכתבו האונות היו אינדים לעם. אתה יש לך כשמה
 פלונית

ציצת נופל צבי

לפי המראה להשפיל תעלת עיר הקדש ולהגביר סמל ד' ד' אבא - וכו' נראה לנו עיקרו וזמנו - שהוא מורה ופורה במרום טו
היתה סוכתו עם כל ארצו הקדוש - כמו שפרשנו בוודע בספרת כפ - שכוון בסמל המגדל להגביר הקליפות כו' - או כיוונית
כצורתו למען תפוס וישראל בהרמו - ולבנו לגור בשנה גבירי הארץ ועיניה לריתו הוא ושל עליהם להא - ולקחת כעס כספ
מירא סכן כוונת הדבר - שאף היתה ענת ורעו - מי מנצח לב יקרו לקיים - ולהקים עליהם כבוד ולמחז חלק - לקבוע מדרש
בשנה וכוונתם להתרשם בהני כסף הכא אלהים מקצת הארץ - למזוא חן בעיני הכבוד - ולקחת אגרות כסף וזאת כל הכא
להתחזקת לו - לב עש תיקון כספו - ונח למען יבא אלהים כל הכסף ה ונבא פי ה' ירושל - מאת המתנבכים בעש - וכן היה עד
מגדל ישראל ונבא ירושל עד יואר - כאשר העירו אשתי אוננה בכתיבה - העל אלה תתאפק ה' ירא עליהם וישפטו - תחת של
דניה ארץ כו' ונשפחה כי פירש גבירתה - וזוה העטעס הוהיה כביאך שלח לעסוק בזמנת האר' ו'ל ושלח לקרות ההלכה בפלסול
לסוית ונמצאו ליפנות גדול הדור - הוהיר לעש שלח לעסוק בזה שאינו יודע :

אמר בארץ חיות אף שדתה כנראה על כל כך נשים ונעו אביס - וזוהו מתברר העולם עד יום שתואת סוון - לא
כתבאזו כי אש טענה כניאות - וכתבאז כתבאז כמה כניאיש כפלים כיונאי מנדים - כדאיתא בפ"ק דמגילת ויהיאך
שדתה נכחו על נשים כרות ויולדות ויתכאזו - ונכתיב גדוליש ככונה וכתבן שבעולם לא וזו משערים המוכישים בהלכה
אשילו כולם לא ראו :

הגידה לי השפט אף אורת שהכופר בעשיך ככונר בתורת מרש' ה' ותחית הושים והכופרים בו הוא ופני סמכו על
דברי ר' - ולא נמצאו בו שום דבר - איה אליהו שקדם (לבו) לב' ד' הגדול - כמסקנתו ל' בפרק מי שהניאיו -
להשיב לב אבות - והרבה חיים הם דלילו לבוא השמות ימת מורה טכא וז' כפלי כפלי חמה שהיו מקדם - בין המאמינים
ובלתי מאמינים - איה הקטת בנחמו שחיר להראות בימים ההם - כמו שכתבו בוודע פרשת נח ושלחיו פרק חלק - והיאך הוולך
עלך - וירושל ערין בבורכיה - ויבדלונו דו' ש' ה' ה' כ' אורו - שכתב בית המקדש עמד להיות קודם למלכות בית דוד -
איה ו' רשעים ו' כניי אש - שאזרו בפרק החליל - וכפרש חמה ואתה הכאיש עם השמים - כמו שאזרו התוספת בפרק אפי
ואש כדברי כביאך ומשך הוא שהכונה על זה לשון מרש' מי ה' ל' ל' שבענו - שכתב שלח יכנס ביושלים של ועלה עד
שיבנס ליושלים של משה - כדאיתא בפ"ק דתענית - וכוונה בפרשת ויחי ובפרשת יקרא - ואש תאזר שלח היתה כונתו בעליה
הוא ליוש' כי אש עלתה למקום שאין גלותה גלות - א' ח' למה לא נעשה - כמו כן לירושל של משה - והלא היא כל העליונה -
ואי אפשר להתנועע - ושל במקומו עמוד - והנה היא ערין כמאז - וכל גרוע וכל זכ ככנס לבני ולכניס - האה כל הכניס
לא דקדו וולת הילקוט - וכפכל כולי עלמא זקאי - כיואזר הילקוט - ארתוא :

אמר בא האיל - אם אורת שלח האוינו הם וערב רב וליית - וילאך לכך לקרוא בשם ערב רב לאבירים בעם - הלא האה
הכניס היושבים על מדין - לנאויס ולמאתה של תורה קולעים אל השערה גלא ויטאיו - איה ומכירך שהאוכתם
בדלאי תוהו יומ' ו' ויוב' רום - הכניס אית עם ה' בודכיי וישפ להם אלה והכוניאזרו אלה אלהיך ישראל - ואש עליו נכבא
מקוק צדיק באוכפת יסיה - שלח בא לכיאר ויגדון באיוה אוונה יסיה - אש כראשונה - או באוכנה קדשה שכתב לה עכשו
ביתו מוכר שלח בא לאותו וכן וודקו סוון שאורת - טראה הכתר של אש - על ראש חשיך עולה עד לב השמים - מה היה גונו -
אש גוון הכסף שהיה נוכח מקצו ארץ לראות פניו - ופושט עורם ועליהם עד שכתבאר - הוא והכפיש שקרנים גולגיסהוויקיס
בידו - או אש היה גונו הכניף הלבן שכתבאז מעכשו :

אמר בא חסר לב - מה זה שכתבת שכתב לבית האסורים - לקיים מה שכתוב חלק אסור ברהמים - כאלו הוא דבר מוסכם
בין קהל ישראל - שקובל קבלת אויתית חפי קדונוכו - אפי כביאי האמת ודק - שאותו פסוק כאזר על זה - מקו
קילת זה וידין ממו - וכספר הוודע לא דמשו בו כלום - וכספר תיקוני הוודע בתקון ו' שב' יא' תיקונים הכנסים על
השמים - דמשו בו כמה מירושל - ולא איתווישיתם למרש כן - אש כ' הוא ומוכס ומפרש - ולו כמחו כל התועים ארדו - הוה
לשם להסתכלת' ש' תיקון ע' דף קכ"ג - דש' תא' אית ליה תרי בתי - חד של ראש כ' ע' - דשינא מילתא היא - וקאזר התם
ותכנא בית הוודע כו' - וכש' ראש ישראל אינו פלים כו' - כאשר אמרו רואים בעינינו - שקרה לנו עכשו שהיינו ללעג וקלם
לכל אויבנו - ולקדשה ולשונה לחשינו בקינו :

אמור נא אתה הכומר . שאמרת שהכופר בזה כאלו כופר בתורת מרע"ה . והוא נכופא מילתא שאמרת וחזריןך הם הכופרים
 שכל המולול בדבריו ל' מין יקרא . ומשיד על זה משעיתים יום טוב משעה ושעיה ביום ט' באב . שכל הכופר במצו
 גדול הפרש והמכנה וימיה וכו' ונביאים שהיו בימיו . וקבלוהו אנשי כנסת הגדולה עם נביאים שביניהם . ובבית שני היו
 מתעבים כל התעביות . כדמשמע בפ' דר"ה . ובפרט ט' ב שהיו השלמין יוצאין כדתנן התם . ואבילו בוהן הבית לא מילאם
 למשבי ככל לעזרו . אלא שאלו לב' גדול שבירושלם ולנביאים שבתוכם . ואתם התרתם אותו קל מהרה . על פי איש רעה רוח
 רדף קדים רוח שקר בפיו . שמו ומתיה בלף כו' שכתבך . שיודי בואו אליכם פרסם עצמו לנבוא . וקל מהרה האונתם בו בלי
 אמת ויופת לנבואתו . והתיר לכם את האמור ומעמס בקולו . דכאף דהתרא שדיף . וזה מורה שאין אונות תורה שבט"ס .
 בלפניכם . ועוד ראיה אחרת שבאות כופרים יקרא לכם . שהרי אתה מעתה כפרת בבית הנואל האמיתי . שכתבת בכתבך הוא
 גואלנו . ואין עוד אחר אמת מלכנו ואשם וזלתי . ובנבואה הסקריית שכתבת בשם חכמת שלמה . והיא כדויה מלב המעבילים .
 ואיזהם שברו ונלכס דברי פתיית וסבלות . וכה כתבת ובלתי און . גואל ישראל . והנה עתה המיר דתו . ובכל יום ויום אתה
 מושלל'נ' פעמים למשודדים אל תהי תקוה וכל הזיונים כו' . א"כ ביה תעשה אתה וחברך . כי יקום אל וכי יקוד אותך וחברך
 ביום הדין ויאור לך נפית למעשה . מה תענה . והנה עתה אבדה תקותך . ואולי יהיה סבה שהאונתם בנביאים ונביאות .
 שאלו האונתם בדברי רו"ל . לא האונתם להם . מאחר שכולם נתבטאו בסגנון (אחד) כמו שכתבת בכתבך . ואין סגנון א' עולה
 לשני נביאים . כדאיתא בהשמונים :

אף לזית יסוד לבי ויתר מתקומו . לאגדת הבאה אלינו מנא אמון . והיא נועתתת מהאגדת ששלח נביאך שבועה לגביר השר
 העירומם רפאל יוסף . ובה אמור דברי נבואתיו ל' שבקב שנה וכך חדשים . ילך משיחו לקום טאנטיאל לפני האלן ובשיר'
 ובזשכמות שיאמר לפני . ישם כתר מלכות בראשו ומליכהו על ישראל . ומסור כידו כל ארץ הנבי . או יגלה האונתם ויקריב
 המשיח שהוא יהיה לב' . ואשר ד' אוה' שנים ילך לכהר סובטיון . וישא רבקה בת מרע"ה שהיא בת י"ג שנה . והיא תהיה
 הזלכס בירושלם . והאשכנזית שהיתה כמראה לו . תהיה שפחת רבקה חוק לירושלם . ובאותו הזמן יצר לישראל עד מאד ויתקיים
 כל הכתוב בוורה בפרשת שמות . ואל' כ' יבא משס רוכב . על אריה וכר' ונחש מו' ראשים כפי לרסן ע"כ :

תחלת דברי סיה סבלות . איך מלאו לבו לומר מלך המשיח לבקש . מאת מלך תוגרוא ששלח למשיח לישראל ומלכנו . והא
 ליתא . שנאלו זה לא תהיה על ידי שום אדם . כי אם על ידו ית' . כדכתבתי אקיים את סוכת דוד כו' . ובתלום
 כבודכנר התגורת אכן ד' לא בדין . ופתרונו יקום אלה שיהיה כו' . והיאך תהיה ע' מלך תוגרוא . גם בענין הכהונה אויל
 לשמותיה . להעם סכמ ננד קו' ל' אי כיוו תחזית חסרון ידיעתו . דהא אמרין בהדיא בפרק ביהא גלילין . דפסוקו נסור הקרב
 יומת כהנה אפילו על דוד . המלך המשיח שהוא דוד יכדררמו בוהרא דס' ר' ת' אל' ס' ד' ד' השי"ת :

אשארה מאת הנעדר הכביא . איך אחר שהיה כ"ג . ישא רבקה בת מרע"ה . והיא בת י"ג שנה ואחר עבור ד' אוה' שנים
 תהיה בת י"ט שנה . ובקדיא תנן בפרק הבא על יבמות לא יא את הכונרת . ונבנורא רב ר' יוחנן פסקו כת' ק'
 ות אמרין התם אשה א' ונא שתיס . וא' כ' היאך יא' ב' נשים . וראה עד היכן הגיעה ניעוש בקיאותו בדברי רו"ל . שאמור
 שהאשה ראשונה תהיה שפחת רבקה . ולא ידע שבדברי רו"ל לא נקראת שפחה כי אם כנענית ואולה העבריה :

אבקשה מאת הנעדר כביא . איך אמר ונתת שנה וכך חדשים ילך לקום טאנטיאל . ולא קצב זמן בצומצום . והכי כמי אמר
 שאמר ד' אוה' שנים ילך לכהר סובטיון . היאך יתכן בנבואה דכר כזה . והלא מו' ל' נתקנס ברום בברות שאמר
 חשה כמות . ויתרוו שמו יעשו אינטינכי פרעה . אבל לא חשש שמוא יעשו ישראל . יכ' ש' דבשנים ליבא לויחש שמוא יעשו בין ד'
 לה' . כדתנן פ' היו בודקים א' אמור בשנים וא' אמור בשלשה ערות קיימות . היינו טעוין משום שזה יודע בעבורו של שודם וזה
 אינו יודע . אבל בשנים ליבא לויחש . דליבא האי עמיא ויווכא מילתא שנכוכה תולתו ונבואתו שכתב . כיוו הנכוכה הנבואה
 שכתב לק' א' אונטרדם . כה אמר ה' הכה מושיעכם בא שבת . אי צב' ישון . כאש מלשונות ישיר קנאה כו' . ולא ידע מה כיבא .
 שביום שהגיע כתבו לאחטטרדם . שהוא יום טוב נגרת . כבר כשתנה שמו לרעה . זה כמו לו' ימיס ונקרא שמו בישמעאל מוס' אמר
 קאם' נא' שי . ומדוע לא נגלה לו כנבואה . שביום שהגיעה האגרת לשם לא נקרא ש' צב' . והיה לו לומר כה אמר ה' הכה
 גואלכם דיוחקרי עתה שב' צב' . ולשתיד מוס' מיד קאב' ג' . כדי שלא יעשו ק' א' אונטרדם כברכה שבכוכה כפתימת הסיכ'
 והונת

ות הספרים ונכרסת שהיינו קודמת אליה. התלמס בעם בדברי כופים וסכלים. שצאת לבדו החץ ואילול עומם
 ולסם לנפך לנפך כס. בעבור שצדקו כבש. נדעתם לעם כו' קצ' ה' ש"ת' כס' ת' כו' ק'. היינו כו' ד' עיון. מה שהספור
 העם כנסים מתקום לתקום לכת מורסם מהר. לכת לראות פני משיח. מהל לכת לחץ הכני. להיותם אויבים לראות
 החץ וכובו מיוחס ומברו מעלליהם מה שיתא' בר' גע' ר'. שצוים בכתת הכו' ובדקו לכל עם ה'. באריות אויבים בהקרות
 מנייהם לתת קרב בידם להרמו. שכל מדינה וארציה קחו כמה פעמים לבלעם. והאחרון הכבד כפנה שונאת תלמי שליט
 מלך תורמה. לבלות שאריות וספק לול' ה' שהים לנו. ש"ת' שבטלו העם מולאתם ומצא וצון. באריות אויבין כרך עוד
 לחיון. להיותם סכר הגיע העת שכל הכסף והזהב לנו הוא ולכינוי. ויאתרו כל העם למה לנו עוד. לס צורה למלאה. וישבתו
 העם מוועשה ימיהם. ויאלכרו דרך מיתים. ועבשו צרכים לבקש אוסן מזהה בכתתה. וים מרש ואינו אויב' בש"ת' ומרסה
 בפני אויבינו לשמה בקנינו. מרסים ונודפים ונרצנו ומלענים. עלינו ומזים לכל קטן וגדול. ואין פונה מה ומצפיק. כי
 אם נשכחה בפשתנו ותכסנו כל ימותנו. הנה נדמים לעם ד' בוקים. ויז רנון שלא תהיה רפואה למכתכם ותדמה למלתכם.
 ואל תוכו לרפואת מחלת ישראל. ואל תראו בכמות ירושלם האייתית. תן להם ה' מה שתן תן להם כו'. יוכר עונם אל ה'
 וקשתם אל תחז' אל קמות ה' :

וראה כובי כביאך עד היכן הגיעו. שכת כבדו צו שבןך איתן ר' או ה' שנים לתתיהם. הרנה באויבים. כי אם באשכנו
 מפני הרניה שהרנו בשרא. והאות הוא שקרוב לערות. שהוא אשכנו. כידויה לנו שלא לבש החץ בגדי קסם
 אלא לבקש קמות האשכנים. כמעט שכת כפשות קיים. שנהרנו כפור שיאל וכספרד גויים גלות יהודה ועל אדמתו ועד היום
 כדוים ושר. על יסוד קדוש שמו. מה שלא עם משיח. שפזר באיבוד כפשו לשושי גופו. הפך מה שכתבת בכבואה
 הכוזבת כספר זכות שליה. שיואר עמנו על קדושת שווי' ית'. והוא לא כן עשה :

איה כל הרוני צרפת ואינאל' עירא. איה כל הקלות שפלו כמרב אויביהם בוצעיה. ויו ראה שכבדו צו היא לפניו שכן
 כתב לת' ק' אוטטרם. שהרד הוגר לנו בכבואה שכתבלה תשובתם. ולמה לא כתבא כיוון כן לשאר קהלות הקדש.
 שכולם שבו לאל' ית' בכל לבבם ובכל כפסם. ולמה לא כתב כן אל' אצוי האצרב. שכתפס עזרה להם התשובה. שמהם פעמים
 קינו עליהם האויבים לבלות לפי מרש. ומצות התשובה. כושף על עניים ודלותם ושפלותם וכוכר גלותם. עד שמה לעשר כפסם
 באשרם בכל העולם. ואם לפני כביאך יש משוא פנים בכבואתם. משום דררא דמיווא. לפני ית' אין עולה ואין משוא פנים
 ולא מתן שחד. ולא יוכר מע לפני כל כי מועשה ידיו כולם :

עוד כתב שבאותם הימים שיהיה מעבר להם סובטון. יתקיים כל הכתוב בזהר פרשת שנות. וזה הפך. דהתם איירי
 בתחלת הגלוי. קודם שתגלה מלכותו בעולם. קודם שיצבדו עמים. ולפי דבריו קודם שילך לשם. כבר מלך ככל
 העולם. וליה ושתעמן עמיא. ויוד יפרש כל תיא' דאזור התם. ויתגלי מלכא משיחא כו' כמה פעמים. אין יתגלה והוא מעבר
 הכהר. ולפי דבריו לא יתגלה עד שיבוא על ארי כו' :

ועוד כתב שאיחיו יש יכולת בידו לזכות אשי' לרשע גמור. ואפי' לי' שו' הכוזר. ויש בידו לחייב ולהעניש אפילו לזדון גמור
 והכלתי מחיון אפילו שיש בידו תורה ומועשים טובים. אין לו חלק לעו' הכ'. ואלו דבריו נוביות ואמקורכות. היא דיתכן
 להיאך כמזא בקרב ישראל. שכן אדם יש בידו יכולת להשכיר ולהעניש הסמיות כפי רצונו. האם רצה לרשע כנו אומנת מכמיס
 ה'. האומרים ש' שו' שלם מושיע הסמיות. ונזוכה אותם. והיאך יתכן שמי שיש בידו תורה ומועשים טובים. שתאלכ תקותו
 בשביל שלא האין בחשיך בלי אית ויופתי. ותתן ות' כנגד כולם שאוכל מרותיהם כעה' והקין קיימת לעו' הכ'. ובתיב כי
 מלכים ייגזבו להגזיל אוהיב' יש. וכל איתה שפרשם לעוסקים בתורה כתיבא. ובתיב עץ חיים היא למחויקים כה. וזכים לחיי
 שנו' הכ'. כ"ם העוסקים בה. ואפילו את' לשפכה גדולה היא ביד הכלתי מחיון. לא בשביל זה יאלכ עסק תורתו. ובהרוא
 תתן פרק היה מוטל דאין עברה ומככה תורה. ואפי' לרבי כביאך. שגדול עון הכלתי מחיון. לא יהיה גדול יותר מאל' שיש אחר
 עקין בכניעות. ואפילו הכי תורתו הגובה עליו. שלא לרמו בנייהם כד' איתא בספר אין דורטין. לא מידן לדינויה כו'. ונשמע
 מוכה לעו' שכ'. דכד דיק' ר' תאיר העלה עמן מקברו וכרתי כס' שיה' דר' ויתכן כפין קושרא כל' איתא התם. וזה לכוסר בעיקר
 כ' לכוסר בתשיח. ודיו לעבר לקיות כרבו :

עוד כתב בנתי א' ימין וטאזנס ראזים ידחו ל' ואחרנו' טכה ימיו ב' ל' ומיעוט נקיותו בדברי רז' הכיאו לומר
 כן דאמרינן כפ' דייכינ ודות כל הקבדר בדרך ישראל כאלו קבדר תחת המזבח ולא פלג בין דרזו לשאינו דרזו
 דאינו מרזי וכות הארץ תועיל לו לקנות עם כל נתי ישראל דוקרא דוכפר אדמותו עמו ליק' לה והכלתי ראזים הם הנזכרים
 לכפרה וראיה לזה דאמרי התם האסילו שפחה שב' אי מוונטס לה שהיא בת העו' הב' כ' ש' רמטי ישראל שנהל'אם חזות כדמיון
 ואם הם בני עו' הב' היאך ידחו לח' ל' והיכן נזכר זה בהתקיייה התיבה שני כעמים פעם אחד שמענו סתים לא שמענו ועוד
 איך מלאו לבנו לומר שב' ל' תהיה תמיית המתים דהוי ככברת ימיו והתם שמשו דמוסקא קוי שב' ל' ימיו הכל על ידי גבול
 דהיינו טפחא דיעקב שלא דנה להקבדר בשנזרים :

עוד כתב שעכשו הומוטא' לנכסו הוא עומה רע' ולא הויק לאתרים וזויה הערבות דאמרינן כפרק זה בורר שמעשו ישראל
 ערכים זה לזה ובכרק אלו נאמרום ס' ל' לר' שערבו אבילו ערבא דערבא ואימתי פטרנו הוא ית' וון הערבות הזה
 וזהו ראוי שיהיה הכיטור בכרסום כמו בשעת הקיוב ומו דנסיק מניה מורבא והערבות היה כדי שכל אחד יוכיט למבדו
 ועכשו מוכיט אין ומוצא דבעלה חזות עשה דהוכח כותיב :

עוד כתב שהעויל לנתינו ויולך בעו' ה' כמו שהעויל לדוד ראשית מלכותו במבדו וזה הכל ורעות רוח שמש אחר
 בזהויד כפרת לך ששהויל לדוד במבדו וכן נזהו הסי' ת' לפלות שס' היינו ממני שס' ג' רבלי המרכבה והוא רגל
 ד' התמדר אליהם כדי שתהיה מלכותו שלמה אל כעוה מיה לו זאליה מיי כתן כהן בבית הקברות והם סמוך על שם עוה למדון
 עו' ימדוע לא ראה כי עוה כמות ויולך ה' את הים כרוח קדים עוה :

עוד כתב שאין שום סוית ותיקון לישראל בלתי האשון במשימו בלי אות ולפי דבריו רנה הקב"ה למייב את ישראל לפיכך
 הכיאו להם משיחוה שהרי גלוי וידוע לפני ישראל אינם מאמינים בלי אותות ומופתים ונכס יוכות וכן הוי
 ונכסים לכל נכיא ומוה כיוו שכתב הרמ"ב בהסלכות יסודו התורה ולאברהם אבינו ע"ה שהאמין בו יתברך בלי אות שמשה לו
 לנדקה ולא בתורת חיוב וא"כ היאך רנה להושיענו כשנאמין באשם שכל ימיו כודע לשוטת ולנושגו בלי אות ומופת ויחזרית
 פיהו הוללות וסכלות איה הנאמות שחכם כהיאך ליושלים והלא ר' ד' שנה קודם מרבן בית ראשון התחיל הקב"ה לנכס
 ירושלים ע"י ישיעה שהתכבד בימיו עוויבו ואלע"כ איותן הנאמות הם לעתיד מ"ו היו גם לשעבר וכנזאת בורש תעיד
 ועכשו שנה קרוב לאלף ות' שנים יואלף ותתק' לנו לחתימת חזון וכפתח עכשו ויקוד הכבושה וכמאה אין ליושלים כי אש
 וילוי דקובא ואלטולא שיכוא על ארזי זכרי ותכין מו' ראשים כפיו לרבן וזרק אש חסיו שותא דינוקי דנהירא כד הוינא עליא
 בלילי הקור שהיינו וטביס אלכל האש היו הוקנות וספרות עמיים כאלו הנקראים קונסי' באם בלעו ובחטו וייך הד' לי אש
 כדכרך כן הוא שכל מו' שאינו מאמין הוא מערב רב ולילית ויה תועלת בתקנותן להוהיר לעם להאמין שאם נשמתן מערב
 רב ויוועתן מלהאמין אין הדבר יוסוד בידי ואם יאזרו להאמין האם בשביל זה שתקדם נשמתן ותתקלף נשמת בני ישראל
אחת כתבת בכבודתך הכוזבת והיא שלמה יתקבדו בני זכונס כו' ואינו בני עוה ולילית בואת גם אלו אודך
 שכן היה שנתקבדו אלו בני עוה ולילית להכשיל לעם ולהטעותם בהבליהם ובכזביהם ובזכונס האשה הונאכפת
 האש ככזיית הכסואה חלוי כמפורסם זה בליוורנו עד שדחתם לעם להיות ללעו וקלם בעיני בני גי'אם ואם כל פענות
 ורמיותו ודאי לא נעלמו חזון ומשיכו נכיא שבעוה הנדנא לחסר דעת אין ואלך לך להכנס במקום גדולים להודותם
 איהו הדרך ולכו כו' וג' כהיאך יאם על עמכם לא סתתם אין תמוסו על אתרים ואיך באת לדות בשם בתוך ביתם את
 זאת ראיתי להעריך לעמן עממו ויולדו כל רקי המוח ויקפנו פיהם וילדבר ביה שאין שכלם משיגו מכלל והלאה אוטילה אל
 שב' מ' נב' דוקדס הוא ויתקרי כן וכדווחי' די קאפ' ג' בא' ש' תורי' קו' כמנין שב' ת' הוא לבד שיש לך ולכיאך שבעוה
 טלוס ובלתי משיקמוטויע לא יהיה לכם וכניאו אשר בכל כפיו הסתופק עשיכס הוא בלבד יאר כיוו אליכם ואמונתו
 ותורתו אשר בחר בה ומדש הוא תנן עליכם ותלמידי יודת ה' באם האמין באלהי ישראל ובתורת מרע' שכתב ושנפ' ע'
 וטואת איה מאמינים הפתאים המתם פה ויכזיאה בסדר וקראת את שונו שמתאל ע"כ : כשלאה האגרת של המכס בה'
 יוסף הלוי הכתבת על שם ויכזיאה וזה כתב חכמו מנדים לאחר שנמתד שב' ת' נב' הרשע :

עלוניו אנוני ישראל שליוסוכרבים בוני ישראל דעת והשכל ומזדקי הרבים אכשי אמת רופקי נדק ועשיהם בספר נכתבים

למשינו לקרב קץ הנאלץ בנחמה השי' ת' והאמת שי' אדם ככם ובכבוד - ופחד על עמו - כי ראיה כי פלטה אליה הרעה והאמת
 חלבו של מלך ושקריו וכזביו לא היו להם דברים על ויה למוון ומה שעלה בדעתו - לא עלה בידו - בין כך ובין כך הגיע לאויביו
 והקבל שנסתלקו והטעות היו רוצים למסרו בידים ללוחות - ולולי אחד והמאמינים מהגיד לו כלילה - ונמאח בבית רופא א'
 מיו קאר' מיו - ובחאותו אותו פחד שח' מיתוהו בביתו - ונסתכן ונחמת השלכות לוודר שבדע שרעה למיור דת כמו משינו
 הרגוהו - לכן כתב לה פתח ופשפש קטן בביתו - ועור אותו בת לו ויקום לגום - ונחלט על כפשו והלך לשי' או - וקודם גזאו
 לאויביו ונורס משם - הלך לסאלובקי - ושם מת חמיו בשיה עמו - ועודם ומעמקים בקבורתו - וזוא הלך לו בכורח ובה לבניהם
 וקולות ברו' בה הקראויהו וכל הנלעים ע' - ע' מהמרימו שמוס יידי לא יכניקו בביתו - ולא יתן לו לשם ויניס - ועוד הסכימו
 לגלות הדבר לתורמים לתכסו ולהרגו - אבל איש' א' מהמאמינים גילה את אומו - ובה בורח לאויביו - וכתבהו עמו כ' - להלך
 לשי' או ושם היה מתנבא להם - ויוסיק ויקום בגזאותי הכוזבות - וכשמוע ק' ק' אנדריכובלי יע' א' שהוא מתקרב אליכם - ונטרס
 וקרב אליכם - ונוסף גם הוא עם היוזר אשר הוא גם עדיין אמת שנשתמד - וירע להם במלשינותו - הסכימו למלח לו שלא יבא
 אליהם - ומידיקו נדוד השכונתם - והיו בהוא בענינו יענה בעל כראו חמון - ויודה על דברי הויזיתו ובדאותו שבה מלבו - כדי
 שבה גם הטועים אחריו יסתלקו מעליו לשי' שם באנדרי' כופולי עדיי ויקום באינותם הכוזבות - ועל זה שלחו שלוחים לחקור
 ולדרשו בנותב תלת' - ואם יוצא דובר שקרים - לא יכון לכבד עיני כל איש' ישראל - והלכו לאיפסולי ויקום קרוב לאנדריכובלי
 וקרוהו ודרסוהו ומאזוהו בדאי - כמו שעלה בדעתם מתתלה - ולתקדם ולגלות קלומו יכתבו מעשה ב' ד' - ומלאוהו לאנדריכובלי
 ונונס - לקוסטאטינא וגלילותיה :

אחר

כל אלה הדברים שהיה בהם דיוותר - לכל הכתאים המאמינים

הג' ה"ה

להפליך חמונתם האומעית - ולהפזיק בכביא הסקר לעשותו - עופם מעשה ב' ד' הכ' לכבר נרסם בחוק ספר שו' ת'
 פתחים - לשלחו בכל גזול ישראל - והואטוי את הרבים - ועב' העם לא - דבר שמואל וכספר יענשה - סוביה הרופא בדף כ' א'
 שבו חנונת אחריו - וגם הוא הוביק ברשעו להכניס - ולהבוא אחרים - ולכן אין נזיך להעתיקו - ולהרפסו סה פעם אחת
 לאינותו - ויגילה דעתו בייבונתו ויתפלה לא היתה כי אם להביא את - ע' וכספר תורת הקבלות ותראנו ע' כס' -
 ישראל אחריו הבעלים - ולעשות להם תורה חדשה - כי במקום שהיה לו להתבאר ולבנות כפי ב' ע' - לחלט על כפשו - ולא
 יפכך בעשתו ותכרהו כליותו ויתחרט על ויה טעבר - עוד הרבה א' - ונוד עליהם לבעל כום שבעה עטר בתמו - ולקבצו וס'
 ושתה - אחרים הרשעים מאטילו עומדים על פתחה של גיהנם הס' מוטאים - שאלו מטאו - ועדיין לא עבר וזן מרובה מקבלת
 עדות והפחות בקנקו - ומאח קנקן סבור - שלא יוצא בחוכמתו חרם לתות אש חרון אף אליהם מיקוד הגוערת בו - ולשטוף מיס
 מ' התורה ונבא - וקטן קטנים של איש' ישראל - ועוד ידו כטויה לחבל עמים יבואויר כי יתכסם - לכור שאון - כבטל גורת ב' ד'
 הגדול ולבטל יוס' שארעו בו' דברים את אבותינו - ובית המידש חרב - וקודם גזא הגזאל - צריך לבנות בית המקדש תשלה -
 דכתיב בונה ירושלה' - ואת' כ' דמיו ישראל יכנס - וב' ק' דמניה ארמו יואי' טעמא תקנו בקידור - מ' ברכות את יצח דוד כג'
 אחר תשכון בתוך ירושלה' בו' לאחרא בכין בית המידש - או תנחמו מלכות בית דוד - וזה קודם כל דבר רעה להנחיש קרן לחלב
 גל' עשה מעשה - וביטל הגזנות אחת לאחת - באוכן כבעיר אנדרי' כופולי כראותם כי הרשע היה עדיין ויוסיק ברשעו - והיה
 לא סרו הו' אחריו - והיו שוככים לבעולו ולא שנו לו לדברי החכמים ולא לגורתם גורת כ' ש' - הונרך להם לדבר למחוד עמו ע' -
 אחזעי - כדי שהוא עמו יבטל נגורו שגור - ויכתוב להם שיחזרו לתקם - ולתעניתם - כמו שכתבו אבותיהם עד כשני - וכן עשה
 היוזר וישמעו אליו כל ההמון - אי לאונים שככה שומעת - באיזה תנב היתה תורתנו ודת יהדותנו - כי לולי גזרת המושד - לא
 היתה עומדת לפני ההמון גזרת קבלתנו ולוודיה - והוצרכו ק' אנדריכובלי להודיע לכל לקבחי קוסטאטינא יע' א' - וזה
 עופם כתבם :

המאורח

הנדולים המאורים לחץ ולדריס ה' ה' החכמים השלמים הדכנים השובחקים רכני גאוכי קוסטאטינא יע' א'

ודמאיכין להון הבכרים ומוסדי ארץ מורשי הק' ק' עליהם יסיו ויעתגנו על רוב שלום אכיר :

באחר

עלות תהלות ותפלות לגורא עלילות - ירוס ונשא ונבה כם מעלת הדרת יקרת תהארת גדולתכם - אותו ינו עליה

להודיע לנוע כ' - איך כת' ה' הע' תי' שלא חקומאר - ינא כתב לקבחי - שביס' ו' לתמוז יעשו אותו יוס' ושתה ושמע

ובראותם

ציצת נובל צבי

נבראותם כן כתיב יראו שידעו באזכרה ההיון שרצוננו היה להסרים כל מי שלא יתענה ביום י' לתמוז ויהודינו הדבר לאותו
האיש וכתיענו פשו טיכתוב נורה שיתענו הוא יאמרו כי ורצוננו היה שיתענו ביום י' ולא על מי דברינו ושלם
להם נורה שיתענו ביום י' לתמוז כל האמרינו כי וכל הנורה ביד ה' ר' קאר' או' והיה מראה אותה לכל מי שהיה רוצה
ושלמו לה' ר' קאר' יא' שיהיה לנו הנורה ולא רצה להראותה לנו והסברנו בעוד ביום' ולא שת לנו לדברינו ונבראותנו שלא
שמו לקולנו לדבר הזה וישרנו אותו בלילה הוא ביד חמלת מלאכי רעים הבקד אור ושלמו אותו ביד איש עתה יחבר יום'
והכתבו עליו ד' מאות גרופו' ש' והנה הוא בבית הקבור' והתרינו כשיעית אותו האיש האננים המונעים שילכו להם ול' הר'
יושה הכהן שהיה יואסף אותם בביתו' שהסבאוהו בנקיטת חסן שיגרם מובתו' בה שעתא' ושלם יקבלם עוד בביתו' ולא להם
ולא לבאים אחריהם' שלא ילודו עוד בביתו' עד ראש השנה וסילו פנינו האכסים האלה' כמותין להם עד יום י' בתמוז
וילכו להם' וביום הישרת שמו אותו האיש כל הדברים האלה' וכל נבוג' ארה' (פירוש וקום הכניסה) של הנבירים בהתבטלה
והתפלל להתפלל ולהתקין להם' ובה דיבר אליהם האיש' לא ישיב בדבר הזה עון אשר מטא' שהרעו והיו יואסף כת' העו' תי' עם
הסר קטן שיש לו' שאיך שונא אותו טמון וזמן רב יותר שת' ק' שנה' שהיה כתוב בו' הנה בן נולד למרדכי צבי שב' תי' שמו'
הוא יהיה גואל ישראל' ויוסף שם מה שהיה כתוב' וכתב שמי' ועל פי הדברים האלה כתפתתי' ומנו' עד יום שיצאתי גואל את
לבא' יסול והטעמי בדברים שהכל היה שקר וכזב' ושהטעמי אותי למרדכי השם' גם אני הכבדים הכבדו ושקריו' וכל דבריו
עד היום הזה' והחסם היחידי יעשה איברים איברים' שהוא גרם לי כל הדברים האלה כבדו ושקריו' וכל דבריו
היו דברי רינו ופיו' על כל הדברים הללו עלתה הסכמתנו' להסרים את כ' תנו' העו' תי' על כל שקריו וכבדו' שנתפסו ע"י
האיש הלו' ועל שער על הספוע שהטביעוהו שלמונו שיתרחק יופה העירה' י' ימים וזה ימים רבים שהוא יושב בקמוריו' יוא'
ואסף אבנו היעית אכסים רקים ופחוס' שכבר היה יושבע שלא להאוף אספית תם' ושלא לשלם כתבים פה' ועל הכל עבר על
השפועה' ועל זה הסברנוהו קדש וכהלכה' ואתם כהני' חזקו וזמונו' לשנות' כקודה באכסים הפונעים האלה' ועל כן באנו
להודיע למע' כת קושט אשרי אותי וכל מה שעבר פה' ונאמנו נברך יה' ונתתה ובתפלה נקדם פנינו' על איש ואורז יויכס
יוני בניכיס על האדמה' כנפסבס וכנפס הזותיוס פה עיר אבדר יונפול יע' א' ינפק די ליאון' אברהם עוויאל' אברהם
רוזאנים' יהודה עוויאל' ינפק שביליאל' העבד רפאל בר יוסף ס' ט' אברהם בכיו' הר' יושע די ליאון' יושה הכהן
יהודה אריה אברהם די ליאון' יעקב די ליאון ס' ט' מייס כללאל פלרריוו' יושה גרשון' אני המועתיק מתוך התורף
אלייזלך ס' ט' ע"כ

עוד זה עמד וזה בא ויאמר כי עוד העם יושב אים ויוקם ריש קשר של רשעים' שלא להתענות בת' באב' כיוון שביטלוהו
אשתקד' וכסביבות אוויר ועיר יאה וולתם היו יוחכים לבעלו' ואף שכתבו להם חכמי ורבני אוויר' ובגורת נש' ש'
לא שמו לב אליהם' והוצרכו לאיים עליהם בכמה אווים וגוויים' וזו קשה וין הראשונה יהמורה על דע לב ההמון שכתבו להם
אליהם אדשים' ולעשות תורה מדשה שהיה רגום' ולא לדבר אחר' כי תחלתם באונם הטעות' וכוסם כרגון כתבנו למרוד בה'
ובתורתנו' וזה טופס הכתב שלמו חכמי ורבני אוו' קיר' לכל כביבותיהם' ומועתק והתורף' ויוקוים מוהרב כוזה דר' מייס
ביכניסתי' שהוא ג' טעה בתפלה באוונה וו' והוסם לרב ע'י' שבת' א' צ' כי בכח הודיע' וסילק להסכם הדיין כוונה דר'
אחרן לפס' פ' ויהדכנות' לפי שהיה מוכד לו ימיוות' הרב כונו' הר' יוסף איסקאפה' ככ' ז' לעיל' :
טופס הכתב שנשלח מאווי' ר' לסביבות ערים' עם כתב חכמי קוסטאמינא הנשלח אליהם ג' ב' וז'ל

האנשים הנגשים אל ה' דע קדש ברוכי ה' ששים ושוחים לעשות רגון קונם הנה' הסק' ק' אשר בעיר יוא' יע' אל ועל
ראשיהם וקניהם ושטריהם ה' עליהם יתיו אכ' יר' :

אחרי דרישת שלומים יען אשתקד כולנו כאלן טעמו' פיוס ט' בא' עשימו אותו יום חשתה ושוחה' כסמכונו על וושעת
קנה הרגון כ' תנו' העו' תי' אשר מס עמו לכיאי' ואכמוו חכמוהו לכיאי' אות שוחה' דיבר בו' וכי עתה ידענו שהכל
שקר וכזב' בראותנו כל היעודים שיעד' אין גם אחד שכתקיים' וכל הקנין שנתן' מלפני עברו' ודמו על פניו יחלוק' גם בא'
כתבמרדכי קוסטאמינא ה' שיערם' שהאיש הלוה מונא שקרן בדבריו' דפתרן אהרדי' והאוח שנתן לאתקיים' וזה גופס'
כתב הבא ורבני קוסטאמינא יע' א' :

אִשְׂרָי רבדרי תופשי התורה - שלמוי אחווי ישראל החכמים השלמים העומדים על הדין בעיר ואם בישראל אוזייר יע"א : ועל מוכהן ה' ואור הגדול הרב המובהק כמנה"ר חיים ביכנישתי כ"ו : ה' נבואת יגן עליהם ויכעלם ויכסאם כל ימי עולם אבי"ר : שלום אין קץ על כבוד תפארתם - הכה שפתינו הם היודברים על אודות קול שאין ענה באוזניו - כי יש קצת אכזבים בקרב מפקדי דמס - אשר הם עדיין הולכים אחרי שא"ל להאזין בדברי רוח - ומוסכים עמם ואחרים עמם - כי לאו כל שעתא ומעתא מתקדים שיא"ל אשר על כן אתם חרי ישראל - לכם דבר המוספט - להרים עכשול ודרך העם - ולייכר בטעמים ועקרבים - את הסרבים המאכזם לשווע - כי דבר האיש אשר היו בטוחים עליו - א"ר כינה את עיניו בשם נביא נת"ן העו"ת - הלאו א"ת לעיר איש"הגלה - אכזבים יודעי דעת וזכירי מדע - לתקרו ולדרשו - ונמוא מוכסם בדבריו דמתרן אהדדי והא"ת אשר נתן להם שוא ודבר כוזב - וקבל עליו בשבועה - שלא לדבר עוד בדבר הזה - ולהרקיב כורר - מאכזריוכולי"ב ימים - והסג כי אכזמו פה - קודם הכל - לא שמו לב לדבריו - ופרסמו אותנו בתוך קהלו הקדוש - כי בקר בפיו - ויעולם לא ידבר ה' בו שלילה ואם - והרסקו אותו עגבולו - אשר על כן - עלינו תלבי איפרכי דמיירי דא' להודיר את העם ע"י - תמות וידידים וכל שדקיי דמיתו למעבד - להודיע לנו מי הם ראשי הפע"ר - ואכזמו בשלל אחרים להביאם פה בכללי ברול - ולמוסג דקין הרודסים - כי כפסם הם עושים - ושלום על ישראל - כלם החותמים בקוסטאכטיא בשנת ה'תש"ב - ע"ע בטוב עדיין ושלום - והרבינים שבאים על הסתום : יום טוב בכמנה"ר מכניה בן יקר ס"ט : ושה ביכנישתי : יוסף הכהן : יוסף בן שאכ"ו : כ"ב נבואת הדר שמואל ולה"ה : יוסף קצבים"ע : אליעזר הלוי : משה ברודו : אברהם ברודו : שמואל קשמו ס"ט : ע"כ נוסח כתב הרבנים ה"י :

ואנחנו על זאת תהינו מן הראשונות - ולפני בוראנו אנו שופכים ציפה - אשר נואלנו ואשר שטאלנו - לדבר השו"ש יסלם ה' כי סוגנים היינו יכולי הא"י וזולו - ועתה שמוע שמועו עדיין נוצח ביניכם וחיזוקים באזנכם זאת - והם מוזמנים לנס ט' באב - לעשות בו כדת אשתקד - ואתם וקבקים להסוף על שטאתכם פסע ח"ו - האיש א' יטאל ועל כל העדה יקפו - כי כל ישראל ערכים זה לזה - ועל כן באלו להסיר הנוכחול - ונורוים בגורת נח"ש על כל איש ואשה אשר בשם ישראל יכונה - המזוינים מן הדין להתענות - ביום ט' באב - יעטבוו הסמושה עינייה המזוינים בו - ויתנהגו בו אצל כבד - כאשר גזרו רבותינו ז"ל - וזהו כן אכזמו ואכזבתינו - וכל איש אשר ימרה את פינו - יולכד היותו עובר על גזרת חכמים ונזרתנו - והודיעונו כא"י הם ואכזמו כאלן מושים להנקם מהם - הן לשרושי הן לעמו ככסין ולאכזרין על ידינו ועל ידי רבני וגבירי קוסטאכטיא השם ישורם ושמוע לנו ישכון בטח ושאכן - החותמים בכפר בוכ"גאר באש"י של פה העירה אוזייר"ר - כבדר ויכרך אתכם :

ובשנת ושבו"ערה טובה לפ"ק ושלום : הנעיר חיים בכמנה"ר ישראל ביכנישתי : דניאל בכמנה"ר שמואל זל"ה : חיים ראיו ס"ט : שלום הלוי : בנימין בכמנה"ר יהודא רודיט"ס"ט : עופם והחרישה לכסיפה עם הפתימות שועתק ויהתקף אותם באות תיבה בתיבה מוויני : הנעיר חיים בכמו"הדר ישראל ביכנישתי ס"ט ע"כ :

יידע כל איש ישראל כי בכל אפרי"ק או רובה התקינו עמום לבטל יום ט' באב - וקצתם ביעלוהו בפועל - ואין עליהם כ"כ אשם - כי היות עושים על דבר משיח ונביאם ועל מועשה שטמו בשנה שטברה כא"י מיר ונלילותיה בא"י ביוסוכיאה וזולתם ונלילות בוד"ן אף לא כודע להן מהצרת דת - ולכן בבארבריא טראכבלים וארלי ובלאי שקיבלו שמועת ההמרה אנב שיטתא - ולא היתה אצלם ההמרה ודאית כי אם בספק - התענו בט' באב - אבל לא כהגו דין כל ה' עינייה - שבעלו סנדליהם ונס לא קראו קנות כוכבה - עד ששמוע האמת ויחזינו - אך עיר ארוא"קוס ואם"כ"י שהיו רחוקים - ולא שמועה אצלם שמועת ההמרה כיון ששמועה בא"י - בשבוע שחל להיות בו ט' באב עשו אותנו יום חשתה ושטמה - וכן בעשרה באב ליל משיפת הדיבל - ונמוא שאכלו בט' ועשירי - והמכונים קצתם הסכימו וקצתם לא הסכימו והמכוינים המכו על חתימות חכמים אחרים המקיימים שכולם הסכימו לבטלו - כיון מכוי אר"י וזולתם - וזל"ה ה' שהיה לנו בגילה קלוגו בהמרתו - אם היה גזר עליהם ענינים אחרים אשר לא בתורתנו ואף לחלל שבת - היו עושים - וביועט מעט בשאט כפסם היה יורגסם מלהסתפח בנקלת קבלת אכזבתינו - והראים שאף אשר הוורתו - היו רוב ההיוון כפתים אחריו - ואחר נביאי השקר יש"ו :

ועל הכל יגדל התימה על קצת אכזבי אוטרדס יע"א - שאף אשר ההמרה - היו וזמנינים רובם ככולם - כי אם קצת מושר אראשי העם - כי אחים ההיוון כעו אחריו רבם האנהיגם - ואחר בוא הכתבים הכ"ז לעיל - במקום שהיה להם לתהות

על הראשונות כמו שפירושי אחריו ולעשות תשובה ועולה והראשונה הנשנית לכמה חובות ולעשות תיקון יפה תואר
והתיקון הראשון והביא לידי קלקול ובעשר החובות י"ז כמו שעשה הרב כיוון שהרי חיים ביביביבית כל אשר יהיה טוב ודי
אחת ונכחתי כ"כ כמה סעופין תעניות וכמה תיקונים בעד קלקולו והנשנו אחר הכל ויהי רץ אחר כ"ז שבור ונארי
בזולת שלא שרפו נסים וקטנים וכל כעשר מדעת ואדרבא ארזי אינסטרס והנדרים אפריהם עמדו באחזקתם וכל מה
שבתקן על אותה כונה ופניה של שבת אי צב"י כדי לזכות ולראות בטובו רצו להחזיק ולקיימה כדי שלא תהיה להם בוסה
ובלימה ובעטת של חסידות באו למד יודעת טוב אל תקרי רע ואף אם התורה אינה אין בכך כלום ולכן היו מחזיקים
בקצת ענינים אשר לא נהנו מחודם וכמו שתיקנו כ"ג למד ברכת הכהנים בכל שבת מיום באו שמועות שבת אי צב"י הרעט
ומחזיקים לכן לא נהנו לאחזה כי אם ביימים טובים בלבד וכאשר פרכסי הק"ק ראו שבהמרת אדם השע אבדה תקוה רמז לזמנות
זכרו וכל הפעלה בשבילו כדי שלא ישאר להשיעם שורש ופנף אגלם ויום לכדי שלא יהיו נדרים אחריו בעניניו רצו לבטל כל
הפעלה המתלבלל לו זכות ועוד כדי שלא יזכרו בשתם כל פעם בלמוד שברכת הכהנים בתקנה באותו זמן שהיו טובים ולכן
בראה להם לחזור לתוכנם הראשון וכופם על היותו טורח כבוד ירוד והכחמים אחריו מנודה שחזיקו בה היא ואיכנסו כולם
עון הקין לל"ה יעל זה כשאלו כשאלתי מנבא א' על זה יתשובתי אלי תמצאה בספר תשובות שלי אל יעקב בשאלה ש"ח
עין סוף התורה נתינה כ"ד וכשתיע תשובתי ה"ל לאאטרס היעב קרה לאיום מהם לפי מילא אותה ת"ח א' והגיד
להם ריש מלך שספין מתכה ולא כולה ועל פיו סדרו תשובה ושומו הדברים בפיו וכתב הוא על שמו וכלם דברים כדושים
מסכתים בלתי השקף לפרטי פן י' ועל הכל אחר שאין הדברים אמת בשאלת השאלה כיען שלא כתקנה על אותה פניה
עוטיית אלא לשי שהרב מלהם ונא שבת הכופר ה"ן דין לאורם בכל שבת וגם אף אם כתקנה בשבילו אין בכך כלום שהרי
ר' יחזקאל רמון אף זכור אל כל כו' וגם יזכר כ"ח תיקון תשובת ונמשכו אפריהם אף לבהק כשהם דקוין ועל אותם הראיות
שבתאי לומר דין כביעולה נדמו עבירה רצו לה נחם חסדית ענחם הסך דברי ה'בלל ועל זה לא רציתי לאכר הנייר
בהם לפי שפיר יכתבם ויחד טוב היה להם לומר שאם הוא כפי השאלה ייפה היתה התשובה אף ששאלו לא כיוון אל האמת
ולא ינאז להורות כנגד תורה שבע"ס ומותר תשובתי להתלמד הכותב יתבררו ויתבלמו דברי הללו וכאשר תראה שם
האחר כך כתב לתלמודי ותיק והנן ה' דרומיין חייא בר' שהיו מתפארים קצת ת"ח אשר כפני ההדיומות כי דעת
דברי פסקי בשתי יודים וע' קטן שבת ק' מהם וראשי ומכיו הק"ק ומהניבוסה שידעו בתשובתי לה' ר' דוד דר
חיהק אדו ידעו טוב עשוי ולכן ה' דרומיין הכל הפניר כי לכתוב בפרטות ולהשיע עליהם ואף אם היה קטיל קמי באגוז
ובבילי דטויה כפי ענה כסיל באולתו פן יהיה חכם בעיניו וחורתי וכתבתי לה' ר' דוד דרומיין אדו והדברים היו מנועים
לאותם המחזיקים בידו וכל כך היתה שאת ההריונות עזי וחזית קאה לבעבור שלא יתפארו הועבדים ולאחזה כדי שלא
יזכר עם ושיעם וכביא שער יעידו ככה הודיע האוהב רדי אפריהם הטובים באחזקתם השלמה והחזיקו ככה לקיימה ולאחזה
ובפרט הכהנים הכופים כפיהם רובם ככולם החזיקים בנשיאות זכובא ואל האוינו להפירם של תשיעם אדרבא היו יחסיים
אותה לקיימו גדולה אשר גדלו הזלך ואשר שאפו על כל השרים ואם כתן ככף לכן על ראשו אוורים שהיו סימן גדולה ולא
סימן הירד ומפני זה קיימו עליהם לאחזה ונכנסו הם החזיקים וא' מהם גדלה כל כך חזקתו שכליל שבת קודש לאחד
ערכית שאוורים יגדל אלמים חי ושתבת ובחוקים ישלח לקן יהיה משתמ קרא בקול חוק ונפירה בעיניו על הטיבה לומר
שלא לקן ימים וזכרו ליל חש"ק כהדרילו בחוקם שיאזר אליהו הכביא יבוא אלינו אחר בא אלינו עם חלק יושבין דוד
ואכסי הועמד עמנו בהם ועבסום על זה לומר שאף אם היה כל א' מהם מחזיק לראו באישם זכביאם לחו כל כביימה לשמות
ולכחם או להסוף דבר קודש ועשה והיו סבורים שודעת רב הק"ק היו אומרים זה אבל הרב היגדל שלא דיבר עוהם כלום
וגם הוא נפד בהם ואחר מהם היה כל כך אדוק באונה עד ששיאף עמית לחתים כהיונו בספק כהונה כל ימינו ולא נמא
לחתיים ועכמו על אחרי כ"ן המותי שאלו לא לומר שהוא יישראל וכו' שנוכר לשל' באופן סימנם היו עוורים באחזקתם
הקדשם ויאה נבדו ידע על הופכרם אף עפ"ם והיהו שמים כלאן תמו חוק נגדס קיימה עד היום וכאשר כתבו לי
קצת יודים ארזי מעשה על אכאשן אף אדריכרם הרע כנני על שבתתי בספק דין הל' וכתבתי להרב מלהם לומר
למה תהיה שפאם כי כפר שלא הי' עוה זכאום ובעד ידע שכתבני תאובם לשואל כפי מה שכתבתי לי ומה אינו ככין ולא

יעב בעיני אדם ויבט בעיני אלהים :

יען שמועתי שכל מה שכתבתי עם היות שהם מודים שהוא אמת . אפילו הכי (לא) חזרו (לא) קצתם אל האמת . אך רבם פסק כדברה דר נגוז . שאף אם לא היו נקראים הכהנים . הם עובדים על מצות עשה . ויפרש איור להם שמצוה על ישראל לקרועם ולא כדמותם אקבלם כד יימרן לון . וכבר נודע מדברי אקבלום בכל מקום ומקבלים הם מרבתי . ועליהם יש לכוון וזה בא למקור הקבלה הפך המוסכם אין המוסקים יונם לא הכין דברי ה' דר נגוז בתקומו . אשר על זה כתבתי לתכמי ויביאיה לפי שמדע לי שגם הנהו שטרדם כתבו להם . והם השיבו אם הקבל או רובו מהכמיים לאמרה בכל שבת . מה טוב ומה נעים . ולא מיישיכן על מה שכתבתי באותו זמן . אבל לא היתה השאלה להם . מעין השאלה אלי . שהיתה דוקא לכונה ופניה מוטעית וכונת המעבדים היתה שלא ימסכו אשר הכהנת הרשעים ותקומוסה . ולכן השיבו כמי ויביאיה . שיתר טוב לאמרה . אבל לא כתנו לפינוי בגונת המעבדים . ועל זה הוצרכתי לברר להם . שבוה אין כאן מולק . אבל אם היתה השאלה מעין מה שנשאלה אלי . על כרחם נריך להשיב מה שהשכתי לענין דיכא . ובתפלה כתבתי תוכת מנולה . לאותם המורים הנראה הפך הקבלה . וקודם הנזעם לאמנה (וטובם הכתב הכל שכתב לתכמי ורבי ויביאיה תמוא אותה בספר התשובות בשאלה ע' א' דף ע"ו ע"כ ע"ט) והמנוחה ביום הגור זה יע"ש

וגם שאלה זאת שאלה לליוורנו . ע' האכס כיון הרר יצחק בהר אשר שם . ושאלה באופן אחר שאינה זריכה לישראל . ולא להשיב עליה . כאשר נראה מהאופן השאלה והתשובה . וזה כתב האכס כיון הרר יצחק הלוי כר' ז' :

ההבם השלם הדיין המזוין בר אריון ובר אבהן כיונה דר יעקב שפטרטס כר' ז' :

בר כתבי דמר באו לידי וסיכית איחור תשובתי עד עכשיו לא היתה רשלנות ק' ז' . כי אם נסבת שזה לי כונה ויוסם כהייתי ונמלתי מהנרון תולי כבד מאל . ותשם כמי מוכיה הקוות נכופות ותכופות זו לזו יעד שלא כשאר בי כח . עד שהלך בראשו שלם לי רכואה שלימה . ונולד זה גם אמי . לא היה רכובי להשיב תקף זמיר . אולי בין כך ובין כך . יבואו הפניות מאיזו ימיר וקיימו המנועה הראשונה שהעור הרעט שבת 'א' צ' י' ז' . שזה לבו ג' קדשים שלא באה שום ספירה . ומסכת העיבור גדול . שלקח הילך כל הפניות הערלים הנמלאים שם . ושלאם לקאנדי אה . ומסכת זה התאילו הפתאים המלאימים פשם אמת לדבר ברה של ה' ועל משיחו . ומורו לוור ששכ' תאי כבי י' ש' הוא המשיח האיויתי . ונחלק הפס לכמה כתות . כת אחת אמרת שלא המיר ושקר עמו בו . אלא מעשה שהיה כך היה . שהילך בראשו אותו חבון . וכשקו וסכ כתר מלכות בראשו . ונתיק ירוק כבתי שם על כובעו . והרואה חשב שהמיר . זו היא סברת ריקי המון גדול שכולם פלו' פירייה מנבדי איו שטרדם העויר היום בוויביאה . ומשם כתב כתבי עול ואון לכלים העומדים פה . מוורוכה בתבו כיון כיון ומוקיונות אחרים יבת שניה אמרת שאם באולי המיר שיש בדבר סוד עמוק . שהוא לידע נבוי הילך תורהו ויונאיו . כדי שלאחר כך כשתתקיים החלוקה בידו . יהיה בקי בכל עכסיס החלוקה . כת שליטת אמרת שבהמרת ים סודות אין מוספר . שזאת ה' היתה המרת . ליוה מנריך ליכנס תוך הקליפות כדי להכניעם . ולכן כתלכש בהם . וגדול שכולם הוא כה' דר רפאל ספינו . ובתוך ביתו מוקבץ קיבוץ גדול מוגלולי חבדי יפתק . ודורש או נוער להם כן :

ואני השיבותי להם . שאירע לו בההוא נמלא דבעא קרני . אודני דהו ליה נזיוו מייביה . שכבר הכניעוהו הקליפות וכתרבו עושה והיו לאחדים . גם הוא עשה מידים אור' ים לנלכו . צירי וילדה יבאו לשיבה . ואכי קראתי שמו סיר כפוט וככה ר' יצחק כהר גם הוא נהר אחריו . אבל הוא המכת הראשונה . כת רביעית שאם באולי המיר . שאינו הוא בעצמו אלא כל שלו . אבל הוא בעצמו עולה למימים ובעל מן העין . ובמחשבת איויתי דקי' ל' כרב . בטר שפעלם הן העין אסור . כת חמישית אמרת שלא המיר כי אם שפתי הוא יהודי . אלא שבענין מלך תוגרמה שהכניא בעלי זה כתבא על כך . ושלא הילך אחריו . ובין כך ובין כך השיבו לו ונכר גאליבולי . אלו ואלו דברי פתאים וסבלים . וכעת בתעוררו בעלי השקר לכבדו כתבים יחדש . שילך תוגרמה שם אותו לשי בראו . ושלא עם פתאים אלה איש לנלחיות פולוכיאה . לקיים נבואת שם' א' אשכבו שבעיה . מאור שמוא יקום כקמת הווי פולוכיאה . והעורים מעשה כל כך כהם ונפלאות אין מוספר . והמלאימים בתורת אמת . לא פנו אל רבנים ושטי כוב יודעים כאוזה שכל ויה שבת מואיומיר על דבר המורה . הוא אות . ובתבי קוסטאכניא ואגריכובולי לויביאיה קיימו הדבר . וזה כיון קדש ימים שבא כתב מוארם זוכה בספינה שבאה לכאן . ומעידה שממיר . אבל כשבו זה באו כתבים מנח איון

דרך טרא ב' אלים וזמן י"ב בירחאן וכל הכתוב לא יעור דומם כלל וז' אבירי מזה כלום וולת המעלים רפאל יוסף כתב
סבוב נקרא ריבד האור שהיה והוא מציב בארץ ומנבא לינו הוא ובניו בזה וזה היה סבה לתת פתרון מה לסכלים ולסבוב
למאור בא ונותם הספלה יוסף כה ר' יצחק כהר עזרס והשריפולי שלחן רך א' לכה ארון אם ישאו תענית בעשרה בטבת
ועלמו ויהיה שיעשו אותו יום ושתה ושמה למוסד במעשה כהן למדות פתנים בקרבם אכ"ר ר' ואני מנותן סתבא ספינה
מאיווירי וכתבו למע' כת' בדרכה כל מה שאידי באיוויר ועוד האעשה שהיה :

ומעין ברכת הכהנים יגיע ליהוי ליה למד שהיה מוטל על עשרתיו וכנסו כל חברי בעלי הישיבה לבקרני ובתוכם כה"ד
יצחק כהר י"ג וסבכוכי בהלכות וכונתם לבוא לדבר בענין ברכת הכהנים והיתה שללתי באופן זה סתם אם
איהו דבר טוב פסקנו לעשותו בטעות אם משגלן אותו אידתי לו אין חכמלן אותו אבל איני יודע היך הוא דבר טוב פסקנו
לעשותו בטעות או בילהילי הענין והוא איךו השאלה והתשובה שהשיבו פשיכמו שקודם הוא סללי כבר בשאו וכתבו בדבר
ישיבה והפסקו לדעת ארז שאין חכמלן ועתה הגדול שכנו והיחיד ללימקום לתמוסוואו יבקש ממני שאחוס על הדבר
אידתי לו היותן עד שארש תשלמי ואלך לטיבה וסס אף נוס' וישן ויאחד לי מהדבר יחזן ולית דין נרין בשם כדי להשקוט
היחלוקת והשריפולי לפתום יודי וארכובותי דא לרא נקשן עשיתו האולסה אף כ' בא לדי בתב מעכ' תי וככר כתב אשר
כתבו וכתב אף להשיב :

איברא דלע' ד' לא כהן למחות בידם לבטל החדש והאמר סכבר שהחילו לאחזה דל' כע' אפילו לואן דלע' א' ר' ומוס
שהעתיק לשמו הכ' כס' קב' שדכל שלא קראו הכהנים אינם עובדים כלל אפילו הכי וזו דבי ומכרי ברכת הכהנים
ועקיינו ב' ח' ע' שאין הדבר תלו בידם דאזר לם בתיב ומתנונין כד ימרון לקוים ע' נרין ק' הקבל לעשות באופן
שיבו הכהנים לקיים האמות שוליות בס' מאחד שאין לקבל כל כך טורח וימדות טוב אל תקרי דע :

דבר וזו חזון ומנינו שיעור לעשות קת איסור כדי להגיל חבירו ועשות איסור דב' זכר דם' ל' בספק ככל מערבין דכיתא
ליה לאכר דליעבר איסורא קלילא דהיינו לתרום שלא יין העוקף ואלא לעבד ע' ה' איסורא רב' דהיינו לאכול
פכלים וק' כותיה ביה מהכריע הוא בעיניו ע' יוכן פסק הרוב כס' מהלכות מעשר
ולא בלבד התינו איסורא קלילא להגיל והאיסורא רבה כי אגבם להביאו לבי קיום מנות
יעה' כדאיתא בספק תמיד נסחם שמקריב הכהן קרבנות ומאסרי כפרה אשר מקיטת
התמיד כדי שיוכלו לאכול פסחיהם לערב אע"ג דקעבר הכהן אעשה דהשליש דכתוב

עליה חלבי הגלמים ויפסד לה רבא התם עליה השלם כל הקרבנות בולם וכדכיתא התם שאין לך דבר מאוחר לתמיד של בין
הערכים אלא קרבן פסח אש' שדי ליה לא נרין קרבו מאסרי כפרה כדי שיוכל לאכול פסחיהן וכספק השולל אורכין ומעשה
בר' אליעזר שכנס כה' כולא מאס' עשה ושארר עברו והש' ליעשה אע"ג דקי' ל' בשואל' דאזר העוסר עבדו עובר
בעשה דלעולם כהס' תעבדו ומונה שאבי' בדיחמי התם כדיתבינן מינה לשואל' ע"ש' וכפסד האשה דפסחים פלה היא
דיתן כוסין את רבו ועשה אותו בן חורק בן' הקזו הנוספות כ' מההיא דשואל' ומעשה דמוס' שאבי' דהיינו לא תהו כראה
כו' וכספק היחא תפולן תביא כהן שעלתה בו יבלת' סכבר ותכה לו בשיניו ואש' ג' דהוא שבות :

דה קין שהיה לפנות איסורא כדי שיוכל עבדו כ' ש' סכא כד' ד' דלא תביא דאין כאן חשש איסור אלא ארברא קבלת
ברכה סבד' א' שרתי לרזק עמון ולגרום שקיימו הכהנים מנות כ' ש' שאין כאן טורח וזה אפילו לכתלה כ' ש'
שכשו סכבר התינו לכהן שאין ראוי לבעול ואש' פי' איסור היכנסה היה למומות שקר ומוס' אין בכך כלום דלא נרעו
ימוניה שלא לשה' וד' ל' כרא' כע' לעולם יש אוק ב' שמתוך שלא לשמה בא לשמה וסכא נמי באורך ימים ושתבך הדבר חלכם
מאורו הדואים שבעבור הברכה עמה הם העושים כמו שמוס' אביו הוצרכ' לברך ברכת הכהנים משבת לשבת ועוד סכבר
הורה אן ק"ה הכ' שנתה על מור' ומלן שבת לקיים המנהג של מקומוס ומשך כחם של בני ארץ ישראל ומנרים שמוס' אים
בביהם בכל יום עב' וכל אלו האריות סכבר נהנו בכל דבריהם כמו הרק ואלא חמי' שמוס' של סכ' א' צ' י' ו' כיוס
מלקבל סברות ומגברתם לכהנים לקיים ב' ח' ע' וכדאזר ר' ע' לזמן פ' ר' מיעשה כע' וכו' ועשי' שאלו מוס' אכבר אמונתם
אש' עשי' שהכרה בעיני שמה ועשה ממה לתנה כהפכה שהעשי' נקטן למוס' והיך והו לעמשו סלכ' לישעלה ככונתם

שֶׁכֶּסֶד יֵצֵא וְהַפְּכָה לְאוֹרָה וּבְקַטְכָה יִתְלַכֵּן. אֲכָל לֹוֹכֵלִים בָּעַם. יוֹדֵעֵי הַתּוֹרָה וּמַשְׁכִּילֵיהֶם. הַדְּרָבָה בְּשִׁמּוּעָה וּנְתוּמָה לְמַתְקָהּ
הַפְּכָה. וְזָכְרוּ לָהּ בְּרוּךְ אַתָּה ה' הַמְקַדֵּשׁ שְׁמֶךָ בְּרַב־בַּיִת בְּשֵׁלֶם לְאוֹתוֹרְשֶׁת עַמּוּנוֹ כְּרִאֲשׁוֹ. וְכִּהְיִינוּ דְבָרֶיךָ רַ"ל הַאֲמִירִים בְּהַגְבֹּהַ
אֵת הַעַם בְּחַזְקַת יוֹתֵמוֹ אִין לֹו סַלְקָ לַעֲוֹנוֹ. זֶה וְזֶה מְנַהֵל לִי בְּזֶה הַעֲשִׂין. וְלֹא רִאֲתִי לְהֶאֱרִיךְ בְּזֶה יוֹתֵר. דְּמַלְתָּ דְלֹא זָרִיבָא הֵיאֵךְ
מִפְּנֵי סָקָן אֲשֶׁר טָרְדַם הַקּוֹנֵן. בְּזִכְרֹהּ וְלֹא רָכַן מִמֶּנּוּ. וְכֵן הֵרָאָה לִי כְּתָב כִּינּוֹ הַדָּר יִצְחָק כֹּהֵן :

וְנַחֲזוֹר לְפָנֵינוּ מַלְכֵי הַכְּרֹאָה בְּעִינֵינוּ. מִזֶּה הַשְּׁמֹת לְכַוּנָת שְׂהִיָּה. מִפְּנֵי שְׂפָתַי בְּנִימֵי הַבָּאִים. טוֹבֵא אֲמִין מְזִוֵּרָה. הַטְּפִים לְהֵאֲמִין
קַדְשֵׁם. וְיוֹסְפִים פְּלִיאֵי כְּפֻלֹת עֲשֵׂהָ וּפְסִימָם. וְלֹא אֲחַל מְלַהֲבִיד. לֵב ת' א' מִהֶם לְבַד שְׂבָא בְּכַתֵּב מִזֵּא אֲמִין. מִיִּיד
שְׁמֹד שְׂבַת ת' א' כִּי לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ. כִּפֵּל עַל כִּפּוֹ אֲרָהֵה וְהַטְּחֹה לְשַׁבַּת א' י' כִּי. וְיִזְוּ עֲלֵינוּ לְהוֹלִיכֵנו לְמִדְרָךְ. וְהִכִּין לֹו מִלְּבוֹשׁ מַדְם
לְהַלְבִּישׁוֹ אֲחֵרֵי גִּיתָו וְהַמְדִרְךָ. וְכֹאשֶׁר יֵצֵא נִקְדָּנוּ עֲלֵינוּ כְּמוֹ שְׁלֵמִים אֲלֵךְ אִישׁ לְרֵאֲוֵתוֹ. וְהֵנָּה הַכְּנִים יִידוּ בְּכִיפֵם וְהוֹיֵא כֹהֵם
מִעֲטֻפֹת וְזֶה וּזְרָק לְפָנֵינוּ. עַם הַיּוֹת שְׂלֵא הִיָּה כְּלוֹם בְּכִיפֵנוּ. וְלִקְחוּ כָל כֶּךְ. זֶה־בַּשְּׁלֵמִים אֲלֵךְ אִישׁ עַד־שְׂלֵא יִכְלוּ שְׂאֵת. וְהוֹדְכֵנו
לְסִכּוֹר בְּהַיּוֹת לְהוֹלִיכֵם לְבִתֵּיהֶם. וְשֵׁלֵא בְּזֶה הַאֲמִינוּ הַסְּכֵלִים וְסוּחֵנוּ. וְהִיוּ מְפָרְשִׁים וְהוֹלֵנוּ. וְאִנִּי וְיִתְלוּזֵן עֲלֵיהֶם. וְג' כ' בָּאוּ
כְּתִיבִים וְעִקְוֹת אֲחֵרִים כְּסִים וּכְפֻלֹת אִין מְכַסֵּה. וְהַדְּרָב הוֹלֵךְ וְגַדֵּל כְּתֻמָּה :

וְנִמְרָה שְׂכַתֵּב לִי כ' ת' שְׂלֵא אֲרָהֵה הַסְּכָה עַל בְּרַכַּת כְּהִנִּים כְּעִקְוֹתֵינוּ. וּבְפִרְט לְהַרְדּוֹף כִּינּוֹ הַדָּר יִצְחָק כֹּהֵן. וְהוּא יִגְדֹלֵי הַמִּאֲמִינֵי
וְעִידִין הוּא מִאֲמִין שְׂמֹלְךָ תוֹנֵדְרָף עַם כְּתֵר מִלְּבוֹשׁ בְּרִאֲשׁוֹ שֶׁל הַמְּזִוֵּר. וְאִם כּוֹנֵת בִּיאֲתָנוּ לְכֹאֵן הִיָּתָה לְהַיּוֹת לְרֹאשׁ וְלַהֲדוֹת
וְלִדְרוֹשׁ. לְשׂוֹף סָקָד שְׂמֹר :

**בְּרוּךְ ה' כִּי שְׁפִילֵי מַסְדֵּר לְנוֹ. הַיּוֹם יוֹסֵד כ' ב' לְשַׁבַּע בָּהֵה סְפִיכָה עֲוִאֲמִיר וְיִוֵּנְכֵנו כִּי כָל הַמִּאֲמִינִים כְּשׁוֹלֵי קִדְרָה. וְחַמְסֵת
סְקִינּוֹ כָל הַקּוֹדֵשׁ שְׂבָחֵתָהּ שְׁהִיִּיר הוּא וְהוֹכַחְתָּ אֲשֶׁתָּהּ. וְזֶה דְבַר שְׁפִטֵי. וְאוֹכֵל כְּפֻלֹת וְטִרְפוֹת שְׂלֵא לְתִיבּוֹן. וְכִקְרָא
שְׁמוֹ מִחֵי יִיד אֲכָב דִּי. כְּמֹעַס וְיִתְעַנְכוּ הַאֲנָשִׁים וְיִזְכּוּ אִישׁ לְדַרְכּוֹ. וְכִי יִתֵּן בְּהַרְפֹּאֵה כֵה רִי יִצְחָק כֹּהֵן. וְזִאֲלֵתִי לֹו הֵיאֵךְ הִיא
הַעֲטָה שֶׁל מוֹשֶׁה יִכְלִיף דְּוֹרְדֵנוּ אוֹ יִכְלִיף דְּמִלְּפִי. וְכִבְרָא שְׂאִישׁ פְּתִי וּכְפֵל שְׂמֹר כֵה רִי וְעֵה פְּטִימִיר. וְהוּא הִיָּה מִמְּבַרֵּי שְׂבַת אִישׁ
זכ' סֵד יִמְקַדְמֵךְ דְּלֹא זֶה לֹו י' ס' מִהֶם כְּאֶשֶׁר דְּרַפְּוֵנוּ בְּאֲמִינֵנוּ. וְהוֹהָה גַם הוּא יִזְכֵּה רַבֵּה עַם מוֹשֶׁה. וְכַעֲשִׂיו כְּכּוֹף הַשְּׁמוּעוֹת
שְׂהִיָּה מוֹשֶׁה. עַם לְדָרְךָ פְּעִינֵנוּ וְלֵךְ לֹו לְאֲמִינֵנוּ. וְנִזְכָּנוּ שְׁהִיִּיר. כְּתָב לְכֹאֵן וְג' ל' ג' אֵלֵי כְּתָב מוֹשֶׁה. וְיִדִּיר קִירוֹת לְבִי אִין סָלֵה
חֹלִי. גְּדוֹל לְפִי הַכְּרֹאָה. אֲכָל אִישׁ שׁוֹלֵי כָל כֶּךְ בְּכַד. שְׂבַח הַרֵה יִרְפָּא וְיִגְלֵה הַאֲוִיר. וְכֵן כְּתָב לֹו הַרְפֹּאֵה שְׁלוֹ (ר' ל' ט' ז' צְבֻעָה)
וְכִי הַפֵּת אִישׁ עִידִין יֵשׁ לְהַם תְּקוּהָ. אֲכָל כְּכֻלִּים אֲלִמּוּם לֹא יִכְלוּ לְכַבּוֹת. וְזֶה כְּכּוֹד עַלֵנוּ כְּכֹאֵה־יִכְלֵה כְּתִיבִים שְׂכַתְּנוּ מִקְדְּמֵת
דְּנֵא. לְהוֹדִיר לְעַם שִׂיאִינֵנוּ. כֹּהֵם הִיוּ לְהַהֲבֵת הַמְּזִוֵּר. כְּמוֹ שְׂאֲכַתּוֹב לְמַעַב ת' כְּעַם אֲחֵרֵת. וְעַתָּה לֹא אוֹכֵל לְהֶאֱרִיךְ יוֹתֵר מִכְּבוֹת
פְּרָלוֹת הַמֶּלֶךְ. וְגַם לְהַהֲבֵת הַקִּינּוֹר לְסַבַּת רַבֵּה הוֹהֲלֵה־שֶׁל הַכְּתִיבִים. וּבְכַעֲשׁ אֲחֵרֵת אֲכַתּוֹב. לֵב ת' בְּאֲרוּכָה. וְזִאֲלֵה מֵאֲתוֹת ית'
יִתְהַד יִתְסֵה וְעַשְׂהוּ לְשִׁלּוֹם הַנּוֹאֵל הַאֲמִינֵי. וְכִינּוֹתוֹ תוֹהֵה יְהוֹה וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכּוּן לְבַטֵּחַ. וְיִרְאָנוּ כְּקִמוֹת מִאֲמִינֵנוּ. וּמֵאֲוִיתוֹ רַשַׁע
בְּסַבֵּכָה כְּהַיּוֹת לְשִׂרְאֵל. בְּאִיבּוֹד וּמוֹן בְּכַעֲשׁ מִתְקוּמָהּ וְכֹאֵה רַבּוֹת. כֹּאֵם הַקּוֹתֵם פֶּה לְיוֹרְנֵי ע' א' בְּהַדָּר שֶׁלֵם יִשְׁלַם הַמְּזִוֵּבֵיר
אֵת הַבְּעֵרָה. הַעֲשִׂיר יוֹכֵף הַלֵּוִים ט' ע' ב' :**

קוֹר וְכַתְּבֵנוּ לִי עַם אֲחֵרֵת. כְּכּוֹדֵר עִידִין לֹא הַנְּיֵה אֲנִרְתָּה הַרְשָׁעוֹה לִידֵי. וְאִנִּי לֹא הַשְׁבַּחְתִּיו תִּכְף עֲלֵיהֶם. וְזֹאת תְּשׁוּבַתִּי אֲלֵיךְ
בְּשִׁבּוֹעַ שְׂהִיָּה לִידֵי הַאֲנִרְתָּה הַטְּכִית. וְז' ל' לְקַחְסֵם הַנֶּלֶם כְּמוֹ הַדָּר יוֹכֵף הַלֵּוִי כִד' ז' לְעִיר לְיוֹרְנֵי ע' א' :

כְּתִיבָה תוֹהֵה כְּכּוֹה מוֹכֵל פֵּלֵת יִגְלִיף אֲבֻעוֹתֶיךָ קְבֵלְתִי בְּמוֹהָ. לְהַיּוֹתוֹ בְּכַעֲשׁ הַבְּרִיאוֹת. בַּם אֲכִכִּי וְבוֹתִי תוֹלִינוּ וְהִיָּינוּ כֹא'
הַאֲדָם הַמּוֹטֵל עַל עַרְשׁ דְּוִי. וּבְפִרְט כּוֹת בְּתִי מוֹכ' ת'. אֲשֶׁר הַנְּיֵה לְעַעֲרִי שְׁאוֹן בְּשׁוֹלֵי הַפְּרִילֵה זִיֵּהָ. אֲשֶׁר הַמְּשִׁךְ
רֹאֲוִתֵהָ כְּמוֹ ג' יוֹסִים לֹא רִתְהָ אֲוִיר. וְאֵל כ' בְּשֵׁלֹו כְּקוֹת הַרְגָּמוֹת יִהְיֶה רֹבּוֹאִים כְּתִיאֲשׁוּ מִחֵהָ עַד שְׁהִיָּה מוֹשְׁלֵת כְּעַן יֵשׁ וְכַעֲשׁ
עַל פְּנֵי הַאֲדָמָה. וְאֵל כ' רִתְהָ ה' אֵת עֲנִי וְחִתּוֹן נְרַשֵׁה וְז' הַרְוִיחָ לֵם. וְהַרְוִיחָתָ בְּאֲרֻבוֹת כְּפִתָּנוּ. וְלִמְאֵר כ' בְּשִׁבּוֹעַת שְׂמֹדָה עַל
גְּרִיָּה. יִתְקִי וְהִי. כְּכֹאֲרֻנָה ת' ל'. אֲשֶׁר עַל כָּן אֲחִרּוּ כְּעוֹנֵי מְרַבּוֹת תְּשׁוּבָתוֹת יִעַד עֲכָשִׂיו :

מְעִינִין הַרְשַׁע הַמְּזִוֵּר יֵשׁ ז'. כְּכֵד בָּאוּ כְּתִיבִים מִאֲמִינֵנוּ וְנִזְכְּרִים וְיוֹקֵי יוֹשִׁים אֵת הַכֵּל. וְיוֹתֵר רִימּוּהָ שְׂבָא בְּכַתֵּב כ' ת' וְשׁוֹרִים
וְיִגִּידִים. וְעַל הַכְּנִים סָקָד וְכִזְבוּ וְהַתְּלוּ יוֹאֵל אֲחֵרֵךְ וְעֵשִׂית. וְלֹא אֲחַבֵּד הַכִּיִּיר וְהוֹן. לֹא הַעֲלִיתִם כְּכַתְּבֵי. וְעוֹד
שְׂדֵעֵתִי מִכּוֹהֵה שִׁיבָאוּ לִי מוֹכ' ת' מוֹקוּסֵם אֲחֵר וְאֲחֻמְטָרְדֵם וּוְלָתָה. וְבוֹן הוּה נְשׁוּטָה מְכִי הַרְפּוּהָ. אֲשֶׁר רְפָאוּ מְרַעֲמֵי עַל
קַלְהֵי הַרְפּוּאֵה כֵה דִרִי יִצְחָק כֹּהֵן. וְגַם כְּכֹאֵן הַמְּזִוֵּבֵיר וְכֹאֵה מְטָרְדֵם כְּתִלִּים שׁוֹלֵי כְּכַעֲשׁ. לֹא דְרַשׁוּ אֵת ה' וְיִכְלוּ אֵל הַרְפּוּאִים
כֵה דִרֵךְ

בדין מוסאפיא וחבריו ופוזבוס נ"כ על רופא אשר שבא יומור • ובכמות התבונה היתה לו קצת ידיעה • אשר היה מקיים
 משקות הרע • באופן שכולם היו רופאי אליל • ואם רפואתם לנופות • היא כמו רפואתם לכפפות החמוטות באמונה זו • אין
 בה נחום רפואה • אבל יש בה נחום דרכי האומרי • וזה דבר נותניה • כי עזבו דרך התפלאותם לגמרי • ונחם להם דרך אמונה
 מקולקלת • מה שלא נהגו ומקדם זה • בדברים שאמונתם הכרחית • ועל דבריו • על למות אמונים • לעשות נחם פירושים • מה שלא
 היתה כוננת אליהם • והכל כדי לקרב הדברים אל כלם הותפלספ • וכל מה שמצאו מקדם • הסכלו עכשיו • ויוכיחו הכונה •
 עדיין לא הורו פני הלאש • אך עיה וישל להם • כי אם להרבות קלון • וארבה יותר מדאי • עם אריות האון • יותר טוב היה להם
 לקצר ולעלות ולתלות סודתם באחרים • הועשים אותם בכתבים • ולא להחזיק עדיין בטעותם • שתלמו היה באולם המגילה
 ועכשיו טובו ברזון הודון • ומתוקים את בתי הכ"לם בעפר תימום • וסומוכים אותם בארו • כות היו טה • והבנין אשר בנו
 בעטי טפל • נופל ומילוי וכל קירותיו ככנעה נופל • ואסור לעבור תחתם מפני הכבדה • והסטן מקטרן עליהם ומזרי עומם •
 אשר על כן אפי אומר מה הם ולכמות האלהות • די להם בזכות הטבע אם דעוה • כמותכות • לידע מוני החולים ואיכותם
 אם מן השמים ועורום • ולא יעבד עליהם עון האלה • להעלים וזהם הכבדה המביאה לידי חולי • או ככה המביאה לידי ימים
 ומעשמו יתלמדו לעתיד • ואל יתחמו יותר מדאי •

ובענין

זכרת כהנים ושאלת השואל בשיבתכם • ותזכותם הייתי קורא • ולפעמים כותמיה • ולפעמים כמביל • ולפעמים
 כמתקף • ולא אוכל לקום מהרזים לקנטר שלא לכונת האמת • הודרכים בערמה כדי להשיג מנוקסם ומעשיהת
 ההגון בתשובתם • אשר אינם יוכיחים ולא וקולתים באופן השאלה ותשובתה • כמביל • שלא ראיתי בה שום דבר חדש • שצריך
 לשאל ולא להשיב עליו • ובנותמיה על כ"ת בתשובתו • באחרו דאין למחות כיד הומוזיקים בעושי מונה • והערות עניו להביא
 ראיות לקיימה בדם • כי מהיות טוב אל תקרי רע • האם על קיומה היבא דאפשר היתה השאלה • זה כל איש ישראל יודע • כי כל
 המתפלל לזכות ולאכות בשום מונה • הנה שכרו אתו וקובה עליו בלקם ולאפש אתר קיום המונות • אך השאלה היתה היבא
 דאיבא דבר המעבד • אם בטולה יותר טוב • או אם בטולה גד כדוד עברה • ועל זה היתה התשובה דאין בטולה כדוד עברה
 ורואה אפי דעת המעבדים אם היא כאשר בא בשאלה • שכונתם להסבית • יאכזש וכרם של הוועטים והטעות • שלא יעשבו אחריו
 גם י לחם ליסולקת שאין לך דבר שמווד בפניה • ונ"כ יושם כבוד זכור לעמוד במונהם הראשון שהוקבע כהלכה • ולא
 במונהם זה החדש הבא בווי ונקלה • ואף אם היה כדוד עברה • הייתי מוכים לבטלה • גדולה עברה להמה של מונה • ופושין
 איסור קל כדי להנצל מאיסור חמור • וזה דבר פשוט ואין צריך ראיה • וכמו שהיה • ב"ת כי רובא בראיותיו • ותבא ושייר כוזה
 וכמה • ותמתי ביותר דהביא ראיה להתור • שהיכל הראיות שהביא • לא שייכי על קיומה היבא דאפשר • דזה פטוע • אלא על
 בטולה כדי להנצל מאיסור חמור • ואף אם היה בטולה בקום עשה • מוכ"ש בטול ואל תעשה • דיכולים לבטלה לגמרי • וראה בראיה
 ראשונה דניסא ליה לחבר לתרום שלא מן הווקף • דהני איסור קל • ולא ליעבד ע"ה איסורא רב • לאכול רבלי • ונ"כ שהכהן
 חקריב קרבנות מוסרי כפרה אשר שמיטת המייד • ועבר אעשה דהשלימה • כדי שיכולו לאכול פסטיהן לערב • דהני מונה רבם
 ויובטלין מונה עשה דוהתחלתם אותם • בטביל מונה גדולה וימנה • להשלים לעמה • וכמו שאמר הר"ן • ע"ש וכן כולם • וכבא
 כיוי כ"ד ופסלין מונת עשה בטול ואל תעשה • בעבור אחרת גדולה עונה • וכל הנהו טעמי דלעיל כמו בבא בשאלה • אבל
 היבא דאפשר וכל הקהל או רובו מוכימים לאחיה • בזה לא דיבר שום חדש • ומיכ"ת הוה ליה לפליג וליתי • כמו שפולחני אפי
 בתשובה • באומרי הני הוא זה אשר קמיה בעיניו זכרת כהנים קלה • וני הוא אשר יספון לתקמה מעלינו • וכל היבא דאפשר
 לאחיה ככל יום מה טוב ומה נעים • אך אם כפי שאלת השואל שיש דעות חלוקות וכונות • יש לחום לדעת המעבדים • וב"ת הורדך
 להביא ראיה לדבר מונה דאין לעשות בידם • גא איירכא לב"ת בהאי • להיות קטיל קני באגוה ולטמון קיומה טמיכה • והיה
 לך דקדק בפסקי ולפנות מונו עיקר • כמו שהיה עושה רבו ומורד השכם השלם רבו הוובה וכלל כוזה • דר יעקב הלוי כ"ע
 כאשר היה רואה פסקי קן דביני מונות קן • דביני גטין וקידושין • וכ"ש בדברים אשר כל איש ישראל ידע דקיום מ"ע חובה על
 כל ישראל לקיימה היבא דאפשר • ומה שהיה לך לומר וגדולה מווי • הוא דלא מעביד דמעטלין מ"ע או עושין איסור לכתמילה כדי
 להנצל מאיסור חמור ומאי • אלא אפינו להנצל מוספן איסור חמור • כאשר הם כל הגזרות שגורו ר"ל וכל הסייגים • דחשוב שמת
 יבאו מאיסור חמור • גרום • וכל הש"ס • שלא על כל גזרותיו מזה • אבל אביא לך ראיה בקיבור ותן לשכם וימחה עוה • דאין באיבור

הזוהי הן באיסור מניין הן באיסור ערוה הן באיסור מניחם : איסור וזוהי כדן בנייתו כב"ש שהלכה כמותם יומטום ויתא
 יבא לאיסור כלאים איסור מניין דרבינו גוני
 שוא יבא להלנות לישראל ברבית איסור ערוה
 בראשונה היו אומרים ג' נשים יוצאות וכוונות
 כתובה ולכחף תהיה נכתפת עיניה באיש אחר
 סוירו כו' איסור עזבת דלג' דכתיב אביה' זוגא ג'ול בטולה עכ"ז תנן בפרק הכיוקין על טמאת גזולה שלא נודעה לרבים
 שהיא מכפרת ומטום תיקון המזבח והקפד ר' טי' ו'ל היאך התנו כ"ד לשקור דבר מן התורה לטמור זה ומטמאת שחיבי בה ותיירך
 טב ואל תעשה מאפי' וזה לדעת שולא דם' ל' דבר תורה בין נודעה בין לא נודעה אינה נוכרת' ומטום תיקון המזבח גזרו שהיא
 נוכרת' אבל לר' יהודה דם' ל' דבר תורה בין נודעה בין לא נודעה נוכרת' ומה טעם אמרו נודעה אינה נוכרת' שלא יאמרו
 מזבח אובל גולות :

דרי' דמטום תיקון המזבח או מטום שלא יאמרו מזבח אובל גולות עקרו דבר תורה דכדי שלא יבואו לאיסור חפור יוספקא
 גזרו ודברי רש"י ו'ל בכחן ובפ' ד' מונחות ודברי רמב"ם בפ' אהלהות יומרים הס' ידועים לכל יודע ספר והסואל
 למעכ"ת על אותו אוסן אינו יודע לשאול והיה לכ"ת להשיבו דאין זה צריך לשאול ולהשיב עליו דבר פשוט הוא כמותן עטם
 לבנם כי מה שאלה שייך בדבר טוב כגרה לאמרו בטעות אם הותרו לבטלה ימכ' לאמרה ולאשר שפירש לכ"ת על ענין
 ברכת הכהנים הי' לל כל היבא דאפשר לקיימה מה טוב ומה נעים והיבא שיש טום עיבות כיון דבטלה בטב ואל תעשה לית
 לן בה ומוכ"ש אם בטולה הוא לשי' כשה בלד' עד שיכיומו רוב הקהל ואז היית משיב כהילה ואלא שלא בענין אבל כתיב
 פניך לזר אחר שהיה צריך לפנות בו כל יונת ספר' האם דברי כ"ת הם דברי החוקל על דברי ר' יהודה לאיית אמרי היו כל היבא
 דאפשר לקיימה שיה טוב כו' והיה לך להתבונן בשאלה הנבאלת מוכי ונתעבדה והיה לך לפלוגי כיון בפילתת' או לאם לא
 דיברתי כהונן דתורה ראיתי מיוזכרים על קבלה האומית ולא להרע סוקתך ואותם הנשואים ונותנים שבידיה על דבר
 כזה לא היה להם להטריח עמום עליה באילו היוות דרב וסמואל חו' בה באילו נשאל למהי מה יותר טוב לשנות יזוהי אז
 לבטלה וכל התיבות וענין הארנות אומרים דיותר טוב לקיים מזה ולא היה להם אלא להתבונן אלא לדברי האומר דאין לנו
 לקיימה אלא היבא דאפשר אן היתה גדולה כהם ההכחה והטעמה של השואל מוכח השיב להרע סוקתו על כן אני מנזה
 לכ"ת קודם כל דבר צריך להתבונן בדברי החשיב אם הוא מאותה אשר ישנו על כסא הקדושה אינו מוזיל מפי דבר לבטלה
 ומכיון ישראל הקמירו על עמום אטילו רואים גיפת דיו כהרדל יוכיבים עליהו קייים וכעת אין להחריך כי אם בשלום כ"ת
 ותרשה ייה שכתבתי על אותם כבלים הרגיים להורית קודם וזכום בכברות ורות בדויות מלכס נגד הקבלה לחכוי וביציאה
 וזולתם וכ"ת יצטרך עושה לראותה ולהראותה המתקלת מה ידידות ומכננת האמת הנכנים בעזמותי גיית נויל וכפיסים
 אכן פתח מוקד' כו' ולפי דעתי עדיין החגיגים מטעם המומר יש להם תקוה ועל זה כל הבא עלינו בטיבולו ובסיבתו עדיין
 לא הכנינו לדמותו בשתי ידים כאברג' כ"עדיין יש קורים התקון שהתקן כתיב השקר בסיות שהחיינו במזרים לבניא ולכל
 סכרו ותקונו דנו כסכרי ויכין כנראה מווסם כתבם והיה להם לתהות על כמה מעשים אשר נעשו שלא כמורתנו ולא
 להקפיד על בטול עשה בטב ואל תעשה לפי עטת יהוהם בדבר בעזות א' מונות ה' אשר לא תעשה וישאנו בנת ככה תבב"ה
 לפ"ק הצטיר עבד ה' יעקב שבפורטס ט"ט

דברי' דמטום תיקון המזבח או מטום שלא יאמרו מזבח אובל גולות עקרו דבר תורה דכדי שלא יבואו לאיסור חפור יוספקא
 גזרו ודברי רש"י ו'ל בכחן ובפ' ד' מונחות ודברי רמב"ם בפ' אהלהות יומרים הס' ידועים לכל יודע ספר והסואל
 למעכ"ת על אותו אוסן אינו יודע לשאול והיה לכ"ת להשיבו דאין זה צריך לשאול ולהשיב עליו דבר פשוט הוא כמותן עטם
 לבנם כי מה שאלה שייך בדבר טוב כגרה לאמרו בטעות אם הותרו לבטלה ימכ' לאמרה ולאשר שפירש לכ"ת על ענין
 ברכת הכהנים הי' לל כל היבא דאפשר לקיימה מה טוב ומה נעים והיבא שיש טום עיבות כיון דבטלה בטב ואל תעשה לית
 לן בה ומוכ"ש אם בטולה הוא לשי' כשה בלד' עד שיכיומו רוב הקהל ואז היית משיב כהילה ואלא שלא בענין אבל כתיב
 פניך לזר אחר שהיה צריך לפנות בו כל יונת ספר' האם דברי כ"ת הם דברי החוקל על דברי ר' יהודה לאיית אמרי היו כל היבא
 דאפשר לקיימה שיה טוב כו' והיה לך להתבונן בשאלה הנבאלת מוכי ונתעבדה והיה לך לפלוגי כיון בפילתת' או לאם לא
 דיברתי כהונן דתורה ראיתי מיוזכרים על קבלה האומית ולא להרע סוקתך ואותם הנשואים ונותנים שבידיה על דבר
 כזה לא היה להם להטריח עמום עליה באילו היוות דרב וסמואל חו' בה באילו נשאל למהי מה יותר טוב לשנות יזוהי אז
 לבטלה וכל התיבות וענין הארנות אומרים דיותר טוב לקיים מזה ולא היה להם אלא להתבונן אלא לדברי האומר דאין לנו
 לקיימה אלא היבא דאפשר אן היתה גדולה כהם ההכחה והטעמה של השואל מוכח השיב להרע סוקתו על כן אני מנזה
 לכ"ת קודם כל דבר צריך להתבונן בדברי החשיב אם הוא מאותה אשר ישנו על כסא הקדושה אינו מוזיל מפי דבר לבטלה
 ומכיון ישראל הקמירו על עמום אטילו רואים גיפת דיו כהרדל יוכיבים עליהו קייים וכעת אין להחריך כי אם בשלום כ"ת
 ותרשה ייה שכתבתי על אותם כבלים הרגיים להורית קודם וזכום בכברות ורות בדויות מלכס נגד הקבלה לחכוי וביציאה
 וזולתם וכ"ת יצטרך עושה לראותה ולהראותה המתקלת מה ידידות ומכננת האמת הנכנים בעזמותי גיית נויל וכפיסים
 אכן פתח מוקד' כו' ולפי דעתי עדיין החגיגים מטעם המומר יש להם תקוה ועל זה כל הבא עלינו בטיבולו ובסיבתו עדיין
 לא הכנינו לדמותו בשתי ידים כאברג' כ"עדיין יש קורים התקון שהתקן כתיב השקר בסיות שהחיינו במזרים לבניא ולכל
 סכרו ותקונו דנו כסכרי ויכין כנראה מווסם כתבם והיה להם לתהות על כמה מעשים אשר נעשו שלא כמורתנו ולא
 להקפיד על בטול עשה בטב ואל תעשה לפי עטת יהוהם בדבר בעזות א' מונות ה' אשר לא תעשה וישאנו בנת ככה תבב"ה
 לפ"ק הצטיר עבד ה' יעקב שבפורטס ט"ט

דברי' דמטום תיקון המזבח או מטום שלא יאמרו מזבח אובל גולות עקרו דבר תורה דכדי שלא יבואו לאיסור חפור יוספקא
 גזרו ודברי רש"י ו'ל בכחן ובפ' ד' מונחות ודברי רמב"ם בפ' אהלהות יומרים הס' ידועים לכל יודע ספר והסואל
 למעכ"ת על אותו אוסן אינו יודע לשאול והיה לכ"ת להשיבו דאין זה צריך לשאול ולהשיב עליו דבר פשוט הוא כמותן עטם
 לבנם כי מה שאלה שייך בדבר טוב כגרה לאמרו בטעות אם הותרו לבטלה ימכ' לאמרה ולאשר שפירש לכ"ת על ענין
 ברכת הכהנים הי' לל כל היבא דאפשר לקיימה מה טוב ומה נעים והיבא שיש טום עיבות כיון דבטלה בטב ואל תעשה לית
 לן בה ומוכ"ש אם בטולה הוא לשי' כשה בלד' עד שיכיומו רוב הקהל ואז היית משיב כהילה ואלא שלא בענין אבל כתיב
 פניך לזר אחר שהיה צריך לפנות בו כל יונת ספר' האם דברי כ"ת הם דברי החוקל על דברי ר' יהודה לאיית אמרי היו כל היבא
 דאפשר לקיימה שיה טוב כו' והיה לך להתבונן בשאלה הנבאלת מוכי ונתעבדה והיה לך לפלוגי כיון בפילתת' או לאם לא
 דיברתי כהונן דתורה ראיתי מיוזכרים על קבלה האומית ולא להרע סוקתך ואותם הנשואים ונותנים שבידיה על דבר
 כזה לא היה להם להטריח עמום עליה באילו היוות דרב וסמואל חו' בה באילו נשאל למהי מה יותר טוב לשנות יזוהי אז
 לבטלה וכל התיבות וענין הארנות אומרים דיותר טוב לקיים מזה ולא היה להם אלא להתבונן אלא לדברי האומר דאין לנו
 לקיימה אלא היבא דאפשר אן היתה גדולה כהם ההכחה והטעמה של השואל מוכח השיב להרע סוקתו על כן אני מנזה
 לכ"ת קודם כל דבר צריך להתבונן בדברי החשיב אם הוא מאותה אשר ישנו על כסא הקדושה אינו מוזיל מפי דבר לבטלה
 ומכיון ישראל הקמירו על עמום אטילו רואים גיפת דיו כהרדל יוכיבים עליהו קייים וכעת אין להחריך כי אם בשלום כ"ת
 ותרשה ייה שכתבתי על אותם כבלים הרגיים להורית קודם וזכום בכברות ורות בדויות מלכס נגד הקבלה לחכוי וביציאה
 וזולתם וכ"ת יצטרך עושה לראותה ולהראותה המתקלת מה ידידות ומכננת האמת הנכנים בעזמותי גיית נויל וכפיסים
 אכן פתח מוקד' כו' ולפי דעתי עדיין החגיגים מטעם המומר יש להם תקוה ועל זה כל הבא עלינו בטיבולו ובסיבתו עדיין
 לא הכנינו לדמותו בשתי ידים כאברג' כ"עדיין יש קורים התקון שהתקן כתיב השקר בסיות שהחיינו במזרים לבניא ולכל
 סכרו ותקונו דנו כסכרי ויכין כנראה מווסם כתבם והיה להם לתהות על כמה מעשים אשר נעשו שלא כמורתנו ולא
 להקפיד על בטול עשה בטב ואל תעשה לפי עטת יהוהם בדבר בעזות א' מונות ה' אשר לא תעשה וישאנו בנת ככה תבב"ה
 לפ"ק הצטיר עבד ה' יעקב שבפורטס ט"ט

ציצת נזבר צבי

דעתא דמריה . אל תבואי רגל שכתנאה על בוראה אכל אותם היוצקים תואנה למרוד ואלו ואלו עטוף כו' פתחו
 דלתייהו וקבלוהו . ועדיין היה נחמק ודיחם באיזונים . ואומר כי עוד יש תקוה לנושיש . ואין לתימה מהמורה שהכל יש לו קוד
 והיה מוצא אונס בתכחיו של הכל . ובתשובתם נשאר מעל . ובה לא קיים ו' ומוצא שם כללים הרבה ופתאים כחיהו . ועיניהם
 היה מתיק סודו ויגלה להם ומצוי לבו . ומצויק בידם אמונתם במאור יש . ו' ואתם שדוד בזה שאין לכם כגון עמו . היה
 יתקפה דברים אשר לא כן . ואומר שכבר אבדה תקוה . ושהוא הולך לויניאיה להתפרט על פסעיו . הרבננים ולעשות תשובה
 עיניהם . ולויניאיהם היה אומר שהוא הולך לרומי במאור השי' . ומשם תתחיל הכורענות . באומות ותתאל ירושלים ומורכבה
 באופן שהיה רע ערום . או כעשה השע . ואשר מהבליתי מאמינים התל בו . וכתבם בצדדי אמונתו . והמתיק סודו ויגלה ומצונו
 לבו והסתיו והסירו שלא לזו מאמונתו בגואלו הקרוב אליו . כי הוא ואין עוד גואל ולו מפסט הנאולה . ולקיים דברו ולהורות כי
 הסירה אינה סימן רע . כי אדרבא כך צריך להיות . הוכיח לו כתב ומתיק בכתב עוד לאסיו . של שבת 'אי צב' יתקדם . ולכחמו
 ולקוח את לבו שלא יזוה מאמונתו ואל תתקלקל בסבת ראית שיכיו הנבדים הנאשים שלכם אסיו בבת 'אי צב' יש . כי אדרבא
 הם לבנוי דיקר . וכאשר הראה לו הכתב לקסה . והעתיקה אות באת . ושלמה לא משטרם' לאים שמו אבר הם די סוזה . שהיה
 בלתי מאומין ותתלה ועד סוף . אדרבא היה מורה למות כפשו לפני ההוון . והיה מתעב ומתוקן בעיניהם הוא וכל אשם ביתו
 ואש' . כי לא זו מאמונתו האמיתית . והיה מתיק סודו עמי בכתב . וכל מה שפעשה או כפוע היה מנלה את אזני . וככל
 מההרבות והדופק על עיניו והיה שלא ישוער ולולי רמיו ה' היו ניגשים עליו היו פוגעים בו ונשלים את כחמו . מהרבה פעמים היו
 נודים אותה לקחתה על לוליה' עורת לו . כאופן שהר' די כווא הכ' שלם . לי את טוסם הכתב הכיל ממשל לו מקורב' . ו' אשר
 מוכה יראה הרואה וימצא שכונתו של זה השט'ן היתה רעה ככל עמינו . כי אפשר שתחלתו היתה באונס הטעות היוקובל
 מהכת' אי שהטעהו . וסופו ברצון הודון . ועל כל דבריו בפעולות . יראה תשובה שכתבתי על כתב הרובא אליל קארדוון
 ועריפולי אשר שם עמנו לכביא . ואומר הדברים עצמם הכתבים באגרת הכ' . ודברים אחרים . וקיים אחרים אשר יעלה

וכרונם לקיון :

נצחור לעינינו שר'תן הכ' לכתעכשם בקו רעו קצת ימים ויושם הלך

הנה

לויניאיה וחרדו לקראתו אנשי ויניאיה . וקנתם היו יועבכים על
 כבישתו לרבות היהודים . יושם בויון ההטעה והשם שקרנותו . כי דובר
 שקרים לא יכון נבד ה' ולומדי תורתו . וכגד עם ה' העליון בתורת איות .
 וקנת רשעים שהיו מאמינים למהלתי הלכו לשר אחר ואמרו לו הנה היהודים
 רונים לקחת וימשה לעצמם ויזינם מניסיו ליכנס לעיר יהודי ח' קדוש וכביא
 והשר כדי לראות ויה טיבן של כנא זה . שהיה מהתל על היהודים . שלא אפריז ונא לבייתו . וכשראה אותנו בזיוה . בלנו ושלמו
 לקהל היהודים תוך איותו הנ' טו' לעת ערב . והיהודים בידעם של פי אותה השר ככנס . לא יכלו לגרנו . וכברט שמוא רבים
 הנבררים אחריו שהיו מליכים בעדו . ואולם החכמים לגלות סבלותו וקלונ . יתקדוהו ודרשוהו ונאזוהו פאי וכלל ומכנסה בו
 רוח טעות . ושלמו לכל הגליות כתב כתוב ותתום מכל החכמים כדי לבלק טעות הטועים . וכדי מיהו יקנתם שואקים . וקנתם
 בזכים . הכלתי מאמינים בו שואקים על הכליו . ושואקים על שלא כפתו אחריו . כי ידעו מה הוא . והתאמינים בו בזכים ודואנים
 על שפתו אחריו . לומר זה הסכל והסתי יכול להטעותנו . עד כאמעט הוליכנו לאכדון . ובין כך ובין על ידי כתב זה ימדלו
 ויתפתרו על ויה שפבר' וכסחו כתוב ותתום ומתיקם באשרתא והכק ותתום ומתן הענ' תי עננו . תואב איות כבר יודפסם כסוף
 קשר שו'ת דבר שמואל וכספר יועשה טוביה ברך . כ' ב' המתחיל וברון לבני ישראל כו' ויבחרת הקבאלות

ואלו הכתבים שבעשו כויניאיה . כתפודו בגל הגלילות והודפסו שם בפני עמון . כויניאיה כד' שיהיה נאח לקרות לכל
 קץ ונדול . ואח' כ' אשוי הועמד שלק' ק' ויניאיה . כתאכחו לשלות לבת' ה' הכ' ל' לעיר ליוזנו . שיש להם יותר יכולת
 מאת אדוכי הארץ להשיגו . והוא קדם והלך לרמיו . ושם היה בותחבא . וכשמועד ליהודים . רצו להיוקו . והוא הסתיר עיניו
 ושיכה את לבו ונלח את וקמו . כדי שלא יהיה בידי . וינח ומשם כנס וככולט על כפשו . וכא לעיר ליוזנו וינאח עדיין קנתם
 ומתיקים באמונתו . ואזר להם שהוא הלך לרומי בשליחות משיחו . ועשה מה שעשה בכשר של רמיו . והשלך בו מנילה כתובה

וכתן

ובתוך שנה תנומה ורומי נהפכת • ונהפכים אחריו לא הטילו הפך דבריו • וכתב בתך לשלום לכל היואמיים בו בכל מקום •
זוה נוספו :

בתר דסמיכא נפשא אכתפאי בטופרא יקירא דיתבר שישא וסיבדא אפילית • נכשאי משמי שווא לעמוקא די בירא בירתא
דיתבין ד' אבות בויקון ונוק נרדה ויתבין תמן כמאן דנבי אסוס ספסידא ודיכא עליהו נירא בתר נירא ועבידנא
יקדא ברזיא בספא בקשא ובכל אבני קירטא בילא דיתר תא דשכ תא
דמדיק מילא מתמחי בליגותא • ונאכ בני ויין ינקא ודבראי דדתי נדיא
ספסאן מהויות דאביו ורבא רבא ארא בריו דרב אוקא אתמוך עלנא כהורא מהווא נוספאן והוינא מאלליית ארעא •
ועבידנא תשן דספא והאי מולתא אתעבר בקדחא רבתא מייבתא עכ"ל :

ובישבאה לעיר אונטרדם • שומו לקראתה הטפסים והסכלים כמוהו • ולא אבדה תקותם • שלכסוף היתה להם למפת נפש
ובתוך זה הוין הניעה תפוצת כתב א' ומכאן קוסטאנטינא • פלטו לויניזיא על מאלתם להם על ההורה •
ואם הדבר עדין מוטל בספק • וזה כדי להסיר מלב הסכלים שהיו עדין מוספוס • ונדלה שאלתם בלתי מואמיים • וכל יום
יום אף היואלקות בוערת בס ואין מוסבה • עד שאלה התפוצה וכנתה מעט • והתמונה היא כשלה לק"ק ארשערדם עקומית
כדתיכחלמה • וזה טופסה :

אנשי קדש הלולים מולכת בהימספות והבנים כולם תחמוכים ורבי פעלים סגולה מכל העוים הלא לאו ינה נברו בארץ
לעשות רגון כהנים ולעבדו שם א' העם הנבחר אשר בתוכם עיר ואם בישראל ויניזיא יע"א המה שריים וכתיבה
שופטים וכהנים נבירים כבירים פרנסים וינעים ועילא מיהוין סרכיא תוספי • התורה המכמים השלמים הדיינים הדיינים
היורדים על מדין ה' עליהם יסו ויתעבנו על רוב שלום אכיר :

דנה אכמו באים בארשת שתינו • על אודות כתב א' אשר מולת מוא דקנת יסירי סגולה אשר בקרב מחככם הקדוש • אל קנת
מתושבי עירנו • שבראה מתוכו שעדין סס מוספוס בדבר איש הכוח • כת' העו' תי כהויות • אשר עירב עולם ומלאו
ושלחו לדרוש מה פנינו • למנות להם ולהסיר ספקותיהם • הן איות כי תתלת דבר על פי השמועה • רוח עושים העעה את רוב
יושבי הארנות • לא בערי ריאה נאעילו בערי שוניה • וגם לא במכתב • כי אף קול הכרה עלה באזניהם • ועל פי איות הקול •
בקול שאון יום כבירים יתויו • יודלת העם רבו על הפרושים אשר לא יכלו השקיט אותם • ואומם אהרי כן אשר בעיניו ראינו את
האיש ואת שמו • בעבדו דרך ארצנו • וראינו כי אין בפינו כבודה • וגם בארצית דבר מה היה כושעל האיש שבת ארצנו • אשר
הכתיב זה יעגור בעם • התאפקנו ויכלנו להם • ליסר את כל העם הואכים לטוועל לקול מורים • ושלחנו לכל תפוצות ישראל
להרים ממשול מדרך העם • כי יולכד שכהויונים בשוא כתיבה • הם עוברים על דת האיות ועל דברי קבלת דו' ג' הם מוסתככים
בנפשות ומסככים אחרים עושה • אשר אין להם עין אשר מטא בנועל • וזה • אשר על כן על כל אלה הדברים • באמו להודיע
אתכם דבר • כי לא תאמינו בשום דבר כי יוספר אליכם מושם האיש כ' יתן העו' תי • הלא כי אין בפינו כבודה • כי הכל שאו דבר
כזו • כי כבר בעבדו דרך פה • שלחנו אכמים אכמים וידועים לקרנו ולדרשו • ונמצא שקדן • בכל דבריו • וכל היעודים אשר יעד
אין גם א' בהם איות • והראינו אותנו ועל נכלולנו על דיו חריות ואלות • אשר על כן עוכם ענה ותוסי גם חכמה ורוב תבונה
להעמיד דגל התורה • ולהסיר המכשלה הזאת מדרך העם העושים אהרי ההבל • לכל ימנו בדברי שקר • וגם אל כל המדינות
הקרובות אליכם תשלחו • להסיר אותם לכל יוספו לבסלה • כי אם בנתה יתויו • ובכל אשר הודונו רז' • ועל הארבעה ממות
שם דברי כבאים • עליהם אין להסוף חו לגרוע • וכל הבא להוסיף על דבריהם • או לנאת חוץ והנהדר אשר נדר • ומהמעב
אשר עבדנו לנו חו' ל' • בחומרו יתרון ועתקיות וכו' ופון • והספקות בשני ימים וליגות • אשר לא תבוס כספר • אינו אלא טועה •
וראו לבזופה • כי אין לנו דבר כי אם דברי רבותינו בעלי התלמוד ובעלי הסודות • לא ון אף וו • כי כמה נפשות מושגל
אבדו בסוגסון הללו • כאשר בעיניו ראינו • ובכל תעבירו קול במוסדה העברים • וברואו קרי בשיל באלית ושמות • לבל
יוניחו מייסה מליט עוד בדבר הוה • ואף אל הסתאים אשר לבם סוכה אל הסתיות • להאמין בשוא כתיבה בהכלים ובחיות הללו
כלל ולכ כסיל • על כל אלו הדברים שבלב לא יוציאיון השעה ולמון • להשתות את עמ ה' • וכל אשר לא ישמע לקול מורים • והנה
חפיו ינא בדבר היות הללו • מולכד ופעלו בקדם • בהדוינא דמלכא • ודיעבו ובהורנא דקין • שלחנו שופטים ליסר אותנו בכל
טנדקי

כִּי־אֵלֶיךָ הִכָּיִיתִי לִיבֵר עִינֵי כוֹהֵן פְּשׁוּיִים • וְהִיא אֶלְנֵי מוֹדַעַם עַל שְׁמוֹ קוֹנְדְרִים א' עַל סְפִירוֹת וְשִׁדְפוֹת • וְאוֹמֵר מִהוּא מִיבֵר
 אוֹתוֹ • וְאֵי כִשְׂרָאִיתִי אוֹתוֹ וְכַדְקָתִיו בְּהֵם וְלֹא מִזֶּה מַעֲנֵה • וְהוֹכַחְתִּיו עַל פְּנֵי שְׁאוֹתֵי הַקּוֹטְרִים וְזֵן הִרְבֵּה רֵאִיתִי אוֹתוֹ בְּקִנְיַת
 כְּפָרִים וְיִזְרָאֵלִי • שְׁכַל ת"ח שְׂבָכָרִים לְמוֹדֵינֵנו • וְכַתְּמַת הַקּוֹנְדְרִים מוֹיֵד עַל דְּבָרָיו עִם אֱלֹהֵינוּ וְהִרְאוּנוּ לֵנו • וְק' שֶׁל סְפָרִים
 אֲכַפֵּי הַמַּשְׁמֵד וְזוֹלָתָם שִׁלַּח לֵנו שִׁלְךָ לֹא קוֹדֵם מִדְּבוֹנוֹ אוֹתוֹ בְּיִדְוֹשֵׁן • וְלֹא דָּרָה לְכַתֵּב • וְהִלְךְ לְפָנֵי הַשְּׂרָרָה וְהַלְשֵׁן לְקַהֵל • לְוִיֵּד
 שֶׁהַסְּפָרִים דְּרוּסִים לִיטוֹל מִדְּרַתָּם וְזִכָּן בְּנִדְוֹשֵׁן לְכָל מוֹי שִׁרְנוֹ • וְאֲכַפֵּי הַשְּׂרָרָה שִׁלַּח לְאֲכַפֵּי הַקּוֹטְרִים • וְאוֹמֵרוֹ לְהֵם מִה עִיבֵנו עַל אִישׁ
 זֶה שֶׁהִתֵּם חֲזִים לְהַרְמוֹן הַאֲרָץ • וְהֵם הִגִּידוּ לְהֵם תַּעֲתוּעוֹת וְהַשְׁעוֹת וְהַכְּלָתוֹת וְאֲכַפֵּי הַשְּׂרָרָה לֹא פָּסִיק כּוֹחַ מַשְׁפוּיִיזוֹ וְשִׁלְאוֹ
 הֵאֵם אִתֵּם שְׂרָאֵה אֱלֹהֵי • וְהֵשִׁיב הֵן • וְשִׁלְאוֹרָה פִּעַם שְׂמִית כּוֹהֵן עֵינִים יֵשׁ לוֹ • אִו שִׁמְאֵל רֵאִיתִי הַעֲטָן בְּעֵין א' • וְכִדְמָה לְךָ אֱלֹהֵי •
 וְכִתְבוּ רִשְׁתִּי לְמַשְׁמֵד לְדוֹנוֹ כְּנִדְוֹשֵׁן וְכָן עָשׂוֹ • יִתְכַף עַרְב סוֹכּוֹת הִיא רִנְנוֹנוֹ לְהוֹיָאוֹ שֶׁן לְפִירֵי • וְנִעְבּוֹר הִי"ט הוֹיָתִינוֹ לֹא עַד עֲבוֹר
 הַזֶּן • יִבְאֵל לְאֵלֶיכָא וְעַם כְּתָב לִי כְּתַב דְּרַךְ פִּיִּם • מְרַנְנוֹ לְהַתְרָאוֹת עִינֵי • וְאֵינִי הַשְּׂבָתִי לֹא דְבָרִים קָשִׁים • וְאִפִּי' הִי כֹא לְבִיתִי
 שִׁלַּח מוֹדַעַתִּי • וְיִשְׁעֵן שִׁלְכֵמִי הַעוֹשֵׂה בְּרוּךְ בְּחֵרֵם שִׁלַּח לְדַבֵּר עִינֵי וְלִהְבֵּל מִמֵּנו • הוֹרְבֵרְתִי לִיטוֹל רִשׁוֹת מִהַמַּשְׁמֵד • וְכִדְרַתִּי עִינֵי
 קִינְטוֹרִי וְהוֹכַחְתִּיו עַל פְּנֵי • וְהַקּוֹל כְּמַעֲוֵי כִי הִכָּיִיתִי בְּחַל לְבִיתִי • וְכַתְּמַת לֹא כֹל הַבֵּית לְרֵאוֹתֵי וְכִינֵן שֶׁהַבֵּיתִי עֲלִיוֹ תְרַדְוִיתִי הַסְּכָלוֹת
 יִדְעוּ הַכֵּל שֶׁהוּא אֲדָם כִּי לִיטוֹל אִישׁ אֵין אֲדָם תּוֹעֵה מוֹדְרַךְ הַשְּׂכָל • וְאוֹמֵרְתִי לְהֵם מִדְּלוֹ לְכֵם מוֹן הֵאֵדֵם הַאוֹמֵר כְּמַעֲוֵי מַדִּי בְּאִפִּי • כִּי
 בְּהֵם כְּחֶשֶׁב הוּא • כִּי אֵם לְכַעַל חִי בְּלֵתִי יוֹדֵבֵר (וְשִׁמְאֵל דְּבָרִים שְׂבָכָרֵם בְּכַרְטוֹת • ה"ה כְּתוּבִים בְּחֶלֶק הַנ' מִסְפֵּר זִיכָר כּוֹבֵל זְבִי • כִּי
 דְבַר בְּתַקְוָו וְכּוֹנֵנִי • וְכַל תַּעֲתוּעוֹתֵי וְהַכְּלָוִי שְׂבָכָה הַבְּטִים לַעֲשׂוֹת כַּפְּלוֹת וְרַפּוֹאוֹת עַל יְדֵי לַשְּׂמִים • וְע"י סְמִים וְמוֹרוֹרִים • אִשֵּׁר
 בְּעֵלְיָהֵם לֹא ווֹרֵן וְלֹא מוֹכַחֵם כִּי אֵם בְּיִוְתֵי שֶׁתְּקַרְבָּה לְהֵם • וְלִמְקֵן הוֹכְרוֹ מִהַתְּלִי • וְהוֹנְדֵךְ לְכַרּוֹם לְהַמְלֵט עַל כַּפְּמוֹ דְּרַךְ כּוֹלֵן יוֹנֵם
 כְּתוּבָה קָלוֹן וְעַשְׂמִי • הֵן כְּמֵאֲכָלוֹ מֵאֲפֵם • וְלֹא הִיא כּוֹבֵר מִיֵּן שֶׁרִיק הַעֲשׂוֹי מִשְׁכֵּר • הֵן כְּמֵה שְׂהִיָּה שֶׁמִּזְרָק בְּנוֹת עִם בְּנוֹת
 וְיִהְיוּ רִשְׁתִּי אִשֵּׁת אִישׁ • וְהִרְבֵּה מַעֲשִׂים אִשֵּׁר כֹּל שְׁמוֹעַם יִקְבַּל אוֹתוֹ וְאֵת יוֹלְדֵי וְנוֹבְלֵי • וְנָר לְנוֹ עַל רְבוּתֵי שִׁמְרָקוֹ אֲבָן בְּלִי כּוֹכָה
 לְמַרְקוּלִים) :

וְלֵאמֹר

מִכָּאן בָּאוּ שְׁמוֹעוֹת וְהַעֲרַבְתֶּם בְּהַא' לִי וְיִזְרָאֵל וְאִיקוּם • שְׂעִדִין מְחוּיָקִים • בְּעוֹשֵׂת וְאִפִּילֵנו ט' בִּכְאֵן עַל שְׂמֵת הַתֵּב ת'
 קַבְּפוּ יוֹם מַשְׁתֵּה וְשִׁמְחָה • וְהוּוּ מְחַרְטוּיֵן לְמִי שִׁאִינוֹ אוֹכֵל וְזוֹתָה בּו • וְעַל זֶה כְּתַבְתִּי לְגַלְיוֹת הַמַּעֲרָב כֻּכָּל :
 וְזֶה טוֹפֵם שֶׁל הַכְּתַב שֶׁבַתְּכֵי לְגַלְיוֹת כֹּל הַמַּעֲרָב עַל שְׁמוֹעַת בִּיטוּל ט' בִּבֵּן בְּשַׁנַּת חַח'ך' לִפ' ק' :
תַּעֲרָה וְתַבֵּא לְכַלְלוֹת קְהֵלוֹת גַּלְיוֹת הַמַּעֲרָב יע' א' תְּנִיעַ תַּעֲרָה בְּתַפְלָה לְפָנֵי גְּאוּסִים וְרַבִּים וְכִי דְרוּסִים קְבוּעִים שְׂכָל
 עִיר וְעִיר יוֹדִיעָה וּוְדִיעָה כְּדֵן וְכַפֵּר • וְתַרְנֵה לְפָנֵי פְּרַכְסִים וּמְנַהִיגִים לְרַנְוִיִּתֵם וְתַשְׁמַע לְכָל הַרְחוֹקִים הַקְּרוֹבִים
 וְתוֹכֵר לְטוֹבָה אֵל כֹּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל :

אָהֵר

דְּרִישַׁת שְׁלוֹם מַעֲב' ת' • וְתַפְלָה וְתַחֲבָה לְכַעַל הַרְחוֹקִים שִׁמְרָם עֲלֵיהֶם • וְיִזְרַע וּנְכַפְּשׁוֹת אוֹיְבֵיהֶם • אֲשֵׁלָה יוֹשִׁיבֵם קַמֵּן
 וְיִהְיוּן תַּשְׁאוֹת מוֹנֵם וְקוֹל וְלַמְּחֵה • בְּאֵתִי בְּנוֹגֵת סִפֵּר הַכְּכַתְּבַת בְּרַעֲוֵת עוֹשֵׁק הַאֲוִית • הַיִּהוּלֵל כְּמִיִּם • וְכַתּוּב
 עֲלֵי הַהֵה וְהִי • בְּקִסֵּה קוֹלְמוֹסִי הַקָּסֵה מֵאֲנֵוִי הַתּוֹבּוֹת • עַל גַּלְיוֹן הַיְּנֵן • הַמַּתְּפַשֵּׁת בְּרִישַׁת הַרְעָה הַיּוֹנָתָה • שְׂעֵלְיָה רֵאִי לְוִיֵּד
 אִוִּי לֹא לְדוֹר שֶׁךְ עֲלֵתָה בְּעִינֵי :

אֵם

אִוִּרִיתִי אֲשַׁכְּחֶה שִׁמְחִי • וִי' לִי כְּבֵדָה עַל אֲכַמְתִּי הַמַּשְׂכֵּרֵת כֹּל בּוֹשִׁי • אֲעוֹבֵה פְּנֵי מֵל • וְעַם וְעוֹבְרָה שְׂעוֹבְרֵי עֲלֵי כְּמִים הַחֹלְפִים
 שִׁלְמֵה הַלְכוּ וְהִכִּיאוּ יִתֵר רַעֲוֹתָם לְעוֹלָמֵיהֶם • וְאֲכַלְיָה עֲלֵי יַעֲוֹן • שִׁכְחֵה הַרְפָּקִי וְשִׁמְדִקִּי דְעוֹר עֲלֵי • כֻּכָּל לֹא אוֹכֵל • וְאֵם
 אִוִּרִיתִי אֲשַׁכְּחֶה כִּזּוֹ • מִיִּעוֹשֵׂא דְמִיִּעוֹשֵׂא מְהַסְוִיֵּהוּמֵם • מְחַל יִדְבֵּן :

יְמִים

רַבִּים שֶׁל צַעֵר וְיָוִים וְשִׁמְחִים וְשִׁלַּח בְּלֹא עֵת הַגְּאוּלָּה • בְּרֵאוֹ רֵאוֹתֵי שֶׁל שׁוֹף וְדַבֵּר כּוֹב • רֵאוֹתִי תְּכּוֹסוֹת שֶׁל רֹאשִׁים • אִשֵּׁר
 לֹא רֵאוֹ אוֹר הַאֲוִית • וְלַמְּחִים אִשֵּׁר חוֹן מִהַתְּלֵוֹת • בְּהַגְּלוֹת נְגִלוֹת אִשֵּׁר הַרְקִים וּפְקוּיִים • מִרְפַּת אֲדָם וְכוּוֹי עִם וְכֹאֲרָן
 כֻּכָּל יָקֵם לְחֵלֶךְ הַדָּם לְחֵרֵד כְּשִׁלְכּוֹ הַזּוֹחִי • יוֹכֵל הַעֵם כְּעוֹ אַחֲרָיו לְקְרוֹל לֹא אֲדוּן • בְּכַפִּי הַמְּלַךְ דוֹר אִשֵּׁר הוּא חִי וְקוּיִים • וְעַל פִּי
 כְּשֵׁר מִסֵּר לֵב הַחַיִּים עֲמִוּוֹ לְכִיָּא בְּטוֹן • לְחֵרֵד בְּכַבְרִי כִּי־אִי אִוִּית וְנִדְק וְקַבְּלָתֵנו • בְּלֵתִי שְׁמוּם עַל לֵב אִוִּיכֵת בְּעֵלְיָה אִשֵּׁר חַשׁ
 ה' דִּי בֵּר בֵּם • וְעַל קְרָאֵי בְּנֵי־אָן אֲוִּהֵרֵת הַעוֹשֵׂה • הִיִּיתִי חִי וְחָאוֹם בְּעֵינֵי אִשֵּׁר פִּתְמוֹ יִתֵּר הַעוֹתֵת וְרַחֵן לְטוֹסֵם שִׁלְחוֹ • לְוִיֵּד שִׁלַּח
 תְּנַגְּלָה לְכִיָּאֵי הַאֲוִית מִה שְׂמַתְּנָה לְכִיָּאֵם זֶה • וְכַפְּכֵאִינוֹ הַקְּדוּמוֹנִים וְהַגְּאוּסִים פִּתְמוֹ פִּיָּה לְרַעֲוֵה • לְוִיֵּד כִּי לֹא יִרְשׁוּ מִה הַחַשׁ
 גְּדַר הַעוֹשֵׂת וְנִיָּאִתֵּי • וְדַרְךְ כְּמִיִּם בְּעֵינֵיהֶם הַמַּזְקִיקִים יוֹדִיעָה בְּאִוִּינֹתָה וְאֵת הַקְּדָשָׁה • אֲחוֹן לְהֵם לְהַתְּכַנֵּן עַל מֵאֵרֵם אִישׁ מוֹעֵד •
 וְכִי א יא וְכִי

וסבלת ואחריתם רעה הולת אשר לא זורו בצוור האמונה ולא מוכנס בתחבוסת האמת ולא רוכבו בדברים רבים של כבושין
 ובזמים ומי וקנים עד היום : מי לא ידוק על כתבו הראשון אשר עליו בנו יסוד אמונתם . אותם האומנים לפל דבר .
 באחרונה עתה אני נזלה אך יהיה הדבר . והיום ועד כמה ואיום מדמים יקם היוםמלה מהמלך הנגור בלי תלמיהו כו' : כי
 כ'תן לו רשות לגלות מה שלא הורשה עלי . ולעבור על שבועת כביאי האמת (אם הוא מכללם ס'ו) בזה הענין נגד קבלתנו שאמת
 מארבע שבועות בשביר המידים היא . הכבשת את הכביאים שלא יגלו את הקץ . ואם המתהלל לו . למה לא גילה בכירוט את
 דבריו בכמה מדמים ומי איכא כביקא קמי צמיא : ומי לא יתקח על דבריו מוכא ואטלולא ודברי הבאי . באחרונה מרבו ילך
 לגשר במבטיין לקחת לו ויכס אשה בתו של מרע"ה בתי ג' שנה . ונדבאו יבא רכוב על אריה ברכן . מושבעה ראשים . ואם יוכי
 תאכל : ומי לא יככה כביה קבועה לדורות ודומשתו על לקימו . על הנדילובם העבד מוכר רבו . והכשת וכבירת הקנסה
 ונזולו לשכר ועונם . פעלים כנוי יסוד תורתנו . באחרונה לו ועל זה יש לאל ידו של שפת"אי . ש' לשעות בחוזה ישראלית כסוב
 בשנינו . לזכות או לקייב . ואכלו לזכות את הקייב ואפילו יהיה כו' שו הנגזיר עכ"ד . יונק סיר רותם לתוך פיו של מוניא דברים
 אלו . ומכ"ש לכתבן על כשרי בעד אמונתו בו . וזכה יש ודבריו יותר מהאמין בה' ותורתו וכביאו חלילה . ולא עליו המפקיר
 עצמו היתה מרדנו . כי אם בעד אשר ישרו בעיניהם דבריו . והנאה אותם לדבר ניינות . כאשר חתם בסוף דבריו לזור והוזהרה
 אחריו אפילו מיהיה יותר חסוד שבעולם . יש לו רשות לקייבו . ואין לישראל שים אם לא יאמין באלו הדברים בלי אות מופת .
 מי חכם ויבן אלה . ולא ירד למוק דעתו הנכסדת . בהטעת רבו שם הדברים בפיו . כדי להשביע ולהפסיד את המון העם .
 כדי שלא יתפקחו בו ודבריו . ולא יבקשו את מופת על קיומם : מי גבר ישתה לענו . וירדה בו חמלו למימי השופע .
 העתעבת ויון ארוך . בעד כפירותיו הנתקבלים . ואם נתדללו סייגיו הבלתי מובהקים ברובם . של דלת העם . למה יהיו
 מאשרי העם מתעם וארשות התורה מהם ונבלעים . למה לא יקללוהו וישריו ויבדו כפונתו . וקולו קולות . כל הקלות הקדושות
 והרחוקות . כאשר ג' כ' קול כפירותיו וקרינו לא היו בהבאי . וכדלוי בדברי הבאי ודבר עברה . העביר כרוז במחנה העו"רים
 אשר הכו נביאו ע' וולאכיו בסגוריה פתינת . היבא מרוא גורתו ואת עליו שאלנו מואין בואסו קודם מעשה . ואף אם היה
 מדע לנו בצוודע בית דוד הוא . ויה שלא יוכח . מאדרא אם באמו לבדוק . בו כפי חששו הרעים . אפשר שהיינו מונאים בו שמו
 סיכול . כאשר נזכר באחרים הנוכחים בש"ס :

וכל

השנוע הלא יקדע הנזר לבו . בשווע ברכת ה' וכונדך אשר דברה' בזה . אשר לא שת לבו אל שוירת תורתו וזונותיו .
 כי אם לאמונת איש אשר מתקלל ונדע כי ברע הוא . ויעיד על זה כסובו לעצמו שם משיח וכביאי . יטח מראות דברי
 הרוח"ש ז' ל' גברתו השופע אגרת תימן . ז' ל' האיך יודע אחי שהמשיח נביא גדול מכל הנביאים . ועוד האיך יודע שמי
 שאמר על עצמו שהוא נביא . שאל נבואתו ונכשת . הוא חייב מיתה . לפי שסמך על עצמו הועלה הבעולה הזאת . כמו שיוות
 היותכא בשם ע' כו' . ואיום ראה גדולה על היותו ונכחם . אלא שימוך עצמו בשם משיח כו' . והשלים דבריו ז' ל' . ויש תימה
 בדברין שאורת ישודע בעליו יש אתו מקצת כחמה . העלה על דעתו שבמדות האלו יהיה משיח . אבל שייך לזור זה .
 יפכי שלא הבגת למעלת הוסיח . עכ"ד :

ואם

זה אחר הרוח"ש ויסתמא קודם שמוע ההפך . מה כאיור אכתבו כולנו שידעמו ושמעו רוע יועשיו . האונטרפיים עם
 קריאת עצמו יושפי וכביאי . בלי שתקיים כוס דבר והפליג ושבועותיו . אשר לקסם למשענת קנה רנון . לרצון מוח דלי
 האמונה . להשיבם אחר ככלי דתותיו המתקדשים . אשר להם היתה המבנה . לא זולת . כאשר סוף יועשיו הוכיח על תולת
 ומשבתו . אשר הו"ג כ' ל' לקייל מטרוסיה כ'תן הע"זמי לקייבנותיה . על סוכו לעצמו שם כביאי בלי אות מופת . ואפילו ע"י
 לפט וכיסוף . ולא נתקיים כוס דבר מהלומותיו ורוב דבריו . הנדברים שלא לדעת בתפילה ולכסוף . לכונה רעה ודרך רע .
 ד' א' יש דבר ה' אתו . למה לא כתבה עליו ויכדו . ולא על הורתו . ואדרא יבא מעיר . קדש למונה לה . להשתדלות שור
 כמים פתי א' ד' . יונזאו כפי א' ד'ם בליעל ועו כמיו יש' כא' . ונטרד ונא מערך בן אלפים אשר היה ס' הלבו בתהלה .
 ולאחר ההירה עודנו וחזיק בחרו . וסקריו . והתכבא ברוח כבוד אשר בו . כי הוא ולא אחר וולתו לאול . ואף אם חסיד רע .
 לא היה בו אם ללקט מינועו יקדושה אשר כשתקנו בעטרא אחר . והשורתו כמיוה בספר התקונים . האומר על חלק המשיח
 טב ונלאו ויש מלצר . ובוהרר ה' והא' מקולל מופשעו . דאיתעביד תול' . ושעוד חזון למועד כולל לו בן וקרא שמו ישעאל .
 יא ב ועליו

ציצת נזב צב

ומליו כאור ול' ויטעאל שמעתוך כו' - והוא יגן על האמות - מאן חפץ לה' בהשקפת עולם כו' - ודברים אחרים מכוונתים - שאכור לאבד הכייר בהם :

ידארה - הרוחה אם על דברים אלו לא הותר לקרעו כדג ולע' ותו נסטרטא - ולתת לנסטרטא אחרא - אולי ישתקע סס נס הוא - ילקט לו כינוי וישתרו ורבו הנלכד בשמיותותם ושקתם של מולאבי סבלה - ופירושו הנובא על ספר התיקונים - היה לו ליחסם לספר הקבלים - שגולים הקלקלה ביוקאלקל ומקלקל - תלילה לאל יורשע ושדי מעול - מיכיים לפתוח פתח לרשעים למטוא - שלא כודת טובו - כי הבא ליטבר וסייעין אותו - והבא למטוא סותחין - ויכ' ש' לאשר קראו ה' עבדו - למכרו בלא כהף ובלא מחיר למגדא בישא - ולהסירו בידי אדונים קשים - אשר היצאה משם קשה וקשו - אל' למים עמום שכתוב בו - והכה ארץ בששם פיר' עליו קפצו ימלכים פיהם

האם בעד כינוי הקדושה יתחלל ש' ש' בפרהסיא ויכ' ש' ד' ארץ צדק לכל זה ביונת שושית - שכבר הבטיחנו כתיא אות - והביאו את אחיכם מכל הגוים ונחם לה' גו' - וגם מיהם אקם לכהנים גו' - שבזמן ההוא תתרחם ותתנבך הקדושה על הטוואה - ואין כח לסטרטא - אחרא לתפוס שום כנוץ ולעכבו אלזו - ואין לו עוד כוח עומסלה - וכעו שכל' ואת רוח הטוואה אשביה מן הארץ - ועל אותו זמן כאמר וזרפת עמו יסיר מעל כל הארץ - כי מי שהיה עבד עבדים ינעמה חפשו ונקרא חלק - כווא דאת אמר אשרך ארץ שולכך בן חורין - ולוה א' כ' יהיה הדבר בהסך - תפת עבד כי ימלך - ואילו היתה לו כוח ידיעה בעיקרי סבות האמת - לא היה עושה דברי התיקונים סלהת - כי עוב מלגאו ונש מלבר - כאמר על מדת מולכות בית דוד - עדת הדין הרסה - מרב כוקמת נקם ברית - דא מלבר - ואולם מלגאו - כל הטובות והשפעות מוכה לעולם התחתון והיא הנותנת טרף לביתם וזק לכערותיה - אי כמי ביש מלבר - בנגן דסכבו לה - רשעים יתהלכון - ישמעאל ועמו - ככודש לידעי חן - אבל לא שהיא עמנה רעה ש' - עין תורת הקבלות מעלה א' למזבח (ס' ס') ותחל דברים כחודים חסו

גם תסרון ידיעתו כפסגה הוזהר כו' - והביאו להבין מה שלא כתבון אליה ר' מ' - כי הוא דרש הכתוב והוא יוקולל ויפשיעו דאיתעביד מול - על מרע' - יע' ש' כחורת הקבלות - הבקבר כו' ל' בעד עוכות ישראל ותי' נודכי - וכוזו שדרשו דו' לכל הפרשה שהיא הכה ישכיל עבדי גו' על מרע' ה' - והוא הולינו לרעה על המשיח התחלל שם שמים ונעשה עובד ע' - ולבקר על ישראל על עון ע' נעשה עובד ע' - ספות קמאת על קמאת - וכל זה איכנו מה לכפתיס אחריו - להקריק ועליוס דרכו דרך מיונת :

זכור אזכור ותשובה עלי כפשי - בתחלת השמועות כמו כן תלמוד א' ויתלמודי של שבת 'אי כב' ישר' - העומד בעיר ליוזרו יע' א' שהיה מנודש עם רבו זה שנים על רשע ועשייתו וטענותיו אלו - שהתקילו ביוני של הרב הגדול כמו' הרר יוסף איפקאס כ' ע' באיורי - ומכר ספר ראש יוסף - שהתיר דחו למיתת - והיה נוכריו בסוואי ואומר עתיד זה להשיאכם לבעלים - והזרימהו וגם כל הכלנים אליו - כמו שהנדר לי וקודם כווא השמועות ופי' גוידי אות - ובתורהו אינוסה הדריכוהו הוא וזכרו עיו - באופן שתלמודו הכו' כתגדש ונעם אהלו בעיר ליוזרו - והיה יוזקו אלסם בהסידות - ובאשר התחיל רוח שטות לפשוט למכת 'אי כב' י' ש' - והיה אז ויעיב דכרו ועמיד עליו עדות שקר בדברים של כדאות - שהיה מרחי בו רוח טוב של ג' ע' ושהיה נשתמש בבת קול - ומאותו זמן קרוב לו 'ח' שכה גילה לו שהיה משיח - ושהיה לו סימוני משיחות - מה דאיתא בזוהר כרשת וישמע יתרו כווא דרין - כי בורש ויזנו היה זרות מוגדל וחקקו עליו ארי' ואלף - ועירא רשיס כנויים - ויוקמת סימוכיס אלו היה לו בשוואלו - ועדותו זו בתקבלה אל הכל - בסמכס על אינותו - דלא יורע חקתיס בסמיותותיה - ובכרת היומו אלסם כחוקת יוקול - לא מטורק שלודש מרבו - והעד על היות הדברים כפשטן - בלתי הבחין והבין ומאי דאיתמר התם דסתיס יובכיי כשא - ולמה לא דיבר כלום מאלף ועירא דרשיא כנויה כו' - והיכא ויכסכסא כמגדלו הכקרא מוגדל עו - והיכא ומכסכס כו' ההוא אריה ונתגבר - ואן אינון קרבין דכנס כו' - ואילו היה יודע עוד ד' גו' ויזין דכליל במו' ות' בית דוד - דקא חשתעי - וסוד האריס כשחקבלת מן הימין - וסוד אל' ק' ועירא דיוקרא - ומגדל עו שבו ירוץ דיקי יסו' ד' עולם - לא היה דומשו כפשוטו ויוקיוו כרבו - ומעיד עליו כחוס הרמית מראה אותם בורשו - ומשיח ריק בשמים של מים - שהיה דורש אליהם - הריו גו' - ואמר שהוא ריק ג' ש' ושוא נזרת כלב דמותו לו כזורת אריה - כאשר הוביחה על זה הודיעו - ויוהתייהו כי לאמה שהלך לו להקביל פניו כקוסטאטיניא יע' א' - ומלאו לאיש אחר בהוורת דת - כתב לו אגרת וקבל תשובתו - שהבטיחו - בה הכטסה גדולה לווד - שאל ימוש לחלו זה - שבת' מרע' יוסף - ובאשר בא התלמוד הג' ל' ליוזרו יע' א' - סיפר הדברים והיה יוזקו את לכס - כאשר עשה פתח הכבא :

בר קי הודבר יתפזר בעפפות הטפסוס והטפת הרשעים העושים דברי הונאה והתקווים פלגתה ומשידים עדות שקר ומוכו ויראה שחין וקיא את רוע לב ופזרן זה ג' ד' דבר כי יהיה לו בן וקרא שמו שמעאל ועליו נאמר ולשמאל שטתית וזה יוקם ראה על שאר כחולותיו שלא בתקיעתו ויחיל לא תפקחנה עיני עורים לראות המרתה ואזני קרשים תשמענה ודוקקתו לגס נז ומשכן הכול לו באיסור עליו נאמר ולשמעאל שטתית וזה בן למלך הישית לבגן על האמות רעננה ללגן וישעת הוקרבת איש כזה ולהחזיק במקום נביא ולמועד הכבוד במקום משיח :

ולכמה רשע קם כעריפול איש חמור רע טופל שקר ומכא חלו ושמור קאר דוון כשמוכן הוא ויהי לבלת העם לקרן חכאים וסילון מואיר הווקיד על עמיו מראה מאורות הנביאה כעוים הרבה וכל הדבר הקשה יודיעוהו ויולמנה וגם בתו בת ג' נשים וגם אשתו א' חב' נשים יש לו ראו אור גדול כנה עליהם וקיים כבואת כן וגם על המרתו אורו שדך מוכרם להיות לקיים כבואת יעקב ואת פושעים נקמה והוא ופולל מפשעיו וכמו בכתוב אשר חרבו אויבך ה' אשר חרפו עקבות מייסדך וכשרו ל' יתיב רמס וכפיתם של מעמידו חזון ונביא באיש כבזה ועל אישים וסוקן ומותעב למקום איש אשר הוא עמיו כזע ליהוה ויחלץ עליו נפת פושעים כונה והנביא לא יאור שהוא יעש אבל ימכרה עם הנושעים ויפסדוהו גם מה שפרסו עקבות מייסדך לא שייך כבודו בלא יועיל כי זאת אינה חרפה בלבד כי אם פריקת עול מלכות שמים שעליה נאמר לקלל ולבוכר לרעהים והוא ופולל מדרגה על מרע ה' שנקבר בחרץ פול לא שייך ליעטות ע' יגוחר שייך והוא מחולל פשעים טבעה מלא רמס בקיפו בעד פשעיו שרבו שנבעלו בכחו פשרי התשובה וכדי לבלות רע לבו ולא לסמוך על חסידותו שטעם צה רבים כי ין בקדושו לא יאמן והכ' ש' לרע ובלעל כוונה ונ' כ' כתב הרופא להחזיק ולקיים דברי נבון וז' ועיקר הסוד מאתנו מיישים וכן התורה להיות כולנו אגוסים קודם כנא חן הגלות כי כן תבוכ בתורה ועבדת עם אלהים אחרים ע' וכן מדה כנגד מדה כי אהמו חללו את התורה ועבדו ע' לרכוכו וזמרונו חילו ה' כו' על כן נותן הדון וכן נבדך ומוכרם בתורה כשמים אהמו ופולל את התורה בתוך הגוים על כרחם שלא כרובנו וכבר נודע כי מלבי שראל כולם עבדו ע' ו' כ' שלקין אותם מעל כניו וביט יודה פטארו תסת' דוד חלבי בית דוד עזרן את התורה שפאר על עובדי את תורתו גם ידוע כי החלשים שקולים כנגד הרשע והשי' כ' פושעים טבעות הדור ע' כ' ראה ה' את ששכי המשיחים יביש פובלים עושי חילול על עונות ישראל ומשיכן אחרים כהג' וישית כן דוד נעשה עובד ע' כו' אלו הם דכרו ואלאחרים הדוים להם אשר אהור לאבד השן קדם ולהשיב עליהם כי קטן שבשראל ידחה אותם כמות טעוניה מהכל ע' דוים מדה כנגד ודע שייך הב' דאם היירו כרמוס למה יעשמו כחובם ההמרה ואין להם כחובם זה שמוס חטא וקלילה לאל שישכים לאבדם אותם להנייה אותם ולהככים דמיו בביתו ע' ו נעכתנג שאמר ועבדת עם אלהים אחרים שמתוך צדקם ודוקקת יבאו לעשות כן ולא בעד שעבדו ע' ו לרנונם יעבדוהו לאננם ויוניא סופם קל ונתחלתם

ויגין צריך לכסות על פניו מדברי אנקלוס שהם דברי קבלה הותרגם ותפליחון וטען לעווייה פלתי ועויתא אשא ואכנא לא סהם עובדים עין ואכן ת' אין ידעתי כי זה האיש והכרוי כוסרים דברני קבלה ונדוה מלבו דברים לא כן ואומר שהם דברי הונאה והמורא בלי סיוס ומוס ולפי דעתי שיעולם לא דאם מאורות התורה ולא זכיה כי אם למח' דת חסד דהייק' כבתא ישארת ה' בבית רבנ' הווכחים הקבלה ועושה העשה כנגדה כנראה ממשעיו ולא ראה דברי אדון הישרים רס' ו' לא עבדות אלהות מוס' אלא מעשים מוס' וגו' גלויות לכונני ע' ו יראה הרואה דברי הרשע הזה המתיר רסן ע' לכל איש ישראל בגלותו וה' לומר שדך צריך להיות לקיים חקרא' שכתוב ועבדת עם אלהים אחרים ונ'

גם למה משיח בן אהרים דער הרבנות כיבר על מעשי ירבעם שעבד ע' ו ולמה משיח בן דוד לא יכפר על עון בית הודם כי אם כמורה הקשה חן הייתה ועל מה פטארו עמו בדרון יכפר בעד אכזו ולקתה מדת הדין ואמר עוד שקרוב לזה מה שאירע לאחיהר החלכה כי על ידה נעשית תפועה לישראל ורוב אסם כוונרים כדברקת עם גוי עובד ע' ו והיו מעשעו' אמת' אבל הכחשים היו יודעים הטוב ולא היו כותבים אותה כחושות ע' כ' אמרו נבני קרקע עולם היתה שאלה לא תעשה וכלל

יבולו לאזכור אותה על כדמה ולא יש לה עברה בדבר עב"ד לא ירדתי וחיאי קורבה ושיכות יש לאשתך הולכה עם מלך המשיח
 כעין כי באותו זמן לא נשלם עדיין זמן נלות מדי והנביא יהיה בתוך זמן נלותם היתה והשי"ת קירב הדברים אל הטבע
 דבעל גורת האות ע"א אשתך וזכתי פיקוח כסף כמה רבנות ישראל אין בביטול מנוה אשת כלום ואין בכלל מיהרב ולא
 יש לעיין בזה מה הזקיקו לומר כן הא לא דמי לנמרי הפי' לטעם שמת המין אי
 לאברי הש"ס שם לא קעדה מעשה הוא ולרבה הבלת עיניו שאני' דלא מוכיח
 להעביר על דת (ועיין אכן בוחן שלנו) ומה זה ענין לעולם מעשה בידים אף כי
 בכפירה בכל המורה וזכרה שדרכה המחבר בכן משום דהוה ק"ל התיכח בשאר
 זמני משא"כ כשנראה אשתך אל החלק העצמה דמשא"כ חמוה ע"פ אשר לא כדת
 של תורה וכאשר אבדתי אבדתי גם מחן כי ע"פ באורם ועכתי דרעון לכן התר
 לתר זה ע"ד ש"פ צ"ע כל נשותם ש"ד רעה היא חול גדיקים (עיין אכן בוחן שלנו)
 מ"מ ל' פסוק שבביל כך א"ו לדחוק כי ה"ע'פ שנאה אל החלק להליך ולהגיד ישראל
 משום זה לא נתכוונה לעבור על דת ולא עשתה בזה דבר רק כשנתיאמה ע"פ העל
 וניקריא עוברת על דת יהודית ברדל' היינו אשר לא כדת ואם א"כ תבעה ובל
 עליה לעולם אנוסה היא מאי חית לה למעבד ואינה עושה מעשה כר"מ קרקע
 עולם היתה וכן לא כלסודה על מדרכי בראות גם בפעם הראה מעשים זה הלא היא
 חששה שמה יחמיר על ע"מ' מחחר שעתה הוונה לך מרונה :

ובי אכנס לזה המעורר לאכול ומאכלות אסורות ולבעול ארמיות ונשא שפחה בכשוש ואחריו המשיך אשפון יהיודית להיורד דת האם באמר שגם היא המורה לאנסה
 לבעול על שון ישראל ח"ו וכדאי היא זו עם אחרים קבריו כשמתמודד לבעול דבריו :

ועוד איור שכל מה שאמר כתן כביאו הוא אות ויזיב ואי"פ שאמר לשנה וקצת מדשים ולא כתקניו דבריו לא כעבוד
 זה כפל פנים בכבואתו כי העובות ברזו לו לשי"ת להתגסס והטובה וזה שאמרת דל' אינו חומר מן הטובה אפילו
 על תכחי' יש לתקן בין כאשר השי"ת גזור ועדיין לח שלת הגורה הטובה ע"כביא' לכאשר בורה ונלמה נאם שלמה אינו חומר
 לטובה ואומנם אם לא שלמה יגרום העובות ביפולה ומוביא ראיה ויזקוקאל שזור ה' עודבור ולא ככל ספק בכבואתו כי
 לא נזהר השי"ת לומר לגדקים כה אור ה' לא תמותו כן ג"כ כתן הכביא שיע ועלך ח' מכריו שבתוך שנה וקצת מדשים
 תהיה התשובה ולא אמר כה אור השי"ת כי השי"ת לא איור ולא נוה בכך אלא הוא יעצמו כסיר לנו שמה פראה ושמע
 בכבואתו כישוקאל דווח בדווח עב"ד :

זרה החילוק שהביא אם לא כה עיניו מראות דבריו ל' לא היה עוטק חילוק של הכל שרז' הווציא אותה של יזוקאל
 שון הכלל ועולם לא יראה מדה טובה וזורה אלא זו כלבד ויאפשר שהיא חולק על דברי דו"ל כאשר זה דרכו או
 לא הניע לבד דיעתה והחילוק הוא חטיל פנס בכתן כביאו שסיפר מה שלא הורסה עליו ולא ידע מכתבו שכתב לכאן
 לאזכורנו ואומעדרם כה אמר' הנה מושיעכם בא ושבתי איב' שמו יריע אף יצרימי וקבע וזן שכנת בת ל' ונתקיים
 כתבו ע"כ ר' שלום בן יוסף המוזקוק לכאן ועוד תתם בדברים של מיוכות שאחריתם מרה שהט' ספירות הבאים אל
 המלכות ככלבשו בקליפות וזה הוא סודו חילוק ה' כו' יטבת' איב' יעלו לאזור והוא וחולל מפשעו שנעשה קול ועל
 זה הענין נילה וביש כבואת שלם כפי האות יתיאח דוחו וכשמעו וזכרה ביוכות או הוא מיטערא אחר דקליפה וכמתו
 לא וטוהרה ועדין אדוקה באיכות יש ה' כנוגרי הבאה חסס מו' יתן ולא בא לקהלם קדישא וכיוו שדרושים הנזכרים הכבואה
 היא על משיס כך רצה להוליה עליו ויותר מיד פירושם על ש' ה' כנוגרי מפירוש זה על השוור ולא ידעתי עד מתי יהיה
 בעונש המורה אם עד מותו כפי כפי כשם וכוות אדם רע כוונה תאחד תקוה יטוב לו שלא בא לעולם ולא נבלה כלל כי בא
 זכאי ויח סיוב כי חלק כמותו יעבוד ע"ז ויותר תוניה היא עתוניתה תופי הארכי על דוד בדברי האגדה אשר לא תוכן
 כפשה :

ובאמת כי דקדק באחריו כיקרבה ישועת ה' ליראיו ולחשבי שמו אבל לא אליו ולכבריו ולא ע' היווירם יו' יהי חלקו
 חלקן סבריו עונו ואכנסו בשם ה' אליהו כזכר דברי נביאיו כביאי האות ונדק' ונדול כדנל ומיטכו האויעי
 משיח בן דוד מוסר חובע ישי' יבא כוהרה ביומו אכ"ר :

מעכת יראו בדברי אחר מכתביו האסכים עם דבריו כתן יתדונו בנורה שיה מויה ויונה על שאר כבואתם של האחרים
 והאות הכרור כי זה האיש הדכה אשמה ויתר וואשם תלוי לפי שהוא לא כשר בתורה ובקבלה ולא יח ופינו לומר
 משיח

משיחא אבא. ונס לא עשה כגד הקבלה. אך חזרו ואם מעשים הם. היו צעוריו ועובדי דתינו. הם המדברים על פניו זה של
 נוס. הם המעשים של לידתו. הם המעשים על מיתתו ועל תחייתו. הם שקראו לו "ב"ן דרו"ס". ואולם זה כבר בתורה
 ובקבלה. כגודע מועדיו הניית הסם באותיותיו השוקרותיו מן העולם. אכילת כבש בחלבו לאורייתא. לעשותו קרבן פסח כגד
 קבלתו. קביעות יום שבת בשמי בשבוע וקראו שבת הגדול. ביטול זום העשרי. ביטול ט' באב עפ' כתבו. ושאר תעניות הוא
 הקורא עמו משיח וביא' א' ב' ד' ורו"ס. כגודע מכתבו שכתב שקרא עמו ה' כו' וקרא עמו כזו בכורו. ונס שכתבתי דוח"ו
 דיבר. והטעם והמטיא את הרבים. מה שלא עשה אדם שם. ואולם סיפור ענינים אחרים פרטים. כהתייחדו עם גרושתו
 ויקודו עם הנשים המתוללות כו'. אין להעלות על ספר. דקים ליה בדרבה מיניה. וזה שטרם לק"א מיר עסקד מיון ע'
 משיח. ולאחר זה הלך לקובעאכתיא. וקודם הגיעו לשם. בתפס בתפיסה ויוחסר למסגר ויוחסר למסגר. עד שלאחר רצו
 ברמי כסף. הוליכוהו לויבצר גא' ליסול. אשר בראותו סבלות הטועים. היה מתלוצץ ומהלך בהם. ומושא מוכנים לקבל מהתלוי
 וכל מונחתו פוכה למוך מועשי. כאשר בא עד קמו ואין עוזר ומוחסט לקח. ובהגיע הדברים לפני המלך כזו וירצוהו
 מן הכור. ונור עלי. ומיתת הגוף הקל. ויבמיתת הכפס הקסה והמורה כיוול הימנה. באופן שחבית האסורים סריותו עמו.
 ונס הרע והשטית. ולמן ונסה סם ביוחסנתו וכו' אשר הוא בו עכשו. ויגיד עליו רשו ורעיונו הנפסד ביוכתבו. שכתב לכל
 הגלילות לבטל ט' באב ולקבוע יום חשתה ושחמה בקריאת הלל ובברכה תפילה וסוף וביוסף ובזכר לידת משיחנו ויום הכניחות
 הוה ובר ליניאת מזרים. ואין משביל דורש את אלפים. ויה זה ועל מה זה. שוקב יום חשתה. ויחשמה. ויחשמה. כמורכבה. ומה
 הוא יום החתונה. ואין לי מנחם משיח כפשי עדיין. ומה ענין יוסף ומה הוא קרבנו. ומה הוא שנינו. ומה ענין זכר ליניאת
 מזרים. הנעשית טפלה לגאולה העתידה. ועכ' ז' בטן השעים תחסר. אשר זה דרכם כסל לנו. ויש להם חל בעל בכלם. ירנו
 סלה לכנות בטן. אכול ושתה יאחר להם וקיימו בורות בפסח יהוא. ואולם כאשר בא כתן. הפזתי ופוזתי מהסמיץ. לבצבור
 מלש נפשו וירד מרי כפס אשר ראו כי אבדה עקוב בהארת אדם רע. עוד בדבורו ואמר להם שלא יתיאשו מהבטתו ואת
 וכו' הדרתו היתה כדי ללקט כנינו הקדושה ככו'. ואדרבא היה גבור עליהם שיבטלו התענית בשנה השנית. עד שבאשר נודע
 לשניו קאמטכתיא יע"א. שלטו ארזי שלחיהם לנדקו. ולהסיר מלב הטועים. ולהנחות אים מעללים. ואין בפייה ככונה
 כאשר נחמה חקטת עדות הנעשית באי' סולה. ותחארו כבר חקוק בשט ברזל ונעפרת עיני מורת הקולות. וכתבו סמני
 קוסטכתיא לחמיו אויור וכולם באחד כתבו לכל הקהלות. שלא ישעו עוד אחרי ההבל ונורו בנורת נח' ש' ועוטם מיון. לחי
 שחקל בשום תענית ובפרט ט' באב. ופעליהם להביא בכבלי ברזל למי שחקל בדכמי רו' ל' יוק' ק' איז מיר תהו על הראשונות.
 אשר נואלו ואשר ס' איז. ומקשים מוילה על בעולם. בשנה הראשונה רובא דרובא. אבל לא בולם ולא כל חכמים ש' ו'. כאשר
 תראו מכתבם וסתיות הרב ביבנישתי שנתקיימה ביוחסת לתלא באנטטרדיע' יע"א.

ועל הראשונות אנו מוכתרים. ועכשו כחוסף גער גדול. בראות ובשמוע כי עדיין לא שב העם מוטעותו. וניטלו
 בזעזעכס ט' באב של סכה שעברה שנת חת"ך לאחר המורה. לאחר גילוי שקרי הכבושה. לאחר שכלו כמה קצין
 לאחר שכתבנה קלונו של נביא השקר. וסחרון דעתו עם גודל רצונו. זה מורה על כי רצו לפרוק עול הקבלה מעליהם. וכן
 עוד שלא נשוע שקלונו על הדס שבחמיכוס לא וזו וקבלתם. הייתי יורים ראשי בכבוד. ואומר ברוך ה' אשר לא השבית גואל
 לתורת אלהינו. ולא ויה שבינת הקבלה מכול הטע' רבי. ויהי היום ככורי בקלון המור. ותפארתי בתוך מטעי ישראל היתה
 למחנה. במחשע לשמע אין דאכה נפשי. כי עדיין יש בחמיכוס הקדוש. קול הכי' ש' השוטט עמו. וקול העם כרעה בתיב
 שחולבד שזיכיהם תלויית לומר. שבט ואל תעשה. עוד ביום עשה ביטול ט' באב ויום עשרה באב. לקבעט יום חשתה ושחמה
 יוק' שאין כח ברוב כיבוד ר' ל' לבטלו. יום שכתבנו בו המרות. יום שאשילו וילאחי השרת מר יבכוין. ובית אלהינו גוים מוקדים
 בטיבולו. ונלות השל הוה הולכת ויוחספת בדרות תכוסות ורעות רבות ונדות זיבורא וצקריבתיא. ואבדה חכמת סכמינו ובית
 כבושנו כסתיה. לראות ויה דאיתא כפ' ד' דויגיל על רבינו הקדוש. שביקש לעקור ט' באב. ולא הודו לו סכמים. ואמר ר'
 אבא בר זבדא לך הוה ויעשה אלא ט' באב משל לסיני. ככתת הוה ומינמו לאחר השבת. ואמר ר' הוה ונדה. כדעה.
 ולא הודו לו סכמים. וסקסו התוספות היכי' ס' ד' דהוי תנא היה רוצה לעקור ט' באב לגמרי. וסא אמרין כל האוכל ממתה
 בט' באב. אינו רואה בכשתה של יחוסלם. ועוד הא אין ב' דיכול לבטל דברי ב' דיכתיב אלא א' דיכול לומר חכמה ותימן

ציצת נובל צבי

דתינו רז' ל' לא רצו לקדש אלא תחודא שיש צדיותה מסאר תענית . אי כוונת לומר ד'א רצו לקדש אלא תענית . ולקבצו בעשרתי כראור ר' יחזקאל הווי התם קבעות בעשרתי עכ"ל :

והיה כל המסע לז' יואה . כי לא הספיק לבעל התוספות בקושיא קמייתא . מעטם דכל האוכל זמנית בע' צבא אינו רואה כו' . משום דאיבא למימר לאו לשיכובא אחר . אלא לשיכובא ועומט . לראות בנקמה או לא . וזאמר שאמר האמר לא הוא פשיטא ולא ארבע צעירא לבי הבוי הם חזק לבעוד שיהי לה מריה לשיכך הקשה קושיא סבית . לומר דלשיכובא הוי יואבין ד' מצטל דברי ד' הכיורו כו' . וזרין הם ש' מה שתיין . דהיינו שכל להיות בשבת בו זמילא סבילא . הוודו לו דבזים . וזכ"ש לצטל בלי שום סיבה . ולבטל תקנות ונודות עם כפיאיש ובית דינים . ובית דינא הווי הו' לבי בית דינא של רבינו סקדנא . וזכ"ש לבי כפיאיש אשר רוח ה' דיבר עם ויהי כפיאיש על יוס . ועל ידי איש שלל האזוק לבניא . כעמוד להקל ולבטל דבריהם ק"ו :

ואם עלי תרעה אשפת בעל הלשון ולהט סביתו יבדוק . לומר מי ספק לאיש מד וטעם עלינו . לרדותא בתוך ביתי . הנה קבאת מעט'ת הרעה תנין בעני . וזרפת חורש הרבנים כפלה עלי . ולעזרת ה' צבבורים ככלי קרב וחלק זמית של תורה יצאתי למצות הסוכים מה מדס' . כי חילא לי להאזין שדס היתה עם ההמון העוררים . ולא ספיקו התימן מונעמת הסוכים . והיה כשה אשר כפתח לאכול דבר האסור . ואם זללא צי חלק לא ביה תנא לזמנא דר ומנכא לאוד לי באה לזכות ויחד זאריס ולא כחטול מודא על אבינו לב . אשר לא הווי לבכבס חקול סויות סויות . ולא כחטול חקול זמית קרבות . ולא כעזמו משפעת סק' ל' גס' . ולא חזרו ויחדותם העוררים תלמדת השם ז' . ולא כחטול ספק בתוך מעשי ישראל . לומר כי מיישק דרך כז' :

הואר חפסי הוודא . והוא' ה' האוור כדק' אי . גס לא כעלה על צדיותיב האמוכה . יחד מיה שהסכוינו עלי הקדושים אשר בארץ . הנה הגבורים אשר מעולם אבוי גס בגללות העורב עם אבותינו ורבותינו . כי א' כחא וקבא על כבודם ויוראכס . שהוא עס כעני וזוראי . ישראל אשר כבא ארסאר . ולהקדש ולהטיר לזות שפתיס וזאריס צבית . ולסתום ס' דוכר כבל . ולקח עס וקנים שקנו כתבה לשפסם עם אותס שזוקינס ודפס נטרפת עליס . להק' רא' נגד קבלת דבותא אשר שפיותם לזכות קבר . ולגבר אשר דמוך דרך רשעים באשלה לא כשיתה . שיתלתה וסועה בקנים וקוים . הסכו בעד צולתי שפיתס . ולמיטת ע' צביתו עקב כגד נוד' . ללכת אשר שפיותו יגוסות זמיות זמיות דעת האדם על דעת קומו :

ואם לא תגלה שני אונן . או איך ארסא אכעותי בית כהן . לבלי שמוע את הקול קול האון . האוורים כי בגללות העורב אשר חס'ת תגא חזרת הוודות . שנין הם חזוקים באוונס הדעה הוית . וקמייתו דברי כביא סקר . באוונס כלה כפלה שלשת . מה יעשו אוונס קור . מו יתום לדברי הקבלה יתיר ויס . אשר מויו קדס וסרת בפסם עלי . ופסע כבוא אבותינו ורבותינו הוונסיס מ'א' בן . זקסע' ל'א'ה . אשר ה' לבס זאליס כל בני אדם צארין ודומו . והיתה חמדתם כבוד . כאחיס בביתית הוודת סככת . וקמייתו כוואור תורה שבע' ס' זבלת רו' ל' . בן הווס צנוים אשר יקומו ויחדוים וכל הגלויס אליהם . תלמוז קס אשר הק' להם מחוקקי דק . ולקשו להם קמיס אדס אשר לא שערס אבותיהם . מו יגלה עפר ויסיס . לזאת כהיס של הווינו להכול עול בגלות יפסעו נוזיס להטיר ארסאר דוסיסא בארס פוה ס' יונ' ס' שבער דברי מהלויס . דקו את הק' . ס' יונ' גבול אשר גבול ראזנים בעלי ההוודא :

ואם הסדן חרובה על העמוד . ונברה יד העזון לפוס'ת ח' חדרס . לא אלמן ישראל מהכזים רבנים מחוקקי דק תורת אלהינו . הוא תיור וזאריס קו . עיר גדולה של חכמים ושל סופרים . יסברו וזרי דק' . אס מעיר סוס התהוללה המלאה לה תכונה ודעת . אפסה ונתרוקס לתרין . אס עיר ת' טוואן ועון אריות שכתורה . בעשית זרפה . לזאבי יעירי לכנות ארזים . או עיר סא' לי וכתמים העסולאס כפו האמוכה . אס זוללו אבינו לב סכסה ונכסכו לכלי חרס . אס הכלויס אליהם מבתי מבני יויקי' כוס' זככו קבאת אבות ורבותם ספסדים . להכנס בלבס דברים המביאס לדי מעא . וקבלות תיד' ולא דל ומאכס כפומורה להס דרך האזת . וסארית אלווא ייח' זאנפיה . סוואן תורתם כקין ויית . בעד חוקס ויוונס . וסכת אורסת רבות . אס ססיות ותתימות קבלות תא' פיליפי . סביאתם . לזרע סלויס לקח הפללות . לדמות את הק' . אס סבי קבלות גרי' ס' הוונסו כזקן הסקרים הסוקרים וזאריס עמי בע' יונ' ל' זאריס חדברי קבלתנו . לא מתכר לים עכרה העב' רה' כי ידעזי לא חסרה ארזי' ל' סוויס ורבותו וזוויס חוכה ק'ס וסלמלת הרסן' . חורה וזרות על אכסניא סלה . וכמו כן קבלות תלונסן . לא אסרו קבועים . כי אס ויכתי ויס קמו לב' ס' סוס . הנה על כסאות למסע יסכו ארזים . ויחלף

יחוס קדישן כמו: באופן כי אין עיר זכור אשר אין לה מנהל מכל כמים לימודי ה' אשר גדלה. ולהשליך את נפשו בתהלה כפס
 רך יאמך כ' כפרך לפרך אותם בצפון: שמיית גורת בתי ריבין של כביאים ראשונים. כאשר עשו רבני גאונים וכיניאה יע' א'
 ואף אם רוב קהלות אשכנז ופולין כתקלו באבן הטועים. לא עשו עשה של פי מחמורו של הומור: להסוף או לדרוע וכמקומות
 אחרים אשר קיימו גורמו. לא היתה יד הכננים עמו. כאשר נודע לנו. האם ק"ק אמטרדס הסמו און לשמועות השמועות
 והתשובות. הכבייו לנטל קין א' שתורה טבע פ' או ככאן ק"ק האמוגורו שהיו אדוקים באמונה הזאת. מוננו וגמרו להכביס
 על הגדה היא ח' ז' ימדות לא יאלו ומכלל זה כי אסקהלות היעשר. אשר להם היה ראוי לניול וקול ורועה לרדות את הולת:
לבוז לא נטנוק כהשגת ומולת ה' עלינו. שכדי להסיר יוסך וככד הפכלות מעל עיני שכלנו. להתבונן בצפלות מופלות
 אל. לשלח תמוש ברית תורתו יוכינו. לטוק אמונתנו בדברי חכמינו. היודברים ברוח קדשו. ועל פיהם אמו קייש
 הראנו ידו הכפלאה. כי הלא אם זה הומור היה וות מיתת עמנו או ככתר ובהפאל על ידי הרגו מהמלכות יאו וזלחה ויהאכסיס
 היו ויאוניו ומופסיס ליטועתו עד עלם. ולומר בעדיין חיו וקיים הוא ולא מלטה בו מיתתה ויועשיו הם שגרמו לו להפלות כבערה
 השומיה. ובכזה וזון הכומר ילח חכמינו ויועשיו. כי הן בעודנו בבית האכורים ביוצר גאלי' פול' ועיני הכל רואים מאסת
 גדלות נאסת ובדול' היו אומרים בעלה לנורוס. זמולאך בזורתו הוא הוא אשר היה עומד במקומו. מכ' ש' אם היה בעלם
 להלוטין וזנגד עינם. ובחולת ה' על עמו. שלחו ביד עשמו הגדול. ועובו אלהים אל דוע במירתו. כיוצא ממנו סמואסדו לנדול
 דשעו. עד שהיודת ועטה ועשים אשר לא יעשה הרע שבישראל. והכל יחיה ה' היתה נכבה. כדי לשלח הטועה מהטועים
 אשר הסודיות. ולהורות כתן בלבם. כי לא כאשר יראה האדם כי יראה לעינים בעיני הראות קדושתו ומסירותו ופרישותו
 וה' יראה ללבב. וכשרש ומונו בעליו. לגלות רוע לבו טכסנים. ואל יעשו עוד כחסידותו. כי הן בקדשו לא יאמין:

דן כל אלה יפעל אל' זעב' לא הכפיס לאדם תועה ודרך השכל. הטמן לבו מהתבונן מסדו הגדול בסילוק הטעות. ויאוכי
 הבכיר שמועות. דוע כתביו וכתיבתן כביאו בכפירות ותחילה ועד סוף. כמו שכתבו השכיו והשלישי קיים המרתו לסוד
 עמוק. אשר בעמוק שאלו קרואיו וקוראיו. באורו שעליו לאור הכביא כי בהר פריס יקום ה' לעשות מעשה ורעשה. שכל
 הומרו ידבר ה' הכתוב בכאן. הוא הומור שעולה בעשבונו כך. ויקום בהר פריזות שהיא ההורה. שפפרס והולך ורעשה בו'
 האם כל בעל תורת ורע' ה' לא יקלל ויקרס על כבודו ויהא ונאיוה מהאפיקורסים והסופרים והגושימים והטועים בדברי התורה
 והנכונה כלפטר. ויוגלם בה שלא כהלכה יותר מע' ז'. ועיניו של הכוטה ארריו השע מראות בכפירותיו. ועדיין לא מלאו לבו
 להכיר ולנכא. וארברא בעטו ביועטו. שכל איש ישראל המוק מוזהר. ואכר את מלקו והישיעה האמיתית. היעוועדת חפי
 דביאו אחת. על ידי איש מורע דוד הנוכח כגורה. ושומר מזה ותודה. כמו שאמר הכתוב והקיימות. לדוד נחם צדיק ועלך מלך
 והשכיל. לא עלי ידי איש השע כוכר בעיקר. ודברי הרוב' ס' ז' ל' בסוף הבלות מלכים הם. אם יקום איש מבית דוד והנה כמתרה
 שכתב וטבע פ' בו'. בונה יקדם ויוקרך גלית ולחם ולחיות ה' ועשה ויוגלית. ולאשר מעשים אלו הכובר בו'. ככובר בכל
 התורה בולה:

דעור סדר אל כל היום. בגלות נודד נת' העו' מי' דאחי ויטהר דקין נע וכד מוקום אל מוקום. ואין מחפק אחינו כעד
 קטאז. הנורוים לאחרים לאבד נפשו. וכלל הקהלות תגלה רעותו פשו מסרון דיעותו וקבוקטאטיכאל ואכר ריבול
 החדימותו בקול גבוי כרוו. ככמה שיפורי כדשותיה דקין לנורו. כנודע יוכתיהם אשר עדיכם יעשו. וכתב רבני גאונים
 וכיניאה יע' א' ישיר ויגיד על האיש ועל שיחו. ואף גם זאת הרבנים הג' לא עשו ועשה הראוי להם לעשות. לפת סוף גמר
 לטעות עברו. כי למה שלחו איש קריו מיד יזעזע סכלותו וטפשותו והפכד דמיוניו. כטרוהו. שאם הם אמרו שצין ראתה אותם
 כשת ותעידו על ויה שהיזק אנלם בתהלה. שבהזקט טוטה היה אנלם. ואפילו הכי אכד כמה רבנות מיהראל כטעותו וטעותו
 בזה סילקו הטעות הבוא. נכס עכשו טפשותו יוציאו למצוא. והיה להם לאסוף אותם בעפאר השופים יזסם יכלה כנראיתו וסם
 יקבר. ולא יהיה טוטה שכר. לחייב אחרים הנמשכים עדיין בטיעותו. והאני ליה טעותיה וסכו' סיה'. כי בדברים כאלו צריך
 לדקק כמות הטעה. לעשות וזמדת למוטרת. וכל זה לא נעלם מניו בתחלת הטעות. והיית רואה את הכולל חסילוק
 הדעות. וידעת כי זה יע לנו נדקדוק ובייתוס. ואפילו מאותו האיש. ועל זה אורתי כנכר סלני וכתיבתי לרבי הגלילי לנדור
 הפרנה הוות היובת'. ולהתקוק בעד גורת אליהו. כאשר נעש' ת' יראו מקנתס'. ומעווא דמיועטא. שאם לא עכו את הכל

אם סקלה לכל הדמעים פחות - וכל הפס ימנו מה שלא שטנו - וייראו סכנות במחלתם - כי אחרת גדוליהם -
ואתם - כהני ה' תקראו וקראו ודמיו הקהלות - לכם המנוה הוות - לשמיע אל קנה הארץ - לעמוד באמונת במשיח הוה
 האמיתי - וכל זמן שלא ראינו בייגונים המונחקים - אין לנו להטות און - לדברי האומר משיחא אכא - יומם להטות
 לכיאי - למי שלא כתן אות ופוטת על כבואתו - כבודת הכתוב - לאמר שהחוק בנדקות וכפרות - וכל מי שאינו מתנהג כפי זה -
 יצא וכללם של פרושים - העוננים כפי הקבלה האמיתית של רבותינו - והרי הוא בכלל הסוררים גדר תורת אליינו - ובכלל
 אחרת הם הוא - שלא ידקאו את הקץ - ולא יעברו על צבועת אס תעירו ואם תשעורו את אלהם עד שתספן - והזכירו לפניכם
 דברי היונים נעברו - בלזות פדורות שטנו אחר משיח וכיאי - והביא דהיוא סביס - אין סומכין על הנם - וצברט גלילות
 העושר - אשר גלותם כפול ומוכפל בערך אחרים - בעבור אונס המזל - וכי יטו בעינים לכבול פול הגלות - ואם יתמיהם
 יתכו למשיח - יקנו וישורו ויקוו - כי בוא יבא ולא יאחר - ובשרת תקומה - הנאולה ממדת לנו - וכדנר - ל אין ביד ישראל לא
 הקיוו כדאי הם שכר הקיוו - כי כ"ד החותם בע"ס בסדר קץ כל - כשר בא לפני כ"י מלאה הארץ חסם מפניהם - ד"ס מסוף
 נכסת הכל בני אדם כ"ב בני איש לפרע הפרע - פה עיר האמורב יע"א - אסיכס הקטן ע"ה - ועירא דמן כרבייא יעקב
 ששטרטט ס"ט

ובשרגיע הכתב הנ"ל לעיר סא"לי - בא ליד השכם כמו הרר יעקב בן בעדון - שהיה ראש המאזניים וראש למבטלי תעניות
 לא גילה אותו לשום בר נש - כי אם לאותם שכמהו באמונה ונתחשו שלא להגויאלו כלל - ועל זה פיו ביותר מחוקיקים
 באמונתם יוהו וכריוס נכרם על כל מי שמענה ט' באב בשנת התכ"ט ג"כ - ויהחכם הסמיד כמות דר אהרן הכהנאי לא ידע
 מהכתב שכתבתי - ועכ"ו היה עומד כנגד החכם בן בעדון וקבריו - וקבץ עמו קצת אנשי חפשה מתקומות אחרים שגמאלו סס -
 וכתב לפי"ס - ושם כפי"ס גורו בנרות נח"ע כל מי שאינו ונתענה - ואפילו אותם הקהלות הגוים עזאווי"א - שהביא
 מלך תלמי לטייטש והושיבם כפי"ס - שהיו רונים לנפול ט' באב - גברה ידם של כמחי פי"ס וקהלם - והביאו אותם כפס הזרוע
 ומעומם וזה - ושלחו עוד לסא"לי להחכם בן בעדון ומדרי שיהו וזה בכלל פורגי גדר - ואפילו הכי לא הגניחו עליהם - וזה חס
 שכתב לי החכם הסמיד כמות דר אהרן הכהנאי - וז"ל :

על דבר הנזוה וועקתם - ולא ועקתם אלא בעולם בעונות - חקת החכמים התמידו לעשותם יום טוב יותר מימים טובים
 כפס וסוכות ויוזאים ס"ח ועברכים לנפול ויוסף ב' ברכות והלל - אשר לא כדת - ולא הצניחו לדברי הבוסקים שאמר
 שהם תקנת גביאים - וכתב הא"ת שלא יתבטלו עד שיבנה בית המקדש - והפועלם פורץ גדר ישכמו נח"ע - וכתב הרמב"ם ז"ל
 בייגון הישיב כמיקדן את ישראל ונלמם בחטטיו במלכותו ויפנה בית המקדש במקומו - וכו' ודאי ערך המשיח - והם עושים
 עיקר מכתבי בני אדם - ועושים מועד אשר כדו חלום - וכי יתן ויהי יום עוודת כוכף - כמועד ידעם בן נבט - כי אם ביום נרס
 ונאזה - ויום שריפת היכל עושים חרוקים רחוקים לנלן ועוד זה חדרם בעונות יושברו - והנה זה בא ויאמר גייגוש פנחסק"ת
 אוראן - אחסי חספת ועכ"ת ובעלי דריות - גם אבי הגלבי עוני - ועוד דתם ישיחי עושה - למדעים צמת הח"ו - וידעתי
 קוהרס ודרכי החכם כמות דר אברהם קאזינו ומכתמו - והחכם כמו הרר חזאל צברוטטט וכל השפחה ודגמתי להם את
 כבוד מעלת כ"ת - כשראיתי את כבודם וואכל מלחם ותענוגיהם - כי מעולם לא שטעו קול נוגש - ונררו העונות ונדרשו כי"ט
 הראגון של פסח בשנה זאת - ולא קבעו להם כי אה זמן ס' ימים - ומה שפברו מתדריים ומטלגליהם במצי המחיר - ונדרשו כולם
 והרי הם עושהים בניכא ונלא כראקא וכלו ויונה לאמר שהגילם הקב"ה הן הכהים - בעמדו עליהם סבינתו שודדיהם ונר
 וסכל ה' עתים נראותם סבינה אדמת בהה - שהלכו לקראתם יחניחו ואת סבינה יהודים - סבראותם סבינה מלאה אנשים
 סוכרים היו שהם שודדים כמותם - ונטו ועליהם - וכשהגיעו השודדים לאר"גיל - נמכרו כל הראשים - שלהם לאמר - לפי שלא
 ערכו ולמחה כנגד היהודים - וקצת ויהראשים נידוכו הרנה - כל זה כתבו מאר"גיל - הודו לה' כי טוב :

הדרן לכותבין ק"ק פים יע"א חוקיקים נכרבעה צוות - והכריחו גם למגורתי אלזווי"א להחוק בדת התעניות - וק"ק
 עיט"ו אן אלקאר ר' חיקי"ים כולם על עזירת הנזוות וחקתם הנביאים ק"ק מורא"י קובם סניקו בדברי הברוטות
 האזורים כל המתענה יקרא כופר - ואכי כפתי להם כתב על דברי דבתי ככסיות שחברו בחמרת השנה מלך ארס בעונות
 יקראתיו קול גובים - ויקה בדי' בעם שכתבתי להם על דברי הנזוות - אולי ישנו עודדים לאחון חטטי אבותיהם ומשעה בניאי"ל
 יב ב ואל

ולא כהיה כב' תורות . וכל ד' ת' האותיות ולא תסוד מכל הדבר בו . כי שהע"ה בחכמתו רצה לכתוב אות קטנה . ושלמה
 והתרחשה . והם כשעומת ביטול' ג' ד' ולת' שדאיתות ולא נחמתי . כי שלמה אמר ארכה ולא אסור . והם סרו ממש . וכתבתו בה
 עובדות גדולות לדיינים ולכל הק"ו . וכמו שזה הוא אכסום ואחרו שום 'ו' לתמון קצתם השתנו . וקצתם אכלו . ויום ר"ת
 אב שמנהגם לכתוב השפטה ולא לאכול כשר עד עבור ט' באב . בדו מלכס שבאו בשורות טובות . ושארנו הכשר . ואני הכני
 מייאל עד שיבאו אחרים לומר . שגאו אותו יום טוב . ואכתוב להם באזות . ואחרו לי שהחזיקו בנעושים הוא המכס שלמה אבי
 טבול שהעניו פניו כנגד כל החכמים . ואחרו להדימות מוצט שפיהם מן האתומים . ולא מן הכופרים . ראה כמה גדולה כפירה
 שדיון אותה לכפירה בחמה ע"ה . שאחרו להק"ה הכה אכזי בא אל"ך ג' בעבור ישמע העם ג' . וזה שלא ראונו מוצט
 שבר . ואם הוא משיח ונאל עדיין לא יכא נעשו ולא הרים כסו . ואשר לא ישמע אל דבריו יקרא כופר . ואני כמבאתי הטלעולי
 ולכאן עיר סא' לי . ונזאתי הקהל לחוקים לד' כתות . וקהל שיבתינו יצ' ותיקום בנמוות . כזו שידענו שכלם תשכמונים
 דכי פשלים . מאדו תקל אקולעים אל המרה ולא יטיאו . כי גדל ערכם בתולדות ולבין ההלכה כשאר קני' ס' ל' אכל הקהלות
 שאחרות . ועם כולם נומים אחרי המכס כה' דר' יעקב בן עשרון . להשות אחר האבילה ונשתיה . ולא ששאו לקול מלי . גם אפי
 הכבלות עמתי מהם ומישיבת הדיינים . ונזרתי בדעתי שלא אשב עמהם עוד להשפט . ושקפתי ונחתי וישכתי על לוודי . ואשקת
 נשאתי ונתתי שחם על דברי הנזות . ועל אפי ונחתי שלא כרוו להכריז בהם למתעבה נע' באב . ולא העיתי אזכיר לקולט .
 ונתקבנו אלי המכס כמו' דרדיאל טולדאכו ויבענו וק"ק מייק' כים . וזה שמוצטו וק"ק טיטואן אלכר' ר' וש"ם . ועשיו
 צום כושפטו . והשנה הזאת ג' כ' העמדנו שביס על עין זה אולי ישבו . ואין קול ואין עונה לדכרי הפוסקים ולא לדכרי הכריאים
 וייטב כעושים לכבוד דכרי הכריאים מני זכריה ומלאכי וכל אכשי ככסת הגדולה . וזה שהחזיקו אנומינו ואבות אבותינו
 שחברו הראשון עד היום . ולא יכפרו בדכרי שבת' אי צכ' . או אפשר שהוא לא גור . ויכריז המכס עשרון . בפומבי . כל המתעבה
 צט' באב . אינו ראה כמאות ביון והנה הקהל לחוקים לד' כתות . כת' א' מתעבה כמרהסוף . וכת' ב' נדיית . עושים יום טוב
 גדול . וכת' ג' מתעבין בינעמי . שלא ירנשו בהם האוכלים . וכת' ד' שמוצטו בדעתם להתענות והספקידו להתענות . וכאשר
 מרגשים בהם והולכים אליהם ותומינים אותם לסעודה . הולכים עמהם מפני הבושה . ונחטיאים אותם בידים :

ולא אדבר מענין כלי שיר וכלי זמר במונעמים ונוצללים . ויחטיאים משוררים נזים ולא תתייראים מפני הסכה . שעל כל
 פנים לא יתיאשו ממכה . והנדי' ר' מיינון מתייראין וביעתו מחוקים בדיהם . ויטו אחרי הכשור' . וכל זה
 שומתי מקודם . וכתבתי לדייני מתא' פי"ם . ובקשתי מהם לכתוב להם להשירים . אל אליהם יודע לא לכבודי ולא לכבוד בית
 אבא . כי אם להחזיק באחרות . והתשובה תהיה שמוך האחרות . ולא כהיה כיהה אנגדות . וכתבו להם תבויי פי"ם שלא יפשו
 בדר ויפסדו מהקהל . ואני כמה פעמים נועק ככרוביא . הכה כתב קהל פי"ם בא אליכם ולא שמתם . ויחררו לא נראה אלינו :
בדר העולה . אלה הם דרכיהם וקצת מהם . ואכמנו בעת יותר טובות תקבלות אחרות . ולא הרגשו בנעשני . יק"ק תיולא
 גורו עליהם . לילך יחפסי תמיד בכל העיר בלי שום חנעל . וכיטלו להם בתי בכסות . כי אם להתפלל בעשרה בביתם
 תגור התקן על כל הכפרים אשר סביבותיהם . שיתקבנו כולם לתי' דולא . ולא כשאר אחר מהם כמון . והרי הם צעוות בינור
 מוזקו יומני שרכות ואהלים . וגם הם השויקו באכילה . וקוראים בוקוסיעק' ה' ביום צרה . ה' בעון שמוך מלך . ובקוקוס תפלה
 לדוד הנה ה' אויך . לענא על שומים :

בדר העולה . הטי' תיראה כעניינו . ויחיד אפלתנו ולכל ישראל . להשוין בתורה ונזותיה . ויבא קץ ומימי דקבנו' אם הוא
 זה הא וולתו' וזאת היא אוונתנו . ושלום ועט' ת' יגדל כיש את נפשו הסכמה . וכעס נאמן אהבתו . אהרן הכהן עובי' ז'
 שכתב של המכס הכ' . והוא לא ידע מהכתב שכתבתי למוערכ . שכל ביד המכס בן עשרון . אכל כשידעו הדבר . בולם אורז
 תיל לעודו כנגד המכס בן עשרון הכ' . ואילו הכי עדיין . שיה חזיקו שדרו . ותשובת המכס הכענבי . ז' עם כתבים אחרים
 כאשר באו לאווסדר . השתלו בעל' אינהו ה' וזקרו בשתר על הכתבים ההם . ולקמוס מיד הרן הוויאים . באוקס שלא הביש
 לדי שום כתב . ועל זה כתבתי לאכזי הועיד . ועמו כמה מקירות וכמה איחויים . ולא שזה להם . ונשתקעו במים אשר אין להם
 מוק' ולא הגיאו על זרם הד' ויחסי . שהריונו על לוקח כתב מברו . ליעד ויה שכתוב בו . וכפרט שהיה כתוב על הכתבים ההם
 שרש דת' מה' . וכאם להם להלכה . כשעומת אנה לפי דעתם . דשיינו שלא יהיו הכתבים ההם נרמא לאחרים . למווד ומאוונתם

של הכל ורצה עני היין הנעימה הנאה כשנאית הדת ויותר וקדש סיון לשנת תת"ל קבלתי הנהי משיב סאלו ייחאד שהיה
 שבעלי חנוכה הזאת שמיניד תוקף הנרות הנכונות עליהם וכל קלות העשרת שאת החלק העו וקשה זמן תאפי' לטי' .
 טנור על כתי ככסיות של עיר אירוא' יקום ועי' זולא . להקרב וכן נעשה והכניד עליהם העוסים ונרות אחרות ובכלל
 דבריו חילה פני לעבוד על פשעי הפסד בן כעדות . והוא חקקס תמילה ובאמת אומר זה האיש . כי הסכם בן כעדות לא יפה
 יפה עשה שביטל כל נזמות כי אף שהיה היה עושהו יבין עכ"ל לעולם נהג כעשע' אכל עשעשיו כבר כתבתי על כעשע' ונת סדר
 להאמת יהם מעדין יש חכמים וחסכים לתשתמשל זה העומ ה' וכפי מה שהתעורר וקדש הכרובא ליל קאדרוהו כעשע' יפול
 נביא הקדש . כעשע' עיקר מדרשו יותר דברי נתן . בלתי דברי יק' רב מוכיח דברי תן וזולתו אנכתי כעשע' דברי
 שבת אי צב' יס"ו וחסו לדבריו שהבטיחם לכוף כנה וז' עכ"ל ועל דאש הנזה כל צנת התל' ד' . שהיה נגזיה ומכובדת לכל
 בלי טוס הפק' וכן על זה אומת הכי דומים מכברתו וזול' דלא חרה דנתיה . דנדיב גבל יודעם הל' דיון הככך ומכנס
 סס לאות ולמוכת . וגל עניינו וברטיו העשעשו ובגלי זה דב רובה הל' קאדרוהו ית' שילך כס כתובים ככרות שלק הד'
 של צינת כולל צבי (אשר היצר געלה הרב בהבדל) ולכסוף תראה בהבדל כל המתלוי וקרוי (דברי חשעתק) ולא רציתי להאריך
 בהם . כי לבג הדב וביצי' עבר . וכדי שלא לתן כמקון כה לאומות להקרו' חתמו . לומר שכבר אבדה תקומתו . כי הנה אבדה
 הייס שבכת הת' לו . ועבר קניד כלל קין והקמו לא נזענו . וזהו חלק קן לק צור צי' ג נזבל צבי נקלות כניאל . עיקרובכ
 לקן הנאולה ויפלה לנו אשימנו החיטי . כמו שהבטיח לנו ע"י נביאו באתרו כהה ימים באים נאום ה' וקיימותי לודו נאם דניק'
 חלק זמן והכיל ועשה מפע' וקדש בארץ יתיה במהרה בימינו רב' יר' כ' הנעיר דעתיק העומ על התלכה ועירא דניק'
 קבריה דוד כל' אל' ע' נכמו' הר רכאל ויילדום

סריק ציצת נזבל

התנהגו הניסו שכתב נבחר לשון דרוק ויאל לנורף כלי למטהו . חסנם על העשע' שלל אול' לקיים גם הכתוב דבריו הנז' ורע לקיי'
 חן שה"מ כ"ה הכל פול לעשנו ולא מתקדש לעמי דת' שהבטיח והקדש בעניניו הרשע המור קאדרוהו יס"ו . נמקום שהיה
 רמאי להארת ולדרר על עברתו הרטים . כי היה קוק בעלית וכלן מור לזית וספרל ונפשה סל ידו נכסית רכות . לכן ארניו המה די התנלות
 של אל' של כפי קונו . ולא היל' להכחש עליו על הכתוב שפול בן הרבה יול' עשהו כן נישאל' לשמות מדע' בעלים סלר ית' סני יסוד ופנה'
 למכר חן המור דברים קרייב סכרה בהם מהנז' וקנ'ם עמיר' נירכה . ולא לשל' עול' על בן למשנהו נחמי' ית' חתון הכוב והנדר החמט'
 וכן"ל על נתיב' שאפי' טנור זה ולשון דת' יה לסי' בל' פיקודים) יתקד' הסקר ויכונל ריבונה . ולא ריהה עוד לנזל ולסיל ולסנייה . כלשך ארבע'
 עמוד גם נתיב' פלסטר' של קאדרוהו ער' וקאדרוהו ער' וכפטר כעשע' וזהו חסדו חריבה ריבונה ויני' המדונה וזול' הנזירים חסד' עמיר'
 ע"ה (שנזרו וסרסו) אורו חיל לככש'ל היו סחורה ונה' . ויש אשר יהיה עני' הפסלות על חסון סל'ם ונסקר' אותם חס' . כאלו נרף להעליש
 פרטים הללו מפני כבודם של ארנו' טענו נראשונה יול' נללות המוסוס יקחו נכנה . ואלה סכמו שלל חז' ל' לנבדו ער' ר' ע' מדבריו טענו כעשע'
 קוויב' . עמוד תורה טענ' י' ורש' חתמי האשכ' . אר'ל' שלין היל' . מליכס' החכס' נחז' . ונללות קלון חסיהו אל' חס' נדר . כאלו
 וסרסו טעות' של צנות העולם אשר היו ציפה' . סכר' אבדה גם שכלה גם כקתש' טמ' נרות ויקה' חס' קלל' ויכור' כהם רבים . כתב
 נאלו חלל' ספרי הקודש הנבואה ובקל' . ונ' וזול' חז' עמיר' חזון חרש' דבריו כלל' . חז' של' חס' רז' חל'לות
 חז' של' חס' רז' חל'לות חז' עמיר' חזון חרש' של' חל'סע' חס' . סלון' לנז'סו' תועלת חז' של'
 המדונה . וקדו' להפסד החרש' וכדי חזון' חס' חל'ת' . מה גם נתיבו רבו של'
 ר"ח דבתם מנתיין לנייה . מוקד' לז' של' חזון' חס' חל'ת' ובכיל' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת'
 רק לעמו להכניע נכסו מליכור' . ולתלמידו ר"ח חזע' וז' חז' עמיר' חזון חרש' חז' עמיר' חזון חרש'
 כחית שלל' כסו היל'ן חל' חס' חל'ת' ונכר' ריבה סכידות חז' . וכבר חז' ר"ח חס' חל'ת'
 הל'לת כלי' החכמות מסייג' . עיין כה' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת'
 להעמיד קרם . ולהני' לו עמודי כוז' כש'אנה . ולם לטין ישמיו וילדון' דורות כדרי' ויקחו חס' . מל' למהר' להחיל' לל' המל'ל' כניס' דבר'
 גזול זה' . וידון ק' ו' נעשם כהה נרין לזכר' שלל' לעד' המדורות החסרות חז' י' חסרות' חרה כלענה . ובנה' ה' אשר עורכו להל' ס' כונ'
 צי' . חז' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת'
 על תקון והארת סרינו הקדושים הרשעים על מתכותם . להגדיל חזרה ולהרבות חסרתה . חס' עת' לעשות לה' . ולחזק עמודי'
 האמונה ויסודיה לנז' חותמה . ושלמות הענין כני' גם ח' ש' החסרות' . חס' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת'
 עק' כלשך חז' עני' חז' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת'
 הנה' : גם עובדו הרב' ומפול' חל' חס' עני' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת'
 חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת'
 דבר' . ומחזירה ענינו יוסלם הנזיר קריה בלתי' . חנה' ה' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת' חס' חל'ת'
 אגרת ככתב עומק' על' אל' חזות' הארור' בתי' רכאל' ער' . המזכיר' לרעה בחבור' הל' (ע' ע' וכו') והיא' בס' משנותיו סו' י'
 לעיר אב' שטרס' יע' א' להכח'ים השלמים הכמו' ורבי' ק' אב' שטרס' יע' א' והוצב גולה' והובן' הסוכך' עליה'
 נבא' וצ'יה' דר' בוג'א' דאומ'יה' אב' ד' ו' מ' כבור' רר' יצחק' אנה' גר' ו' ו' חז'י' ואב' י'ה' כמו' הר' בנימין' כוכב'

נר וזוהוהוהוה המשולש לא במורה ינתק כמוה"רר משה רפאל די אנליאר נר"

אחר

סיווך עזרת ותפלה לאל עונה עתירות יעתר לכ"ת יתרה ויתפיים להעזיר להרבות ולהפזיר להגדיל שליוס וכסאס יהיה כפי מעשה ועד עולם. שורותים אלו כתובות מורץ לכפית הרץ ודוקא ערב שבת תועק מיום ומד וכדברי ימינו אעור ואזרתי לא אוכרכו ולא אדרעד עוד בשניו. והיה בלבי כאשר בוערת ענור בשנמות כל איתית לכלל לא אוכל :

ראו

עלה אם באמת ובתמים גדלה ותגדל עוד תלונתי על מעב"ת. כי שלחתם איש חמוני מיד הרשע רפאל שבתאי. והי רגון שלא תהיה כפס"א. וישאל תחת כפשוהן בעודכו בתקומות הללו מבעים אותנו על פנינו. ומתטיא ומתעב את הרבים לומר שרוע כאל לו להקיות את המיתים בו. ואף כי אשרי לכתו לתקומות אשר לא שמעו את שמו הרע. וכשבע טעבר כתומרו פרנסי קהלנו עם פרנסי ק"ק אשכנזים. לדוכו לפקות בני חושן והפכינו על זה. ואשר שמתנו לו שלוחים. השיב להסקשות לומר דאינוס לגבורים. ואם הם ירעו לו מעט. הוא ירע להם הרבה. ולא הספיק לו זה. אלא שכתב בלשון הדיוע להסכס כוונה דר"משה ישראל כר"ו. בדבר הדיוט ובלשון הדיוט מאיים ומגזים על הפרנסים. וכי הוא מוסמך ונאון ועמוד מעמודי עול בהיות שקצרה ידעיתו אף בגורמת דשעיתא. כאשר נבדק קקכו ומינוא עבטי של מי רגלים. ולא די זה אלא אחד מפרנסי אשכנז העיד כי הדיה את המת יבוצאוור נפוי ואת האטה וזה ככה אשר הדיה אלישע. ואחר שראה מעשה רב בת ימקת שהייתה מוטלת על פרש דוי במה שנים. שאינה יכולה לעמוד על עמדה. ויהי לה ידיה ברפואותיו ואוקמה. ולגדל לבני קהילתו באל לבאן במרכבה עם קנת אשכנזים. ועבר כל הרפוב בכונה רעה. ובחברת האשכנזים הלך לבורג אלושטרי אחד שהוא מלה בקולי הפודאגרה. לומר לו שיש לו כל הרפאותו. והכל כדי שתהיה לו יציאה וביאה בבית אנשי השררה. ומזנתו אפילו כלפי אפוא מנהיאי. באופן שהיה בכאן לקוח מאחיב ולסילון מוזאיר ילכית ישראל האשכנזים לחטאת. ובכאן היו דבריו עם קנת מהאשכנזי שהוא היה מנוא כבוד בשייב. ובאשר יכתה בת קול מן השמים. ובאזינו שמע מה ששמע ויהכננא והמחיות. ומה הוא יאל יושם לשליח מזה עם"ט. שלוחים אחרים. לבשר לכל בני הגלות וכאלה רבים. וזה היכה להזיקם בטעות הראשון. וועונם של פשו"ר. שעדיין לא הטהרו מינו. העל אלה לא היה ראוי לקברו בפיו. ולא יאבד את נפשו ויפס הרבים :

וחמיהא

לי טובא אם גורתם עליו בגורמת כ"ש. שמן גוי תורה. ביום חול הפועל של סוכות. וקיבל עליו הגורה. ובאשר מור בו. למה לא הכרותם בבית הכנסת בזמכם. וכפי מה שגראה מכתב מעב"ת. קלה עליו הגורה ואע"פ שלא הפורה. אל לא שהיתה על שום תכאי. של א תפרם בכתב מעב"ת. ואף אם לא קלה עליו גורת כ"ש על סירובו כואחרכם. כדאי הוא לכך בעד מלשיותו. והיבא דהיקוא שבת אין מוחין על כיסתו וגירוזיון הארץ. וזריך לפרנס סורחמו בכתב מודפם לכל הגלילות. ולגדותו ולהשיריוו סם. ובאשר ישמעו בכאן בני אשכנז ופולין שנתנה בדין. וינהו בו כדן מנדא אז מודפם על דבר עברה. ולא יהנו אותו שום הגאה כדן ויוזמרם. דלא נשכר ולא נשכרין לו. ובני קהילתו היו רוצים להחרימו. אבל בראותם כי האשכנזים לא הסביוו. הכריזו לכהן בו כדן ויוזמרם כל הספרדים וכן קיינו וקבלו על נפשם. אבל לגבי האשכנזים לא הועילו כלום. בתקנתם. וקבלולם עדין במקומו עמוד. על כן נבכך חמוני ישראל לכס היוזמה הזאת. ועיני כל ישראל עליכם כאשר היו בתלה בטעות הראשון. שאם לא קבלתם אותם ולא הייתם מחמיבים אותם לודאי. לא היו אחרים עושים בהם ידעם בשאון ק"ב ענינם. אם בארזים בו. ובעת שיבאו מיד טעות הראשון. נהיה סבה לאחרים שיטעו בזה הרע. בראותם שינא שלם ומחכיבם. ומה טוב ומה נעים עלינו אם בעלי תורה שמתחייבם. יונעו עם מעב"ת להחרימו בדין. ואחר זה תכתבו בכתב גלשון הגנים הגורה של אנשי השררה. כדי שיראו אותה אנשי השררה של העיר הזאת. ויכנהו בו"ג כ"ה שנהגו אחרים. ולא יעו און לרבינו. ויחזקו לאל ידם אנשי המעמד לרבר כנרו. וימעב"ת אל נא יחירו כמו שאמרו וקבלם. למה נכנסו בשווי הקורה אחר מולתך. אשר להם ראוי ליטול את השם. כי כבר השבתי על זה. ואם מעט ואוסף. ועל כל איש ישראל יוטל זה. ואם האחד יתשלם. האחר ישתדל. וכולנו בני איש אחד קמו. וכ"ש שכל מי ששלי כותב. לא חרעתי עבטי אבי כותב :

ובאמת

הגורו דכל הקודם ברשע זה. וכה להתיר דונו למיתה אשר בשבת. ולא תעמוד לגדכו ג"ש דמוטבותיכם יחס לכי בקרבי. אועק כול גדול כייא כייא. מו גרם לכו כל הרעה היוזמת אותנו. אם לא טעות כייא הפקר. מאטעים. היינו האי ראזרבים למקדש וקליה לשיכילא וקטלינהו לכלהו כדקי ואגלינהו לישראל מארעהו ועדיין בו'ט שלחתם אינו לפשו לדוכו כשוגג בגלות. בחוקק ששורה לומר מודי הייתי. ובחוקק שהסיר דונו. כדן רודף. אפילו להגיל אומנתו

באחד מאירי לא עשיתם - ואדרבא בקם זכות לעצמו לדונכם לרודפים אותו - ודרש ארמית הבא להתרן הטכם להרנו - ואם
סזכנו ונעב'ת על כן בבואו עדימ לבאן - בשלים ונמאור דינו עד נוקם סדינו מנעת - וזוכה בולבו בדון עובדי עבדיה - כלום
יבכתו כיהלן אלף לקבולי אגרא - לא איהו בעינן ולא אגריה בעינן :

דמי יתן והיה כאשר דעתם אותו בני רופין יקיימו את הדין אכתי הכררה - שהייתם דנים אותו במאמר ותפטיה - וסיוג ב'
תקיימוס אותו - וז' ד' העלין היו מסכמיים על זה - דביוקוס סאין דין - יש דין - וכפל פיתקא מרקיעא אמת - ושמו עינה
סותמו של הקב"ה אמת :

ראם מן שמיא יהבו ליה דיומס - להיות לנו למטן ס'ו - ליתוב בתעניתא יומי ולילוותא - ונתפלל אל ה' ויבר מעלינו אפ
הכפש - הוא טען הוא מטטין - והאמת כ' מן השמים לא יהבו ליה דיומס - אדרבא קראו אחריו ספיקולא - ויבכרה
כיהלן לבית דביכס וקוס היושפט - וכפך ואתא כ'י גוריא דבורא - להכעיר אש סרון אלהים - וזה זכות בתקנן לו - אם בטובי
בבית קדשי הקדשים - בבית הכנסת של האכמניס - אחר להו כביא לישראל (היינו יצרא דע'ז) ואין לך רשעה גדולה מואת יואמר
אלי ואת הרשעה - אשר עליה יאמר לא תמנע מללוד עלי - טובה - ובהדי דתכמה מעב'ת אישתיית כבייתא מבייכס - ורטיא
קלא בכאן - והזיל קליה בכל ארעא דישראל - דביא הוא - ונזא רביס הנדרים אחריו - ומכ'ס הסוקים אשר לשמע און
פולנה אלס - והיכי בעבדי דליה ס'זבא - וזרעו עליה מן שמיא - בנזאון סן בעיני הסמון - והדררה - ואין לאל דימו לתקן
עותו עם אכטי רשע אכטי העיר האת - ומדיכא הוא כ'י אחר לנו כביא סדויה דבדוא דאברא וספיה לבויה באברא - דאברא
מסאכ סאיב קליה קלא כדיבא - והאי דישאכ להאי פדטנא - והזיל וכתן ס' מנו לעוב'ת בעיני השמים לקייס גזרתכס - והזיל
עשת רגון סיתה - לבטו רמוי ווכי - על יצרא דעבירה - ליתמוסר בוואכר ותפטיה - והוה ותמוסר - ואם ות במאמר - אי קטלינו
ליה - לא קטלינו כולי עלונו - ודמו בראשו - כ'י סיו ענה בו לאמר - אכטי עמודתי את מיסיה :

ראם כינול ויודכס ככזי מיד וכסטר מן העונס - היה לכס לתהות בקנקנו - וליכסמה תלת יומי ויכשו וימינה בעותא וסאלה
בכך בת ימיה - להניס בקדרתו - או בולתא דמתן טעס לבנס - דפשוט איסורו דאכלו תלמוד כפני הרב יכול להורות
או בדון לאפרוסי ויאיורא - ולהורות בכל ארעא דישראל - דלא אישתכח גזיר ווכ' ס סכיר - ולא יתפאר בכאן כשני הכדיוטות
ולסמוך על עצמו גאה ונא'ן ודך דע ופי תבוכות - וזן הרע (יבכרה) ויטעו - ואי לא בקטליה ולא כבעי רמוי עיניה ליבחה
לעיניה אחר הטובה - ראה ולא דע ויה ראה - משללת היונאס מואתה של תורה לתבות דעה - בעד גאותם ותפארתם כחמה
יועסיה יס בתנא - ולגלות קלוב וסכלותו - וסבוקה - ואהני לן דלא מיצרו ואכטי בקורבתיה - וידעו הכל כ'י איס סכל ורע מעללי'
הוא ויתרקו יומו כמשור ויעד - ועכשי שלא כתדה ולא כתפש ולא כדכך קנקנו - עדין לא הורעה חוקתו בעיני ההמון - ועל זה
כ'ת יקדמונו ברשמים - לדמות גברא וקוי גברא - וכעת יש לי להתאונן על גרותי וטלעולי - למור מי יתכני כירמי קדם כו' -
להוביא בס קאחתי לפועל - לבכוד ה' וזרתו - אכ'י בוקוס דהיאק שכית - מכ'ס בוקומות הללו - ואין להאריך כי אם בתכלה
לאל - סייס ויבשר קוים מן כיוו - ויראה בעיני שמי ישראל - ויזיאס מסשכת גלות - ולמעב'ת יגדיל ויאדיר בתורתו יסכוך
לדקכס ויואס כסא הוראתכס - כיש את כפסס הקכיה המנה והכפאש - וככפס הימוך לעבורכס כאן אהבתכס - הנות
בכדרכי ירא אכטי אותו - בשכח המושבע לכל סו רגון פה האמורנו הבירה יע'א - ע'ה הצעיר יתכך ספסורטס מ'ט -
והיך התמונות שכתב המתברר לענין דיבא דכ'ס שנתחדש ע'פ סמארע הלוי והם נספרו הכ'ל (דע'ככ)

להר' ד יצחק אינריקים לעיר אמשטרדם יע"א

שאלה סח סביב עלי לאסת יודי כפשי כר' - כל כך גדלה אהבתך הבלתי תלויה בגבר - וידידותך המוסטטת ושושלת
מוכל דבר הוהכס והוועיל - עד היותה מוכרת ומוסיבת איתי - לתת תשובת סאלתך - כלתי הסקיך בסרון
זיוס המוטל וחתמה וכסס הכאשי לך ומוכה - ביטלתי דכזי חפני רגוך - ובתפלת מוסכתי - ששתי הסקת רגוך מוקדמות -
זספת רכזי סאורתי - ואעלים ימני כה - מוסתל בכל עני - להימתי אעולה בחדת הטוב ובגדר מוכוד - אכל אהבתך - אף כי
כתשכ ואלא בזו וספוי - בעיני אחרים זאת הכסובה היתה לי לכלי - ויין הימין במוך וזכס - ולכלי וסחית לסבל בקסת גבורים
לכלתי כוהרים וספויים חפני האות - לא אשים בכסך כוננת נקודת יסר - כ'י עיני למכס סס שמים בקלאתי - ומהה הטובה
מוטרפת וכוספת וסאלתך ותפכתי - ולאות ולמופת סקס לה אהבתך - מיסידות וקלות עמי עם אריכות מענה לאווי - כמקס
מראי

תשובות המזבזבז בדין נזב בכל שבת

הואו לקרר יו"ל שאלתך כבוד המנוחות מוכיח השקר ומשימו שתי נבי ישא שום וכדכס . כהנו תקבלם לומר ברכת הכהנים
בכל שבת . מה שלא כהנו ומקורם לכן . כי אש ביימים טובים בלבד . ויבן שכל כוונתם היתה לקדק כמות בכל מרה טובה
לפנות כהנו ע"י שיבוך לראות טוב אלכס ומציאם כהנו כפי הכל . לא עזרו לנגדם הדברים המעבדים המעטות כשמות
אשר ברכת הכהנים הנו' היתה ארת משה . וכאשר עמו' היתה רבים ככאיש וקלים להאמין כל דבר . כנתי השקיף אל דבר
רו' . עמטנו חלכנו הדיןי בעוסק הטעות היתגלה כעת . אשר מוה כראה לקחת נבדירים טטוב הוא לשזור לוכנסם הדאשן .
כי בהטעל הסכה . יבעל היפוסכ . וכל כוונתם לבטל ולהבזית מאנום וכדכס של המעשים . והטעות אשר לנו . יאשכ למענה
בקימיו . מלכד קילול ה' ותורתו . אשר כמות היתגדשתי תורת . וקנת מהן קמעבדים . באורם דמות עשה היא . וכיון
דפזוקו כה . אינס יכולים לשזור מזה . ונתי לרעת להיבן היא כוטה דעתי הקלושה :

ותשוב מיו זה אשר תהיה קלה בעיני ברכת הכהנים ח"ו . ואף אש יהיה כההן הדיןי בלתי הננו כדאי שתפול ברכה ע"י
בו' וא"כ כיו הוא אשר לא יחפון כתיבה הנו' ולהתקם מעליו . וכפרט אומרם רו' ל אין לך יום שאין קללתו מרובה
משל חסדו . ותקנתו בברכת הכהנים . וטמק על זה היתה ממות עשה . כה תכרו את בני ישראל . וכל שאפטר לעשותה בכל
יוש' מה טוב מוה כמים :

אך לפי הכראה לעת כואת . אשר כהנו לאורה מרי שבת בשבתו . על כוונה ופניה הדיןי הנמצאת מועצית . ולא כראה כ"כ
ואף אם לא מרעש של הטושים . כראה לי יותר טוב וכמון לשזור לאיתנס הראשן וימאה אמי את דברי המוחים ומעבדים
מלאוהם . ועשות ומינותקם עינם . ויגש זה הדיןי משפיק . וכ"ש כהנתרף אדירים עמו . אשר להם עתה לטמון יותר דאין
למש לרברי הפזוקים כוונתם . שיש בו שרן פיסול ולתא דאישורא . חס ומכמה טעמים :

המעש האזר לא כעלם ציטי בקד כדברי מו"ל . שאר חתא הכרכה הכרשים לקיימה . היא עין יפה הנמצאת בשמעת
הלב . ומציאותה הכרזיה לה . אשר על זה קבעה שלכה במכת קבוע הקודם לאורה ביימים טובים בלבד . שהשמעה
יועדת להם . ויטעם זה אחרת כ"פני לא יא את כפני . ומאש דשרוי בלא שמש . וידי שאינו מריו בשמעה אין ראו לברך

וא"כ כעת אשר באקף שמה ועל מכל בית ישראל . אשר כשכילה התקינו עינים הכהנים לברך . וישראל לקבל . מה ברכה שייך
לומר כעת . ביי אש לקבל את ימיה אשר בו כבשמה אורני שומות . תמות אדם לביטל איש און . ולא אד"ס ד"ש יו"ל
דאיות למכיל על האיות לנפס . כי שרזנו לתורה כהפכה יכות נדוש . תככה כפסנו טעמי גאותן של איות . ויפני
גאותן של ישראל שישלם מהאיכסר עדר ה' . כי תלך אדז יהיה עליהם ורעה א' יהיה לכולם . וכעת כהפכה שלמות על פניה

ורבו מעדים הדיןי שומות . וכל אשר הדיןי נכשא לאיר אי אעילך . וקטן שבדקים רן שופך בפנינו . על אשר שומו כוב
מחסנו . וימנה"ב טעמים על פניה . לומר אין שומי לישראל . ומעמידים חוק וכואו כוללם ואלרם . וכדי גיון ויקף לכבוד
תורה אשר לאין חול . העל אלה לא יתו כארז מדים וכוננים על ערכים . כי ערכה כל שומה וכהפכה לתולל . העל זאת לא

יועבת וימיר עינים צי חק ועולל . אש על אלה זקן וכואו פנים לא ישב לתרן ידום וכפער יתפלג . וכפער יתגולל . על זאת
אפשרה ואלילה אלה שומה ועולל . ובדקוס גילה רעה וקפדה . ואין בככה שומה אלא כהיות דבר זה סמיו חן העון . אולי
אשכז עכשו . ולא יכר ולא יקד דבר הדיןי עון . ואין אזור נכחתי צדקתי ושבדכמי . אשר מוה אי איות . כעת הוה אשר
בעדה השומה . יותר טוב וכמון לשזור לנכס הראשון . ומשיים כתכדך . וכמקן על דרשת הדורם ואני אכרכם ועל מקום .
ואף אם לא רנו הכהנים לברך . ולא ישראל לשתכדך :

המעש המיו אש היתה חסום השומות על כל ישראל . ויט כבעולת מר כמור עברה . היתתי מחסום לבסלה כעת . ולשזור לה
לאחר ויבאן . כיון דאיהם חסום עוכרת יכול שכן אש היא להפנת תכלית מר טוב ומנוה רכה . גדולה עברה לשמה
של אנוס . על ארת כמה וכמה שומה מוחלת על כל איש ישראל . ואין כבעולה כעת הוה . כמור עברה . אלא הקורה למכנסם

ראשון . ארדכס יותר טוב . לזה לא חזיקו בני ונכתי זה הדיןי וישראל . ואלך כבעולה כעת הוה . כמור עברה . אלא הקורה למכנסם
מאנום ובר האנוס הדיןי שומה וימיר עינים זדאיהם ככה . ועלוליהם כהפעת מוכיכא . הדיןי קאיש ליקור
פזוקו וכדאי חסונו . כדי לנחת מרה גדודי . כראה ונזלת מזה . שמופס המים עליהם . אשר על זה לכדי שלא
יגלה על כל אנוס ומוחם . וכל שכן לעוה לשי' . כל כדכר . וכל שרזנו על ידו וכסתם . וישי מעט . וכל ספריהם כדומם
בכפרו

תשובות המחבר בדיון זיב בכל שבת

מט

לכבודי מוכין וראויין למרפה. ולא חייטוין לאזכרותיהם. ולא נכתבו לשם קדושה ותיקוים יתקלקל ויגנו. וכל יראה וכל
ימצא. לכדי שלא יאמרו זה תקבל בזמן פלוני ע"פ פלוני. וכדי בזמן וקצף לתודתו ואזכרתו יזכות וכבוד ומשכ לרשעים ההם
למשוועים אל תהי תקוה ופס וארית. ואם על ההנהגה שלא חטאה. אמרה תורה ואת ההנהגה תהרגו. לכדי שלא יאמרו
ואת הית שכתלת פלוני על ידי אלו הדמויות זרים הם בעיני ש"ק הם נחמה לא חטאה. נעשית בסיס לדבר האסור. ונעבדה בה עבירה
מה ענין עברה ומקלה וקלן. לקיום מזה. שומר מזה לא ידע דבר רע

כל שכן זה שפוטל והפטייל את
הרבים. ובתקלו עליו. וזאת הדינתו החוטלת. אין ראוי ולא כיוון לזכותו בשום מזה. ללמד עליו זכות. אלא לרצוא חובה
עלינו למיכרו. וללמד עליו חובה. ואין מוסקין בידו לעשות תשובה. ולבשר מן הארץ ולעקור עבודתו ככריה. שיהי זהם למה
ולבנינו. ולכך ה' על עקביתיה:

וכדי שיהיו הרבים יושטעיים. ארציב הדבור בזה. רגם אינו כרוך. הלא ידעת כי שבתי צבי הרשע. הגדרש עליו לפני
שמש יכון שמו. אשר כעת הכתך הוא יום. כמותה של למרב' ה' השושה. למוסות. יוסית יודים חכמים ומאן חמרף
מנדף מנוקף היתועב ויוזף משונד יום. הדין כעת לנביא השקר. ויוסית ויודים מרוב כביא השקר. כאשר מודע מפי ופי
נביאו ברוח נבית. ואז רוח האלשים החוטג ללם בגזכות דקים מכל טוב. ומצא מ'ן את מ'נו. ונעורר ע' תנוק
תנוקת ואשה. ולא ינאלו ויקום בגזכות אנשי עשה. והרשע הנו' אומר בבתחית ראו דבר. ברוח הטובה שבזכות בארץ
וכיון לומר שבזחית נכמו דבר. כחלל רשע והרשעים בתיים קרויים יתיים. וכבר נודע כי על נביא שקר כאמר לא תגורו אמרו
ונפסקה הלכה לא תזנעו מללמד עליו חובה. ואף אם לא נתבררה שקרותו. כמו שנתבררה עכשו. באומר על ענינו שהוא משיח
אין לך נביא שקר יותר מזה. האולי דאין בו תכתי מתכתי. המשיח. הנאמרים ופי יעשה וסבדי המוזקים לנביאי האמת ונדק
וכראשו נעשו וזקרותו נד נביא יוזק. יוכ' ט' כעת אשר נגלית נרעתו ורשעתו. היה יכול לומר יותר הרבה מזה שהרי ידוע עתה
דן הנה דברי הרמב"ם ז"ל. המיוסדים על אדני האמות. באגדת תימן זו ז"ל. היה טעות וזוהי גנוע. ממנו. שעליו כאמר לא
האיך יודע אתי שהושים נביא גדול מכל הנביאים. מלבד מרע"ה ועוד
תמחול ולא תהנה עליו ויגרין לשרה מרע"ה

האיך יודע שמי שאמר על ענינו שהוא נביא. שאם כוונתו כוונתו מוכשת. הוא חייב מיתה לפי שסוקל לעינו המעלה והגדולה
הזאת. כמו שיוות היותנכא בשם ע"ז כו'. ואיזה ראיה גדולה על היותו יזכרש. אלא שיסוקן עצמו בשם משיח ע"כ. הרי לך
שהאמר על ענינו שהוא משיח. ואין בו תכתי משיח. הרי זה נביא שקר. והשלים דבריו ז"ל. יוש תיזה בדברין שאמרת שידע
בשלוה יש אתו מקצת כחיה. הנהגה על דעתך שבזכות האלו יהיה משיח. אבל חייך לומר כל זה. מפני שלא הבנת למעלת
המשיח ע"כ. ואם זה אצורו החי' קודם שנודע לנו ההסך. אלא ונסתחא. האומר על עצמו משיח הרי זה נביא השקר. ויכ' ט'
לאמר שנודע לנו ההסך. ועל דרך דע של המרת דת. הרי לך ודאי. שעליו כאמר לא תגורו ממנו. ולא תמנעו מללמד עליו טובה.
גם היותו חייב לימוד ויודים לרבים. כבר מודע בהפטייל את חברו ע"י הסתה. באומר כי כיון לעשות כן. והולך לכני
סטאותו חלפסות והולכת להולץ כבודו לפני התור. ויוס וכלכו הקלו שרים משך ידו את לוגים. להסתנוץ עלינו
שנעשכנו אפרו כבהיה. ולא אזכור את מעשיו הראשונים דאית בהומוס הסתה והדעה נמי בהדידי אתי יושבי ספי' אה וזולתה
בכטל תקמת נביאים ונרות דו' ל' שנתפסש אקורם בכל ישראל. כביטול ט' בלש. ובקבוע להם ענינים ודברים נגד תורה
שכ"ט

ואל יאמר האומר דאין באן הדחה של ע"ז. כי אם קצת מזה. ואין באן מדין. שהרי כל כוונתו היתה להטביר על דת
ומחשבתו של ע"ז. ויגטרפת לזעשה. אשר כושו הוכיח על תקלתו. ואין לך הדחה גדולה מו. ויכולני לומר בגדול הוא
מודין לפיר א' ורובו של שטו. וזה לעיירות הרבה ולרוב ישראל. ועל זה בוטר אני את ישראל. ימשום דעירם אמר דמנכא ולא
עיירות הרבה. ומחייב אני אותן ואת חברו כביא השקר ע"ג. ועליהם אמרה תורה ינאו אנשים בניי בלעלנו'. ואיתא איתכתיב
(קיאב) ינאו הן ולא שנותיין. א' שים אינן פחות משיים. וכין דקים לן בגויה בתורת מסיית ויודים כבר מודע דאסור ללמד שית
זכות ואסור לרשם עליו. כדכתיב לא תחולו ולא תכסה עליו. ויזכתיב לן לעדים אצורי הגדר למיכיו

ואם כן מוטעם נביא שקר ומוסיף ויודים. אסור ללמד עליו זכות. וכל שכן לגלגל זכות על ידו. דמגלגלן זכות ע"ז. ובאי
מוסעה ע"ק י"ב. זלנה ככרים לזכותו במונה קדש הותנהגה על ידו ובכפתו. ולאו תחסס למונה. ולו תהיה נדקה
בוסף יג א

תשובות המחבר בדין צ"ב בכל שבת

יבסק"ל כי היתה לנצחיה ולעם ולכן נאמרה ולמדנה וכו' על היותנו כפתיס אחריו . הנה בין מודמו בין אחד הרשע הנו' הקורה לנכסד הראשון בימים הללו וכיון הוה . יותר טובה . ומכ"מ בחילתא דאין כבעולם כמור עברה . ע"י אחד מישראל אף כהמים בקום עשה . כי אם בשב ואל תעשה עדיף . דביטולה אתי מיילא . וזה מביאה טעמים אחרים :

האחד

הוא דעת כל הפוסקים שזה . נכד הר"ר מנחם . דאין הכהנים עובדים כלל על קמות עשה . אם לא סקראים מהאון הרא"ש והעורו "ל וזה"ן וסמ"ך נ"פ"ק" וטעמים משום דכתיב אמור להם ומתפתחין כד יודעין להון . וייתני ראייה הרא"ש "ל מההיא דירושלמי . ד' ארא בר פוי כד הוה תש ולא חזיק רישיה . הוה קאים ליה אחרי עמודא . ד' אלעזר כספ לברא . בלמוד היה יונא למון . כדי שלא יעקר לשלם כשאזון קרא כהנים . שהא דאמרין דעובר בנ' עשה . היינו כשהאזון קורא כהנים . ולא היה יונא . ובלא למימד דמטום שהיה תדנולג היה יונא . אבל לא כבריא . עובר . ולא אינו עובר . ע"כ . וודתלי טעמא דפקדיאם ובהיותו ככה . ב' משמע דכל שאינו עס וינא לבתקילה למון . אינו עובר . שהרי ד' אלעזר כספ לברא . ואם היה בה גדול עברה . לא היה יונא . וליכא למימד דמטום שהיה תדנולג היה יונא . אבל אי הוויבריא אפי"ם שלא כקראו . עובדים הם יעובר אלא א"כ כקרא . והיהא דירושלמי דדלימא דוקא אי הוה תשי ומלשי . אבל אי הוויבריא אפי"ם שלא כקראו . עובדים הם אלא משום דטוה ופרס היהא דירושלמי ד' אלעזר כספ לברא כבריא . וכדי שלא יהיו כקרא וין האון . וכדכתיב אמור להם מיתדנמינן כד יודעין להון . ולכפריש דברי הירושלמי ד' אלעזר הוה כספ לברא כמור היה יונא למון . כדי שלא יעקר לשלם וכו' . ולא מיהדר אתרבייהו אר' ארא ואר' אי' וילא מיהדר אלא אר' אלעזר . שזעמינה דבין וביין בריא . אם ינא אינו עובר בין שאינו כקרא :

השני

שכן . שהרמב"ם דרישראל כס"ב ו' והביאה הב"י . דייק ודכיון של הרא"ש . שטעם הכהנים אינם הוציא לשלם לדבון אינם נרבים לשהות מתן לכה"ב אלא כשהם מקרא האון כהנים . אבל אחר שקרא כהנים אין קפידא אם יהיו ככה"ב יפ"כ . ואם בשלמי נמשע עקבין . לא היה אומר שטעם הכהנים אינם דונים . אלא אינם יבולים . אלמא אף אם בדמוס בלתי טום טכה ויבולים הם לנא"ש . כדי שלא יהיו כקראים . ואין כאן כמור עברה . וכמולה אתי מיילא בשב ואל תעשה . הישראל אם אינו קורא . והכהן אם ינא למון . וזה דבר פשוט :

השלישי

טעם הטעם בדפדפוס הירושלמי . עלה דר' אב בר פוי ורבי לעזר . שאמר בטעמיהו תלושים . היו כפתיס לאחוריו העמודים או יונאים למון . שלא יאזנה להם לברכס . פטני שאז היו עובדים ע"כ . דמשמע אז דרווייהו קאי . אש היו תלושים . ויה כמאן אזורי העמודים . וזה יונא למון . אבל כבערי זה . לא היה יונא ד' אלעזר ג' . כ' דהא ליתא דא"כ מצי אפיני שאז לא היו יעוברים דקראו . דמשמע הוציא הוא אפיני שלא כמאן בשעת הקריאה וזה מייק בין אש היו תלושים . או בריאים . כל שלא כמאן שם בשעת קריאה . לא היו עובדים . אלא עכ"ל ללדדין קתי . דכשהיו תלושים . היו כם נדים אזורי העמודים . ואפילו הכי אינם עובדים . או יונאים למון כבריאים . שלא יאזרו להם לברכס . והיא דעת הרא"ש שנתבריו . ואף אי יבוינן לטועה טעותו כפידוש הירושלמי . לא תדוק מינה דוקא כשהיו תלושים . דאיכא למימד עשה שהיה כך היה . אבל טעום מוטם שלא יהיו כקראים . וזה יבטעם מייק אף כבריאים . דהא כד יאזרון להון אור דאזנא ככו' . וכך הבינו כל הפוסקים :

והשלישי

אש היה בודמור עברה . איך כהנו האידא ככלגלות ישראל וכפרט בזבלות אשכנז ופולין . כאשר הביא מוה"ר מא בנהותיו . שלא לאזנה כי אם בימים טובים ופסח ומנחה וקידוש על מה שבוה שלא לאזנה בכל שבת . האם כעד טעם שמת . ע"י תבעל וזאת עשה הנהו ויבית בכל יום . ואף לאותם שמהמים לאזנה מדי שבת בשבתו . למה לא כהנו ונ"כ בכל יום . כאשר מוטם בקצת מקומות בישראל . ואם יאזנה טעום טורח כבוד . הלא יאזנה כהנים . לעזר דלש הספקי טורח כבוד . לבעל מיינות שזול . ע"כ ש"ס עמך לבטלה ופיוס שבת . דאיכא ספקא ויתירא . ר"ל טעום כבוד שבת . כדאשכחן בתפלה דתקינו טעם כחוקס "ח מה"ע"י אל"ן וז טענה . וכי כפרין כך תעבר וטעם שמהו . אבל הטעם שלא כהנו ככ"כ כחול . הוא משום כחול חלכה . וטעם כהנים לנא"ש לחלכתם ומוחדים בעסקי חמישים . לכן אין לנכס תניו לברך כלב טוב . שח"כ אפי"ם . ומוחדיהם כ"כ שטמו ונכריי סנדקי לחפסד כפשיהו . ודוק חו"כ צעול מלכה בענין קה"ת . דמטום "בר"מ"ו"י בכל חד טפי ליה חד כנרא :

ואם יבוינן הקהל שלא לאזנה כי אם בימים טובים . יש להם על קה לש דון . כאשר הבינו הנהגים וחסל . עכ"פ

למור

למור לחכמה הקבוע. ולכלל ימנה של עראי הנעשה ע"י מחשבת פנול. וזה תלמי כיד מנהיגי הקהל הפוזרים על פקדויהם
אם יכתיבו על כך. ויחלטים למן. שלא יקרא לכהנים. כמו שחלומים הכותב. וימי. שלא יזכר הע"ץ. אף היה כהן. ליעול ידיו
הזכר דאפשר ככהנים אחרים. דאשת לא עבר אם לא. יש את כפיו. וליבא למימר דשאניתם דאמסר להתיקיים באחרים.
דליתא. דהא חיובא על כל. דתורת משהינים. והאחד אינו כפער בקיימה ע"י תורת. אלא דבין. דתלויה בקריאה. כל שלא בקרא
אפילו ע"י הערמה. ליכא עובר בפעם.:

המגום החמישי. נוסף על שנים שה' ד' הנו"י דמאי טבא. עקריית הבקן בס"ת לפתוח ראשון. יחזות עשה היא. ואפילו
הכי נדפית. אי נחום דרבי שלום. אי נחום כבוד זיבור. אי נחום דרבי שלום. דהכי ארעין בירושלמי. עיר שכולם
כהנים וישראל. אי. ישראל קוראת תהא נחום דרבי שלום. שאם בקן קורא תחלה. האחרים יקפידו. איך כשישראל קורא ראשון.
ובטלה קדושת כהן. אין ויקדישין ע"כ. מש למעוה ה"א. חכמים יכולים לעקור חנוה דאורייתא. בשללא לומין. דאחר תדרבנן היא.
וקרא אסובכתא בעלמא. לא תיקשי. אלא לומין דאחר דאורייתא. כנראה מתקבא דתלמודא. ה"א. חכמי דרבי שלום החוטא
בספק. תעקר למרי. וקדשת כל הסוסקים. וכן היא דעת ריה"ב. ו"ל דהנין חזות עשה ה"ל. כי היא סגור לכבד ורע אהרן
ובא אחריו. ת' וקדשתו. לכל דבר שבקדושה. לפתוח ראשון. ולכרך ראשון. ולטול מכה יפה ראשון. ולטון כפרא וקדשתו על
כראו. לומר כי זה נמי. נטווינו בו. ואינו בבחירת הכהן בו. טכראה שהיא חזות עשה מדאורייתא. ולא קדשת הסוסקות
והמדריכי ז"ל. ולמשה"כ. תעקר לבשר. אלא עכ"ל דבין. דכסן מני מחיל עליה. ככא דהסא כנראה בנחוק חרלה. ולמשה
וכן אף היה כהן ע"ה. ת"ת ואפילו נר קודם לו נחום דרבי שלום. בני לא. מאי דס"ל שרין לפתוח ראשון בעל כרחו א"כ. ת"ת
קטור לה. ויבכי נמי כיון. דקייבוע על כהנים. אינו אלא כשקראים חן הסון. אם לא ירצו הקהל לקרותם. יכולים הם להשתא
בבב"כ. וליבא ביטול עשה. ונחום דרבי שלום. נמי יהיו הכהנים נחשפים להם.:

ועוד נראה חזות לפתוח ראשון קדושה. טפי ומברכת כהנים. דאילו חזות פתיחת ראשון. היא לכל ישראל. ואילו ברכת
כהנים. אינה כזו. אלא כהנים בלבד. ועוד דאילו חזות פתיחת ראשון. היא בע"כ. של כהן. ובדכבד הראב"ם.
ואילו ברכת כהנים. תלויה בפתיחתם. ועכ"ל דכדפית. וזוה
יש תשובה לחם שכתבו בשעת בראשית. לזאת הכהן משה"כ.
כדי לפתוח ישראל. בעצת תעלה בס"כ. כדי לפתח דבר לדרבנן.
ולמה תבטל חזות המזערת עלינו. בעד ימתן דעים. אלא כיון
דאשכחן דמחיל על כבודו. אינו נחום כבוד תורה סס"א
ותעלה כקופניס לקרות קריאת פתיחת. אין לך סיבוב
תורה גדול וזוה. כמו שכתב מוה"ר קולון בשו"ע.
ואי נחום כבוד זכור. דכבוד הוא להם לעמוד בעיניהם.

הא דאורייתא ה"מ מת"כ. ויבדלוהו ה"ר. ר"ע האה"ר רב"כ. וקדשתו בע"כ.
שאם לא רצה. לפני. והיינו לטען שיהיה קדשה ופרישה. הטומאה
וחכמים פתולת כוסין ארתו כ"כ. אבל לא לייבועין לים. יקרא ראשון
ושיפתח ראשון. לא ו. ולא כיוצא בה שטענו. אינרא לחיהו. שחייבין
איפקא. דכוסין לכהן. נלאת וכה"כ. שלא יקרא ראשון. היבא דליבא
עמח. א"ב"ב דאזכור. א"ל כהן קורא ראשון. דאורייתא. ועמ"ש ד'
עו"ק סק"ל. וי"ש החת"ר טעמו דמני מחיל. בח"כ לא בתכונה
חופתו נכאל כה"ל. ואילו בתר איפקא. וכי שחייבין דמני מחיל.
היינו כי לזכר אף חכמי ד"ס שחייבין ה"כ"ל דקדשתו אליהו דהיה"ק
דכוסין ארתו כדי שלא יבא ליד תלמי. אבל לומר כוסין לקרות ראשון
ויכול לחמול. זה דלמי חת"ר סותר את עמנו

וקפידה גדולה איבא בסתירתו. עד שכתב רבינו האי"ל. ויבאיה מוה"ר. קולון שם. שאין לבטל אע"ג שאינם כ"ב מתוקנים
עילוא אתי לאננוי. ש"ס שהוא ולוול החקוקים. כשהבטלים המונה מכהנו בו. מדשיים דלמא אתו לאננוי. ואשר מוה"ר נרשות
מנה זה הקדש. ויכתיב כבוד המבור. ובפרט בהיותו נעשה על אופן כונו ונקלה. אין לך ולזול גדול מוה"ר לכבד כנוטה ולבסות
בכלייהו. וגדול כבודו של זכור. חכמו של כהן. ואף אם היה חזות עשה. דכתיב וקדשתו והיא על כל ישראל. סכן כתב
דרשב"א. ו"ל כס"קט"ו. בטל אם ה"ת פתוח. ויש טס בהן שמתפלל במקום שאין ראוי להפסיק. אם חמתנין לו עד שדיים
תכלתו. והכיב שאין חזות יונים. שלא ככל מקום אשרו להקדים כהן. שהיה ע"ס קודם לוי. ואפילו נר. ולא יהיה כבוד המבור
פחות מנורבא ונרבן. ובכמה מקומות יישיין לטראף דנכורא בנרן חזניות שבט ע"כ. וסרי דלרבי ק"ו. אם במקום
מיכלים לקיימה על ידי חזותה. וליבא וילות"כ. כחשום כבוד זכור. חסו לם. היבא נליבא ביטול עשה. ואיכא וילמא טובא
לשנות מנהגם הראשון. ולקחת חכמה. עד ש הנעשה. על ידי כונה ופניה חושנית. שא"כ.:

ועוד אותה בקו"ק ריקולון שם. דאין לנו לשנות הינהגים שנהנו אבותינו הקדמונים ססדיים ואכסי חששה. ועל כיוצא בזה
אחריו. ל' הק"ל ל' ישראל אם אינם בני יא"ם גבי בני יא"ם. וכ"ש בנחמה. הוה שהיא כבוד תורה ע"כ. גם אינו יכולים
לעקר. י"ג ב' לעקר.

יהו אה וחס עמו כענין וחק אשל לא נקב כענין הוא . כענין אהרן יתבון אל הארץ שהחטיא . כאשר ירדו עמנו למקדש
 על הירושלמי . ולמחנה קדושתו פתח השם ויסלח לנו חטאינו כחמלתו . ואשר יסביר מדעו סברות נכונות שהתקבלים ליהו
 על מירון . והולכי על דרך שימתן של ר' יואך כראותי פסוק על ידיהו . ונבט בכבוד פארת שדיברו ר' ל' ורצה להתחכם
 יותר מרובי . בלתי השיקף אל כל דברי . העומדים על אדני כתיבי התורה . אהרני לא הוא הדרך שראוי לתמוס . פן יתמיד בה
 לעתיד . ויגלו כיום ארורים ויגלה חכם כדון . של בן ובין ארצו כענין הוא אכתוב לו ריש תלן . וכפעם אהרן אכתוב לו
 בארבות . ואתכנס לדפוס כדי שתהיה נחה לקרות . ותן לחכם ויחכם עוד לענין . ולהורות גם כן לא יחשבתני אקרי הנליך
 טוון . ואם אהרני לפקדן רמון אהרנים . דרך ענין דיברתי . והמת דיברתי . כי לא היה רצוני להסיק ידי . אם לא בהכרח גדול
 אלא אם לכל מואל . ואני מחוייב שלא אהכע טוב השמחה . הייתי סבור כדבר . כי לא הייתי יודע להיכן הדברים ארשים .
 ואלה לי שתיקד נפש שהדיועות בעיני . ומנס החכמים . ולא כינותי לנגדם ולא להסת בבלם כאשר אהרן . כי איני רודף
 אחר השרה . כדון ה' . וכל ישי וכל קפני להמניס מואל הלימוד . ללמוד וללמד . לא זולתו . ומכ' ש' להמניס בנימלות . אשר
 לא נתכונתי לה . ולא לטעוט כמקומכם . דלא היתה תשובתי להכריז אחרים לקבלם . לאמר קבלו רעתי תלילה . כי מקדם דעת
 אדם כהנהגתם . ולכבוד כדון . שתי לפי יחמסם . אך במקומות אחרים אף אם הם חזקים . לכני מכמים וגדולי הדור
 אהם דעתי אפי . ואם אין בי דעת לישאל . ענותם תרכי . וחק אם אני עוהר בך . מזדתי פרוסה כמקום אחר . וכבוד
 בעלי הדורה אהרני . ולא ככבוד אהרנים . שכבודם בקלן אחיר . ומשולם לא אהרני . כדוני . ולא רגיתי לאכדו כידים . אם לא
 כהיותי כשכונת פורני גדר היוקר . אשר שמו שמוים פיהם ולפונם תהלך כארץ . ווי נתן למשימה יעקב הלל אלוני . ויהי רצון
 שיהי כדתי אלה כהוא . יוקאל ל' יפוטע :

ושר אהרני . שבתקום שיש חילוק ה' אין חולקין כבוד לרב . הששבת ענין כרב יהודא . ולי כשהוא זורבא מרבין דכשר
 שמועתי . הודיעני מה חילול ה' יש בכאף . לתת לכל מואל די מוסור של הארץ . וזה הוא הדבר האסור ששיין
 בבאן . שהתרת בכביסה . ואם אתה קורא לדבר העוהר . אסור נגד הארץ הסטוט . אינוון התיה ששתה סיד לכלי קהל
 כגדני . וראה אם דרך תשובתך מביע למקום הישוב . אהרנא לקורבא דנפאחמינה נגד הארץ . הידוע לדרקוי דבי רב . יהי
 רצון שיהי דברך אלה לכבוד עון . ואלולי גדול אהרנא אשר יקרה בעיני . הייתי נמיב באופן אחר . כי משולם לא שמת . מה
 ששמעתי מפיך . וחק מרבני עם . אך השיאך וגם יכלולך אהרני . שמוון . אשר אהרני עליהם חרב סיפיות בידם . ואני רועיות אלה
 כדוני . שיתן כעשר מרבס . ויסיס פי כהרב הדי . וכל ידו הקדיא כו' . ואם לא נתעכב בידך פסקי כי אם טעה אהר נשתיס .
 אינוון התיה שלא ידעת לכוף . דעת הארץ . אך אם יום או יומים יעמוד . לא יוקם כאשר כנהגתם בנהגת ומכת הלשון . אלה
 יתעב לך ה' העון . כי אין אהרנא אשר כעפתי . ואין אכפור בעוב שקבלתי . ואין מפי ס' תגא קללת מכסי . לאמר אהרני שיהי
 קדם . הכני מוחל על עלובני . אולי יראה ה' בעיני . זאת באלתי ובקשתי שלא תוסוף . עוד לדבר אלי כדבר הוה חל הלכה ולא
 בולתו . כי אם באהרני שמוים להודיעני את שמוון ומכב בריאותך . כי זאת שמחה היא לי . וכעת אין להארך כי אם כבוד שלום
 המותם כשדר אהרני עם פין והריתית את אשר תדבר . בשנת הוכה לפ' אהרנא דמון אהרניא ע' יעקב שפוטרת ס' נג
 עוד על הענין הגד' לכני ישיב כתר חוררה של עיר . אמושטרם יע' :

שארה ע העומקים כמורה נטויה . אוכי ארץ השפס כחותמה . הקובעים עתים לפלפל כחכמה . המקבלים שול חלבות
 שמים בתיקים עם הכץ הקמה . ומאחרים שבת ששבת תחזיכום עד דמדויה . השמיים לילות כיונים . ולא יכבה
 בהם לאסוקי . שועתתא אליהם דהלכתא למחר טוב הגזרל וסברא בשאר ה' טעמיה . הולביעל דרך החכמים לדרוש ולקיים כלהם
 פדקס ותלמודם חייאם ליד ופשה ודלת קחא ענוה ותוניה . הלא הם עדת אהרני . חזרת פטרת דת החיובים על ארני
 כתיבי הארץ של תורה להבין תעלוניה בעלי ישיבת כתר תורה חסדים גם ישנים הקובעים . בישיבת קבע והנמונים באקרא
 אולם וכל העולם חליטה חכפלי תורה שהגיעו להוראה . אתה ה' תשמרם אהרני :

אהר דרישת שלום כ' ר' . לא שכתתי להלכך על הכאת ביכורים שהתכבדים בעת בואי למחנכס הקדוש . היום כיוו סו' ב
 מה . שכתקבלתי בישיבתכם הנכבדת . ובה היתה תחלת קביעות ד' אמות של הלכה . ואם לא כהנפי בה עמנו לראש
 שמתכם תרכי כדון גדול שמיטת לי . וכל עוד היתה עמכם הייתי מתערך בלימוד . כי תהלת לאל הייתי מוכה ככל א' ואל

תשובות המחבר ברין נ"ב בכל שבת

יה אומר כלום. והקופת הרוכלים. זה עסק לכשרה. וזה מתון ומסוק. וזה מרחיק ומקשה. ומכאן כולל המינוח להראות.
 ובעבור דרוח הפריכה. קצתם בקצו להם אופנות. וקצתם ינאו לבקש מחייתם ע"י עסק. אך לא בעבור זאת אין למדון
 שכללותה. אף במקום שאומר און. ועד היום תהלות ללא עוד אכלם בפיהם. לא פסוק פנייהו ענידיהו. ומדרי וסברי
 יודעים לזרות את הכר. ולכרר הפסולת מן האוכל. :

קצת היתה כחשתי בעניי. כי כאשר בא לרדיו שום ענין המתקדם אגלי. והייתי שמח בו כתיבתו ומסונו. הייתי מחתיקו עם
 א' המיוחד שבהם. המגיע להוראה ומכנה בכלל הסכמים. אשר אהבת כפשי אהבתיו. ה"ה במו"ד דרר יצאק בהר-מלניו
 ישחזון עיר אלהים. כי כאשר בתלה. ראיתי בשיטתו הנו. נכנסה בלבי אהבתו. לומר בטוח אני שהיה מורה הוראות
 בישראל. ובראיתי טוב הנהגותי. בקשתי ממנו לשקוד על דלתות הפוסקים. עד שהיה בקי בהם. וכן פשה והגלים. ומקד על
 דלתותם עד היום. יש לו יד ושם עמהם. וככל פשט שיוצין לי שום דין. ומשדכא ליה אהבתו. והוא משדרי ליי תיתקא. וארעתי
 לכל סכס האל. כל מן דין ויון. וכן סמוכו. וכן כאשר פש. לדרך פעמי ארץ איטליא. ידעתי מיניאיתו מן האקום עומה דרשם.
 ינא הודה ינא ויה. כי ישך מושב ברכב הכה. וכמו שראיתי ביון אשר כהה וכמה פרנו גדר האמת והמוסר. וכל אשר כותב
 שפר לעמו היה שבוה הלבו. כגד הקבלה האמיתית מתורה שב"פ. ויתפתר בפני ההדיוטות שהומים אותם כשידי עבדים
 עד שהיו מוכיאים כספריא ופשיא כעשרה דארעא. ומי שלא הגיע להוראה קטנה הפוסק. ישפלו ככפיים לפחדו קודם ומכו. להורו
 את מורו. וכילוד הוציא ראשו ורובו בפעם אחת. קודם שמיאח כרשו אפילו תמטע בדברי ר' ל'. מה שלא בראה ולא כשעת בשום
 עיר ומדינה. ואני ידעתי כי אלו מוצא שם האדם הנו. לא היה מוכי מקום לאמרים להתגדר. ואף אם יחזיקו עמום למריסם
 שכה שכלו הוך לאימיית ליה לשכתא כקום מורפיהו. וכשקדיתו על לימודו ובקיאיתו. יכס על קדקדס. ויבטשו תורה מפיחו
 ולא תועיל להם קריפותם. לבדות דברים מלבם כגד האמת הכבור. וכמעט שיוגלים. פנים בתורה אשר לא כהלכה. ולא דיוה
 אלא שפוערים פיהם כגד אשר ישנו כסאות לישפט ההוראה. וכדי ביון וקנף. :

ועל זה היה דוה לבני. וארתי הרבה ש"ל להתאונן על שאהבה כפשי האדם הנו. אך כתנחומי באמרי כי לא אלהן ישראל
 ובני הישיבה כולם לא יסרו ויכל טוב. ופיהם אמתיו סודי כאשר עם האדם הנו. והם יתאוננו ועשוכיו. ולא אשדל
 אף דשני כוזה שלי. ומוצא כחמה ודעת. להגדיל תורה ולהסוף און. ולכלתי יסדלו ככעם בפעם להכין עם. למרס בדם
 האהבה הקדוה שלא יקרום. ועל ידי יבא כל דברו של כה"ר יצחק הנו. ונהיה כולנו אמתו כאלו יושבים בישיבה הנו. ואף
 אם התרכו פנים מוכה. הלכות והתפלות נמארו ששי. ושמה היה כריתת הכרית. לא עם הנפשות הכפרדים במקריהם.
יד"ע ליהו לבת"ר. כי ביומי שעברו שאל השואל. כי כבוא השמועות של מסיח וכביא. כהנו בקהלם לומר בכל שבת ברב
 כהנים. ויה שלא כהנו מקודם כי אם ביומי טובים. וכונתם לדקדק בחזות ובכל מדה טובה. על אותה כוונה ופניה
 מוטעית. וכאשר נתגלה כפת הטעות המורכב. כראה לקצת מנהיגו. הק"ל קאוו לטובתם הראשון. כדי להשגיח מאלו
 זכרם של הטעוים. הנעשית ככבתם. וקצתם מעשכים. לומר דחזות עשה היא וכיון שמוקדים בהם אונם יבולים לבעלה. ובקש
 מוכי השואל הנו. להיכן דעתי מוצה. ובאות הצורך כי מירכתי פעם אחת ושתיים. ולא שיה לי. עד שהראה לי השאלה עמדה
 למוטעות אחרים. אורתי הוציא וכן הוא. להפקת רעונו אהוה דעי אף אני. כי שודא ועוד. מאחר שהוא מוכן על אחרים ג"כ.
 וכוון לבות וכליות אלהים גדוק הוא ידע. אם כתבונתי לקטור או לנגד או לבקש שררה תלילה. כי אין לי ספק בדברים הללו.
 ומעולם לא נטה לבי אשר שררה במקומות הללו. ולא חמדתי כבוד יותר מלמורי. ולא כתאיתי לכתים. כגד הינא וטרא
 סיונא קשישא. ועוד היום אף שאכי כאן. מנודתי פרשה עד ידעלם. ונאם אוניכן כתיירא. :

ואם דיברתי לפעמים דרך קיטור. לא היה כי אם בגילי דעתי. ובקכתי באש פכרתי דיברתי. ללא יתחלל פגוד תורה
 כפשי ההדיוטות. ולא כשאלתי ולא אף כפיי לבדו כדורו. וכל אפיא שוים אגלי. ואילו הייתי יודע שאחד מהסתלמידי
 חכמים שמועכס הקדום פסק הדרך הארתי. לא הייתי כותב בי אם לו לעמו ולהורותו דעתי. ומיני מוכיח תסתים שמתתא.
 כי בן הוא דרך האכזריות ועולם. והכל כדרך מוסר ואת ה"ב כמ"פ. אך ה' הודלי. כי פירוש שיש מי שמחזיק בפברתו הפך
 האות. וע' כולל כריתת כי אם כפי שאלת השואל. ואם אוניכן. לא עלי התלונב. כי אם על הכוונה שאלתו על יסוד דעתי.
 וכלנאו שפכיים אל האמת. אשר מזה העבתי מה שנתא פעם כפפרי הפוסקים. ופייתי מורה מקום בלבד. וזה היה

תשובתי בקינור :

מי זה אשר תהיה קלה בעיניו ברכת ההנים כדלעיל אך אם בפי שאלת השואל נתקנה מחדש ע"כ כונה ופניה מוטעית
וכ"ש בהגדתך שמה מחלקת הקהל שאינם מסכימים כאשר בא בשאלה. אמרתי הוזהר אני דברי מוחזים והמעבדים והנזים
למודר לאיתנם הראשון. וכיון דאין בביטולה דנדוד עברה. דכבד ואל תעשה היא. דמונתה על הכהנים כהיהו בקראים.
ואם לא היו בקראים לא עבדו על מצות עשה. שאלו היה בביטולה דנדוד עברה. לא היו נזיגטלים אותה מוטעם חלוט. דהארדכי
ושבלי הקטל לא קטלי קני באגוזי כיכהו. ודבר פשוט הוא דכל מונות עשה שאמר לך כ"ד שב ואל תעשה מ"ו או שבתורה. וראו
טעם לדבריים. אין זה עוקר דבר מן התורה דמחילא מעקר. ולא איהו עקר לה בדידים כמו שכתב רש"י בפ"ד דעוקמת. והכנה
מקומות יש נגז' שאין צריך להביא ראיה על זה. והכל מוסכם :

ואם כן הוא נעשית על אותה כונה ופניה מוטעית. די לנו עכשיו לאמרה ביומי טעוים. ולאחר מכן אם ירצו לומר אותה
ככל שבת זככל יום ישר בהם. דאז אם יבוא זכרנו היעשה המסית. יבא וברין לקולנו. כ"ו ויאמרו פשם אחד נתקן
על ידו וכתבטל. ומוזכרין אותו לגנאי. ואיכא הכירא דלא נתקן על ידו. ולא יעלה זכרנו כי אם לרעה. והכירא כי האי עבוד
רבנן בהרבה וקומות. ואף אם היה בה נד דנדוד עברה. הייתי מסכים לנטלה כעת. לכמהנה טובה. לפשית מחלוט זכר
הקטאים בנפשותם. מבטלי הרבים מחטאי אדם בדבר. דנדולה עברה למה של מונות יב"ש שאין בו דנדוד עברה כ"ו. וליכא
למחר כיון דאמרה רבה היא. ואע"פ שבה על ידי המקולל. אין כדך כלום. ולא שייך ומגלגין זכות ע"י קייב. דכשלא עיקר
המונה אינה מתבטלת. ואע"פ שהיא הוזהר עליה אין כדך כלום. שהיה אנו מגזים ועומדים מזה סיני. ולא על אהרמנו אנו עושם
אותה. ואע"פ שהיה נביא שקר. לא תתבטל דמעטם זה הבא להזהיר על השתובה בשם ה'. אינו צריך לאות מופע. כי דבר
זה אמרוה' באות. אך ע"ז אסייעכרנו על וואמו. לא היה מסוייבים מיתה למוים. כעבור על דברי נביא. דקמי קודשא
ברין הוא ליכא הפקא. אם לא שנתן אות וטופת. כנדרת הכתוב. דנגעשנתן שוהיר על לאו אחד. ועברנו על מאמרו שאמר
בשם ה'. הנה בבחינת שאלו עמו. נתמייכמו מולקות. ובבחינת עברנו וואמר נביא. מתמיבנו מיתה ומחילה לאל מרשע לחייבנו
מיתה על נביא שקר. שלא נתן אות וטופת כנדרת הכתוב. והכל כתוב אנלי באריות בפפר אשר סברתי על הענין הזה.
וקראתי שמו צ"ת כו"ל כ"י תפארתי :

ואם כן בעיקר המונה לא חידש כלום. ואע"פ שמנחם נביא שקר. לא בעבור זה אמרו וזכרנו מונות. שהיה אני מוזהר עליה
אבל אם חידש דבר טוב. והוסיף בה. כיון שעיקר המונה במקומו. ואין תלויה ביטולה בביטול דבר הנוסף. הואיל ובא
על ידו. ונמנח נביא שקר. על זה כאמר לא תגורו ומנו ולא תמנע מללמד עליו טובה. ומכ"ש על לגלג זכות על ידו. וב"ד אם
אנו מוזהרים למונה הראשון. לא ביטלנו אמות טעה. כי אם דבר טוב הנתקן על ידו בסבתו. : וזה אינו כלום לגבי ומגלגין
מונה ע"י קייב. וכיון שחודש לנו שקדויות וכונתו הרעה לעקור תורה שבע"פ. אין למספך במנהג זה. אף אם הוא יותר מתוקן
כל שאין בו ביטול עשה בדידים. שהיה הבכנים אינם עוברים על מונותם. אלא א"כ יהיו בקראים. כמו שאמר הכתוב אמור להם
כד יימרו להן. וזה דבר קבלה הוא. ולא מנחנו מי שפירש אמור להם כמשמעו. ויתיה או המונה לישראל לקרותם ולא לכהנים
ואין מי שמונה אותה בכלל המונות לישראל. אלא לכהנים היא. ואם היא מונה לשנים. ד' לישראל לקרום. ולכהנים לברך
כנה תהיה מונה כוספת על תרי"ג מונות. ולית ואל דמוסיק ארעיתיה כן תליה :
וכאמר שהמונה תלויה בקריאת ישראל. כל שלא בקראי. לא נתבטלה מונות
עשה כי אם כשב ואל תעשה. ישראל לפי שאינה מונה בקריאה. והכין
אינו עובר אם לא בקרא. ואם על התיקון הטוב המתקדם לאמרה בכל יום. ככר
אשרנו הטוב הוושב בהעדרה. הוא יותר טוב. בין אם נעשה על כונה ופניה
מוטעית. בין אם לא נתקנה על אותה כונה. אם הקהל בלתי מסכימים כאשר
שאל השואל. הן מופני כבוד הנכור לעמוד במנהגם. בדכתיב מזה ד' קולן הן
אשום דרכי שלום. וכאשר קולו של טעה זה. מושרו. ומחוריקולו. ויאם הם מסכימים. כזה לא דבר טעם קסר דעת :

ואל יעשה הטובה לומר. שאף אם נתקנה על ידו. כיון שהוא דבר טוב. אין אנו נמשגין. למי שנתקנה בבטלו. **עברי**
מאז

השיבות המהירה בדין לים בגל שנה

מאד רחוק ונחל כו' און זה ארץ ולא מתקומה לענין ריבא שהרי כשהקטן בנה' וד' מאיר היכי נער מחליטע אחר וזהו
ר' יוחנן אם הרב דומה למלאך ה' יבקא תורה פסיחה ואל לאו אל יבקא כו' ומשני ר' מאיר קרא אשכח ודרש • הט אויך
ישמע דבריו מכמים ולכן תשית לעצתי לעצת לא לאור אלה לעצתי מ'ת קמו קראי אהדרי ומשני כאן בגדול • כאן בקטן
ופיטת הט' גדול היורה להורה לא תשיטן שאל ילמד ומשני • אבל קטן לא • וכחא כפי זה שד' מאיר הויתר לו • גדול היה
כדדעת קרא דולבן תשית לעצתי • אינעס כו' אתא רב דרמי • אחר בווערבא אורי ד' מאיר רחוק ונחל כו' :

והיורה דכל הסוגים הרבים ה' שהעומ ונולמס' פס קרא אשור ללמוד תורה כלל מאדש רשע • בין גדול ובין קטן • ויוקווי
היהו דר' יוחנן בבבל • וכן מ'שע עופתן ואלו תלמידי בההוא נזבא מרבין דסנו שמועסיה • ואם דברי בני מערבא
הלכה הם • וקרא רבי מלאך ה' הו' בקטן וקרא • למה פ' ע' ה' שפך • ועוד דקשה היהו דולו מלמיס • ודומק הוא לאו קומו
בקטנים • כדסרינו התוספות • מלבד מיקסד דע' ש' סוקים • ואף אם כזי' את כו'כל' שפסטי ולא מנאחי • ותולה אבי בביתו ד'ת'
פ'לתי הרבה • ויה שבה זי' כדק' אחד כפי השמוע הארבי ההוא דקמו קראי אהדרי • ע"י הקורא • שפסטי • וזה הפסול שוכרו
המחבר כאן

כאן בגדול כאן בקטן • הוא כפי דדעת' מאיר בקרא דולבן תשית לעצתי יוכי שיכי דלא ליקשו קראי אהדרי • יתרח דמוקי
לקראי רבי מלאך ה' הוא כן בקטן • וקרא דולבן תשית לעצתי בגדול • דלא יבא ללמוד מועטיו • ואמס בני מערבא תכנלו עליה
בטענת רחוק ונח' ולא הורנו לומר קרא אשכח ודרש • ובין כרובין כך כולה שנוי ליבא דר' מאיר מיכס' ולא ליבא דהלכתא
ולעולם דדעת' ר' יוחנן בתורה יבקא עסיחה אם דומה הרב למלאך ה' • ימיירבין בגדול בין בקטן • וזכר הרמב"ם עובא היא ימירא
סמוה כהלכות פ' תי והמרב' ר' ר' ד' דסבירא להו דהוא שמויבא כאן בגדול כאן בקטן • אינו אלא כי היכי דלא ליקשו
קראי אהדרי • כדדעת' ר' מאיר • ואלתא דרמיה הוא דדעת' : א"כ קרא דולבן תשית לעצתי • ומיר עבדו ביה • אבל און בורן לדומק
כלבין • ובארית שום מלמדיה לה ספיר • ועיין ח"ס לקמן בס' ד' •

והרע שכן • שהרע כל זה בענין ר' מאיר • יבדליה בפיטת

אשכחיה דכא בר שילא' לאליהו ז' • אחר ליה מאיר קעביר קב' ה' • ל' אחר שעתא מוכווייהו דכלהו רבין •
מופסיה דרבי מאיר לא קארו • דגויר שוע תא עוזר • אחר מאיר נפקא מיכה • ר' מאיר רחוק ונח' תוכו אכלכו • ואם גדול
הויתר ללמוד כדדעת' מאיר • למה כהנה' ל' ל' • יזר שעתא עופסיה • ועוד דבה' ד' • שילא לתא לא תכנל בערו כפי
האקומו • וזה כנל כדפי' דברי בני מערבא • והא הנה' לו מקרא דהע אויך ושמע דברי מכמים גו' • אחר מוהי כל הסוקים
פסקו דאסור ללמוד • מהם דהוא שמויבא כפי דדעת' ר' מאיר הוא דמשני • והשום הכי לא עביר מיכה עיקר דבא בר שילא •
דר' מאיר הוא דדרש לה • כי היכי דלא ליקשו קראי אהדרי • והולין בערו בדריבני מערבא • ואף ג' ס' לא כולי עלוה נמורי •
אלא ר' מאיר שכבר התוול ללמוד מאנו כהנותן בתיקו • אבל לבתלה ללמוד מאדש רשע • ל' • אש"ג דאיכא למייר דאון
מחל כו' • שאינה' כ' חוקה למות דברי ד' • וזמן המוכמים • אש' הרב דומה לעלאך ה' • יבקשו תורה מפייהו • וזה קנור דק' אחד
שלקחתי כפי הווסס והשוקים • ואש' פי שש הארתי בשלוי • ועוד לקתי בו דרך שני • להורות שאסור ללמוד שמועה
מפי אחר רשע • וזף אם אורה כהלכה • והכתי ראות הרבה • וכאשר יבא לרפסו יסי קל ונח' לקרות ולהבין :

ואל יעשה המועד כ' כ' ב' יתקן כ' • הכ' כסוף ועשר שני • מהעביר הודיית המועד ונטל את העוררים כו' • ויסב סהול
העשה נדוקי לסוף ימיו • ויזיא מזה שכל דבר טוב היתוקן ע' אדם רשע • בקייסוהו ולא נשנית למתקן אותו אם היה
רשע • ח' ג' שני עסקן כ' • הוא שישם אחר שיעון סדרי • כמו ספיר • הרמב"ם והר' עובדטורא • ואולם אותו העשה נדוקי
לסוף ימיו • היה אז רחוק מרבה כדורש • והרמב"ם פסק' מ' מהלכות ועשר שני בספרו כתב כן • ודייק מוצר' ק' בכ"מ
ל' מופסיה אותו שבעה נדוקי • וזה דבר פאט • ואש' יש משה וזלת זה • מעולם לא באה לידי • ואם היא מפורשת לסועה בעשות
מכלאריד אומר משה מפורש • אבי אומר בנותא היא • ואילו היה האומר כן ידע כדומה • וכלימה המנעת אליו מכל איס כסם
ל' • לא היה אומר זה לחי' שכל ימיו מתמלא בעוולה של תורה • וכפעם ראשונה הוגיא ענינו מכללות הת' מ' • להסביר סברות
גרות • ואומר אינו כן ואינו ארץ • נבד הקבלה הארצית • והכרי הסוקים שערין צדק להכניסו אך מה אעשה • כעני' ה' בידי
מלכות אל לא תא • ועלי לקבל על מלכות שמים • ולא ארז • מכות ופסי' כני' בני אדם • הכיית בית מאדו • ויובות השל
בדמיו לי להאב לחי' שבשמים • היסוד זה לי על הקס' השלם סויה ד' יתקן אבוכה כ' ויכנסה אור לשון הרע לקבלו • ואומר
מכות' לגדלו ולקשר לכל הת' פ' תליה • ועש' איני עלי שמים וארץ שלא כתבתי לכך • ולא עלה בדעתי להפסיד בתוך מעשי

י דאל - לומר שדיעתי מרובה משלנו ונלץ ליטול שכרה בתי י"ר שהשי"ת ויונין לי פרנסתי יקווקוס קאר י קודם שאטול שררה
 ביקומוות הללו יחכ"ם שדבר זה אינו נדק לפני כתי"ו לא ידע דאיך באן ביטול מצוה וזו לא ידע שאם הק"ק מוכיח לאמורה
 בכל יום יום טוב וזו לא ידע דאם לא כתובה על אותה פניה י"ש כנס וזו לא ידע ב"ש שאם נעשית על אותה כונה או
 שאין הקהל מסכימים הסדרה למכה ראשון יותר טוב כדמוכה מהפוסקים וכל אריכות טענה בזה לנה הרבה וינעת בשב
 דאם יש חתמה שלא כחלפיה נולד הודעה בין הקהלות יאמרה בטל משעים ואל לינע ביכס כפסנכה פד כתידי כבעלטה
 ועל הכנסה התמיד לכתוב על זה באשר עשיתי ג"כ בימים מעברו וכתבתי לעמלתו כוונתי דאנתי לחכם כוונתי ואין כבאן
 זולו כבודו יאם יהלומי נדק חסד ישעיה עמי ויוכיכי על מה שמועי ואשתדל להסיר ספקו לכדי שלא יכפל באופש ככשרים ס"ג
 ואף אם הוא רבא דעמיה מדברא דאומותיה אף אמי יכולים לומר הוינא כד הוינא ועם רבני עם מאריות נברו עוד היום יש
 יש לנו יד ועם ברוך ה' ואם תהה נקנקי ולא מצאו ולא ישן יישור וייתה פסם אשר כעם וזכ"ש שלא שי שקבל לה ר'
 שלא פסם פוולטו וזאת מה שמעש ושתק וזכרתי למסידותיה שרי ליה מאריה אמי פשיתי ואמי אשא אני אכבול מוסי על
 עשיתי ועל כפול די עומתי סנו אלה אלא עיני אל ההודים לנולפי ולעפדכי וכות אבותי ורבותי עד הווי וקמי כרוו כן
 זלה סה"י הס' יומומי שוכתם לאומתה זלל ממה כמן שכיסה אומיהם חפשיהם כדיהם ג"כ וליה אלא מוכידי ככריתן
 כרתי דאית לן חד עבטו להו הוא ה' אלהינו הוא יראה בעניי מאור די לזרותי ויבטו דרפי ואל אבננה אני וכ"ת
 יפקדוה עשתי למלס ויזכור ברית האהבה ואל יתלל אותה כפד עוונתי דנה יזמנא שפתיו לא ינעה כמי קדם לסדשה כחא
 ברוח שלום :

ראשון למת פני כת"ד דרך כלל ופרט לקדו ולבני הישיבה להאבות כה"ר מרדכי די קראשתי ונראה כה"ר שמואל
 שלום ולכל בני הסדרה המתקדשים כ"י ובפרט להאבות כה"ר ישכר בייבישתי ותקראו בויתון דברי ותראו
 אם הונאתי מימי דבר עליו ראו לטוב או לא ראו לנעור באתם הפוערים סיהם נגדי ואלם לא הייתי כמתבודד בארץ
 הוואת לא אהזם להם ואחשיבם בקליפות השום אף בעד גרותי ועלטולי צריך אני לרדוף שלום לכל אדם ואשים שבי כסור
 לעול לכל הסדרות דאלו לבי בעלי ההוראה כבודי כקומו מונח ועל כל זה ואני תפלה לאל שמיטכי שקט וירכימי על
 באתי ההנלחות בופית נפשתי ויזליקם כליוודכם להיות הלכה כמותם בכל מקום חפ"ה בידכם ינלם כי שאת נפש
 כ"תד ובנפש אחיכם שכנת וחתם כסדר ושמתם את הדבר הזה למק ובנעת חוכה כמפטך ויעיר דין מבריא ע"ה
 ישקב שפורטם ס"ט :

ותשובת ישיבת חברי הורה שבעד אמשדרם יע"א על הענין הנ"ל : חכם גדול ורם הוא א"ב ר"מ אב בחכמה
 ורם במנין ת"ה החכם השלם והפוקל האלרי כמו"ה הרר יעקב ששפורטש י"ז
דבתיב אשר ככתב וחת ועב"ת קבלו בשויה וראינו חמת הילן חאן וולכי רבנן להודיע לבני האדם לכולם כאחד כקטן
 כגדול גדקתו כוודת לעד ולהכירי וכמול פתחון פה דובר נד מעכ"ת ונד הפקחים סלילה לנו מטעם חרפתם
 ולפתוק שלא להשיב על דברים וכוותרים כאלם ובטעם על עוב"ת אשר אור תורתו ינא בעולם וזודע במערים טעו וחוכה
 עלינו להפיר בהתנלותו מרוב האריות הכאוות זלל נעלמת כרע כאל לנו
ורנה אכנסו מאל"ה מים אל"ה מים באוור להם הם כי לא להוכיר שוסדפי באים אשר תורת אלהיו בלבו אף משפסידו וברים
 רבים קמים על מעכ"ת מה ינדקו דברים אומרים תקבלו ההתנלות ויעימו לא ראו חלתי קול אוור קרן כנרון
 לעימי הכל דקת פי המדבר וזכר כסדרו פני כל יודע פטר מוכתי מעכ"ת פנאו לבאן רץ לקרלת רץ ויגיד לקרלת מיניד
 ידבר תוכות על הדברים האלה ועל כל אשר לא לאמוכה נברו בארץ ולכן טוב לנבר כי ישא על הווכר בדעתו ישכ נדד
 וידוס כומפט הוכתפים ההקט ורבים שלום בעולם ויה לנו להאריך דברים אל יודע רין ודברים וטעמו וכיומו טעו
 זה ירבה שלוונו וזכותו תגדל ויכרז לחוב כסדר הכני נותן לו את בריתי שלום כ"ד דרשי שלום תורתו וכלאונים באבת
 מכותי אכהו הפועלים ובס"ל חברת בני הישיבה הקודמים טעו : הגפיד משה נבא אינריקים : הגעיר משה כהרם ס"ט :

על הענין הגדול לישיבה הכללית של עיר ויניציאה יע"א
שאלה ע"א סקוים השלמים נוספי התורה היושבים בטבת תקכ"ו הכודעים במערים היווניים בהלכה חכמי ורבי
 יד א השיבה

תמלאה למעלה ע"ש ולכן אין צורך להשתקף בה כעב אמת כי א"כ מה דנתיב סוף עליה וכו' (הנהגה) -
 ואף אם ההתקיימות דבר כעש דנתיבא דכונתא ובעומן קיימתא עטילא וזאי קקרא כפי בעלי הכונה קטיל קפי
 כגמא ויתרתי על כדורי הכזר הכזר וזכר למידים בלא הניעו להודיה - ונאמרם שמונים לקיים סבת
 ר' חנוך ונאמר מדעת צנחם דאף אכלא היינו קראים עובדים ומגלים כמים בתורה שלא כהלכה ואלו היה נעות סבורים
 תלוי בשיקול הדעת לא היה יכול שום ספק לזרות הרבן כיון שיש להם על מה לכוון אלא דנתיבא דכפיסא כי האי טעות
 דבר טענה הוא וקטן כדנתיבא יפול לזרות טעותם וזכר ע"ז זה אם כאשר קשה מרזים לקיים אמת להם כדממע
 לומר שהמנוס לכהנים ואף אם לא היו בקהלים ובעצמות זרות מולכ באים להקיים הקבלה הנהגה בזה לא דיברו שמונים לומר
 שם ספקי אין סבורו יכול להתיר הנהגה להם ואמר לא יתאל להם ויתיר דכלהו מיירי בדבר התלוי בשקול הדעת אלא
 דבר ספורם אם אחרו בעצות א"כ פי סתיה קטן ממנו יכול לזרות דאין סכמה ואין מבוסה ואלו דכא לא איבור
 טעות דבר טענה איכא

אשר תכל זה נראה מדעת החזקנים שזכה להם שגשג בינו למנוח היא חלונה כיון שיכולים הם לנטול ואין
 באל כדנוד עברה דאינם עובדים אלא א"כ בקהלים וזכר אל תעשה הוי ואף איתו דבר טוב שהתפלג על זה שיתר
 טוב אינו כולם לגבי דרכי שלום וכבוד גדול גדול כבוד הכריות דדומה לאל תעשה כבודתה בין לאלו דלא הכור לדרבנן
 בין לאו דתורה דלאו דלא תכוד דומה אותו בקום עשה ולא דתורה כבוד ולא תעשה כדומה כדרכי שלום
 וכדיפיד רש"י שם ואם לא תעשה דומה טוב ש עשה ואף בקום עשה היינו יכולים לדמותה לפי שעה לגמרי דלא כדנתיבא
 המשה דלא תכוד דאע"ג דנתיבא אחרו כל עילי דרבנן אבויבוי אלא תכוד נראה דאכתתא הוי ואינם כבול לזיון
 דנה זה הוא כדכירוס דנתיבא אכל הרמ"ב שפרט אבויבוי ד"ל ככלו פלאו דלא תכוד ונדון הוא סתיה לקוד עליהם
 אלא שגם דנתיבא לזוהרת תיבת ב"ד כדמב הוא ל' הבלות המרים או דגעת בעל זכר הרקע דרבין עבוד הניירא בין
 שיעור על דעריהם לעבוד על ד"ת אבל סוף בוף לאו הוי ונדון חשבה ואע"ג דהתם הוא שגם דרבנן אכלוהו ליה רייבו
 שילכן דמי הכא דעשה הוא דאורייתא כדנתיבא לית לפי שעה יח"כ דליבא בעול ענה בקום עשה שא כשד ואל תעשה דנתיבא
 דדומה במסקנת תלמודא בפרוט דש"י דנתיבא יכולים הם לדמותה ואין צורך לעורר לזכור למכנס וזוהר דאף לכירוס
 כדומ"ן ו'ל' דלאו דלא תכוד אכתתא הוי היינו נענין לדמותה בקום עשה אבל כשד ואל תעשה דמי אף דאורייתא
 במסקנת הנתיבא ומכל כן עשה בתולה באתר דבויבוי דחובת חוב ומדת ארעא דקיינס בתיבת אגלו ואם לא סיוד
 אחרים לקנות כלי וקרקע לא עבר

איברא כי כדי להכיל מעונש דעידן ריתתא יכולים הם החזקנים לבוא בטענה וזלשמוד כדנתיבא
 כהיהוא וליבא דנעם היה דרב קטיבא כ"ו ואשר ליה ענשיהו ארעא והש"ב דעידן ריתתא ענשיין אך יכולים
 הם החזקנים להשיב ודוק איבא דליבא עונש ויענש ואפשר לקיימה וככהיה דרב קטיבא דיעול הוא לקיים חזות עשה
 עלבנו דקייבא מלבוש אחר בעל ד' כנפים דאע"ג דלכתלה יכול הוא ללבוש כשאר ימות העבד דכטור הוא הניניע כב"ש
 שלא יבוא לחיבור בלמים כוף כוף כיון דעידן ריתתא הוי היה לו לזכור אחר חזנות להגין ולכיל בעדון כעונש כל היבא
 דאכסר אבל הכא ליבא ריתתא כדנתיבא עונש דרב קטיבא ריתתא הוי וליבא דא"ה אש"י לא יענש ר"ה אלא ה"ק כיון דנתיבא
 ריתתא ענש עלה ויבול דלא עייר דמי הסוב הכי אמ"ג דלבוני עלתא שרי ולא רפדי כול ראי ה"ה
 ע"ת' ח' חקקדיב יומי וכדמסקי תלמודא עזקי לכתסר כשמתניע וז"ש אין בכל יומי
 תעשה דהיינו ז' דרכי שלום דאין לך דבר בעוה דכדי דתלוקת ומזנס כבוד גדול דגדול כבוד הכריות ואף בעידן
 ריתתא ליבא לתיש לעקא

וכל זה אם באנו כנעם העדר הבכיותם וז"ש ה' ג' אנו חננים כונתם עבד של השעבדים דאף אם היה בנבולה צד
 גדול עברה בקורה לזכר הרמב"ן גובה יותר דנדולה עברה לשה וכמו שכתבו למעלה
 ואף אם היה יסופק לאחרי האמת הכבוד ולפתחונים לה"ש ע"ז לבעור דאוכי הקבוע כדאי לכלל נעות והתפאים
 על הקבלה האוייתית דברים לא כן הוכרחתו ליהיב לקם ולתקן פשותם שגם ולפני עור לא חתן עובדו וללמד
 לתקום וענין אחר שלא למס עמים הוא באינם לאמרים טעותם נקבל דעובדי פתגורו ועיקרו או אם נתקן כשבינו ואף
 יר ג' אס

תשבות המצרי ברין נ"ב בכל שבת

אם הוזהב הוא כתרעס בעד הכונה היא ובסיבתה ואף אם כוונת לנו הטעות שהרי דברי אלישע בן אבנה לא נמקרו וה' מאיר ריון מנא יתוכי אבל תלפיתו ודק יונתן כ"ג תיקן תקנות ומעטו אחרים המכונים ואף ע"י אלכסנדר נעשה נדוק עכ"ד המקיימים הונחה הקדש ואף אם נתקן על ידו והשגילושל קדש רשע :

ראני לא תזאתי דברי אלישע בן אבנה כי אם הלמוד תורה לילד יוה און בו דבר כוננו להלכה היה ידוע שהנה פתחו שמו ח"ק (ט"ו) או דברי תורה ואף אם הוא אלישע אשר כדברי הירושלמי אין כאן בזה דבר לגיטימי או לבטל מילי דמכונה בהסתתת הלמוד היא ולא מעלין ולא מורידין מידו דהוה כעלילא פכתת הטובע בעילי דלא נעשו בחיובות קדש להרע או להיטיב לעשות ומונו עיקר אלא כשפסח לפני נבירות : ויש מי שאומר שאינו אלישע אשר כדעת הירושלמי אין לנו להכריע ויסיחיו שיהיה דבריו אלה אין בהם כלום לענין קדש מזה או הטובה או תקנה או מהנה לא טוב ולא רע ולא ימאס ובגמרא הרבה מוסרים ודברי קבוח אמרו קבוחים חמי ג' :

רבוה פתחו יונתן כ"ג תיקן תקנות ואף לאחר שנעשה נדוקי נעשו אחרים ולא ביטלום ובלתת יד אחרים ונעשה ופולשת בלי סיוס וקומוה בארץ סדר ובאיוה מוכתא ובאיוה פקד זה דבר פתמי טעם מי שאומר כן כי מעולם לא באה לידו משה ור' זוט' כל היום אני עמוק בפירושה במקור נאה ונתקבל אם יבורח בתייש ולא רחמי משה ופולשת כו' אם לא שפארד כסתמהמוני או כרותה היא ואם היא כ"ש מתכנת או כריתת ויהי לו להורות ולסודיע את מקומה ושמא טעה הטובה ביונתן כ"ג הכא כסף עשר שני שהעביר הודיע המעשר וביטל את המעשרים ובינוני לא היה פטים מכה עירובלם כו' וכמפור שהיא הנעשה נדוקי ולא הסקיף לדברי רמ"ס ז' ל' שזה הוא שמיש לאחר שפען הכדקין וכן כתב כ"ט מהלכות עשר וכתב בעל כסף משה ז' ל' ליועטו אתו שנעשה נדוקי ולפי דעתו כי ימעותו זה לא בלמד להבדיל לבו מי הוא זה המתקן תקנות הללו אלא לומר כ"ג שאילו היה הנעשה נדוקי לא הויה דיוקיימים אותו שפא יעשכו אחריו דאין בהם ביטול עיקר מזה או קיומה ולכך אמר אותו שמיש אשר שפען הנדקין ליעוטי הנדוקי כדעת העושים שהרי' אלישע נעשה על שפארו דבר אחד שמשע מתלמידים וירושלמי ואע"כ שלא עשה מעשה :

ומצינן ר' מאיר ריון מנא כו' והיא ללמד זכות בעלמא על ר' מאיר דגמור תאלישע אשר בין טלא למד ונעשוין אבל לאדם אשר לא הותר לכתתלה ללמוד מאדם רשע וכדל' יונתן דאמר אם דווח הרב לנאלך ה' יבקשו תורה מפיהו כו' ושלא יתוכו כל הפוסקים ויבפרט הרוב ס' בהלכות ת' והעורר בעי' רמ"ו :

הר"ג שכן שהרי מתאם תלמודא קבניה פ"ב ור' מאיר היכי גמר תאקרי והא ר' יונתן כי שפתי כהן יפוחו דעת ותורה יבקשו ונפיהו אם דווח הרב כו' ונעמי ר' יו קרא אשכח ודרשיט אוזך ושמע דברי סבאים ולכן תפית לדעתו לדעתם לא נאמר אלא לדעתו סדר וקוס מ' ת קמו קריא אהרני ומשני כאן בגדול כאן בקטן פירוט גדול היודע לזיחר טלא ולמד ונעשוין הותר ללמוד וכדעת ר' מאיר אבל קטן שאינו חרע לזיחר אם דווח הרב לנאלך ה' יבקשו תורה מפיהו כו' וכי אתא רב דימי אמר ביוערכא אמרי ר' מאיר אשכח תימלא אבל תיחלף ונדי שילא לברא ע"כ ותישא דאי קרא דמפתי כהן כו' פקטן דוקא אוחי פסקו הפוסקים כר' יונתן ולא חילקו בין גדול לקטן ועוד דאי גדול הותר ללמוד כדעת ר' מאיר בקרא דטע אוזך כו' אוחי נעשה ר' מאיר ולא אחר קב' שישעתתא ופשוטיה כדמוכה בסמוך סס' אשכחיה רבא בר שילא לתיבא א' ל' מי אפי' קודשא בריך הוא א' לאמר שישעתתא ופשוטיה דכלהו רבנן ומפשוטי דר' מאיר לא אירי דגמור תאלישע אחר א' ל' ומאי נפקא מיניה ר' מאיר ריון מנא כו' ואי גדול הותר ללמוד ור' מאיר גדול הוה אוחי לא אחר שישעתתא ופשוטיה ועוד אחי' כתיבס קב' בתשובת ריון מנא ולא בשכיחא דפאן בגדול כאן בקטן :

ועוד רבא בר שילא אוחי לא חילקו בענין לומר גדול הוה וכדנעמי תלמודא ופוד דבפרק ואלו ונלמן בההוא זורכא מרבנן דכחו שוועי' א' ר' יהודה היכי בעביד כישמתי' כריכי ליה רבנן לא שמתי' קא ונלל ס"ט וז' ל' רבא בר מנא הכי ר' יונתן אם דווח הרב לנאלך ה' כו' ואי בקטן קיימי מיא מוכח ליה והא הואו כריכי ליה רבנן ונדוליס הוה ודוקא לפרט כדברי התוספות דקטנים הוה כדכיר' א' ואלו בגדוליס כפי' ב' א' כ"ט סקטנים ומנא דלא בקטנים דוקא קיימי כדנעמי כאן בגדול כאן בקטן :

ועוד אי תפוחת ריון מנא ונתיב לב' ע' אחי' נעשה ר' אלישע כדנעמי לזכות על שהגהו דבר א' שמשע מיעקב איש

כשר כענין באתנן וזכה י"אם מתיר לעשות מומנו בית הככ"א ל"ג . ולמד ממנו שמותר מוכס מאתנן וזכה קובצה ועד אתנן
 וזכה יטובו וכדאיתא בפ"ק דע"ז . ופי' מומס מיונות . גם אלי"ע אחר מין רבוי יור' מאיר הוא ליה להפריש מנייה . משום דקרא
 וטעמיה דרבך . אשר מזה כחיה לי דהבוא שבי"א דכ"ן בגדול כ"ן בקטן אינו אלא אלי"ע דר' מאיר ידרש ולב"ן תסית לדעתה
 לדעתה לא כחמר ה"לן לדעתה . וכי יכיר ל"א ליקפו קראי אהדדי . ומכ"כ כבי בתי אתא רב דימי אמר בשורבא אמרי כו' . כלומר
 כיון דכל טיקר דרשת ר' יוחנן בקרא דכי שפתי . כהן כו' . אינו אלא כ"ל ש"א יבא ללמוד ממשני . ר' מאיר כיון דמיר מניה ולא
 למד משני . ראוי הוא להקלף עלי . ואין כבי נמו דא"ש אחר אין ראוי לכמ"ק על דרשת ר' מאיר לדעתה לא כחמר ה"לן לדעתה
 דרשת ר' יוחנן טיקר דמירי בין בגדול בין בקטן . וכדמוכח בכרך ואלו מבל"מ . דא"ש דגרי"ל רבנן . וגדולים הו'
 א"ר יוחנן א"ש דויה הרב למלאך ה' יבקשו תורה מפי' . ומכ"כ הבי' לא כתפיה הקב"ה שבי"א דכ"ן בקטן .
 דהבוא כפי דרשת ר' מאיר . כי יכיר ל"א ליקפו קראי אהדדי . ונתפיי בתשובת בני מערבא . ולפי"ן ב"ל אחר קב"ה
 שמפתתא טפומיה דר' מאיר . משום דגמר מאמר . א"ל ברא בר שליח מאי נפקא מינה ר' מאיר רמון מצא תוכו הכל כו' . בלומר
 מאי כפקא מינה למתן דינא . כלום אכור למימר דא"ש רבש אלא משום ש"א יבא ללמוד משני . ר' רמון מצא תוכו הכל כו' .
 כלומר גמר מניה ולא למד ממשני . והשתא דפקת זכות בעלמא על ד' מאיר כזכור . לא מני'ר אלי"עור לגדולי ככפיה
 בתשובה זאת . ובכרת כיון שהכאהו וקרו שביני . ונתקרב לשמוע ולא הרטיק עמו . כבא ללמוד מתלה הוי . ולפי"ן ככפיה
 ומי"ן שפיר ש"א יבא ללמוד משני . וא"ש דגדול הוי יודרשת ר' יוחנן מיתמתא לענין דינא . כמו שפסקו הכוסקים כלי מילוק
 ובלי תשובת רמון מצא :

אג"ף

עוד ידי שנית ואטיב באופן אחר . להורות שאכור לומר שמועה מפי אדם רשע . וא"ש דכיון את ההלכה . ככראה
 דקב"ה לא בעי איור שמועתא מטהויה דר' מאיר . גומס דמורה מאל"ש . אלא ל"א דאסיד עליה ד"א כ"ן אגמריה
 דרביה . אלא איורי להכרי הוא . וזה דברי בני מערבא ד' מאיר רמון מצא כו' . והכי פירושה ור' מאיר הכי גמר מאל"ש אחר
 וזה כתיב כי שפתי כהן כו' . ומא"ל יבא ללמוד ממשני . ומכ"כ ר' מאיר קרא אשכח ודרש . הילכ"ן לא שם לש"א ללמוד ממשני
 מ"ן קשו קראי אהדדי . ומכ"כ כ"ן בגדול כ"ן בקטן . פירושה גדול דמיר ובכ"ר . וקטן דמיר ולא בכ"ר . ומשום דרובא דמיר
 אסברי . גדולים הוו . ורוב גמירי ולא ככרי . קטנים הוו . קטן גדולים וקטנים . וגדול דמיר ובכ"ר . הותר לו ללמוד . ד"א לא
 סמך אמרי דמיר . אלא אמרי דמסכר . הילכ"ן לא מייטיבן ש"א יבא ללמוד משני . ד"א לא עבד טיקר מתאי שמועה מרביה .
 והיינו ר' מאיר קרא אשכח ודרש הט או"ן ושע דברי מחמיה כו' . לדעתה לא כחמר אלא לדעתה . ומא"ל דרשת מוכח דמשום
 דמסכר . הותר לו ללמוד ד"א לדעתה לא כחמר . דמשמע כמו דמיר מרביה . אלא לדעתה . בידע להכרי משמע . וקטן דמיר
 ולא סביר דסמך אגמריה דרביה . מיר אחר שמועתא בדמורה מרביה . ומיהו ליה וקאי לאוטובי באריה . ויבא ללמוד משני
 הילכ"ן א"ש דויה הרב למלאך ה' יבקשו תורה כו' . והשתא דכל וקאי דמייטיבן דמלא אתי לוי"ן מניה יתליא ב"א אמר
 שמועתא שפומיה . ומשום הכי קטן דלא ככרי . לא הותר לו . וגדול בכ"ר . הותר לון לממר מניה . מיה"ל חמיה דאכור
 למד שמועה מפי אדם רשע . וכיון דקטן וגדול לאו דוקא . משום הכי הו"א זורבא שרבנן . כיון דגרי"ל ליה רבנן לומר שמועה
 מפי . דרשם היה כמותו וקום כדכתב ר"ק . ל . פקענים הוו . ואכור ללמוד מומנו . משום הכי מיי"ת לה מקרא דמיר . וקטן
 מפי . דא"ש דגדולים הוו . כיון דמייטיב לומר שמועה מפי . כה"ל אגמריה . ולא הותר לגדול ללמוד ממוס דמיר אלא
 דכ"ר ו"ל איורי דמיר . הילכ"ן א"ש דויה הרב למלאך יבקשו תורה מפי' . ואלו לא . לא . דכמכ"כ הוו . וא"ש דגדולים יכ"כ
 ויניה כשמועה דהיא דר' יוחנן מיי"ר בין בגדול בין בקטן . כל ד"ל בכ"ר . ומשום דלאו כל גדולים סברי . א"ש דרובא דכ"ר
 גדולים הוו . משום הכי פסקו הפוסקים דאכור ללמוד מואדם רשע . ולא שמו למיעוט דכ"ר וגמיר :

גו"ה

דמייטיבן דר' מאיר קרא אשכח ודרש . לשתיר לכל מאן דכרי . ללמוד תורה מאדם רשע . לא שמועינן דר' מאיר כל
 מאי דגמר מרביה . מסכר הוי . עד דאסידו עליה בני מערבא דר' מאיר אכל תיתלא ועדי שיתלא לברא . פירושה כל חיה
 שלמד מרבו . היה מסכר וודעתו . ודואה א"ש ראויים לקבל ולקיימם . או לא . ורמון מצא תוכו אכל קליפתו ורק . ולא סמך על
 דכ"ריו . וכפי זה א"ש דשמועה מרביה . ד"ה הוי ולא דרביה . וכיון כ"ן הוא . כ"ל אחר קב"ה שמועתתיה שפומיה משום
 דמיר עיקר דוקא . ולא אשכח . ופי' אשכח מפי' . הוי כאלו אפרה משמיה לאי"ש . רכח אסיד עליה כוליתו רמון מצא

תשובות המהר"ר ברין נ"ב בכל שבת

בו' ונפסיס קב"ה טעמי הדרשה ולכן תשית לעתיכו' . דההיא דרשא הוא דרש' . ולא הוציא דעבר הכי אלא כגדיל רבא
דאסדי עליה דלחא דורשנא וקיים ובהאי גישה דר' אבשט' . משום דקיבלה כמגדלה וישת' בעיניו דרשו של יעקב אשר
סבכיא . ולא אסבר כהו יודי . כאילו רזה לקבוע הלכה בעמותו כההוא טעמא . וזה הסך ההלכה
דאמתן וזהו לבדק שבית' חזתר לבזיל עלמא ונדאורייתא . דע"כ אל פליגי ר' אליעזר וקבוצה
בפרה אדומה . אי הסיגי קדשי חובת ואסורה . או לאו . דר' אליעזר מופט' לה מופט' ה' אלפיך .
למעוטי פרה דשרפתה מוז' להר הכית' . ורבנן משני לה ראיה לבוא לבית' . וסבכא קדשי חובת

אכל ביודי דברק הבית' . כלהו טודו . וזאי טכא בית הכסא . דמשום כזיונו לאו יתקין משאר בתי הבית' . דאף ליקועי
אין וישע הר"ח אלא לקועין ה"ס לחסיר' . משום עלא נשתנה . ונשן אסור נס לבית הבית' . וכן הוא
תיקור חולא אין זה שינוי . והחזקר בשעת הת' . אמרה לילינשה . דמשע לאו קועין מדאורייתא שריין
(ומכנה לה המחזקר משעמא דשעתה החתכן בכתב) או לאו דרבינו קרא . ר' גרש' דע"כ אלו הללו טעמיה בעיני
כת"ש מקומות וקועין דמזנה ודאי אסירן מד"ש . אי משום דמכשורי רבנן קראין דמי . ולא אסירין ריבויא
לקועין . אלא דהיכל וי"א אשה שאמרי בית הכסותה . דכלל בית' מלחי' גינהו . וז"ל אבשי
קרבן ומכא נפסק אמרי חרי קרא בית אלהין . ותיקף דכל הבית כולו מכשיר קרבן חסי' . משום א"ה מתכונן לאו
כולהו ואפי' מיני דהר הבית' ככלל האימור . ויחזקת' קועין דבנותיהו . ד"ל כל שלח נשתנה . דאי נשתנה
אפי' לקרבן נופיה שרי . דקיי"כ ככ"ה . הם ואלה שנויים . א"כ עמי ארמי קועין דלא מידי דמזנה הוא
דקרבן לרבינויהו . הכי הוא ויקרא' דחילתא וליה נה טעמי . כמנינו ואינו שחף כל דבר ככא לבני דר
הבית כאשר האתכן דבר תורה לרביה כל . ודוקא שלא נשתנה . ותיבה נב"א לבתי שטפקא חילתא חזתר
טעמי . אימאסור"ה ס"ה ה"ל שינוי גמור ונפשות שינוי המור והו' ודלמלא לא רביה קרה . ואי משום דלבר
של בניו הוא . ועוד דלשכת כ"ג אינה קדושה כקדושת הגזירה . ועמ"כ בס"ד בכל זה נחזקתו . ע"כ דבית
כסא . וכי משום כזיומו . יפה

בזו' . וא"כ אינא הכאה דבר זה . וזה חידשו בו' לא עכ"ל דמדבר בקרא' בעי' לה דאשרו ויבאו שפרשו התוספות . ואינא עושט
שאזנן וזנה קבצה התיירו . והכאה הדבר וקיבלה הסך ההלכה . ויבא לומר שמועה ויבא זקף אם היתה כהלכה . אי לא אסבכה
שייגיין לשווא יאמר אותה שפיו כשקבלה . וכ"ש אם היה הסך ההלכה . וזקף אם עולתא כשעמא היא . לשלח תאמר שמועה ופסי
של אדם רשע לא תקבלוה רבנן . שהרי בסמוך אחר תלמודא . ורבנן מיני עבדי להו משני כד"ר כו' . וכיון דר' לא אסבר מידי והכאהו כאילו רצה לומר
לזה דבר ויבנות . וזע"ג דדרשה עליה היא . וזאי עבדי להו משני כד"ר כו' . וכיון דר' לא אסבר מידי והכאהו כאילו רצה לומר
שמועה ופסי . ולכך היתה הסך ההלכה שלא כרבנן . היולכך נכחש שהעה אוף אליה . כתתנה . ועבר על הרמז ועליה דברך . פירושו
כי אילו היה נכחש וכותן דברך . הוהר לו לשמוע ככו' . כי לבכוסה היא שמועה דידיה . וזל של חי שאירה . אם היא כהלכה .
ואם לא כאזרת כהלכה . ופסדתו יבין האתם . כיון דלא סמך אנוריה . ודאי לההיא דפירושו התוספות שם על הרמז ועליה
דברך . והלבין איתין להתוכח . הוהר להס' וליכא משום הרמז . ועליה דברך . והכא נמי כיון דסביר ונכחש ונאותן ולא
סמך אנוריה . כמתוכח דמי וליכא משום הרמז ועליה דברך . ואחבר' ר' יוחנן כיון שהיה מוסרי ונאותן וכותן דכדרי רבו . ורעון
חנה אכלה סודן ולזרזן הקליפה . לית ביה משום הרמז ועליה דברך . וזה דבר יס"ג . וזקף דאמר דאיתן לומר שמועה
שפוי . כ"ש להכחש ע"י תקנותיו או מוכתו . וה' היינו אוהריוס . וה' דבר יס"ג . כל בהתבס' . ולחזק ופי' הרעיס . וזה הסך
ההלכה ככו' . וזוה' דר דוד כן וזר' ככו' דע"כ
הוכיח דאסור לומר שמועה ופי' אדם רשע .
ועוד ראיה לשלח תתנבל וכות' ע"י יחייב .

וגדאוי הוא שלא לאורה כעת ברכת

פהניס ככל שבת . וזע"כ פ' שאורז שהיה ח' ע' . ומטוב לאזרה בכל יום . ומאובה על הפהניס לאורה ולזכותם בה . כיון שלא
כאורה כי אם כזוהן היה של שבת' כבית' ע"ש . הרי הוא היה סיבה לזכות זה . יומעטן . שהרי אמרו ר' ז' על פסח מני של
שעמים . ראיה היתה פרשה זו וליאור ע"י . וזע"כ בפאר כל התורה בולה . היא טובה אלו שתאור על ידיו . שיג' לגלן וכות' ע"י .
וכאי . הרי לך אשפ' . שהיתה ראיה לאורה ע"י . וזע"כ . אש"ה באורה ע"י . אלו שיג' לגלן . וכות' כו' . וכן ג' ככ"ד דע"י שראיה
היה לאורה בכל יום וח' ע"י הוא על הכסמים להשתעק בה . כיון שלא יאורה עד הזמן הזה . שיג' כה וזג' לגלן וכות' ע"י . וכאי .
לפי' כה' . כן דאף אם לא יתקן ולא כה' . כי אם באיניו נתקן דבר טוב . והוא היה גרמא דדבר טוב . אין לנו לקיימה

חשובות הנחבר בדין זכ בכל שבת

כעת מיהת מהטעמים הנ"ל דאילו היה הוא מתקנס ומקדש מש" פשיטא דאסור למיר הלכה או לקבעה או ללמדא מדאס
פצע ואלא תהיבא תשובת דמון מצא כזכר וכוה הורס מכטול הטעמים :

זהו הנראה להלכה כפי גמלת שפול"ל ואם הוא טרוב הק"ק מכבימים דהוי ככולו דאז ליבא חטפא דרברי טלוס ולא כבוד
גבורה ואדרבא שידך הוי טעמא אס יעמוד במכנס הקדש פשיטא דבתר רובא אולינן וכפרט אס יש רוב מוכין וכיין
דאפילו לבנות יחוסים להסיב רביס תפולא הפניאה לעתיד לא חייסין כיון דרובס עם מוכניסס חכמיים למדע אס
שנראה להם טוב ויזין למיעוט כס לעמוד גדרס דהגוי בולג כתיב בכל מידי דהכמות הק"ק :

ויען טראמי קנת תלמידים עם המתעטפים בטלית ולא לבנה של ת"ס אהביס הקטור והנפוס לבנות דברים גנד הקבלא
דברים בטלים ערערת עמקם לא רציתי לקוור על דבריהם אך בתבתי להם להורותם הדרך שיבנו להם להנשת
ההוראה בזמנה ולג' יתקנו במקלוקת שאינה לשם שמים עלמי שמתכוין אל אמתה של תורה ואחר שמיבי בעלי ההוראה
בישיבת מעב"ת הרמה בשאלו זה עסקתי ואמרת אלכה לי אל הדולים לראות את כטכוונתי לדעתם או לאו ויבין כך ויבין
כך אבשר דרבס ביום שיורים ולא חקביד על מה שפסקתי האמת כי תורה היא ואע"ג דמילתא דפשיטא ואינה נריבס
לפנים בגלילות הללו הוויית דרב נשואל סוזה :

ובאצת אני אומר כי עינומי הטו אלה לגלות ולא למקום תורה כי יודע אלהים וכל מערעמי כי הוינא ווטרי הוינא
קטיסי בן כ"ד שנים ישבתי על כהא ההוראה לרב ודיין על ג' קולות ועם בתי דיינים הקבועים וידועים בני
דינא דרא' ור' אסי היו דברי ועוד היס אף אס אני באן לא פסקו שאלתם ואס אין כי דעת לישא עמותם תרבני והן היום
הקרינו את עמאס קטנים המורסים קדוש זונם לקטר ולהחזיק פנים ולא חמי כושרים וספרים עדברים בפני הדיוטות
להתכבד בקלן אפרים ואין איש שסגל לב ואין ת"ס דמויד וכביד להורותם הדרך המצויה לדיינים ה' ימים בלנס
אהבתו ויראתו ויבחה אותם ואומנו בעצלי דקת ולכ"פ הקיים והשלום יסי ה' עמבס שמיסה הלבה במותבם ככל מקום
זה ויבין את עמו בשלום ונברכת הכנים הקומות בשלום רודק שלום ואובס שלום יתקום כסדר ויארר שלום לבס אל תיראו
וכסדר לנשות אסרי דביס בשנת הוכה בשפטן ליעירה פה האיבורגו יע"א : כ"ד אהיבס ועירא דמן סכרייא ע"ה ישקב
שעורטס ס"ט :

חשובות הרב בעל ההנהגות בעיני

גאון המנהיג מן המנהיגים אכן נגף סגל הקבלא הקדש המהיר ללג עלינותה בלעולם שמים וארץ קונה אחר אשר עזרנה ה' ועברנו על דבריה
המתבר בהקפדה קטנה ובתעוררו בהם בליה מקומות שראוי להתעורר אחת הכה ואחת הכה והראינו פנים בעיני לכל דל שפוסס
בקור עלין מיין רשענה ועלין הלכה ורופפת בדינו למתא מענה להסיב לשאל כענין כינולא כוי שאין לגוי עסק מהם שפירובולותו עינין
ובולותו מקום דמתי רזה חוה ארץ ארץ אחריותו עליו דק להתלמד במקום אחר שלא נעמס ב"ת תפוסה הכונה להיות וכות לעצמי לחזור
לשבת שרץ זה כדי שיבא חזרו ויחזון הכללנו לא להכניח כולל שלם גמריה קרמו וכחוסר היותלני וכוה יוראה להכניסו לתקין כבוד הנמיכה
לברר קחיליבא תמי דכשקא מנה לענין דינא וכמה הלכתא בגדותא איבא למשע מנה ויבחה לבי יוה שפסטה התלוקה הכונה שבר
למשה תוקי אכני יסוד ופכה רחמנה יצרך לברר חומר ממת כ"כ נחשפתה ביוון ונולס כניתי שטפס חומרי המהנים באלה ובלמה
סליטי יחס חושקין למחלה כדי לנטל מנהל מן הקון הנון כניעית מה מקומספה של המפול דבר שנתקע ע"ה אדס רעע ואב אורח למת
שמיסית למשע הוה למנה בקחית תלל דשע ממש כח' דרעס וזרחה דרעס החיות בימות חר"ב או לר"ס אס חומר ללמוד עורה מתי
יסב ברשס הוויית יקרא לגבורי דרך המיסרים אורחתם העיט גבוי או דלד מן למתנה מוסנב בגדי יהיו פחמים בותמו קחע וירואו

יבית פתח ז

ועיין ואומר לראשונה הנובע למיזבשת כ"כ ידתי כדתי לטיוול על הכמות הפוסקים שאין מינונה אלא בקריאה ודחו דברי האחר שהיה
עובר געשה ע"ה לנע"ת שבתות חין לכתובם שפתי ידיים ואין לך דבר שאין לו חקום כדענין למייר קמ"ס (ל) לוחסא דמילתא
איבא עוד רביה וכוון לדבר דמי אישא היבי אחיה תפלה דרבנן ויעהרע טעס דאורייתא שסינודוס חין עם כהן לל ישא אס כפוי ותו
מקמי דבעי סגולה רביים הימירס על עברה גנד ועליס לברך והעשרה חין כפיהס וכי לחמי רבנן למקבר דרבנן התורה כבלי
ולא וזו בלד בקיבוס שחין קורבון אלה עונות מעונן אכל גנדלה מו ארי אומר סכרלים חן דברים כח"ס כס"ד בח"ק (פס"כ) גפס כבד שבתות
גד"ה כה"ל (כ"ג) שגבגולין בקיבוס חין עונות מעונן ואולי בושן שהעבודה געלה חין כ"כ תפלה אלה מדבריהם זכר לשם תורה ודענין קרא
כדכתיב וידע חששות החטאת וה' טווי דענינין שיעקור בהון גרמו בעבודתו דכל חמי מתקון דבן כעין דאורייתא מתקן אכי לא שקר שייקון
בדיו מלה יעלה ימע אחרון הליג הימירס על עברה גנד אלה שפוסס יחיה חיה ביה חינוכ בלל"ה מיי והראדלי לבי למייר דאורייתא הוה שפין שייקון
דעבודתם כגבולין אחרון הליג אלה שפוסס יחיה חיה אלה זכר לדבר בעלמה הוה אהיבי ס"ה אהיבי ס"ה אהיבי ס"ה אהיבי ס"ה אהיבי ס"ה
ודלי שטוס דל"כ כה"ל ח"ל גלי עבודה לרבנן היא הסמחת והס אחרו יוס כיון דבתפלה מתקנה געלום לא עדיפת שני דל"ע מודו שביא
דרבנן איע"ת שיעקרה חן התקון ולענין בכל לבנס ועוד לפי שכ"כ של תורה ציון לרבך נלמס העשורס וכן רחלה והחלות עם חן סכחת
לעיל למחור דעת ה"ר מוחן (בזמן חלל זמן) שפלי למור שיתקוני חו"ל שיעבדו להכניסם בשלם עסיה כסלה עקרו דגריה בעבודה וכל כמותה
לכ"פ לפד ה' משפיל אס יס עם כבתיס גבה ב' שקולין אומס שיבדו את העס לא ישא שלית גבור ביון ואס"ה הנחתו ומכלין טלם עיין

לאחר שכתב ר' ע"י תשובה באינה הוגנת. והחתי' נ' גיד ל' חמר פי' הכבוקים ש' אל מונו והקיל למצודתם לקחת חובה דר"י
למלתו. ופ"ו של' באתהו התבונה כפי שמכפ"פ י'כן נמשע מלקוור בתשובה. וזה נר' ד' ע"י נצמר וחמר פי' הכבוקים
שהים חמר רוצה ללפדם מר"י. וזולה זה לא' שיעשו שלד' חמרו כוס דבר' ויש להכסיס בכ' שקלא. וטריא' והתנולת של ב' מ'
וה' ש' ל'ה' פ'ס' שאיכו מוכן כד' לבאורה' וזכיון. כ'באנו לכל זה לא' דמי' לנמרי' להיאח' דכמו שמועציה' ולק"ת.

עד אזי מוכר כענין זה ועיני' ית' דר' ר' (הקפ"ו) ר' ית' ב' ד' ב' נד' כ' כור. כ'תפ' לספור מן הכסופ' אותו דורש
גדות של דר' ו' ו' ולא' הגהתי' עפ' לכ' ע' מן כ' עונס'. וזלת מכי' כ'הו' פועה כ'הו' חק'ק'תו קלקלתו. ולא' עדיף
ב'א' יחיו' כ'טושה ע'ק'ר' הדת ח'מ'ת ע'ינו' ה'כ'כ'ד' ש'א' כ'ה'ר'א' כ'ג' ב'ל' זה ח'כ'ר'. ובה' הלל' היה אדם גדול וטעם ב'ח'מ'ד ע'ק'ר' הדת
ב'א'ר' א'ין ל'ה'ס' ט'ס'יק'ל' ח'ה'ל' ע'כ'כ'ר' א'ל'כ'ו'ר' ב'ו'י' ח'ק'ק'ו' ו'וכ'כ'ו' זה ה'ע'ו'ת' ל'א' ח'כ'כ'ו'ר' ב'כ'ר' ד'א'ל' כ' ה'יא'ן' ה'יו' ח'מ'ר'ים' כ'טושה
כ'פ'י' ו'כ'ט'ס' ע'ו'ד'ר' ב'יו'ן' ש'א'ין' כ'פ'י'תו' א'ל'ל' ח'כ'כ'ו'ר' כ'מ'ח'כ' כ'מ'ה' כ'ע'ל'ה' כ'ע'ו'נו' ח'מ'י'. וז' א' א'ת' ה'יא'ן' ו'פ'ע'ו'ר'. א'ף' כ'כ'א' נ'מי' כ'ט'ס'
כ'ע'י'נו' ה'וא' ע'כ' ד'י' ה'נ'ט'י'ס' כ'פ'א'ן' ל'ה'ר'ים' ח'כ'כ'ו'ר' ו'ד'ר'. ע'א'כ'ו' ש'ל'א' י'ב'ו'א'ן' ק'ל' ד'ע'ת' ה'י'ז'א'י'ס' ח'ז'ן' ל'ש'ט'ה'. ל'ת'ל'ת' ב'ק'י' כ'ד'ק'י' ב'כ'ר'כ'
ל'ה'ת'ל'ת' כ'ד'ל'ק'ן' ד'ל' כ'ס'ר' ו'ע'פ'י'ן' ח'ן' ה'ד'יק'. ש'ל'ע'ל'ת' ו'ש'ל'מ'ו'ת' כ'י'ח'א' ש' ה'ה'ו'ת'ה' ה'ר'ו'ש'ת'. ל'ל'ב'ת' כ'ל' א'י'ס' מ'ח'כ'ו'ר' ו'טו'ש'ת' א'ח'ר'
כ'ר'י'ו'ת' ל'כ'ו' ה'ע'ט'ה' כ'א'ח'ו'ר' א'מ'ס' ה'וא' ש'כ'ן' ד'ע'ו'ת' נ'ט'ה'. ו'כ'פ'א'ת' ד'כ'ר'י' כ'ר'כ' ה'כ'ל' כ'ר'א'י'ס' ז'ר'י'ס' ו'א'ד' כ'ע'י'ו' (א'ס' א'י'מ'ס' כ'ט'מ'ח'ת'י'
ג'ס' א'ז'י' כ'ל'ט'ו'ן' כ'ו'ה' כ'ח'ל'ו'ן' מ'ו'ר'י' (ק'י'א') ל'א' כ'ת'ו'ב'ת'י' פ'ס' ה'ק' כ'ב'ש'י'ת' ע'ר'ן' ע'טו'ת' ד'מ'י'ן' כ'ו'ז' ר'י'ס'ו' א'ל'ל' כ'ה'ז'ת' ה'א'ז'ו'ב'ת'. ו'כ'ד'ל'ו'
כ'ד'ו'ן' ע'ב'ר'ו'ת' ח'ע'ט'י'ו'ת' ו'ל') ו'ז'י' ע'ו'ה' ע'ר'ן' כ'כ'י' ה'ל'ל' ש'א'ר' א'ין' ח'ס'ת' ל'י'ש'ח'ל'. ל'כ'ו'כ'ר' כ'ע'יק'ר' הדת'. ל'א' א'ח'ר' זה א'ל'ל' ש'א'ין'
ג'א'ו'ל'ת' י'ש'ר'א'ל' ת'לו'י'ה' כ'ב'ן' א'ר'י' כ'י' ה'ק'ב' ה'כ'ע'י'נו' ו'כ'כ'ד'ו' ו'ג'ה'ל'ס'. ו'כ'מ'ר' ש'פ'יר' ש'י'. ו'כ'פ'ס'ו' כ'ו'א' ו'מ'כ'ר'ת' ח'ע'נ'ו'. כ'י' ח'כ'ס' ח'מ'כ'ו'י'
י'ש'ח'ל' ל'א' י'ב'א' ל'כ'י' א'ו'מ'ו'ת' מ'ן' ה'נ'א'ו'ל'ת' ה'ע'ת'יד'ה'. ו'ל'א' א'ח'ר' ש'ח'כ'ד'ה' ת'קו'ת'. כ'ט' ש'ל'א' ה'וד'י'ס' ו'ר'מ'י'ע'ס' ת'קו'ת' ת'כ'ו'ש'ת' א'ח'ר'ת'
ש'י'כ'ו' ו'י'ד'ב'ק'ו' כ'ה' ה'. ו'ח'ס' ה'י'ס' כ'ו'ז'ר' ל'ד'כ'ר' זה ש'י'כ'ת'י'ס' ג'א'ו'ל'ת' י'ב'ר'ל' ו'מ'כ'י'ב' ת'ח'ל'ת'י'. ו'ד'א'י' ל'א' ה'יו' ק'צ'ע'י'ס' א'תו' ב'ע'ל'י' ה'ת'ל'מ'ו'ד'
כ'כ'ל' ו'מ'ח'ו'ר'י'ה'י'. כ'ט'ס' א'ח'ד' ח'מ'כ'ו'י'ה'י'. ו'ל'א' ו'כ'כ'י'ס' ל'ו' ש'ס' ר'כ'י' ת'א'ח'ר' ו'כ'ו'כ'ד'. ו'ל'א' ח'מ'י'ב'י'ס' ע'ל'יו' ב'נ'ת'ת' כ'ל' כ'ך'. כ'י' א'ז' ב'ל'י' ס'פ'ק'
ה'יו' מ'כ'ב'ע'י'ס' א'תו' ק'ל'ק'ן' ו'כ'כ'ו'ד' ו'כ'ד'י'ו'ב'יו'ן'. ו'מ'כ'ת'ס' ה'י'ת'ה' ל'ה'כ'ו'ר'ו' ל'נ'ג'ו'י'. ו'ל'א' ל'כ'ו'ס' ו'כ'כ'ו'ל' כ'כ'כ'י' ה'נו'ע'י'ס'. ו'כ'י' ח'מ'ו' ב'ה'ל' ל'כ'ו'
א'ח'ו'כ'ת' ח'מ'י'ת' ח'ק'ק'ת' ה'ע'ו'ל' ק'ל' כ'ר'ק' ח'מ'ו'ע'ד'. כ'י' א'ס' ח'א'פ'ו'ת' י'ב'ו'ר'ו' ל' ב'ע'ל'י' ה'ת'ל'מ'ו'ד' ה'י'ס' ש'י' כ'ט'ו' כ'פ'ס'ו'ת' ע'ל' ה'א'ח'ו'ס'ת'. ו'כ'פ'ס'ו' כ'ל'
מ'ו'ר'י'ו'ת' ה'נ'לו'ת' כ'ע'ב'ו'ר'ה'. ו'כ'ש'ר' א'ז'ו' ט'ו'ס'י'ס' ע'ו'ד' ה'י'ס'. ו'מ'ה'ל'ה'ס' ל'ה'ג'ו'נ'ת' א'ת' ע'מ'ת'ן'. ו'ה'ת'י'ס' א'ח'ר'ת'ס' ב'ד'ב'ר' ב'ל'ת' י'ו'ו'כ'כ'ס' ב'י'ו'י'ה'ס'
ק'ל'י'ל'ס'. מ'ל'י'ל'ת' ח'מ'כ'ו'י' ה'א'ח'ו'ת' ח'ע'ט'ו'ת' ו'ח'ת'. א'ס' ל'א' כ'י' ה'כ'ו'ו'ן' כ'ו'ל'ס' ל'ד'ע'ת' א'ח'ת' ב'א'ח'ו'ש'ת' ח'ו'ש'ת'י'ת'. כ'ד'י'ד'י'כ'ס' מ'כ'ד'י'א'י'ס' כ'ג'א'ו'ל'ת'
י'ש'ר'א'ל' כ'טו'ש'ת' ו'ל'א' י'ב'ו'ל' מ'כ'ד'ה' ה' א'ח'ה'י'. א'ף' ר'ה' כ'ד'ב'ר'ת'ה' נ'ע'ה' מ'ד'ע'תו' כ'ע'כ'ו'ר' א'מ'י'ת' כ'ן' א'ר'ס' ל'א' י'ה'י'ה' ל'כ'ס' ע'ו'ד'. כ'ה'וא' כ'ל'ה'
ו'א'ל'כ'ע'ו'ת' ב'ל'ת'י' ק'י'י'ת' א'ל'ל' ת'ה'י'ה' ג'א'ו'ל'ת' ע'י' מ'ז'ן' כ'ו'ר' י'ש'ר'א'ל' ו'ב'ו'א'ל'ו' ח'י'ו' ל'פ'ד'. ג'א'ו'ל'ת' כ'מ'ס'י'ת' ב'א'ח'ת'. ו'א'ד'ר'ב'ה' ו'ה'ו' כ'ט'ו'ש'
ר'ה' ל'ח'ז'ק' י'ב'ו'ש'ח'ל' כ'ג'לו'ת' ה'א'ר'ן'. ש'ל'א' י'י'א'ש'ו' כ'ע'ב'ו'ר' זה כ'י' ת'ח'ל'ת' ג'א'ו'ל'ת'ס' ל'א' כ'ת'ו'ב'. י'ג' ג'ו'א'ל'ס' ח'ז'ק' ה'וא'. ל'ו' י'כ'ו'ב'ו' א'ף'
א'ס' י'ת'ה'ע'ה'. ו'ז'ה'י' ה'י'ת'ה' כ'ו'כ'ו'ת' ה'טו'ב'ה' ח'מ'כ'ו'י'ה'. כ'ל'ל' י'ש'י'ו'ו' כ'ט'ר' ז'ר'ו'ע'י'. כ'י'ס' ג'ו'א'ל'ת' כ'ו'ד'כ' ז'ר'ו'ע'י'. ו'א'ש' פ'כ' ל'י'ו'ת'י'ס' ד'כ'ר'י'
י'ח'י'ד'. כ'ד'מ'ו'. כ'ה'י'ת'ו'ס' מ'ת'נ'ג'ד'י'ס' ל'ד'כ'ר'י' כ'כ'י'א'י'ס' כ'ה' א'ח'ד'. א'ע' פ'ס'ל'ט'ו'ב'ה' כ'ת'כ'ו'ן' י'ל'ק'ן' ל'א' ה'כ'נ'ט'ו' כ'ו' מ'ד'ת'ת' ה'ד'ו'ן' כ'מ'ד'ת'י'. ו'כ'ע'ו'
ש'ה'י' מ'ה' ר'ח'ו'י'. א'ל'ת'ה' א'ב'ת'ס' כ'מ'י'ו'ת' ח' ה'. ו'ל'א' י'כ'ו'כ'ת' כ'כ'ן' מ'ו' ש'י'ס' ל'ו'ג'ו'ס' כ'ק'ד'ו'. ש'א'ין' זו ד'ר'ך' כ'מ'י'ו'ת' י'ש'ר'א'ל' ה'כ'א'ו'מ'י'ס' ל'ה'.
ו'ג'ס' א'פ'י'. כ'ס'פ'ו'ת' ל'ג'מ'ו'ר'ו' ב'ג'א'ו'ל'ת'. ל'א' י'ק'ר'א' כ'ו'כ'ר' כ'ע'יק'ר' הדת'. ש'א'ין' ק'ש'ר' מ'ו'כ'ר'ת' (ל'פי' ה'כ'ד'א'ה' ל'ז'ו'י'ע'ו'ס') ו'כ'כ'ה' ע'ד'ר' ג'א'ו'ל'ת' ל'ג'ו'ל'ת'
ל'א' ת'פ'ו'ל' כ'ט'כ'ל' כ'ך' הדת' כ'ג'ל'ל'ה'. כ'מ'ו'. ש'ל'א' כ'פ'ל'ה' זה ק'ר'ו'ב'ו'ל' א'ל'פ'י'ס'. כ'מ'ה'. א'ד'ר'ב'ה' מ'ק'ה' ר'ח'צ'ת' ו'כ'פ'ס'ת' ל'מ'ע'ל'ה' כ'ט'ס'ו'ת' כ'פ'ר'י'ס'
ה'ר'כ'ה' ל'כ'ד'ו'ל' ת'ו'ר'ה' ו'ל'ש'ח'ד'ו'ר'ה'. ו'כ'א'ח'ו'ר' מ'נ'ו'ת'י'ה' ו'ע'כ'י'ו'ת'י'ה' ו'ה'פ'ע'י'ה' ל'ה' ע'ו'מ'ו'ד'י'ס' ח'ו'ק'י'ס' ש'ת'ק'ו'ת' ו'ב'ד'ר'י'ס'. ו'ה'י'י'ס' ל'ג'ט'ס' ל'ש'ח'ר'ת'
ו'ל'ת'ה'ל'ה'. א'ע'פ' ס'י'ן' ו'ל' ו'ו'ג'ו'ה' ב'י'א'ת' ה'ח'מ'י'ס' כ'כ'ל' ע'יק'ר'י' הדת' ה'ס'ל'פ'ת'ה' ע'כ'ר'י'ס' י'ס'י'כ'ד' ו'כ'ז'י'ו'ל'ו'ז' ב'ה'ן' מ'ד'ע'ת' ע'מ'ו'ו' ל'כ'ד'ר'. ו'כ'כ'ר'
ח'מ'ו' א'ח'ו'ש'ת' ע'ר'י' ע'ק'ר'י'ס' א'י'ן' ו'כ'כ'י'. ו'נ'ד'א'י' כ'ה'ו'א' ה'ד'ב'ר' ש'א'י'ן' מ'ל'ו'ת'י'ס' זו כ'ו'ו'. ל'כ'ן' ח'מ'כ'ו'י'ה'ס' ה'ג'א'ו'ל'ת' ל'א' י'ב'א' ו'כ'כ'ל' ע'יק'ר' הדת'
ל'א' י'ב'א' ו'כ'כ'ל' א'ח'ו'כ'ת' י'ק'ו'ת'. ח'ו'ש'ת' ו'א'מ'ס' י'ק'ר'א' א'ס' מ'ו'י'ד' ה'וא'. ה'ר'י' ה'וא' כ'כ'ו'כ'ר' כ'ד'ב'ר' א'ח'ד' מ'ן' ה'ת'ו'ר'ה'. א'ף' ל'א' י'כ'ו'ב'ו'י' כ'ד'ת'.
א'ס' א'י'מ'ס' א'ז'ל'ו'י' ח'י' ש'א'ח'ו'ר' א'ח'ד' ז'כ'ר' זה מ'ן' ה'ת'ו'ר'ה'. א'פ'י' ו'ז'ה' ש'ק'י'י'ו'ו' ו'ק'ב'לו' ח'ל'. מ'ה' כ'כ'ו'כ'ר'ה' ל'כ'ס' ה'ת'ו'ר'ה'. ו'א'ח'ר'ו' ו'כ'ה'ו' מ'ן' ה'ת'ו'ר'ה'
כ'ט' ה'טו'כ'ר' כ'ד'ב'ר' א'ח'ד' א'ז' מ'י'ב'ה' ו'א'פ'י' א'ת' א'ח'ד' ו'ת'ג' א'ח'ד'. מ'ה' ל'כ'ו'כ'ר' כ'כ'ו'ל'ת'. כ'כ'ל' ח'ז'ן' ו'א'פ'י' ק'ו'כ'ו'ס' ח'מ'כ'ו'י' כ'ט' ש'ח'ל'. ו'א'ז'ן' ל'ו'
כ'ת'ו'ר'ה' ח'ל'ק' ו'כ'מ'ל'ה'. ו'כ'ו'י' ש'כ'כ' ב'כ'ו'ל'ס' ב'י'ת' א'ל'. א'ל'א' ש'ל'פ'. כ'ע'ת' ח'מ'ת' פ'ל'כ'ת'י'ס' א'ז'י' א'ח'ו'ר'. ו'ע'ל' פ'י'ו'ה' ש'מ'כ'ט' נ'ס' ר'ד'ב'. ו'ד'כ'ר'י'
ק'ו' כ'ס' כ'ע'יק'ר'ו'י' ל'ש'ק'ר'י'ס' ו'ל'ע'נ'ק'ת' ק'י'י'ב' כ'ל' ו'ח'ו'ע'. ו'א'ז'ל'ב' ה'טו'ש'ת' כ'ע'א'ע'נו' ג'ס' כ'ק'ר'כ'י'ס' כ'ז'ב'י'ה'י'ס' מ'ח'ל'ה' ו'ד'א'י' א'י'כו' כ'פ'ס'ו' כ'ג'ו'כ'ר' ו'מ'י'ן'

תשובת הרב בעל התרומות

אם כשתי המקראות אלגוזה או שכלו הכתוב הטעמו שאל"כ לא שכתב שיי כי הלא הר"מ כבר יחסד מין אצל סמני הדברים
 ושרא' כד בה' ל תשובה וכן להפך אצל הר"מ ז"ל היו אלה המסידים כחזבים לזיומיהם ויזאת קלופי דעותיהם בהכנת
 תואריהם ובענין קדוש הכריזה וכת"ה ובעוה"ב וקורא אבי עליהם ועמדו יחדו (הפסס יודע פשר דבר) בקהל המסידים
 ועמד כולם דוקים וגו' אבל המקולקל בתוספת ע"ו ואלילים עבוס וסכיות כו' ובכלל הנותן כבוד ה' לאשר יודאי הוא מין
 נאור ומחולע אבד חלקו מארץ האיים סלה ונסתלק מן האקוה למרי גס דמיו הנה כדעש לכעבו מישראל וטוב לנו ככתוב
 אפי' הכריזהו שוות עיונו ועקוש טעות דמיונו מה לו ולנו אין לו זכרון ושלך סוכנו הלא כל ע"א אחר מיעולם באחת יבערו
 ויכסלו מוסר הכלים וכל המיוכים והאמיקורסים בלי ספק עיונס הנהמי ודמיונס הנפסד הטעם ורוח עולוסי הטעם לא מפני כך
 נפטרנו מדין שאים ודעי ארש אחר התראה ואין אחד מוסקי הלכות מסלק כדבר לפטור האמיקורוט וממת הפסד דמיונו
 המחושב או באינו סכה שתהא וכן כל המקראות עדים הכתוב גזות על ע"ו רועה אבד לב התל הטעו וכאווה רבים מאד
 אע"פ שלכאזריה יש קצת דמדומי ראה לסכרת דכ"ו ויני"ש באחר טוב כמים טובים מן מאחר שיודע כדודי ומרד בני ומחגע
 לעוס ריהטא שהטועה אין לו עון אשר טעא אין הרבר כן וא' אלשינוי מהחושב שתי דרשות הן יסגלו לו ומכסול מטא
 מחמת עיונו הכבד כפרט ש"ס שגבנות נאסכות לו כדוכות ומגנת תלמוד עולה ודון אלא כך אמהה ב"ק סוכו כו' לכל
 התועים זאת התשובה פתוה ואין הפרגוד נעלל בפניהם אם ירצו לקוור בהם מן מאחר כו' וזה היה נסיון עזוס לפי
 קוסי מטא בכ"ל ככל קוטא מווד שהא התשובה מועלת אם יתווק ויתאמן בה ובלתה אין תקוה למיכים יהיו באיזה
 סכה שתהא תכונתם דרעה היא שגמיה להם שכתבו ברע משמית וואבד מנפסד עד בשר וכלה הא לטימא כותמין לו
 ומטעמין לבנו נפשו כנגד תבלה כל אלה דברים כשועים ברודים מוכרמים ומבוארים במקראות ובדברי חז"ל במקומות אין
 חספר אך באמת גס דברי דכ"ו אינן אמורים אלא להתגלות הדורם הכפפה והוא בשפדו למישראל קום שלח עליה ע"ד ולא
 האמין הוא מוס דעת כוזב בלילות כי שגגה היא ככונת אחרים ועכ"ו וזה דכ"ו להתרות בני ופאס יוסף למעוא בלילה
 הכונות בדרשות יכדהו ויעשה בו מחפסע הקדוש דרשות של דופי ומגלה פניסלם כלכה (ועין בכתבו מודיע כדבייבא בה וי"ט)
 ע"פ הדברים האלה למדנו שני דברים נענין זה האחד אודות ס"ה שספר כביא השקר של ש"ך שר' הוא נתן עותיו השו
 אים רשע כפניו ויגה כתמו מין אדוק בליל שגו כיו"ש בעליל בספר הלז ובתה"ק והפך דא' ויהיה סרסור עברה להתור
 כל התורה שאסור לכל אדם מישר אל ללמוד מתוכו (א"ל לחכמים הגדולים ללמוד ולהורות טעות מיומנו) אע"פ שמעשה את
 העולם בתעבות דברי מוסר וקצת עכבי ד' ומסירות של טעות לעולם אינו יוצא מירי דמיו ויוד יכר שמויף מתוכו כתיבות
 של ש"ך שהכליע בו ומש ככל דף ושורה כרמיו האחרים בכרשות בני של חלוי שדי (שעליו ככה יסוד קלקולו כחבואר בס' הלז
 צינת כובל) והכניסו בכל בקשותיו ותחכותיו וחלאת קיא זואת העינות ושלאת הטעות וזה לא יכסיס ויי שאין עיניו טריות
 בימוד של אנשי כת ש"ך שר' עסקו בכפוסים והרי זה כלומר מן המגוש וחליה תליה לשום כר ישראל הדברים בלילה חיים
 להשתמש באיירת תמונת ובקשות שסיד זה האינושי כביא סקר הנכמד לבע"ל פטור כיו לכלי מק כולסככוס על קו תהוו ואתי
 בוהו (פיליו שדי שספסמס בו במעשה שד שגו בו זאפ"ס שועלה מוספס ויודי שוד וסדי יכוא על הכוור כדרכו והחומר
 תחכותיו) אחריתם דרכיות ויוסכלת ר"ל ובאשר ראיתי בעיני והכני מיידי באמונת שמים על מעשה שהיה בליל שגו לכני איזה
 שנים לא כביר שהיה אתנו שם אים אחד מוכני ליעט היה נקרא ר' וואלף (זהה וולנד בש"ס מלפנים) ומאח באיש כשר יא
 שאים כבוע ומעלי ובסוכו סכית לק"א הביא עמו סו"ה והיה תמיד נאשא בחיקו וקורא בולא ישוע מפינו עוסק בו תדור וכוב
 על סיו ובקושי גדול האילו ליעל זמן קצר והצנתי בו שעה מונעת וכרתפתי לאתרוי או ידעתי עיניו וסוף חיות ש"ך
 שר' המוכלפת בתוכו בסקנים ורמזים אין והפסר ירדתי לבעכו בירי ושלף לה ציורו לו ופניו התקלה חליה אילל לא יכולתי כי
 ניהר לקחתי מידי בקוקה והעידתי בו בהתראה פנויה שלא ילמוד ויתוכו ולא יוסף לעיין בו ולהתנה ע"פ ולומר בקמותיו
 כי חזרה תהיה בארצוה ולא שוע אלי עדנו מחזיק בטווארתי לא התינו רגע בכל המקום שהלך לקחו בידו תחת זרועו ובעו"ה
 באשר דויתן היתה כי לא יכאו ימים מועטים עד שיא מדעתו ונסתגע כדדנד גדולה של שגטון פשה מעטים חכונרים
 ופנייתו רעה כועט היה מסתכן כל הפוגע בו שהיה וכה בחקל ופושע מוות וכאשר פ"א עשה מפשה נענימו כדעה סווק
 לעי"ה כל"ה הוכה מכת אכזרי ואבד ספרו הכל"ה משה בידו ולקוהו עתים והעורגו אמתיק"א הכל"ה לאסרו בכללים כביש

החפשיית ושלמה וזה וכל בני הקהל שדים היום בני כנים הדברים יסאלום ויגדו ויקחו מופר כל השומעים ב"ת יסאלום רגלי מסדיו וולכד מלפול כפחת ויפדס מדרת שסת :

השני מה שאירע לפני שנעים שנה בק"ק ידועה שקבלו רב שהיה לו שם גדול מתחלה א"כ נכלה עליו מהיה להרוע אשר בולמום דעברה וקוה סאמו שמועביה אז יולק לב העם כי דלת ש"ה היו מקוים כדו כנר פני קהל וראשו סכתברר להם הענין ו"מ לא היה יכולים להשיבו ספרי המון הפם שפיו בעלי אגרונום של ד"ה סליקן מקבלין מרות והכעסו לנגד הכונים המה הוהכים כו"ו קהל ססידותם גרין אכל לא יכלו ונחת אינות הוהכים וספעת קול נכים אשר לא סאמינו לקול סאות הראשון לכן היו מוכרסים לסבלו על כרסם עד סנת מולאח סאותו הרנינום בעלי אגרונום כדבר הלשו סהוא סמית אז המה שפטו כויד תתלה כי אפי רוקיין שבישראל מלכים וננת וסוורי תורה יתגרו כעובריה ונרסוהו מן סחקום ודסכסו לרנס מן הרככות וחס"ע סהלך וקבל עליהם לפני נאזני הדור סהוא דור דעה ותבע אכסי קהלנו לפני ועד דד"א סוספטיס הנדולים אשר היו ביוסיהם בעוד קהלות ארץ כולין וספכות על תלם ומהס תנא תורה והרסאה לכל ישראל וסאיותן היתה מוטלת על כל פנורי הגולה נדרתם סמעת לקנזי ארץ ויס רסוקיס (כאשר כעטס היו רסוים סתשרה עליהם סכניה לא כדור סרוץ הוה וקוסס סספעת סויה הרעע כתקויותיהם ככואת ותעלוליס וסלבו בס כעו"ה היו לוסל ולסכניה) והס סכתבו וגורו על קהלה הדיא סמיו רבו כסם למקום ככודו ככראסנה סקרעות וסמות אימות עם זה לא סהנימו אכסי קהל הוהא כגורה סאין הכבור יכולים לעמוד בה כי הם היו מככים וידעו סהוועד הנדול סכל היו וסועים ע"פ עות סנד של הרב סהא שהיה ככדוק סהאמן סריבני עם סהתללות כמבי מליצה וסכת שלו אשר סקדויו אגרותיהם והעמיו סעכות יהס לפניס וסעטו כועד ד"א סאלו סמיו וקוסם כיד רכס : סס רוב כנין ורב כנין סקהל הוהא וסוק קוסעא קאי ע"ס סקריה ודריס יסכ ככ דסמיון (סכמו ססרדיוס ו"ל הוה עמוד כפרץ הוהא ונדדהו ותיקל ססל לסס עולם יעוין כתבו הוהכר הלז ס" אוהל יקב סעו ורסוילעין סס בס סכסי סמקיס סלפני זה לידע ולהודע כי מה סהיס הוה ססויה ואסר להיות כבר הים דוגמתו וסוים וסאין כל מדס סחת סהיס) וכו"ו סכאות לו קהל הוהא לסלחו ככודו וספכות דין וקלון וססקוע סארץ לא הים מוקוס ללון :

וסווע ויכח תלת אסד : להיות עתון כדיון סלה לסמוע דברי בע"ד עד סכרא רסו וסחקרו (עם סויה מועס ליוסבי על מדין רח סכני סעכסו הוה וזן וסעליס קטנים מעלי כבי סתלי) אשר לא ידעו דרך ס" לא כניעו ולא מעלי כעכר סוורי סמכר לככרי (על מוסו לקנות רככות ליסכ כסנות) סוילי וכל קנינו ככסך ויכנים נרה לבית ישראל כוטס כמקוס מוסת אסרה : כספ מוכיל אסוויס ככסרות וסטרץ לטהרה גריכין אזכרה אזכרה והערה יתרה הלז סאלו ק"ו כענין : אס כאריוס כפלס סלספת סכני אה ע"ס סקדמית סויעת כע"ד אסד לכדו סספתס ככלי סהעעאה סעכ ולקלני עולם סכותים וסות מוים כידים סלסות דו"ס וסכית סהלכה רווסת כסרל סלה למווד אכל רב סאיכו כנין ולמדין הלכה מוסעפה רב כויה וכן כדיון לא לבר באכ"ד ויכני סמככול כהורא ולמוד : אלה נס כדו סלה סמיוק ידע סוורי עברה ולפסם ענילס למכודה ורה : ורהי הוה עממו אסור כככרי תורה כו"ס ולרעס א"א ח"ל לסכר חוקי סליסית סלה לנור מוכני אים כדבר הווספט לאלהים ככה"ד ודאי מייסין לב"ד טועיס ונריך לאזור סיל ולא לעמוד כן כדה תועיס כיד רועה סוילי וכלי כלי רעים ה"ת יקנא לסמו וסמול על עמו וקוס רועה אסד בארץ רועס א"ת קן דעה והסכל ועלו לניון מויעיס כי רב"א :

ליון סחקון ודעסמות הוהגרות

א"ה מוויא והכני סכפר הלז סכית על חנכת הדגום כדכ הנדלו וססעמו לא יליון כי סוסתר כל סוורת סויה לנו כנהסו והסלס סהא סר סלסנתו לסקל אכני וססוליו ולסעמיס הייתי מוכרת להוסיף חלה כלסונו כד לרסויו סל כווי סלכד תקון סלית סחוקלות כדכוס סראסון לא יסער אלא מי סלה ראה ככודו וקסוי סראסון יע"י היגיעה כי רנה כסומו איזוס סעיות כספוסכו וסירליוו להניב תקוסס סה וסס איסיעסיהם ונער יכתס קליס אי סנרת ליה פו אסר"יה סן סעיות היורלות סלותיות דמות וס"ס דמוכה לא סרית עמזנו סהודיעס סהודעת ללנון קל להניס בהס ולתקס

כדף ו"ע"א סורה ס"א סר תיבת יכול כסוועת תיבה לעסותו : סס ס"א ו"א חת"ז"ל וסלחיו : ד"ע"א ס"א ס"ה ס"ל לסס ס"א ו"ג ו"ג כלי"ג ע"כ סכ כסעס ורסאה מיי סהא מן סערכ רב : ט"ז ס"כ ס"מ סלכות ז"ל מלכות סכ"מ ז"ל וכו"ו עו"כ לה"י יא"ו ז"ל סיה : יז"א ס"י סורסנה : ז"ל סרעסנה : יז"כ ז"ל ס"א ס"ל ס"כ סכנה כסעסנה סנה : ז"כ ס"א

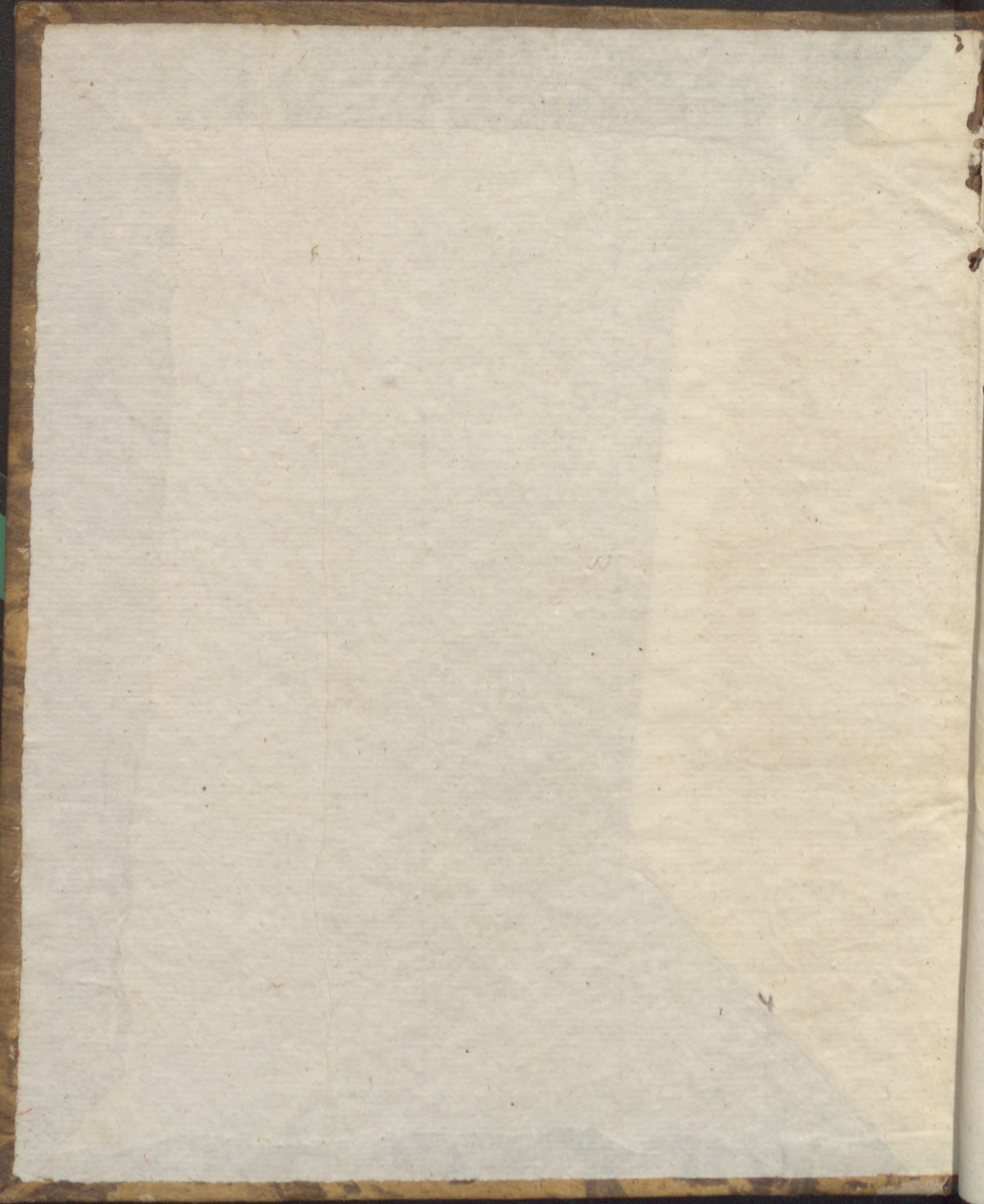

B

765.

PRICE 373

7/52

311-253

33

44-77

732

Allen

15

942